

LAL FIGAN -3-

BAĞLI

PINAR SALMAN

BAĞLI

LAL FIGAN -3-

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

LAL FİGAN -3-

BAĞLI

PINAR SALMAN

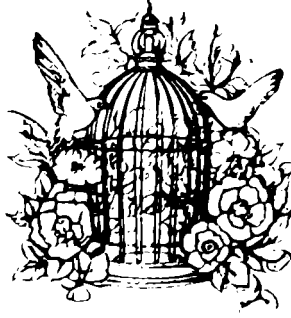
Düzenleme
Ny.özlem

[illegible]

*En başından bu yana yazdığım her kurguda
meraklı haliyle beni gülümseten kız kardeşim Pelin Salman'a,
gelecekteki kitaplarım için beni motive eden
erkek kardeşim Hüseyin Salman'a,
hikâyesiyle Erva karakterine ilham olan canım Meryem Karahan'a
ve tüm samimiyetiyle Lal Figan serisinde
beni yalnız bırakmayan sizlere ithafen...*

*“Öyle bir çık ki karşıma,
her baktığımda ilk defa görüyormuşum gibi,
az kalsın ölüyormuşum gibi hissedeyim seni...”*
- Edip Cansever

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar
tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.
Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme
ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

1. BÖLÜM

ZEHİR SARNIÇ

İki yıl sonra

15 Ekim 2024

Doru Demir'den

Tenin soğukken dokunduğun her şey sıcak gelirdi. Kalbimi soğutalı çok olsa da onun anılarını soğutamıyordum. Bazıları buzdan soğuktu, oysa kalbimde alev gibi hissettiriyordu. Boğazımı kurutuyor, beni yutkunamaz hale getiriyordu. O, bende şimdi bir yutkunamama meselesiydi. Kalbime iner de havan topu* yarısından daha büyüğünü açar diye ödüm kopuyordu. Aklıma gelmesini, kalbime inmesini istemiyordum ama her gelişinde giderek daha çekilmez birine dönüşüyordum.

Erbaş** etrafımda gergin adımlarla dolaşırken ayaklarının altında ezilen karların sesini dinlemek, benim için sinir bozucu seviyelere ulaşmıştı. İsmi ni anmaya korktuğum, yine aklıma gelmişti ve karların ezilişini dinlemek işte bu yüzden çekilmez geliyordu.

Hiç durmadan adımlamasının da eldivenli ellerini birbirine sürtmesinin de üşümekten olmadığına farkındaydım. Herkes gibi ben de bugün biraz gergin ve endişeli hissediyordum ama ifademe ya da davranışlarıma yansıtıyordum.

Gözücüyla ilk defa yanımdaki askerin isimliğini okudum. *Seydi Muzaffer*. Sınır dışı görevinde yeni olduğunu söylemek için daha fazla incelememe gerek yoktu. Havada salınan sıcak nefesini eldivenli avuçlarının arasına üflediğinde, bakışlarımı çıplak elimle tuttuğum çelik bardağa indirdim. İçinde, mutfaktaki erlerin kar suyunu kaynatarak yaptığı çay vardı. Yaz ayında olsaydık toprağı sıkarak suyunu çıkarırdık ama bunca yıllık mesleğimde ilk

* Piyade birliklerinin kullandığı, üst aç grubu ile atış yapabilen, namlu ağzından elle tek tek doldurulan, bazı modellerinde mermi namlu içi dibindeki iğneye çarpar çarpmaz otomatik olarak ateşlenen, bazı modellerinde ise top ve obüslerdekine benzer ateşleme ipinin çekilmesiyle ateşlenen piyade birliklerinin ateş destek silahlarıdır.

** İhtiyaçları devletçe karşılanan onbaşı ve çavuş rütbesindeki asker.

defa kar suyu içiyordum. İçinde bulunduğumuz görev tahmin ettiğimizden de fazla uzamıştı. Ne bulursak onu yiyor; yarısı çekilmiş, kalanının da donduğu nehir yataklarından uzak duruyorduk.

Bir Türk askeri, gölgede dinlenmezdi ya da yiyeceğini ve suyunu kolay yoldan kazanmazdı. Bölücüler gibi kavurucu sıcakta ağaç gölgesine, aşırı soğukta mağaralara sığınmazdı. Su almak için dere kenarına inmezdi. Hakurk'ta hiç mağara yoktu. Hepsi ormanlık alanın içinde saklanıyordu. Doğal olarak sözde güvenli bölge ilan ettiğimiz alanın -üs binasının yaklaşık sekiz kilometre uzağı- dışındaki su yatağına su almak için rahatça inebiliyorlardı. Bu durum ancak Genelkurmaydan gelecek ikinci bir toplu hareket emrine kadar sürecekti. Sonrasında hepsinin burnundan içtiği suyu bile fitil fitil getirecektik. Şimdilik bölücülerin hepsi rahat ettiklerini sanabilirlerdi.

Düşüncelerimden sıyrılmaya çalışarak, donmaya başlamasına rağmen kokusunu hâlâ alabildiğim çaya odaklandım. Artık sıcak kelimesinden tam anlamıyla uzaktı. Hava normal birinin ayakta kalamayacağı kadar soğuktu. En son eksi on beş dereceyi görmüştük. Şimdi daha soğuk olmalıydı.

Üstü kar taneleriyle kaplanan çelik bardağı sallayıp, alttaki sıvının donmadığından emin olduktan sonra yudumladım.

Görevi sadece gözcü kulesine kurduğu makineli tüfeğin dürbünüyle etrafı izlemek olan subayla, kulenin demir ayaklarının dibinde duran nöbetçi subayın konuşmaları tam arkamdan geliyordu.

“Burnumun ucunu hissetmiyorum. Sanırım taş kadar sertleşerek donmuş. Sabah, temiz olan tek boğazlı içliğimi ve kar maskemi bulamadım. Kim alırsa odaya dönünce canına okuyacağım.”

“Bende yedek var. Yatakhane alırsın. Artık söylenmeyi bırak ve işine odaklan.”

“İşime odaklanamıyorum çünkü çok fazla sis var.”

Bakışlarımı bir anlığına başımı çevirerek önce aşağıdaki, sonra da kulenin tepesindeki subaya çevirdim. Yanımda adımlayan erbaşın stresiyle birleşince çekilmez oluyordu. Kuledeki iki askerin de rütbesi asteğmendi. Bu, onların da ilk sınır dışı göreviydi. Bir şey demeden başımı çevirdim ve gözlerimi sese rağmen az da olsa seçebildiğim beyaz manzarada dolaştırdım.

Zehir Sarnıç Harekâtı için Kuzey Irak'ın Hakurk Bölgesi'ndeydik. Şu an bulunduğumuz yer, yıllar önce Türk Silahlı Kuvvetlerinin bir askeri operasyonda ele geçirdiği askeri kamptı fakat artık bize hizmet ediyordu ve kalıcı bir üs noktasıydı.

Şu andan tam altı ay, on gün önce Hakkâri'nin Irak'a yakın sınır karakollarına PKK militanları tarafından saldırı girişimleri başlamıştı. Avaşın'den sızarak İkiyaka Dağlarında ve bir kısmı Türkiye, diğer kısmı da Irak sınırında olan Balkaya Dağlarında saklanıyorlardı. Oradan da Dağlıca Karakolu ile Aktütün Dağ ve Komando Tugayı'nı ele geçirmeye çalışıyorlardı. İkiyaka Dağlarıyla Balkaya Dağları çembere alınarak teröristlerden iki kez temizlenmesine rağmen pes etmiyorlardı. Bu saldırılar sırasında geri çekilen teröristler, kırk sekiz Türk askerini ve yirmi yedi sivil esir almıştı. Aldığımız kesin bilgiye göre rehinerleri Hakurk Bölgesi'nde ele geçirilmesi zor olan altı askeri kamptan birinde tutuyorlardı. Şimdiye kadar üçünü yerle bir etmiştik ancak çok fazla zayıat vermiştik. Devam etmek için destek bekliyorduk.

Derin bir nefes aldım ve yanımda adımlayan erbaşın postallarıyla karları ezişini duymamaya çalıştım. Kar; üssün açık olan siyah ana kapısının dışında, sağında ve solunda diz boyu kütleler halinde uzanıyordu. Subaylar kar küreme aletleriyle yolu açalı iki saat oluyordu ancak anında tekrar dolmaya, yolu kapatmaya başlamıştı.

İçimi çektim ve üstü tekrar karlanmaya başlamış soğuk çayımı yudumladım. Ne olacağını öngöremeyerek beklemek can sıkıcıydı. Etrafımdaki subaylara bir noktada gerçekten hak veriyordum. Gelecek emre kadar kendileriyle ya da birbirleriyle uğraşmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Bakışlarımı yüzüme düşen kar tanelerine çevirdim. Ne kadar zamandır burada olduğumu kestiremiyordum ama sanırım üç aydan fazla oluyordu. Sis, yüksek irtifa nedeniyle yoğunlaşmıştı ve gökyüzü karın rengine bürünmüştü. Mavi, adeta buraya yasaklı gibiydi. Derin bir nefes alıp verdiğimde nefesim dışarıya bir sis bulutu gibi yayıldı. *Gökyüzünün mavi olmadığı bir yer... İstedğin de tam olarak bu değil miydi?*

Tenimin giderek daha da soğuduğunu hissedebiliyordum. Yanağıma inen kar taneleri erimeden bir süre orada kalabiliyordu. Kirpiğime takılan bir kar topağını gözümü kırıştırtarak savurmaya çalıştım.

"Nerede kalmış olabilirler?" diye sordu şimdi solumda duran erbaş. Sözleşmeli bir uzman onbaşıydı. Bir süredir postallarıyla karları ezerek başımı şişiren askerdi. Benimle değil, diğer yanımda duran ve kapıda gözcülük yapan Milli İstihbarattan Uzman Ali Cihan Gencer'le konuşuyordu.

MİT, Zehir Sarnıç Harekâtı'na destek olmak için dün on dört kişilik bir timle havadan bölgeye inmişti. Aralarından yalnızca kod adı Kavur olan Kıdemli Uzman İstihbaratçı Ali Cihan'la tanışma fırsatım olmuştu. Gördüğüm kadarıyla o da çok konuşmayı seven biri değildi. Erbaş da Kavur'un

timiyle aynı helikopterde üsse gelmişti. Bugün yol açıldığından beri bu soruyu tam yedinci kez soruyordu.

“Sana aynı cevabı yedinci kez veriyorum. Hiç gelmeyebilirler. Onlar gelmeyecekmiş gibi davran. Kendine güven.”

Demek o da benim gibi sayıyordu.

Buralarda her şeyi sayıyordum. Özellikle de zamanı. Yanımızda saat taşı-mıyorduk. Üs binasında olmadığım zamanlarda havanın ne zaman kararaca-ğını, güneşin ne zaman batacağını ya da doğacağını hava koşullarıyla tahmin edebiliyordum. Güneşin batmasına birkaç saatten az kalmış olmalıydı.

“Yol tekrar kapanıyor. Yanlış anlama, arkamızdan en az otuz uzman su-bayın daha geleceğini söylemişlerdi. Ondan sorup duruyorum. Geç kalacak gibiler. Biz en azından güvenli bölgedeyiz. Dua edelim ki onlar da güvenle ulaşabilsin,” diye söylendi erbaş.

Görüş mesafemiz on metreye kadar düşmüştü. Sayımız da üç gün ön-cekki bir saldırı girişiminde azalmıştı. Dün gelen destek ekibe rağmen karşı saldırı için yeterli değildik. Şimdilik sadece devriye geziyor ve üs binasını korumak için savunmada kalıyorduk. Hem hava koşulları hem de sayıca az olmamız şu an bizi dezavantajlı duruma düşürüyordu. Dün gelen destek ekibin yanı sıra erbaşın da dediği gibi öncekilerden daha kalabalık bir ti-min gelmesini bekliyorduk. Ve tabii Genelkurmay Başkanlığından harekât emrinin çıkmasını.

Sürekli tekrarlanan sorudan sonunda sıkılmış gibi erbaş, “Güvenli böl-ge diye bir şey yoktur,” diyerek gözlerimi devirdim. Dudaklarımın arasın-dan sızan buhar ona doğru genişledi. “Bugün temizlediğin yer, yarın leş pisliğiyle dolabilir. Kimse güvende değil. Ve sana *gelmeyebilirler* dedi,” di-yerek bakışlarımla Kavur’u işaret ettikten hemen sonra yine erbaşa baktım. “Bugün geleceklerini rüyada mı gördün?” Gerçekten de onların gelişiyile ilgili net bir tarih verilmemişti. Bizim karları temizleyerek yolu açmamız sadece günlük bir rutindi. Ses tonum planladığımdan da sert çıkınca derin bir nefes aldım.

Erbaşın yüzü morali bozulmuş gibi dalgalandı. Az önce yerinde gergin-likten adımlayan ayakları durdu ve omurgası iki büklüm halinden çıkarak dikleşti. “Daima kötüyü çağırıyorsun, bir kere iyi konuştuğunu görme-dim,” dedi suratıma dümdüz bakarak.

Kaşlarımdan tekini kaldırdım.

Onunla ilk kez konuşuyordum ama diğerlerine söylediklerimi duymuş olmalıydı. Yanlış ve boş heyecana tahammülüm yoktu.

“Korkuyor musun, yoksa fazla mı yüreklisin?” diye sordum. Bana daha çok aptallık gibi geliyordu.

“Asker, yüzbaşı o! Ne biçim konuşuyorsun!” diyerek araya girdi Kavur.

Erbaşın ifadesinin umutsuzluktan şaşkınlığa dönmesini izledim. Boğazını temizleyerek hemen geri çekildi. Gözleri saliselik bir zaman diliminde kamuflajımda üç altın yıldız aradı. Üzerimde parka olduğundan omzumdaki armayı görememesine rağmen, “Özür dilerim komutanım!” dedi başını önüne eğerek. “Oldukça gerginim. Siz de farkındasınızdır. Sonumuz gelmiş gibi hissediyorum.” *Sonumuz! Biz daima sonda değil miydik?* Konuştukça batıyordu.

“Korkuyorsun yani?” Cevap vermeye utanmış olacak ki başı biraz daha önüne eğildi.

“Kaç yaşındasın? Yirmi bir? Yirmi iki?” diye tahminimi dile getirdim.

“Seydi Muzaffer, Hakkâri, Yüksekova komutanım!” dedi ayağının altında ezilen ve engel olan kara rağmen sertçe hazır ola geçerek. “Yirmi beş yaşındayım. Aktütün Karakolu’na yapılan saldırı girişimlerinden sonra bölgeye destek için gönderildim. Oradan da buraya. Ama ilk resmi görevim burası diyebilirim.”

Daha küçük duruyordu. Yirmi iki bile göstermiyordu ama sözleşmeli uzman onbaşı olarak burada bulunduğuna göre daha aşağısı olamazdı.

“Ayağının altındaki karları ezmekten vazgeç, sürekli ellerini ovuşturup durma.” Bunu kendi gerginlik seviyemi kontrol altında tutabilmek için istiyordum. “Korkuyorsan da söyle, seni hemen içeriye göndereyim.”

Gözlerimi sadece bir an için arkamdaki düzensiz yapıya, iki katlı binaya çevirdim. Yasin’le Kadir binanın girişindeki tek büyük, siyah, demir kapının önünde duruyor ve muhtemelen benimkinden daha sıcak olan çaylarını yudumluyorlardı. Çay içtiklerini ellerindeki demir kaplara rağmen biliyordum çünkü başka seçenekleri yoktu.

Seydi başını aniden kaldırınca dikkatimi ona yönelttim. Büyüyen açık kahverengi gözlerini gözlerime dikti. “Bunu istemem komutanım! Sis artıyor ve her an saldırabilirler.” Başımı hafifçe salladım. Sisi ben de bu yüzden problem ediyordum. Dediğim gibi onların atağa geçmesi için ideal hava koşuluydu. Eğer sessiz olurlarsa ve yağmurluk giyerlerse soğuk hava sayesinde ısıya duyarlı dürbünlü tüfeklerden bile gizlenebilirlerdi. Özellikle de güneş tamamen battıktan sonra.

"Daha önce neredeydin, Seydi? Seni neden buraya gönderdiler?" Bir sözleşmeli uzman onbaşının sınır dışı görevine katılması sık rastlanan bir durum değildi. Seydi'den başka iki uzman onbaşı daha görev için bizimleydi.

"Hakkâri'deki karakolları ve komando tugayını koruma görevindeydim. Altı aydır sürekli yer değiştirdim. Bir çatışma sırasında komutanımız şehit oldu. Sonra bizi oradaki bir binbaşı buraya desteğe gönderdi," dedi her bir kelimenin üzerine basarak. İsim vermemişti ama o binbaşının Mahir olduğundan neredeyse emindim.

"Kendi isteğinle mi buradasın?"

"Şüphenez olmasın komutanım!" Sesi titremese bu konuşmayı onu üzmemek için devam ettirmezdim. Ancak sabrımın tükendiği şu yerde artık vicdanımın da yerinde olduğundan emin değildim.

"O zaman ağlamayı kes!" diye bağırdım. Sesim sisin içinde kayboldu. Kendi sesimi belli belirsiz bir yankıyla tekrar işittim. "Etrafımız yakın mesafeden sarılı olsaydı bu ses bana dönmezdi. Biz şimdi neredeyiz, biliyor musun?" diye fısıldayarak ona doğru eğildim. Boyu benden kısaydı. Titriyordu ve bunun mahcubiyetten olduğunun farkındaydım. Duygularını açık etmenin utancını yaşıyordu. "Araftayız oğlum. Ne ölüyüz ne de diri. Ne bir ismimiz var ne de bir cismimiz. Ölüm, bir dünyadan diğerine geçiş. Sen bahsettiğin sona ve işte o diğer dünyaya evden ayrıldığında ulaştın. Asker olmaya karar verdiğinde. Bu beden sana ait değil," dedim elimi göğsüne iki kere sertçe vurarak.

"Böldün sen onu, vatanın her toprağına kimse giremesin diye sur niyetine ördün. Daha buraya gelmeden feda ettin. Sen o suru geçerler diye korkacaksın! Boşuna ölmekten korkacaksın!" Sivrilen ama hâlâ bir fısıltı gibi çıkan sesimle irkildi ve gözleri gözlerini buldu. "Anla! Sen çoktan vatanının toprakları için öldün!" dedim bu defa daha vurgulu bir şekilde. Biz ne yaşıyorduk ne de ölüydük. Gerçekten ne bir ismimiz vardı ne de bir cismimiz. Belki Seydi gibilerin mezar taşına ölünce adı yazılırdı ama çoğumuzun ölüsünden bile korkanlar için isimsiz olacaktık. Kimse bir bordo bereli öldü demeyecekti ya da Özel Kuvvetler askeri şehit düştü. Ölümsüz sanmasınlar diye birkaçımızın ismi herkese duyurulacaktı ama onlarcasını kimsenin ruhu bile duymayacaktı.

Kimimizin düşen bir roketten sonra parçalara ayrılan bedeni bile tanınmayacak; öldü mü, kaldı mı bilinmeyecekti. *Üstüne bir de kimsesizsen...*

İçimi çektim. Boğazımı tırmalayan o hissi yuttum.

Kavur, yüzüme hem sözlerime hak verir gibi hem de şaşırmış gibi bakıyordu. Seydi'nin henüz büyümemiş olduğunun ben de farkındaydım. Böyle düşünmeme neden olan sözleri ya da yaşı değildi. Sesindeki o titrek tını korkularını yenemeyeceğinin işaretiydi. Korku insanı avlar, küçük parçalara bölerdi. Daha eline silahı alamadan, kalleş düşmanla karşılaşmadan haklardı. Karşındaki düşmanın olmasa bile onun ayaklarının altına atardı.

"Biz bu işi para için yapmıyoruz oğlum," dedim sesimi düşürmeye çalışarak. "Arkanda bıraktığın kim varsa yaşasın diye yapıyoruz. Sen o suru bedenle önce kendi evinin, sonra tanımadan sevdiklerinin kapısının önüne ördün." Sanırım içimde hâlâ vicdanlı bir taraf vardı ve Seydi'ye gerçeği anlatmaya çalışıyordu. Korkusunu da almaya...

"Haklısınız komutanım," dedi yüzündeki utanç duygusu sesine de yansırken. "Ben..." Yutkundu. "Nişanlımı arkada bıraktım."

Kaşlarımın arası çatıldı. Başımı Kavur'a çevirdim. Seydi hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Ailemin paraya ihtiyacı vardı. Evlenebilmem için de gerekliydi. Onlar asker olmamı pek istemediler. Kabullensinler, korkmasınlar diye *acemi erlere eğitim veriyorum* diye yalan söyledim. Annem çok sevindi. Bu yalanın yükü biraz ağır. Bir de," dedi başını iki yana sallayarak. "Yeminle kendi isteğimle buradayım ama Elif... Gerçekten yaptığım işi bir tek o biliyor ve *sana bir şey olursa ağlamam, gitme* dedi."

"O ne demek?" diye sordu Kavur. Artık Seydi'nin suratına bakmıyordum. Kendime, sise rağmen uzakta bir nokta seçerek dişlerimi sıktım.

"Öyle," dedi cızırtılı bir sesle Seydi. "Gitmeyeyim diye söyledi, biliyorum ama dediğini yapar o. Bana bir şey olursa başkasını-"

Başım hızla ona dönerken, "Sen daha ona mı üzülüyorsun lan!" diye kükredim. Vücudumu saran bütün damarlara aynı anda basmıştı sanki. Başta ailesi korkmasın diye böyle bir yalanın yükünü taşıdığı için üzül-müştüm ama nişanlısı hakkında söyledikleri... Sesim hiç olmadığı kadar yüksekti. "*Gidersen bir damla gözyaşı dökmem* diyene mi?" Bu mevzular neden hep beni buluyordu? Siktiğimin dağına, o kadar mesafeyi Seydi gibiler canımı yaksın diye mi gelmiştim? Ben düşmanın leşini yakmayı planlarken aynı tarafta olduğum adamların sürekli beni... Burun kemerimi sıkarak nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım.

"Sil lan gözünü! Yaş akıttığını görürsem yemin olsun seni buradan derhal postalarım. Fırat!" diye seslendim. "Götürün şunu buradan. Akıllanincaya kadar gözüme görünmesin."

Fırat'ın az önce Yasin'le Kadir'in yanına, dışarıya çıktığını görmüştüm. Arkamdan ağır postallarıyla karları döverek yaklaştı. Bir an sonra Seydi'yi omzundan yakaladı. Onu üs binasına doğru çekerken, "Bunun adı sevgi değil onbaşı! Şeytanın bile uğramadığı, üstü karla, altı kanla kaplı şu topraklara gelirken seni düşünmeyen sevmiyordur," diyordu. "Ölüme yürüyen adama *gidersen ağlamam* mı denir?" Ben ne diyordum, o Seydi'yle daha neyi konuşuyordu? İkisinin konuşması bir an önce kesilsin ve duymayayım diye dişlerimi iyice sıktım. Öyle ki çenem çatırdadı.

Sesleri duyulmaz olduğunda Kavur postallarında dolaşan bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Fazla sert girdin." Sesi benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi alçaktı. Önündeki karları ufak ufak tekmeledi. "Söylediğin her şeyde haklıydın ama kimse korkusuz değil. Onu da Elif denen o kız korkutmuş işte."

"Ben böyle korkunun," dedim küfreder gibi. "Asker adama söylenecek laf mı sence?" Bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Sorduğum soruya cevap vermek yerine sanki düşüncemi okumuş gibi başını sallayarak onayladı. "Kendi gibi sevgideki yaşı da küçük. Tanıyamamış. Başkasını severse diye korkuyor."

"Korkutuyorsa sevmeyeceksin."

"Çok kesin konuşuyorsun. Elif denen kızı tanımıyoruz. Evet, söylediği yanlış ama belki o da ona bir şey olacak diye korkuyordur." Konu, Elif ve Seydi olmaktan çıkmış gibi hissediyordum. Kavur yüzüme bende gördüğü bir şey yüzünden, ikna etmeye çalışır gibi bakıyordu.

"Seydi'ye çoktan olan olmuş, Ali Cihan!" diyerek kod adı yerine ismini kullandım. "Kafası o kızda kalmış. Aklını almış. Yani çoktan öldürülmüş. Ama ben daha başından, konuşursa altından böyle boktan bir mesele çıkacağını anlamıştım. Yine de ona ne için burada olduğunu ve ölümden korkmaması gerektiğini anlatmaya çalıştım."

Seydi'ye söylüyordum ama ben de öldürüleli iki yıl oluyordu.

Ali Cihan boşluğa dalgın ve belirsiz bir gülümseme savurdu. Sonra bakışları gözlerimde netleşti. "Hepimizin konuşursak dökülecek boktan meseleleri var bence. O yüzden bu kadar sinirlendin. İnsanız neticede. Bizi pek insan gibi görmüyorlar ama insanız."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak gözlerimi uzak bir noktaya çevirdim ve başımı salladım. Vücudumuz ne kadar irileşirse kalbimiz içinde o kadar küçük kalıyordu. Cesaretten, mertlikten falan değildi bu. Kırılması, ezilmesi, biri tarafından yakılması daha kolay oluyordu. Sevmek, işte en

başından beri bu yüzden yanlış geliyordu. O yanlışla düşmüştüm ve hâlâ cezasını çekiyordum.

“Seni de korkuttular mı?” diye zorlukla sordum ama artık konuyu bir an önce değiştirmek istiyordum.

“Beni de korkuttular yüzbaşı,” diye itiraf etti. “Sana bir şey olursa çok ağlarım, yanında beni de götür diyen bir kızdı. Deli balın tekiydi,” diye mırıldandı. Sonunu öyle sessiz söyledi ki anlamakta güçlük çektim.

“Yalan dolan,” dedim yutkunarak. “Ağlamıyorlar. İnşallah da ağlamasın ama yalanın yaşı en fazla iki günde kuruyor.”

“Seni kim yaraladı? Sormamda umarım bir sakınca yoktur.”

Ben konudan kaçmaya çalışıyordum ama Kavur aslında anlayacağını çoktan anlamıştı. Bu defa cevap vermeyecektim. Sıkıntılı nefesimi havaya bıraktım. “Aslında sormanda sakınca var. Ben bu konuları geçeli çok oldu.”

Anlamamış gibi bakan kara gözlerinden bakışlarımı uzaklaştırdım. “Seydi bir süre üs binasında kalsın. Sahaya falan çıkmasın, hele devriye hiç gezmesin. Gerekirse Mahir’e de söylerim. Onu buradan tekrar aldırırım. Sonra karışık kafası yüzünden şehit falan olur, bir de onun için üzölmeye-yim. Şimdilik üs binasında patates soyarak daha yararlı olur.”

“Mahir...” dedi gözlerini kısarak. “Binbaşı olan mı? Mahir Yargıcı? Hakkâri’de, Kuzey Irak sınırına dört kilometre uzaklıktaki Şemdinli’deki Aktütün Dağ ve Komando Tugayı’nda olan komutan.”

Gözlerini kısma sırası şimdi bendeydi. Onu nereden tanıdığını soracak-ken burnundan güldü. “Buraya gelmeden önce ben ve İsparmaça, Haftanın Kampı’ndaydık. Haberi gelmiştir. Üç gün önce yerle bir edildi. Otuz altı PKK militanını geberттіk. Tabii o sırada da Gölgesizler Timi’nin haberleri-ni alıyorduk. Hakurk’ta cidden iyi iş çıkardınız. Mahir hem orayı hem de burayı iyi idare ediyor. Bu arada patates yemeyeli uzun zaman oldu,” diye ekleyerek bakışlarını üs binasına çevirdi. Hemen sonra da gözlerime baka-rak güldü. “Daha uzun bir süre de yiyemeyecek gibiyiz.”

Patates biteli bir ay oluyordu. Makarna ve un olmasına şükrediyorduk. Eğer yakın zamanda bir destek timi gelirse o araçla erzak da gelecekti. “İs-parmaça diye bahsettiğin dün gelir gelmez devriyeye birlikte çıktığın asker mi?” diye sordum. Bizim gibi onların da kendi aralarında takma adları olu-yordu. İsparmaça kod adlı Milli İstihbarat askerinin asıl adını bilmiyordum.

Başını salladı. “O bugün de devriye gezenlere katıldı. Neredeyse döner-ler,” diyerek bakışlarını dışarıdaki sise çevirdi. “Kendisi eşimin abisi olur.

Benim de rütbelim. Burada kardeşiz, dönünce tekrar düşman olacağız,” diyerek güldü. Gözleri sisli manzarada dolaştı.

Bu hikâye tanıdık geliyordu. Gerçi biz Kadir’le düşmanlığı yeğenim doğunca geride bırakmıştık. İnsanın kardeşini, evleneceği adam bile olsa başkasıyla paylaşma düşüncesi her zaman kolay olmuyordu. Bu adam en yakın arkadaşınız olsa dahi durum nadiren değişirdi. Ben iç geçirince, “Buradan sağ kurtulursak bir ara Trabzon’da misafirim ol,” diye mırıldandı. “Balca’yla tanış. Karım. Karalahana çorbasını güzel yapar. Fırında aho peynirli patates,” diye ekleyerek yutkundü. “Ah, nasıl da canım çekti. Aslında patatesin girmedığı yemek çok az bizde. Nenem ne biliyorsa ona da öğretti.”

“Komutanım!”

Yasin’in seslenişiyle bölündük. Ona bir ara teşekkür etmeliydim. Ali Cihan’ı gerçekten sevmiştim ama Seydi’nin açtığı konudan hâlâ uzaklaşabilmiş değildik. Ailelerden bahsetmekten de uzun bir zamandır hoşlanmıyordum. Başımı omzumun üzerinden Yasin’e doğru çevirdim. “Söyle.”

“Mahir Komutan’ım, komuta kontrol odasındaki telefonda. Acil diyor.” Ali Cihan’a başımla veda ederek üsse doğru adımladım. Askerler avlu dediğimiz ön bahçeyi sürekli kardan temizliyordu ama yine dolmuştu. Bir anlığına durup omzumun üzerinden açık kapının önünde uzanan yola baktım. Artık havadan gelecek destek timi ve erzakları nasıl karşılayacağımızı düşünmüyordum. Hava kararıyordu ve şu an dışarıda devriye gezen altı askerin en geç bir saate dönmüş olması gerekiyordu. “Kadir,” diye seslendim kapının önünde çayını yudumlamaya devam eden arkadaşıma. “Telsizden devriyedeki askerlere ulaşmaya çalışsana. Gecikmesinler. Hava kararıyor.”

“Az önce denedim, sinyal problemi vardı ama yeniden deneyeceğim,” dedi.

Başımı salladım. “Denemeye devam et.” Adımlarımı hızlandırarak içeriye girdim. Dar koridor boyunca durmadan yürüdüm ve koridorun sağ kanadındaki, sondan üçüncü odanın kapısını açtım. Komuta kontroldeki subay başıyla selam vererek hemen ayağa kalktı. Kapıyı kapatırken, sandalyesini bana verip kenara çekildi.

“Binbaşım,” dediğimde ahizeye önce Mahir’in nefesi döküldü.

“Bir saldırı girişimi daha oldu yüzbaşı. Burada işler kötüleşiyor. Muhtemelen çok büyük bir saldırıyla burun burunayız.”

“Destek timinin gelmeyişinden anlamalıydım,” dedim. Yumruğumu masanın altında sıktım. “Zayıat var mı?”

“Teröristeler Peytepe’ye iki tane altmış mm’lik havan topu atışı gerçekleştirdi. Ardından da aralıksız beş dakika boyunca doçkalarla taradılar. Bir şehidimiz, bir de yaralı askerimiz var. Durumu ağır. Hakurk’a destek gecikecek çünkü burada da desteğe ihtiyacımız var, Doru. Bizimkiler Avaşin’e girdi. Çukurcular iyice kudurdu. Deliklerinden çıkıyorlar. Siro, Alakan ve Bani’de temizliğe başladık. Giderek yayılacak. Oradakiler de her an bulduğunuz üsse saldırabilir. Önlemleri sıklaştırın.”

Mahir’in *çukurcular* diye bahsettiği teröristlerdi. Mağaralarında saklanan ve bir anda ortaya çıkarak sızma girişiminde bulunan sırtlan sürüsünden böyle bahsediyorduk. “Anladım,” dedim bakışlarımı duvarda asılı olan Atatürk fotoğrafından alamayarak. Halkın arasındaki yaşlı bir amcayı dikkatle ve anlayışlı bir bakışla dinlediği çerçeveli, siyah beyaz fotoğrafıydı. Fotoğrafın üzerini kaplayan camdan kendimi görebiliyordum, gözlerimin altındaki uykusuzluk halkalarını da. “Sürekli tetikteyiz... Buna alışıyorum galiba, Mahir. Hayatım sürekli taarruz halinde olmaya başladı. Olanlar artık beni hiç şaşırtmıyor.”

“Senin artık görevlerden bir süre uzaklaşman gerekiyor. Hepimiz aynı ruh halindeyiz ama ben, seni hem bir arkadaşın hem de komutanın olarak pek iyi görmüyorum. Bu görev sonlandığında yenisine uzun bir süre çıkmaman için elimden geleni yapacağım.”

“Buna gerek yok. Aksi halde daha kötü bir durumda olurum,” dedim iç geçirerek. Akıl sağlığım için kendimle değil, başka şeylerle savaşmam gerekiyordu. “Devriye gezenleri karşılamaya çıkacağım birazdan. Şehidimizin ailesine başsağlığı, yaralı askerin ailesine de geçmiş olsun dileklerimi ilet. Bir de haber gönderebiliyorsan anneme iyi olduğumu söyle. Sadece ona üzülüyorum.” *Ah, bu Seydi!*

“Ender’den aldım haberlerini. O da iki gün sonra aramıza katılıyor. Annen ağlayıp duruyormuş. Televizyon ve sosyal medya en azından onlar için yasaklansa ne iyi olur. Aldıkları her haberle ilişki kurup başımıza bir şey geldiğini düşünüyorlar. Gümüş hem kocası hem de senin için deliye dönmüş. Normalde bu kadar uzun süre göreve çıkmamıza müsaade yok ama senin sayende-”

“Bunu *sayemde* olarak mı görüyorsun gerçekten? Seni de aileden ayırdım. Kızıyorsundur diye düşünüyordum.”

“Bir sonraki görevimizde bir kez daha düşüneceğim,” dedi burnundan gülerek. “İyileş artık, ben de en azından evde bir ay kadar kalabileyim.”

* Sovyet yapımı ağır makineli bir tüftür.

Neredeyse son iki yıldır aralıksız görevler için gönüllü oluyordum. Diğerleri benim kadar olmasa da kendilerini sorumlu hissediyorlardı. Tüm görevlerimizden önce beraberken bunu bozmamaya çalışıyorlardı. Biz hâlâ Gölgesizler Timi'ydik ama ben lojmanda kalamıyordum. Hiçbir yerde kalamıyordum. İçimi çektim. Sıkıntılı soluğum ahizeye döküldü. "Sağ çı-karsak bu defa mangallar benden. İki gün dinlenir, Ender'i ete boğar, öyle dönerim."

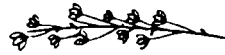
"Sana artık emir de işlemiyor. Bu gidişle Genelkurmaydan bir yükselme daha alacaksın. Durun yok, durağın yok."

"İşte bu konuda haklısın. Durağım yok. Ama ben yükselme alırsam sen çoktan bir tane daha almış olursun. Neyse, kendine dikkat et binbaşım. Sağlıcakla kal."

"Sen de," dedi ama aklına önemli bir şey gelmiş gibi ekledi. "Kendini öldürtmeye çalışma, Doru! Sen de derken ciddiye dim. Buradan seni buldurur, tekrar diriltir ve ellerimle öldürürüm." Fotoğrafın camındaki Doru'nun yansıması yarım bir şekilde gülümsedi. Öyle iğreti duruyordu, öyle yakışmamıştı ki. Hemen soldu.

Yüzüme daha katı bir ifade çökerken, "Ben gidiyorum. Önce önlemleri sıkılaştırıp daha fazla asker görevlendireyim. Sonra da devriyedeki askerleri kontrol edeyim," dedim.

Telefonu kapattığımızda odadaki subayın varlığına rağmen nefes sesi bile duyulmuyordu. "Sıcak çay var mıdır, Cengiz?" diye sordum. "Termosa koydursana. Anlaşılan ben yine eceline susayan var mı diye bakmak için tüm gece devriye gezeceğim."

"Kıskanıyorum," diye homurdandı Sefa. Sıcak nefesi yürüdükçe yüzünün önünde dalgalanıyordu. Silahını belinde tutuyor, bakışlarını uzak mesafeyi göremediğimiz sisin içinde dikkatle dolaştırıyordu. İki sıra, sık dizili ağaçlık bir yolda yan yana yürüyorduk. "Şehit olsam kesin aldığım son nefeste huzur dolarım. O an en azından bir orospu evladını indirmişim, leşini yere düşürmüşüm, yüzündeki ibne gülüşle gitmiş. Bir an için bir şey yapabileceğini sandığı o gülüşle haklamışım. Sarı torbaya konuyor. O mutluluğun üstüne vursunlar beni," dedi iç geçirerek. Dalgın bakışlarını yüzüme çevirdi. "Nasip olur mu?"

Kaşımı kaldırarak bakışlarımı bir cevap arayan gözlerine çevirdim. Bu, Sefa'dan duymayacağım bir şey değildi. Hatta sıkça dile getirirdi. İfadem ilk defa bu kadar içli söylüyor oluşunaydı. Devam etsin diye bekledim.

Parmakları, tüfeğini belinde tuttuğu yerde biraz daha sıkıttı. İşaretparmağı benimki gibi tetik korkuluğunda duruyordu. “Annem için. Bir onun için korkuyorum. Tutunacak kimsesi de olmayınca kahrolur.” Adımları, nefesi soğuk havadan dolayı sıkıştığından biraz yavaşladı. Hava bir, iki saat öncesine göre daha soğuktu. Kar yağmaya devam ediyordu. Öğlen saatlerinde devriyeye çıkan ve hâlâ dönmeyen askerlerden henüz ne haber ne de iz vardı. Ayak izlerine dahi rastlayamıyorduk çünkü kar bizimkileri bile dakikasında kapatıyordu. Ateş altında kaldıklarını ya da bu şekilde tehdit edildiklerini düşünmüyordum çünkü öncesinde hiç ses duymamıştık.

“Esir alınırsam kendimi tuzaklarım. O anı beklemişim, onlara bırakır mıyım?”

“Ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm. Ölümsüzlüğü tattık, bize ne yapсын ölüm?” diye en sevdiğimiz şiirin dizelerini mırıldandım. Tam olarak bundan bahsediyordu. Ölüm bize ne yapabilirdi ki? Mühim olan şerefli ölebilmektir. Yüzünde oluşan saf gülümseme içime dokundu. Şu anda beni duygulandırmayı nasıl başarmıştı? Anlaşılan bu uzun görevler sadece bende ruhsal tahribat bırakmıyordu.

Ona uyararak yavaşladım. “Üsteğmen Sefa Üstün, canını yine ne sıkıttı?” diye sordum. Sefa sert görünürdü ama belki aramızdaki en duygusal olanıydı. Yine kimin derdini sırtlandı diye düşünürken omzunu silkti. “Mahir Binbaşı’yla konuştum. Ortalık karışmış. Bir yeri temizliyoruz diğer yerden... Gelmişini, geçmişini siktiklerim! Yeminle yüzbaşı, insanın buradan kuş olup oraya konası geliyor. Al lan diyesi, sıkıysa benimkini al.”

Yutkundum. “Senden önce ben varım. Rütbeni bil, Sefa,” dedim adını vurgulu bir şekilde uzatarak. “Sana bırakır mıyım lan bu şerefi? Sen yolunu gözleyen annene dön.” *Nasıl da benim gidecek yerim yok.*

Annem vardı ama o da babamdan sonra kendini kaybetmişti. İki yıldır kaybolduğu yerden çıkaramıyorduk. Gerçekten beni gözü görür müydü?

“İnsana dokunuyor, biliyor musun?” dedi dolmuş bir sesle burnunu çekerek. “Her şehit haberinde o, benim diyor. Beni vurdular yine bir yerde. Kaç can kaybettin, hâlâ nasıl yaşıyorsun?”

Seydi’si bitiyordu, Sefa’sı başlıyordu. Gözlerimi tam karşıya dikip sessiz kaldım ve onunla aramda mesafe bırakarak adımladım.

Hızlanıp bana yetişti. “Bu güzergâhtan gelecekler komutanım. Bekleyelim mi, yoksa devam mı edelim?”

* Erdem Bayazıt’ın bir şiiri.

"Canımı sıktın, Sefa," dedim omzumun üzerinden yanımda yürüyen dev görünümlü adama ters bir bakış atarak. "En azından birkaçını gebertmeden rahatlayamam. Sen diğerlerini bul, ben dolaşacağım." Yakın olmasa da Kadir'in kardaki adım seslerini sıralı ağaçların sağ tarafından, Fırat ve Yasin'in kileri de diğer tarafından duyabiliyordum. Arayı açmadan ilerliyorduk.

İleride yol sağa ve sola ayrılıyordu. Düz devam edildiğinde dibi sisten zor görünen bir uçurum vardı. O yol ayrımıyla üç gün önce her yerini sonunda militanlardan temizlediğimiz ve zayıat verdiğimiz güvenli bölgeden çıkmış oluyorduk. O gün şehit olan yedi subayın cenazesi, dün Ali Cihanları bırakmak için gelen helikopterle bu kara cehennemden götürülmüştü.

"Onları karşılamaya beraber çıktık, beraber devam ederiz. Seni yalnız gönderemem."

"Komutan sen misin, ben miyim?"

"Kusura bakma komutan, önce kardeşimsin. Şu an yapmamı istediğin şey, görev dışı olduğu için dinleyemem." *Görev dışı mı?*

Bunun üzerine ne denirdi ki? Ben bu adamlara rütbe ne demek öğretmemiştim. Hep işine geldikleri gibi davranıyorlardı.

"Üsse döndüğümüzde görevi göstereceğim sana. Sen dur," dedim etrafı kısıp gözlerle inceleyerek. "Demek dinlemiyorsun."

Burnundan güldü. Güneş tamamen battığından, gökteki yıldızların parlak ışıkları dışında yüzünü aydınlatan bir şey kalmamıştı. Maskesinin altında dudaklarının kıvrıldığını biliyordum. Normalde nadiren gülerdi ve maskesi onun güvenli alanıydı.

"Dinlemiyorum," dedi ciddileşir gibi sesini temizleyerek. "Derdine çözüm bulmak için bizimle ya da anlayan başka biriyle konuşabilirsin. Her akşam intihar etmek için tek başına devriye gezmene gerek yok."

Neyi ima ettiğini biliyordum, bu yüzden duymazlıktan geldim. Kafamı dinlemek için yürüyüşlere çıkıyordum ama her defasında en az bir sırtlanın leşini kara gömüp üsse öyle dönüyordum. Sonra yine kafamın içindeki sesler çığlık atmaya başlıyordu. Sızma girişiminde bulunan çukurcuların kellelerini koparmak sadece anlık zevk veriyordu.

"Erva-"

"Sakın!" dedim gürlükler gibi. Konuyu en başından beri oraya getirmek maksadında olduğunu biliyordum. Herkesin derdi konuyu hep ona getirmekti çünkü benim son bir yıldır konuşmayı reddettiğim tek konu oydu.

“Cümleni tamamlama.” İsmi duymak bir kez daha elimdeki M4 Karabina’nın dönmesine ve tetiğe ardı ardına basmasına neden oldu. Artık çok geçti. Vurulmuştum. Bende kalp kalmış mıydı, bilmiyordum ama her defasında canım yanıyordu. İçimi çekerek canımı yakan şeyin alnımda ve kaşlarımın arasında oluşturduğu kırıxık izlerini düzeltmeye çalıştım. Olmadı, o kırıxıklık yüzümden kalıcı olmaya başlamıştı. Çatık kaşlı, yine gülmeyi unutan, yalnız ve her şeyde kötü bir yan bulan bir adama dönüşüyordum. Bunun farkında olmama rağmen düzeltmeye çalışmıyordum. *Seydi haklıydı. Hepimizi korkutan biri vardı. Ya da korkacak kimsesi yoktu ve bu daha korkutucuydu.*

“Sefa,” diye seslendi sol tarafımızdan Fırat. Bize doğru yaklaştı. Uçuruma varmamıza az kaldığı için birleşiyorduk. “Üsse dönünce çayı sen demle. Bugün sıra kimdeyse hiç olmamıştı ya. Allah affetsin, tadı tezek gibiydi.” Konu çay değildi. O da duymuştu ve konunun hiç açılmadan kapatılmasını istiyordu. Fırat’ın arkasından tüfeği omzunda Yasin çıktı.

Hemen sonra ağaçların diğer tarafındaki Kadir de geldi.

“Sen tezeğin tadını biliyor musun?” diyerek güldü Yasin. “Çayı ben yaparım, kıymetinizi bilin.”

“Mahir’e söylerim,” diye homurdandım. “Ne kadar hemdert olduğunu bilmeyi en çok o hak ediyor.”

“İyi ya da kötü, bir şekilde çay içiyoruz da ben asıl kahve içmeyi özledim. Nasıl burnumda tütüyor bir bilerseniz.” Bunu söyleyen Yasin’di ve ona öyle bir bakışım vardı ki. Aslında söylediği yanlış hiçbir şey yoktu ama birkaç saniye önce göğsümün altı parçalanmamış olmasaydı... Bu, önceden tanıdığımız ve kahve içmeyi çok seven biriyle alakalıydı. Yasin, “Şey...” diyerek kalakaldı. Ne düşündüğümü anlamış gibi gözlerini kaçırdı.

Yutkundum ama boğazım yırtıldı sanki. Başım dikleşirken çehrem karşıya bakıyordu. İnsanların ondan bahsetmesine nasıl engel olabilirdim ki? En iyisi siktir olup hepsinden uzağa gitmekti. Başka türlü ondan kurtuluş yoktu.

“Sefa,” dedim sert bir tonlamayla. “Şehit düşme hayallerinden tekrar bahsetsene.”

Başımı çevirdiğimde bakışlarının anlamayarak yüzümü incelediğini gördüm.

* M4 Karabina, Amerikalı Colt firması tarafından geliştirilmiş M16 piyade tüfeğinin karabina versiyonudur. Gaz işleme ve geri tepme tekniğini kullanarak çalışır. Kişiyi göre ayarlanabilir dipçiğe sahiptir.

“Arkadaşlarım *ondan* her bahsettiğinde nasıl ölüyorum, senden duymak istiyorum,” dedim.

Sefa'nın adımları ağırlaşırken benimkiler hızlandı ve hepsini arkamda üzgün bir ifadeyle bıraktım. Yol ayrımından sağa dönmek yerine uçuşuma doğru yürüdüm. Karla kaplı, boyumca uzanan çalıları geçtikçe parkama, pantolonuma, botlarıma takılıyorlardı. Bir tanesi eldivensiz elimin üstünü sıyırdığında, “Siktir!” diye kükredim. Bu başka bir acıydı. Kalbim aslında hissizdi. Bir taşın, başka bir büyük taşla vurula vurula un ufak edilmesi gibiydi. Tek farkla; taş yine taşı ama benimki bazen bayağı ağrıyordu.

Rüzgâr, dalların arasından hışırdarak yüzüme çarptığında duraksadım. Önümde bembeyaz bir manzara vardı. Sis aşağıdaki vadinin içinde dolaşıyordu. Buraya manzarayı izlemek için girmemiştim. Güzel olan şeyleri görmezden gelmek bu aralar sık yaptığım bir şeydi.

Gözlerimi kapattım ama sakinleşmeme yetecek kadar kapalı kalmadılar. Telsizimde Kadir'in sesi vardı. “Devam edelim. Seni bekliyoruz,” diyordu. Taktik yeleğimin cebinden telsizi bakmadan çıkardım. Hemen sonra da derin bir nefes alarak gözlerimi araladım. Aklımdaki şeytanları kovalamak için anlık bir çözümdü. Onu hâlâ özlemek cehenneme ait bir şeydi. Cayır cayır yakıyordu. Tamamen unutmak için daha ne kadar yanmam gerekiyordu?

PTT'ye bastım. “Geliyorum. Diğerlerini bulup üsse dönelim,” dedim sıkıntılı bir tınıyla.

Vadinin sisli görüntüsüne son kez göz gezdirdikten sonra çalılarının arasından geçerek tekrar yola çıktım. Oradaydılar ve beni bekliyorlardı. Sefa mahcup bir şekilde başını salladı. “Haklısın, böyle bir anda *ondan* bahsetmemeliydim.” *Hâlâ akıllanmadığına eminim. Hepiniz ondan yine bahsedeceksiniz...*

Ona cevap vermek yerine bakışlarımı sağa dönen patika yola çevirdim. “Devam edelim.” Tüfeğimi bel hizasında önüme alarak onları geçtim. Önceki timden hâlâ iz yoktu. Şu an ormanda olma ihtimalleri çok düşüktü çünkü etraf fazla sessizdi. Bir saat önce üsse dönmeleri ya da onları aradığımız sırada karşımıza çıkmaları gerekirdi. Üstelik telsizleri de cevap vermiyordu. Çok defa denemiş olmamıza rağmen yanıt alamıyorduk. Bu durum birçok nedenden meydana gelebilirdi. Bir *jammer*** devrede olabilirdi ya da onlarla aramızdaki mesafe sandığımızdan fazla olabilirdi. Hepsinin telsizi

* Push to talk (PTT) telsiz olarak da bilinen bas konuş telsizler, kullanıcının sesini algıladığı anda iletişimi başlatır ve ses eşiği altına düştüğünde iletişimi keser.

** Bir alıcı-verici sistemde aradaki iletişim ortamını bozmaya yarayan alete denir. Genellikle alıcıyı (çoğunlukla radyo) hedefleyen kuvvetli bir vericidir.

aynı anda arızalanamayacağına göre... Bizimkiler sağlamdı çünkü *jammer*lar sadece bir gruba yönelik çalışabiliyordu. Eğer dikkatimizi fazla çekmek istemiyorlarsa tabii ki telsizlerimize dokunmazlardı.

Bir an duraksadıktan sonra diğerlerine döndüm. "Yine gruplara ayrılacağız. Kadir; Fırat ve Sefa'yı yanına alarak geldiğimiz yönün sol tarafından ilerlemeye devam edin. Ben de Yasin'le buradan devam edeceğim."

Kadir durumu gözden geçiriyormuş gibi birkaç saniye duraksadı. "Kötü olanı anmak için erken ama sen de aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

Başımı o kadar hızlı salladım ki oflayarak başını önüne eğdi. Postallıyla bodur bir çalının üstündeki kar birikintisini tekmeledi. "Umarım geç değildir."

Esir alınmış olmalarından şüpheleniyorduk. Eğer öyleyse onları aramaya gelenler için hazırlıklı olmalıydılar. Yani bizim için. Hatta üsse bile sızmaya çalışıyor olabilirlerdi.

"Telsiz bu mesafeden çekiyor mu diye tekrar deneyeceğim," dedim. Telsizi çıkarıp düğmeye bastım. "Kartal'dan Üs2'ye. Kartal'dan Üs2'ye." Ancak yanıt alamadım, cızırtı bile yoktu. Normalde on kilometreye kadar çekmesi gereken sinyal, hava koşulları ve ormanlık alan nedeniyle iki ila beş kilometreye düşüyordu. *Jammer* kullandıklarına dair düşünce iyice aklımda belirliyordu.

"Diğerlerinin telsizi de çekmiyor. Aralıklı olarak deniyorum ama bize yakın mesafede olduklarını sanmıyorum," dedi Yasin. Devriyedeki diğer askerleri kastediyordu.

Üsse dönmekle diğerlerini aramaya devam etmek arasında bir karar vermem gerekiyordu. Kadir ne düşündüğümü anlamış gibi, "Üsse dönmek daha doğru bir karar gibi. Dönmüş de olabilirler," diyerek önerisini dile getirdi. Yasin de ona katılır gibi başını salladı.

Geri dönmüş olmaları mümkün görünmüyordu. Dönebilecekleri tek yol, bizim geldiğimiz güzergâhtı ve buraya kadar onlarla karşılaşmamıştık.

"Gerisingeri dönelim," dedim isteksizce. "Eğer dönmemişlerse Mahir'le konuşup ne yapacağımızı kararlaştırırız. Ancak yine de ayrılalım ve gelirken yaptığımız şekilde hareket edelim."

Geliş yolundaki gibi ağaçlık yolun sağına ve soluna dağılırken üsse doğru daha hızlı ilerledik. İçimdeki endişe giderek artıyordu. Şu an bir pusunun içinde olabilirdik. Mahir'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. Üsse saldırabilme ihtimalleri yüzünden gözcü kulesindeki subayları bilgilendirmiştim. Kapıdaki nöbetçi subayların ve erlerin sayısını artırmıştım. Biz yokken üsse

Kavur ve onun gibi başka bir kıdemli uzman istihbaratçı önderlik edecekti. Komuta kontrol odasına Cengiz'le bir subayı daha yürütme operatörü ve telsiz operatörü olarak bırakmıştım. Kadir de o sırada diğer askerleri bilgilendirmiş, biz dışarıdaki timi aramak için devriyeye çıkarken iletişimde kalacağımızı söylemişti.

Gözlerim her ağacı, her çalıyı dikkatle tararken aslında yakın mesafede bir militanın olmadığını biliyordum. Düşüncem tamamen sezgisel olsa da aynı his, üs binası için devrede değildi.

Telsizle komuta kontrol odasına bağlanmayı tekrar denedim ancak değişen bir şey olmadı.

Ta ki ormandaki sessizliği -üsse yakın olduğunu düşündüğüm bir noktadan- iki el silah sesi yıldırım düşmüş gibi yankılanarak yardığında... Kurt ulumaları silah sesini takip etti. Aklıma o an üssün tehlikede olmasının dışında Asker geldi. *Köpeğim*. Diğer arama kurtarma köpeğinin kulübesinde rahatı yerinde gibi görüldüğünden bu defalık devriyeye çıkarken onu yanıma almamıştım ve şimdi pişmanlık duyuyordum.

Henüz bizimkilerle iletişime geçmeden Kadir ve diğerleri ağaçlık alanın diğer tarafından koşarak çıktı. Kadir, "Üs binası. Bizi oradan çıkardılar, şimdi ele geçirmeye çalışıyorlar," dedi.

Çatışma sesleri arttıkça adımlarımızın hızı da artıyordu. Karanlığa rağmen ağaçların arasından yükselen dumanı görebiliyordum. "Silahlarınızı hazır tutun ve çevrenizi sürekli kontrol edin. Kesinlikle bize karşı hazırlıklı olacaklar," dediğimde Kadir önüme geçti. Ne koşuyor ne de yavaş yürüyorduk. Derin bir nefes almak üzereyken neden Seydi'nin aklıma geldiğini ve nefesimi kestiğini bilmiyordum. Askerlerle görevde tanışmaktan nefret ediyordum, onların hikâyeleri zihnimi karıştırıyordu. Kendi derdim yetmiyormuş gibi bir de onların hikâyeleri için savaşıyordum.

Düşüncelerden gerçeğe çekilirken üç gün önceki sızma girişimini ve yeni gelen destek timiyle sadece kırk kişi oluşumuzu düşünüyordum. Ne kadar kalabalık olduklarını bilmiyordum. Hakkari'den Kuzey Irak'ın sınır bölgelerine kadar her yer ateş hattıydı. Yoğun direniş ve harekâtla karşılık verirken onların da sayıca fazla olduğunu ve sürekli yer değiştirdiklerini gözlemlemiştik. Avasin'de taarruza geçen teröristler birkaç gün sonra Hakurk'ta olabiliyordu.

Şu an tek umudum, Ali Cihan'ın ve üsteki diğer kıdemli uzman istihbaratçının binayı güvende tutabilmesiydi.

Odaklanmaya çalışarak ormanın içerisindeki diğer sesleri ayırt etmeye çalıştım. Bilinçli bir şekilde derin nefesler aldım. Saf, karlı çam kokusu burun deliklerimi doldurdu. Etrafımda insan kokusu arıyordum. Kaç kişinin bunu yapabileceğini bilmiyordum ama ben insan terinin kokusunu alabiliyordum. Diğerlerine göre alışılmadık bir özellik olabilirdi ancak kan ve barut kokusunun dışında, bir dağ sırtları olduğum yerden birkaç dakika önce geçmişse kokusunu alabilirdim.

“Komutanım!” diye seslendi Sefa. Hemen arkamdan ilerliyordu. “Bu!” Sesi kaygılı geldiği için bir an duraksayıp ona baktım. O da elindeki bir şeye dikkatle bakıyordu. Sefa’nın elinde parçalara ayrılmış bir telsiz vardı. Avucunun içinde sıkıca tuttuğu bu telsiz, neden diğerlerinden haber alamadığımızın bir kanıtı gibiydi.

“Buradan geçeli uzun zaman olmuş olmalı. İyi olduklarını düşünmek istiyorum. Aksi halde hepsinin kafasını koparıp ağaçlara ibret olsun diye bağlayacağım,” dedi Fırat.

“Aynı şeyi düşünüyordum. Uzun zaman olduğu kesin. Hiç çatışma sesi duymadık. Esir alınmış olmaları daha yüksek bir ihtimal,” dedim ama iyi olduklarını asla garanti edemezdim. Nefesim dudaklarımın arasından dışarıya yoğun ve sıcak bir buhar bulutu olarak sıyrıldı. “Onların kellelerini koparmayacağız, postallarımızın altında ezeceğiz. İnemelerine bile fırsat vererseniz hesabını sorarım!”

Hepsinin bunu istediğini gözlerinde görebiliyordum.

Tekrar yola koyulduğumuzda artan çatışma seslerine ek olarak, diğerlerinden farklı bir gümleme sesi duyuldu. Arkasından bir tane daha ve bir tane daha... Rüzgârın içinden ıslık çalarak ilerlemiş ve kısa sürede sarsıntılı bir çarpma anı yaratarak tahribatın büyüklüğünü bağırıyordu. Bu bir havan topunun sesiydi ve diğer her şeyden kolaylıkla ayırt edebilirdim. Bir havan topu makinesini ağırlığından dolayı taşınması zordu. Bize görünmeden üsse nasıl yaklaştırdıklarını merak ettim.

“Etrafta katır görmedim, adım izlerine rastlamadım. Karda el arabası kullanamayacaklarına göre birbirlerini katır olarak kullanıyor olmalılar,” diyerek kara tükürdü Sefa. “Hepsinin sırtına binip anırtacağım!”

Üs binasının ön kapısına sayılı adım kalırken havan topunun nereye düştüğünü şimdi net bir şekilde görüyorduk. Sızma girişimi üs binasının arka tarafından başlamıştı.

Kadir, "İçeriye girmişler," dediği sırada demir kapının yanındaki duvara sırtımı yasladım. Kadir ve Fırat kapının diğer tarafına geçerken Sefa ve Yasin de yanıma geçti.

Bir çukurcu üssün göremediğimiz diğer ucundan bozuk Türkçesiyle, "Gerçekten cesur olduğunuzu düşünüyorsunuz, değil mi? Ama bu cesaret sizi kurtarmayacak. Teslim olun. İşiniz bitmeden önce son bir şansınız olsun," diye bağıyordu.

"Kalles!" diyerek kara tükürdüm.

Silah sesleri o kadar güçlüydü ki aralıksız yankılanışı ve havada yükselen kan kokusu, omurgamda bir titreme oluştuyordu. Dişlerimi sıkmaya başladım. Ağzımda kan tadı vardı. Çene kemiklerimin çatırdaması, beynime sanki çiviler çakıyormuş gibi bir acı veriyordu.

"Bize," dedim derin bir nefes alarak. İki yanımda duvara yaslanmış olan arkadaşlarımla gözlerimin içine sırayla baktıktan sonra başımı arkamdaki betona yasladım ve bakışlarımı gökyüzüyle kavuşturdum.

Gördüğüm, tamamen karanlık ve sonsuz bir manzaraydı. Nadir düşen kar taneleriyle karşılaşıyordum. Bolu'nun sokaklarında küçük bir çocukken geçirdiğim yalnız gecelerden birine benziyordu. Üşüyordum. Dışarıdan pek anlaşılmıyordu belki ama içimde açıklanamaz bir soğukluk hissediyordum. "Bize," dedim tekrar. "İmkânsız deyin ve izleyin vatan hainleri! Sizi çıktığınız çukurun daha derinine gömmesini de biliriz." Gözlerimi yuvalarında kaybolana kadar sıktım. Uygulamamız gereken planı düşünüyordum ama öncelikle arka tarafın durumunu görmem gerekiyordu. Bir de Mahir'e ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Cengiz ne durumdaydı, hâlâ bir kontrol odamız var mıydı, bilmiyordum.

Fazla zamanımız olmadığından gözlerimi aniden açtım, "Başlıyoruz!" diyerek tüfeğimi bel hizama aldım. Önümde tutarak kapının ucuna doğru ilerledim. Parmağım artık tetiğin korkuluğunda değil, tam üstündeydi. Diğerleri de aynı şekilde ağır adımlarla beni takip ediyordu. Gördüğümü indirmeye karalıydım. Önce kapının yanından avluyu kontrol ettim, sonra dinledim. Aralıksız ateş ediliyordu. Böyle giderse bizimkilerin mühimmatları tükenecekti.

Bulunduğumuz ön duvardan, arka taraftaki dış duvara kadar olan mesafe yaklaşık iki yüz metre civarındaydı. Mühimmat odası binanın en alt katında, en dipte yer alıyordu. Gece sisine rağmen binanın sol tarafındaki avluyu az da olsa görebiliyordum. Avlunun tamamen boş olduğunu söylemek zor olsa da arka tarafa ulaşmanın imkânsız olmadığını düşünüyordum. Burada yollarımızı ayırmamız gerekecekti. Kadir'e ayrılacağımızı belirten

bir işaret verdim. O da beni anlayarak başını salladı. "Sefa'yla sol taraftan ilerleyeceğiz. Sen, Fırat ve Yasin'le içeriye göz at. Umarım mühimmat odasını henüz ele geçirmemişlerdir. Kontrol odasını da güvende tutmamız gerekiyor. Daha sonra sağ tarafı kontrol altına alırsınız," dedim kısık bir sesle. Söylediklerimin çoğunu işaretlerle desteklemiştim.

Kadir kapının diğer tarafından, "Bizi karşılamadılar," dedi. "Kazanacaklarına o kadar eminler ki! Üs binasının korunaklı beton dış duvarını delip içeriye girdikten sonra..." Bu benim de aklımdaydı. Dediği gibi *kazanacaklarına emin olduklarından* bize müdahale etme gereği bile duymamışlardı. Diğer devriye gezen askerleri de esir almayı başarmışlarsa bu tavırları anormal görünmüyordu.

"Sayıları az olmalı," dedi arkamdan Sefa. "Konuşmalarına aldırmayın. Sisten faydalanıyorlar. Onları göremediğimiz için korkacağımızı ve teslim olacağımızı sanıyorlar."

"Her ne olursa olsun elleri sağlam. Orospu çocukları en az yüz kiloluk havan topu makinesini buraya kadar getirdiyse gerisini de düşünmüştür," dedim. Bakışlarımı Kadir'inkilere sabitledim. Bir mühimmat ve atış uzmanı olarak devamını o getirdi. "İki havan topuna sahip olduklarını düşünüyorum. Ateşleme hızı minimum üç saniye. Otomatik doldurulanlardan olsa bile. Uzaktan duyduğumuz seslerin arasında iki saniye bile yoktu. Bu da tek makine olmadığını destekliyor. Ayrıca üçüncü ses diğerlerinden farklıydı."

Ona hak veriyordum. Bunu ben de fark etmiştim. "Roketatar' ya da obüs." Daha uzak bir mesafeden ateşlendi. Sesi yakından olmamasına rağmen yoğun duyuldu. Arka tarafın duvarını tamamen yıkmış olmalılar," diyerek araya girdim.

Kadir başını salladı. "Rastgele bir atış değildi. Üç gün önceki sızma girişimi sadece bizi azaltmak içindi. Bayağıdır hazırlık yapıyor olmalılar. Mahir'in orası kızışmış. Hepsini harekete geçiren bir şey olmuş olmalı."

"Daha fazla zaman kaybedemeyiz," dedim. Avlu boştu ama arka taraftan acı dolu bağırış sesleri yükselmeye başlamıştı. "Üç deyince dağılacğız. Durmayın. Sis yoğun, sesleri dinleyin," dediğimde Kadir başıyla onayladı. Ben içeriyi tekrar kontrol edip parmaklarımla bir, iki, üç diye saydıktan sonra işareti verdiğimde Kadir, Fırat'ın omzuna vurdu. Önden o girerken Yasin de onu takip etti. Ardından da Sefa.

* Patlayıcı içerikli mühimmat taşıyan ve hedefe ulaştığında patlamaya ayarlı olan bir roketi fırlatmak için kullanılan silahtır.

** Üst aç grubu atışlarda barut haklarının vuruş bölgeleri üst üste binen, görerek veya görmeyerek (gözetleyici ile) ateş edebilen ateşli silah.

Buradan ayrılırken hava aydınlıktı ama görüş mesafesi bu kadar kötü değildi. Havanın soğumasına ve nemin daha da düşmesine rağmen sis azalmamıştı. Şu an bunu itiraf etmek benim için zordu ama sanki her şey onların avantajınaydı. Ali Cihan ve diğer kıdemli uzman istihbaratçının nerede olduğunu merak ediyordum. Onların telsizleri de çok fazla denememe rağmen sinyal vermiyordu.

Kadirler binaya yönelirken, Sefa'yla avlunun solundan sessiz adımlarla ilerlemeye başladık. Arka taraftaki bağırışlar giderek anlaşılar hale geliyordu. Birinin, "Bacağım!" diye bağırıldığını anlayabiliyordum. "Bacağım nerede?" Yakarışı şoka girmiş birininkiyle benzerdi.

O bizden biri değildi. Bir Türk askeri şok içinde olsa bile kopan uzvu için ağlamazdı. Böylesine bozuk bir Türkçe de ancak çukurcularda olurdu.

"O bacağı koparan aslanı alnından öpeceğim..."

Fısıltudan öteye geçmeyen konuşmam bitmemişken duvarın arka tarafa dönen köşesinde birinin gölgesini gördüm. Tek el ateş etti ve çukurcunun sesi kesildi. Yanımda adımlayan Sefa'yı taktik yeleşinin önünden yakaladığım gibi yanıma çekip duvara yapıştırdım. Ne olduğunu anladığından şimdi bir ölü kadar sessizdi. Bakışlarını yana çevirip karların üzerindeki gölgeye baktı. "Çok ses yaptın!" diyordu başka bir orospu çocuğu. Birbirlerine bile tahammülleri yoktu. Gölgesi, turuncu bir ışığın ve sislerin arasından süzülüyordu. Ön taraf komple yanıyor olmalıydı. Çatırtı seslerini, barut ve odun yanığı kokusunu alabiliyordum. Bunların yanı sıra kızarmış insan eti ve kan kokusu da gecenin nemli havasına asılıyordu.

Telsizimi çıkardım. Bir süredir çalışmamasına rağmen maksadım umutla tekrar denemektir. "Kartal'dan Üs2'ye," diye fısıldadım. Telsiz cızırdadı ancak sesin tamamı kulaklığımdaydı. Dışarıya sızmiyordu. "Yüzbaşım, kontrol odasındayım. Ben, Üsteğmen Cengiz. Kapıyı zorluyorlar. Yürütme operatörü tehdidi anlayınca öncesinde dışarıya çıktı ve dönmedi."

Onunla komuta kontrol odasında görevlendirdiğim subaydan bahsediyordu. "Hâlâ kapıdalar mı? Kaç kişi olduklarını söyleyebilir misin?" Kontrol odasının kapısı ağır metalden yapılmaydı. Oraya girmek için kapıyı havaya uçurmaları gerekirdi.

"En az iki olduklarını düşünüyorum. Şu an kapının arkası sessiz. Sinyal kesici kullanıyorlar yüzbaşı. Devre dışı bırakmayı başardım. Frekans atlamak kolay olmadı ve hâlâ bizi iletişimsiz bırakmaya çalışıyorlar."

Bunun olmasına izin veremezdik. Böyle bir saldırı sırasında birbirimizle iletişim kuramazsak çok zorlanırdık. "Üsteğmen Cengiz," dedim bakışlarımı duvarın köşesindeki gölgeden ayırmadan. Sefa'nın omzuna vurarak

ileriye işret ettim. O, gölgenin kimliğini tespit etmek için ağır ağır ilerlerken, "Destek için binaya geliyor bizimkiler. Dayanmaya alış," dedim net bir tonlamayla.

"Burayı ele geçirmelerine asla izin vermeyeceğim yüzbaşım."

"şimdi beni dinle. Mühimmat odasının ne durumda olduğunu bilmiyorum. Talan edilmiş olabilir. Bu yüzden elini çabuk tutmalısın. Eğer iletişime geçmediysen hemen Binbaşı Mahir'le görüşmelisin. Ona benimle konuştuğunu ve bu kadar az sayıyla en fazla birkaç saat dayanabileceğimizi söyle. Obüsleri olabilir. Uaksavarları* var ve havan topu atışı gerçekleştiriyorlar. Hepsini rapor et. Bir de hemen kırmızı kod göndermeni emrediyorum!"

"Havacı kobralar yolda yüzbaşım. Onlara çoktan haber verdim. Uaksavarların ben de farkındayım ve rapor edildi. Emrinizle kırmızı kodu gönderiyorum ve binbaşıyla görüşüyorum."

Havacı kobralar acil durumlarda sınırın dışında aniden belirebilecek ve tüm terörist âlemine korku salabilecek tek destek kuvvetimizdi. "Aslanım," diye fısıldadım. Havacı kobraların gelişine kadar bu işi bitirmeliydim. Çünkü yakın çevredeki tüm sırtlanları havadan füze yağmuruna tutacaklardı.

"Tahmini varış süresi nedir?" diye sordum.

"On beş dakikadan az olmalı. Neredeyse gelmek üzeredirler."

Elimi düğmeden çekip telsizi cebime kaldırdım. Derin bir nefes alarak *gerekiirse bizi de vursunlar Cengiz ama onlara buradan çıkış vermesinler* diye geçirdim içimden.

Sefa'nın tüfeği ateşlendi. Ayaklarının dibine düşen leşle elini salladı. Onu takip ettim, hemen sonra önüne geçerek duvarın köşesine siper aldım.

Cehennem dünyada bir yer olsaydı burası olurdu. Alevler bina boyunca uzanıyordu. Arka taraftaki ağaçların tamamı yanıyordu. Sis burada artan sıcaklık yüzünden dağılıyordu ama üssün dışındaki alan bu defa da etrafı kaplayan duman yüzünden görünmüyordu. Yerde yatan çok fazla Türk askeri vardı. Gözlerim birini seçti. Bugün kar maskesini ve içliğini bulamayan ama nöbetinin başında olan asteğmendi. Onun az ilerisinde gözlem kulesindeki diğer asteğmen yatıyordu.

Tüfeğim onlara yakın, dumanların arasında hareket eden bir iblisin kafasına nişan aldı ve parçalara ayırdı. Hemen arkasından da diğerini. Sefa'nın başka birini indirdiğini duydum ama bakmadan başka birine nişan aldım ve onun da son nefesinde inlemesine bile izin vermedim.

* Düşman uçaklarıyla savaşmak için tasarlanmış, dairesel ateşe ve çok yüksek bir açıya sahip bir makineli tüfektir.

Sefa. “El bombası,” dediğinde tüfeğinin nişan aldığı yere tüfeğimin dübününü çevirdim. Arkadaşının ölü bedeninin arkasına saklanan başka bir çukurcu el bombasını çekmek üzereydi ve yerimizi sonunda tespit etmişti.

“Ne demiştin ben?” dedim dişlerimi sıkarak. “İnlemesine bile fırsat vermeden indireceksin!” Tetikteki parmağım bir an bile zaman kaybetmedi. El bombasının pimi çekilmişti ama fırlatmaya vakti olmamıştı. Nişan aldığım ve M4 Karabina’yı ateşlediğim yer, bombayı tutan bileğiydi. O eli artık yoktu.

Bombanın patlayarak onu kendi cehennemine götürüşünü izledim.

Vakit kaybetmeden telsizimin düğmesine bastım. “Kartal’dan Atıcı’ya... Kartal’dan Atıcı’ya... Herkes iyi mi?” Kadir’e Atıcı diyorduk çünkü o bir yüzüğün içinden mermisini geçirebilecek kadar bu işte iyiydi.

Kadir cevap verdi. “Şimdiden altı çukurcuyu çıktıkları deliğe gönderdik. Ayaklarımın altında kafasını ezmekte olduğum yedinci var. İyiyiz ama burada zayıt çok fazla.”

“Cengiz havacı kobraların yolda olduğunu söyledi. Bir an önce o havan topu makinelerini bulup etkisiz hale getirmeliyiz. Mühimmat odası ne durumda? Cengiz kapıyı zorladıklarını söyledi.”

“Binaya henüz giremedik. Sağ avlu daha karışık. Orayı temizlemeden içeriye girersek köşeye sıkıştırılırdık. Kobraların tahmini varış süresi nedir?” diye sorduğu sırada sırtlan gibi koşan bir militanı göğüs kafesinin ortasından vurdum. Sefa aralıksız ateş ederek yerde yatan asteğmenlere ulaşmaya çalışıyordu. Yaşam belirtisi göstermiyorlardı ama kontrol etmeden öylece arkamızda bırakamazdık.

“Fazla vaktimiz yok. On beş dakikadan az. Kırmızı kod gönderildi. Mahir burayı patlatmak için işi şansa bırakmayacağını biliyor.”

“Anlaşıldı,” derken tetiğe dört kere aralıksız bastı. Sesi yakınımda yankılanıyordu.

“Gazamız mübarek olsun yüzbaşı,” dediğinde içimi çektim. “Gazamız mübarek olsun,” diye fısıldadım.

Silahların ateş sesleri yakınımda yoğunlaştığından, üssün yıkılan dış duvarının ardındaki seslere odaklanmak zordu.

Sefa nefes nefese kalmışçasına, “Dördünü geberттіm. Sayıları düşündüğümüz kadar az değil,” diye homurdandı.

Bunu ben de görebiliyordum. Yanan ağaçların etrafa yayılan dumanlar çok yoğun. O an aklımda iki şey vardı. Biri, üssün dışına nasıl çıkacağımı, diğeri ise köpeğim. Onun önsezileri olan bir köpek olduğunu biliyordum ama bu karışıklığın arasından kurtulabildiğine dair umudum yoktu. Eğer ölmüşse, dilerim karşıma o halde çıkmazdı. Yoksa kendimi

durdurabileceğimi hiç sanmıyordum. Ona çok fazla sevgi gösteremesem de ailem gibiydi.

Postalımla kara sert bir tekme savurduğumda gözlerimin içinin yandığını fark ettim. “Kalleşler!” dedim fısıltılı bir bağırisla. “Eğer onu da benden aldıysanız...”

Telsizimin kulaklığından Ali Cihan’ın cızırtılı sesi döküldüğünde zihnim etraftaki patlayan silah ve sızıntı böceklerinin bağıris seslerine döndü. Sırtımı arkamdaki duvara verdim. “Yüzbaşı, sonunda sinyal alabiliyoruz,” diyordu. “Kadir’i görünce döndüğünüzü anladım. Burada köşeye sıkıştırıldık.”

Gözlerimi önümdeki savaş alanından ayırmadan PTT’ye bastım. “İyi misiniz?”

“Zayıf fazla ama direniyoruz.” Telsizden ateş saçan tüfeğinin sesini duyabiliyordum. “Alandaki tim rehin alınmış ancak İsparmaça durumu tersine çevirmiş. Hiç kayıp vermeden altısı da kurtulmuş. Duvarın dışındalar ve havan topu makinelerini ele geçirmeye çalışıyorlar.”

“Başlarına ne geldiğini merak ediyorum. İnşallah dinlemek için canımız kalmıştır.” Tüfeği yukarıya alıp dipçliğini omzuma dayadım. Sefa yaralı olduğunu tespit ettiği askerleri kargaşanın içinden çekip çıkarırken onu korumayı üstlenmişim. Buna sessizce karar vermiştik. Bir sırtlanın ona tüfeğini doğrulttuğunu gördüğümde öncesinde sağ bacağından vurulmuş olduğunu fark ettim. Ağır ve aksak hareket ediyordu. Tam keleşinin dipçliğini yasladığı omzunu nişan aldım. Kurma kolunu çekip ateşlediğimde nişan aldığım yerden fişkıran kan, isli karı kırmızıya boyadı. Dağılmış eti, üzerindeki kıyafet denemeyecek çul parçasını delerek dışarıya dağılmıştı. O, yere düşerken ikinci nişan aldığım yer karın üstünde hareketsizleşen ensesiydi. Bir Türk askerini hedefine alıyorsa cezasını çekerdi. Hangi koluyla yapıyorsa önce o kol kökünden koparılırdı. Sonra inlemesine bile fırsat vermeden...

Dışlerimi sıkarak gözlerimi yumdum. Beynimde bir çınlama sesi dolaşıyordu. Son kırk sekiz saatte sadece iki saat uyumuştum. İşte bu, yorgunluğun da bana savaş açtığının göstergesiydi. Sefa işini bitirdiğinde ona elimle beni korumasını söyleyen bir işaret verdim.

Telsizimin kulaklığından, “Havan topu makineleri etkisiz hale getirildi,” diyen Ali Cihan’ın sesini dinledim.

O, bunu söylemeseydi ben duvarın arkasına destek vermeye gideceğimi söyleyecektim. Çatışma sesleri hâlâ devam ediyordu ama sesin büyük bir kısmı artık duvarın arkasındaydı. Arka taraftaki gözcü kulesinin olduğu yöne baktım. Hâlâ ayaktaysa onu kullanabilirdim ama yanan ağaçlara çok yakındı.

Telsizin düğmesine bastım. "Atıcı, binaya giriyorum. Cengiz'e destek olacağım."

Hemen cevap verdi. "Burası şimdi iyi durumda. Sen git, içeriyi birlikte kontrol edelim. Arkandan geleceğim."

Sefa gidişime destek verirken geldiğim yönden dönüp tekrar ön tarafa çıktım. Binanın kapısına temkinli adımlarla ve etrafı kontrol ederek yürürken, Kadir binanın diğer köşesinde belirdi. Kapıya ilerlemeden önce ona beklemesini söyledim.

Kapının solunda siper alıp küçük ve sessiz hareketlerle içerisinin durumunu görmeye çalıştığım ilk anda, yerde yatan subayı gördüm. Kontrol odasında görevlendirdiğim yürütme operatörüydü. Cengiz'in dışarıya çıktığı için endişe duyduğu o asteğmen... Bedeni yere serilmiş ve ölüm sessizliğiyle örtülmüştü.

Kadir'e başımla içeriyi işaret ettikten sonra elimi boynuma doğru kaldırıp ölüm işareti yaptım. Hemen anladı ve derin bir nefes alarak hazırlanmaya başladı. Tüfeğini omzundan indirerek yakın mesafe takip için bel hizasına aldı. Girişin on metre ilerisinde, sağ tarafta bir kamera odası vardı. Hem üssün içini hem de dışını görebileceğimiz monitörlerle doluydu. Ona önden girmesini işaret ettim. Olduğum yerde kalıp ilerleyişini kontrol edebilecek ve onu koruyabilecektim. Böylelikle ani bir saldırıya karşı ikimiz de avlanmamış olacaktık. O, yanımdan geçip güvenlik odasına ilerlerken üst kattaki belli belirsiz adım seslerini duyabiliyordum. Merdivenlerde de birileri vardı. Burada yalnız değildik.

Kadir içeriye girdikten sonra olabildiğince sessiz hareketlerle onu takip ettim. O çoktan monitörlere göz atmaya başlarken ben de kapıda kaldım.

"Yüzbaşı," dedi sessiz ama telaşlı bir şekilde. "Üst katta üç, merdivenlerde iki çukur faresi var. Alt kata inmek üzereler."

"Tam konumları ne?" Bir süre ekrana bakmaya devam etti.

"Şimdi aşağıdalar. Bölündüler. Biri mühimmat odasına doğru ilerliyor. Diğerinde el bombası görüyorum. Kontrol odasına yaklaşıyor. Cengiz'in kapısının önünde iki parçalanmış çukurcu cesedi var. Önceliğimiz Cengiz'e yardım etmek olmalı."

"Ya diğerleri?" Kafamın içinde bir harita ve plan oluşturmaya çalışıyordum.

"Biri yatakhane camından sıkıyor, diğeri yemekhane. Üçüncü ise tuvaletin camında."

"Orospu çocukları!" diye sessizce bir küfür savurdum. "Sen yukarıya çık. Ben alt katı temizleyeceğim," derken dönüp gözlerimi onda gezdirdim.

Kadir ayağa kalkıp yanıma yaklaştı. “Beş dakikadan az zamanımız var. Halledebilir misin?”

Soruma karşılık sadece başını salladı. Hemen sonra önümden geçerek merdivenlere yöneldi. Ben de bulunduğum kattakilerle ilgilenmek için arkasından fırladım.

Ayağımda ağır postallar olmasına rağmen nasıl bu kadar sessiz olabildiğime bazen ben bile şaşıırıyordum. Tıpkı hâlâ kapının önünde yatan asteğmenin cansız bedenine nasırlaşmış kalbimle gözyaşı dökemediğim gibi. İlk görevimi hatırlıyordum. Kendi canım için herkes gibi korkmuştum ama bu, o kadar kısa sürmüştü ki ben bile şaşırmıştım. Fakat birlikte mücadele verdiğim arkadaşlarımın yanı başımda şehit olduklarını görmek, alışmaktan daha fazlasını gerektirmişti. Yine de gözyaşı her zaman dışa akmazdı. Kalp nasır tutsa da... Bazen içe, hep içe akardı. Boğulma hissinden kurtulmak imkânsızdı.

Derin bir nefes aldım ve diğerleri için odaklanmaya çalıştım. Koridorun olduğu kapıdan geçtikten sonra karabınanın dipçliğini omzuma yasladım. Gözlerim dürbündeyken bir adım daha atmıştım ki komuta kontrol odasının ağır demir kapısından beş metre uzakta duran çukurcuyu gördüm. Arapça, “Emin misin?” diye soruyordu telsizine. “Eğer patlatırsam bu kat komple yıkılabilir ve ben de-”

Telsizdeki ses onun konuşmasını böldü. “Gerekirse öl. Ama o odayı havaya uçur, yoksa seni ben öldürürüm.”

“Sırada ben varım,” dedim ve fırsat vermeden çukurcunun bedenini taradım. Yüzünü bana dönme fırsatı bile olmamıştı. Dipteki mühimmat odasından diğer çukurcu yedek tüfeklerimizi omzuna asmış olarak dışarıya fırladığında, elindeki tüfeğin namlusunda ben vardım. Çukurcuların çoğu iyi eğitilmiş olsa da bazıları henüz çocuktı. Karşımdaki çukurcu en fazla on sekiz yaşındaydı. Onun için acımadım bile. Karabina tekrar ateşlendiğinde hedef alınıyordu ve bedeni çuval gibi yere yığıldı.

Üst kattaki teröristler sesi elbette duymuştu. Kadir şimdi harekete geçiyor olmalıydı. Mermilerin duvarlardan ve beton zeminden sektiğini duya biliyordum. “Cengiz!” diye seslendim. “Temizlik için buradayız. İletişimi korumaya devam et.”

İçeriden, “Emredersiniz komutanım!” diyen sesini zorlukla da olsa duyabildim. Önce Kadir’e destek olmak için üst kata çıkacaktım, sonra alt kattaki mühimmatı güvene alacaktım. Merdivenlere yöneldiğim sırada arkamda bir kıpırtı duydum. Öyle belirsiz bir sesteki ki sanki açık bir pencereden içeriye giren rüzgâr perdeyi hareketlendirmiş ve karşıdaki masaya

sürtünmesini sağlamıştı. Dönüp derhal tüfeğimi doğrulttum. Mühimmat odasının önündeydi. *Başka bir çukurcu!* Simsiyah giyinmişti ve bir önceki teröriste göre daha yaşlıydı. Her şey saliseler içinde gerçekleşirken zihnim çok fazla şey düşünüyordu. Onu bir şekilde avlamak bunlardan biriydi ama keleş çoktan ateşlenmişti. Merminin omzumdan çıkışını ve deriyi delen o zayıf hışırtılı çarpma sesini duymuştum.

Arkamdaki duvara yapışırken görüş alanından çıkmaya çalıştım ancak çok geçti. İkinci atışı sağ göğsümün hemen üzeriydi. Tüm bedenimi kaplayan bir yanma hissiyle yaslandığım duvarda aşağıya doğru süzülürken, aklımda ilk sınır dışı görevim vardı. İlk kez o gün belimden vurulmuştum. Merminin açtığı yara ne kadar küçük olursa olsun etkisi büyük oluyordu. Titreme, yanma hissiyle birlikte bedenime dağılırken dudaklarımın arasından belli belirsiz bir inleme sesi firar etti. Sesin bana ait olduğundan bile emin değildim.

Sırtlan koridorda gülerek bana doğru yaklaşırken yüzündeki ifade Sefa'nın hayalindeki benziyordu. *Yüzündeki ibne gülüşle gitmiş. Bir an için bir şey yapabileceğini sandığı o gülüşle haklamışım.*

Çıplak elimi asıl acının kaynağına, göğsüme kapattım. Bunun yanında omzumdakini hissetmiyordum bile. Elim yaranın üzerine kapandığı anda, kanımın kamuflajımın üzerindeki ıslak sesini duydum. Başka bir inilti sıkılı dişlerimin arasından kaçtı. Sesim giderek yabancılaşıyor, görüşüm karanlığa çekiliyordu. Kafamın içinde uğultulu sesler dolaşıyordu.

“Sarı torba,” diye inledim. Benimle birlikte yere düşen karabinayı dipçiğinden kavramaya çalıştım. “Tıpkı senin hayalindeki gibi... önce o... o ölecek.”

Onun bana yaklaşan tüfeğine bakarak karabinayı kaldırdım. Bunun için tüm gücümü kullanmak zorunda kalmıştım. Ateşleme sesi kulağıma dolarken havayı yaran mermi karabinaya ait değildi. Acı yoktu, hiçbir his yoktu.

Kararan gözlerimin önünde bir yüz belirdi. Karanlığın içinde patlayan ışık demeti gibiydi. Yeşil gözleri karanlığıma bir mih gibi saplandığında onu geldiği yere göndermeye çalıştım. Fakat her zamanki gibi yaklaştı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. “*Geldim,*” diye fısıldadı. Zihnimi ona sağır etmek istedim. Daha sesli söyledi. “*Ne gördüysen yanıldın. Daima seni sevdim... Hâlâ sana aitim.*”

2. BÖLÜM

VEDALAR VE BAŞLANGIÇLAR

Ervan'ın Günlüğü

7 Kasım 2024 - Amerika

Bugün geride bıraktığım günlüklerimin anısına hikâyemizi tekrar günlüğüme yazıyorum. İçimi dökmeye; sana hem o günü hem de yalnız savaşımı tekrar anlatmaya ihtiyacım var.

Asla sana anlatamadıklarımı bir kez daha kendime anlatmaya...

Gülru, Mahir'le evlenme kararı alıp onu babamla tanıştırmaya karar verdiğinde ne kadar heyecanlı olduğunu gördüm. Mahir'le İzmir'deki evimize geldiklerinde ikisinin de içi içine sığmıyordu. O gün içinde senin olmadığın Gölgesizler Timi'yle tanıştım. Yasin'in ne kadar komik biri olduğunu da Ender'le hemen arkadaş olacağımızı da ilk görüşte anladım.

O gün, ailen Urla'daki çiftliğe taşınmadan birkaç gün öncesiydi. Sen, onların Bolu'dan gelişi için çiftlikteki evi bir an önce hazırlamaya çalıştığından, bizim evde verilen tanışma yemeğine katılamamıştın. Gün sonunda Mahir'i arayıp, "Size çok ayıp oldu, çiftliğe gelin de telafi edelim. Gülru'yla da tanışayım," demiştin. Tabii ben bunu Gülru, "Sen de gel. Doru Demir'le mutlaka tanışmalısın. Mahir ondan hep çok iyi bahsediyor," dediğinde öğrendim. Babamdan adını defalarca duyduğum askerle sonunda tanışma fırsatı yakalamıştım. Ancak davetsiz bir misafir olarak beni hoş karşılayıp karşılamayacağını bilmiyordum. Çiftlikteki evine de tıpkı bu belirsizlik gibi sana âşık olacağımı bilmeden geldim.

Boğazımda yutamadığım, canımı yakan kocaman bir acı olarak kalacağını bilmiyordum. O andan sonra benim her şeyim olacağını, olduğun yerden seni asla koparamayacağımı ve bunu deneyemeyeceğimi de... Her defasında içine koyduğum kalp değil de kalbimin ta kendisiymişsin gibi can yakacağını asla bilmiyordum.

O gün hava yağmurluydu. Yasin'le sohbet ederek çiftlikteki eve doğru yürüyordum. Sohbeta daldığım bir anda, "Herkes iyi akşamlar!" diye bir ses yükseldi ışığı yanan evin girişinden. Senin sesinle ilk

karşılaşmam! Yüzünü görmeden sesinle kalbimin ilk hızlanması! İşte o andı. Başımı çevirmemle çarpıldım sanki. Midemde uçan kuşların kanatları kaburgalarım dokunuyordu.

Bir süre konuşamadığım, tanışmak için uzattığın eline bakakaldığım bir anda etraftaki kalabalık sesler beni kendime getirdi. Benim dünyam sanırım öncesinde siyah ve beyazmış. Avuçlarına dokunan avuçlarımla dünyanın renklendiğini fark ettiğimde kalbim içimde çirpiniyor duruyordu.

Bir de ben senden önce hep üşürdüm ya... Önceden daha çok üşüyordum. Boğazımdaki kuruluğu hâlâ hatırlıyorum. Yutkunmama rağmen geçiremeyeişimi... Kimse anlamasın diye ilk kez geldiğim evin sanki her odasını ezbere bilirmiş gibi mutfağına koşuşumu, senin de peşimden gelişini... Bir ev sahibi olarak neyim olduğunu merak etmiştin. Su içip duruyordum ve o esnada tezgâhta yaslandığım yerden gözlerimi seninkilerle buluşturamıyordum. Ben ki etrafımda benden hoşlanan erkeklerin ilgisine alışkın biriydim. Onlarla ilgilenmezdim ama asla gözlerimi de kaçırmazdım. Kendinden emin, umursamaz bakışlarım vardı. Seninkilere bakamıyordum ve neyin var diye sorduğunda, "Sen eksikmişsin," diyemiyordum.

Bunu asla söyleyemeyeceğimi de resmen tanıştığımızda anladım. Gülru beni kuzeni olarak tanıtmıştı ama albayının kızı olduğumu sanırım o an bilmiyordun. "Minerva Saraçoğlu... Ama bana Erva derler."

"Albayın kızı," dediğinde aramızda açılan mesafeyi gördüm ve bir süre kapatmak için çok uğraştım. Albayının kızı olsam ne olurdu sanki? Babama çok seviyorum desem, o seni daha çok severdi. Sanırım bunu kendine yediremedin. "Sen albayımın emanetisin bana," diye büyük büyük konuştuğunda anladım. Sana aslında, "Babam seni çok anlatıyor. Senden etkilenmemek elde değildi. Ben aslında seni görmeden sevdim," demeyi istedim. Sanırım beni senin evine o gün kadar getirdi.

Şimdi sen de bana babamın emanetisin üsteğmenim. Seni bana boşuna anlatmamış. Giderken ondan bana kal diye...

İki yıl geçti ama sen geçmedin. Geçen sürede senden haber alamadım. Bir tek Gülru'ya sorabiliyorum. "Üsteğmen görevden döndü mü?" diye. Numaranı değiştirmişsin. Üstelik benim seni arama ihtimalime rağmen... Eve girmiyormuşsun. Görevlerin bitmek bilmiyormuş. İki yıldır birlikte nefes aldığımız şehre bile doğru düzgün uğramıyormuşsun. Seni görsem, "Neden, Doru?" diye soracağım ama... Galiba hissediyorum, sen beni çoktan unuttun.

Olanlar yüzünden...

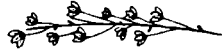
Babam Amerika'ya gelmeden önce sana, "Ben artık kızımı tanıyamıyorum. Önceden hiç ağlamazdı ama şimdi gözünden yaş eksik olmuyor. Erva'yı buradan götürüyorum," demişti.

Suçlusu sen değildin. Ben fazla sevdiğimden acı çektim. Ailene çok kırıldım, beni aramayışına çok üzuldüm. Yine de babanı benim yüzümden kaybedişini hiç aklımdan çıkaramadım. Haklı olduğunu biliyordum ama ben seni ailemden öteye koyarken, senin ailenin yanında olup beni aramayışını sanırım sindiremedim.

O gün evimin bahçesine gelip, "Gitme, Erva," dediğinde kalmayı çok istedim. Gitmek zorundaydım çünkü hamileydim. Sana babandan sonra ölme ihtimali olan bir bebeğin haberini veremeyecek kadar kıyamıyordum ama sen süresi belli olmayacak şekilde gidiyordun. Yani üsteğmenim, sen aslında bana gitme derken bile kendin giderek kalbimi ateşe veriyordun. Sen bana kıyıyordun ama ben sana yaşatabilirim güvercinliğe bir güvercin daha getirmeye gidiyorum diyemiyordum.

Ve bugün sana o güvercini getirdiğimi de söylemiyorum. Dönüyoruz.

Doru Demir; ilk aşkim, imkânsızım ve sonum olacak adam... Bugün, Doğa'yı sana getiriyorum.

Uçağa binmemize saatler kala yine buradayım.

Fırında patatesli turta pişerken kokusu evin her yanını sardı. Bu tarifi ilk kez deniyorum. Patatesin böyle pişirildiğinde bu kadar güzel kokabileceğini ve beni çocukluğuma götüreceğini söyleselerdi, her gün pişirirdim herhalde.

Berta haklıymış. Tatlı patatesler çocukluk demekmiş ve benim buna gerçek anlamda ihtiyacım varmış.

Eve dolan koku kumpire benziyor ama fırınlanmış patates, peynir ve dereotuyla karışıkça daha güzel ve lezzetli bir kokuya dönüşüyor. Bu, Amerika'daki son öğünümüz olacak. Onda da patatesli turta seçmiş olmamızın tek nedeni, sana daha önce defalarca bahsettiğim Berta.

Kırkılı yaşların sonunda ve söylediğine göre on sekizinci yaşından bu yana, her haftanın cuma günü bu tariften yapıyormuş. Paskalya Bayramı olsun ya da olmasın yanına da örgülü paskalya çörekleri ekleyip çocuklara dağıtıyormuş.

Amerika'ya geldiğimizden bu yana, komşumuz Berta sayesinde istisnasız her cuma bu turtadan yiyorum. Bugün cuma değil ve ilk defa kendi pişirdiğim patatesli turtanın tadına bakacağım.

Kızımız mışıl mışıl uyuyorken annem bavullarımızı son kez kontrol ediyor ve ben sana yazıyorum.

Dört kişi geldik Amerika'ya ama üç kişi dönüyoruz. Babam artık yok. Bugün bizimle çok sevdiği vatanına dönemeyeceği için o kadar üzgünüm ki. Doğa, benim güzeller güzeli kızım bugün babam sayesinde benimle ilk defa vatanının topraklarına uçacak.

Bir hafta önce doktorumuz artık tümörü tamamen yendiğimizi söyledi. Böylelikle Amerika'ya bizi bağlayan son düğüm de çözülmüş oldu.

Doğa, sağlıklı ve ben artık uykusuz gecelerime bir yenisini daha eklemek durumunda kalmayacağım. Acaba bunalıyor mudur, onu zorluyor muyum gibi düşüncelere kapılmayacağım. Kısacası sonunda rahat bir nefes alabileceğim. Hem ben hem de annem...

Eğer babam hayatta olsaydı, ellerimi tutup gözlerimin içine baka baka kocaman gülümseyerek, "Bitti kızım, sonunda canımın canı kurtuldu," diyeceğini adım gibi biliyorum. Bu süreçte en büyük destekçim oydu. Yaşasaydı hâlâ öyle olabilirdi ama babam maalesef sinsi bir kalp rahatsızlığına yenik düştü. Çok üzüldü, geçen sürede bizim için çok savaş verdi ancak yenildi. En çok da benim yavru güvercinim Doğa için.

Doğa'nın hastalığını kendine çok dert etti, benden çok koşturdu ve çok üzüldü. Ben buraya babamı kaybetmek için gelmedim! Kızımı kurtarmak için geldim!

Bugün ayrı bir duygusalım. Böyle dokunsalar hiç susmadan ağlar dururum herhalde.

Babam öleli tastamam altı ay oldu. O altı ayın her günü bana yıl gibi geldi, geçmek bilmedi sanki. Uyumayı zorlukla da olsa başarıp ardından da uyandığım her yeni günde babam ha bir yerden çıkacak, ha gelecek sandım. Gelmedi. Araladığım hiçbir kapının arkasından çıkmadı. Sevdği yemekleri yaptık annemle ama o gelmedi.

Benim, Doğa'yla kanadığım yer aynı. İkimiz de eksik, ikimiz de az... Birçoklarına göre biz kolsuz, kanatsızız şimdi. Baba dedikleri ne büyük bir dağmış. Yokluğunda hep bıçare, hep kimsesiz, yıkık, dökük... Ne yaparsan yap, geçmek bilmeyen bir boşluk.

Ah, şimdi yanımda olsaydın da yaslanacak omuz olsaydın bana, güç olsaydın, umut olsaydın... Ağlasaydım günleri gecelere devire devire.

Gelseydin ve ben sensiz geçen her anıma ağlasaydım. Baba, boğazımda koca bir düğüm var. Ne yaparsam yapayım geçmiyor. Hepsi senden, her şey yokluğundan sebep yarım...

Turtaların kokusu artmaya başladı. Oldu mu dersin? Belki Doğa da uyanınca annesinin elleriyle hazırladığı ilk turtanın tadına bakar.

Gözlerimin önünden onu dünyaya getirdiğim o günkü minicik hali gitmiyor. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi onun cennetten kopup gelen bir mucize olduğunu düşünmüştüm.

Bebeğim altı aylık dünyaya geldi. Rahmim bir bebeği içinde tutmak için yeterli değildi. Doktorum her yolu denemişti ama onu içimde ancak bu kadar tutabilmişti. Altıncı aya yeni girmişken sancılı bir sabaha uyanmak ve kendimi hastanede bulmak beni şoka uğratmıştı.

Öyle ki ağrıların şiddetine rağmen çığlık bile atamıyordum. Babam yanımdaydı, elimden tutuyordu. Bir bunu hatırlıyorum. Bir de doktorumun, "Onu yaşatmak için her şeyi yapacağım, Minerva," dediğini.

Doğumdan sonra sürekli ağladım çünkü elimden gelen tek şey buydu. Bebeğim kuvöze alınmıştı ve kendimizi bir anda aylar sürecektir bir savaşın ortasında bulmuştuk. O minicik canında kocaman bir tümör taşıyarak dünyaya gelmişti.

Eğer bu bir sınavsa, payıma en zoru düşmüştü galiba. Erken doğum riskliydi ve Doğa bunun zorluğunu çekerken bir de kanserdi. Benim yüzümden miydi, yoksa bana yazılan bu muydu bilmiyorum. Ama hep kendimi suçladığım da bir gerçek.

Annemin yardımlarıyla yanına bile kısa süreliğine alınabildiğim kızımı besleyebilmek adına sütümü sağdım. Öyle ki geceleri uyumadım, gündüzleri uykuyla savaştım ama ona bir damla daha fazla verebilmek için çok uğraştım.

Kilosunda o kadar ağır artış oluyordu ki babam başka doktorlar araştırmaya başlamıştı. Eğer böyle devam ederse onu hayatta tutamayacaklardı.

Neredeyse bir yıl süren tedavi sürecinin ardından kızım hastaneden çıkmayı başardı. Lâkin hâlâ kanser tedavisine devam ediliyordu. Hepimiz bu süreçte çok yorulmuş, çok yıpranmıştık. En çok da babam.

Yine bir sabah... Bunu yazması bile çok zor. Annem onu verandada kitap okurken bırakmış. Oraya tekrar döndüğünde babam verandanın demir parmaklıklarına başını yaslamış, oturuyormuş. Yerdeymiş yani. Olacağı hissetmiş de inmiş. Gözleri kapalıymış.

Elîyle omzunu sarsmış annem, "Mehmet, Mehmet," diye seslenmiş ama babam dünyanın en güzel gözleri dediğim mavi gözlerini aralamamış.

Sabahları sevmiyorum ben artık. Uyanmayı sevmiyorum.

Seni de yine sabahın erken bir saatinde kaybettim. Kaybedecekmişim yanı. İki yıl önce o olay olmasaydı bugün belki de Doğa, babasız kalmamış olurdu. Ben onu babasından ayırmak zorunda kalmazdım. Kızımız hayata tutunabilsin diye her gece dualar ederken sen yanımda olurdun.

Bugün annem ve kızım İzmîr'e uçuşuyorum. Hâlâ bıraktığım gibi misin, beni seviyor musun ya da benden nefret mi ediyorsun, bilmiyorum.

Belki hayatında başka biri vardır. Biz hâlâ boşanmadık ama -buna ne sen yeltendin ne de ben- belki sevdiğin başka biri vardır. Bu düşünce uzun zaman geçmiş olmasına rağmen beni derinden yaralıyor. Biliyorum, buna hakkım yok ama elimde değil.

İzmîr'e dönüş amacım seni tekrar kazanmak falan değil. Zira buna da zerre kadar hakkım yok. Senin artık bir kızımız olduğunu bilmen gerekiyor. Senden bu kadar uzun süre Doğa'yı saklayacağımı hiç düşünmemiştim. Eğer bebek sahibi olmama engel olan hastalığım yüzünden hamileliğim sonlanırsa seni de üzmemek için susmuştum.

Ailen tarafından yok sayılmışken gururdu belki beni orada tutamayan ya da babamın sözleriydi. "Bu sen değilsin. Benim büyüttüğüm, pamuklara sardığım, güçlü olsun diye kanatlarını özgür bıraktığım kız bu değil. Seviyorsun onu, biliyorum. O da seni. Ben bundan eminim ama sen böyle biri değilsin. Ailesi bizi sildi kızım. Anneni ve beni görmezden gelmeleri önemli değil ama senin canını yakıyorlar ya, buna çok üzülüyorum. Doru'nun iyi biri olduğunu daima biliyordum ancak sen onun asıl ailesi olmuşken, bir anda onun tarafından görmezden gelinmene dayanamıyorum," demişti.

"Bizim bir bebeğimiz olacak. Söylemediğim için bir de bu yüzden benden nefret edecek."

"Doru şu an nerede olmak istiyor, Erva? Ailesine gitmek istiyor, değil mi?"

"Bana tekrar kimsesiz zamanlarıma dönmüş gibi hissediyorum dedi. Buna mecbur."

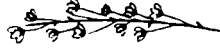
"Sen kenara atabileceği biri değilsin. Hangi mecburiyet benim kızımı üzmesine neden olabilir? Bebek için yanında olursa mutlu olacak mısın?"

Babamın o günkü öfkesini de söylediği her sözü de ezbere hatırlıyorum. Beni korumak içindi. İçimde bir yer, söylediği her kelimenin gerçekliğini biliyordu.

Senden kızımı saklayışım, varlığını yanımda istemeyişim belki de yine kendimden öteye seni koymaktandı. Üzülme, benim gibi acı çekme diye. Gümüş, bebeğini benim yüzümden kaybetti ama ben bizimkini korumaya gidiyorum diyemediğim içindi.

Doğumdan sonra beni bu kadar zorlu bir sürecin beklediğinden habersizdim.

Korkuyorum... Bana kızmandan, kızımı benden almak istemenden deli gibi korkuyorum şimdi.

Patatesli turtayı dilimleyip soğuması için tezgâha koyduğum esnada, annem mutfak kapısından içeriye girdi. Üzerinde kumaş bir pantolon ve siyah bir gömlek vardı. Babamın vefatından beri onda bir kez bile renkli bir kıyafet görmemiştim, hâlâ yas dönemindeydi. Burada geçireceğimiz yalnızca üç saat kalmıştı. Havaalanına doğru yola çıkmak içinse sadece bir saatimiz vardı.

“E, sen henüz hazır değilsin.” Elimi havluya silerek masanın üzerindeki sürahiye uzanan anneme döndüm. Yorgun görünüyordu. Hastanedeki işlerimiz yüzünden bavullarımızı toparlamayı mecburen son dakikaya bırakmıştık. Hepsiyle tek başına ilgilenmek zorunda kalmıştı.

“Ağırdan alıyorum,” diye itiraf ettim. Bardağını suyla doldurdu. İzmir’e gitmekten deli gibi korkuyordum ve annem de bunu çok iyi biliyordu.

“Benim gibi yani,” dedi buruk bir tebessümle, hemen ardından su bardağını kafasına dikti.

Boş bardağı masaya bırakırken gözleri bende ve masanın üzerindeki turtada dolaşıyordu. “Babanı burada bırakmak hiç içimden gelmiyor.”

Babam da Berta sayesinde patatesli turtayı çok sevmişti. Onu unutmamasını elbette beklemiyordum ama her şeyde babamı bulmasından dolayı üzülüyordum.

“Sonra onu da-” Yanımıza aldıracağız diyecektim ki annem masanın kenarındaki sandalyeyi çekti ve artık ayakta duramıyormuşçasına oturdu. Evet, yolculuk için yaptığımız hazırlıklar ikimizi de çok yormuştu ama annemin yorgunluğu bu defa başkaydı. Gözlerinde görebiliyordum.

Son altı aydır onun yorgunlukları kalbinde başlıyor ve yine orada bitiyordu. Ne yaparsam yapayım geçmiyordu.

“Erva, senin için ayakta durmaya çalışıyorum. En çok da Doğa için. Yoksa ben çoktan-”

“Öyle söyleme,” dedim titreyen sesimle. Cümlesini nasıl sonlandıracağını biliyordum. Sürekli babamın yanına gitmekten söz edip duruyordu ve bu beni mahvediyordu. Kendine bir şey yapacağından değildi, biliyordum. Annem güçlü bir kadındı. Ama babamın yokluğu işte bu kadar ağır geliyordu.

Uzanıp ellerini tuttum ve önüne diz çöktüm. “Sen de yenilirsen ben ne yaparım anne? Lütfen böyle şeyler söyleme.”

Başını sallayarak gözlerini ellerimizin birleştirdiği yere indirdi ve iç çekti. “İyiym iyiym ben,” dedi. Söylediğine inanmadığının farkındaydım. “Hazırlan, Erva. Sonra da Doğa’yı uyandır. İki saatten fazladır uyuyor. Uçakta uyumazsa zorlanırsınız.”

Doğa bildiği sayılı kelimelere rağmen çok konuşkan bir çocuktü. Uyumadığı her anı konuşarak geçiriyordu. Kızım on sekiz aylıktı ve annem onun, benim çocukluğuma çok benzediğini düşünüyordu.

Bana göre ise Doğa Yeşil Demir benden çok babasına benziyordu. Gözleri hariç. Onları dedesinden almıştı. Babam onu kuvözde ilk kez ziyaret ettiğinde heyecanla yanıma gelip, “Gözlerini gördün mü, Erva?” diye sormuştu. “O iki küçük cam küre masmavi. Tıpkı benim gözlerim gibi. Dedesinin gözlerine benziyor.”

Babamın o günkü heyecanını ve sevincini sanırım ömrüm boyunca unutamayacaktım. Doğa ona benziyor diye öyle sevinmişti ki. Annemi üzmemek adına pek dillendirmiyordum ama babamı çok özlüyordum.

Babam, Doğa’nın tedavisi devam ettiği için buradan ayrılamadığımızdan evimize yakın, özel bir mezarlığa gömülmüştü. Kendi vatanının topraklarında olmak isteyeceğini elbette ki biliyorduk. Bu yüzden döndüğümüzde ilk yapacağımız şey, onu da aldirmek olacaktı.

Başparmaklarımla annemin ellerinin üzerini sevdim. “Berta’yla vedalaştın mı?”

Başını salladı. “Sen de vedalaşmışsın. Vaktim olursa yine gelirim demişti ama gelemeyecek sanırım. İstersen patatesli turtadan bu defa sen ona götür,” diyerek gözleriyle tezgâhın üzerindeki turtayı işaret etti.

“Götürürüm. Önce Doğa’ya bakayım. Hanımefendinin keyfi yerindeyse biraz emzireyim. Sonra eminim ki o da turtadan yemek isteyecek.”

“Ben de seni bir buçuk yaşına kadar emzirmiştım. Azaldı ama değil mi?”

Başımı salladım. “Son demlerimiz artık.”

“Olsun, neyse ki artık kilo almada bir problemi kalmadı,” diyerek omzumu okşadı annem. “Yankı bir saate burada olacaktır. Acele etmemiz gerek.”

Ayağa kalkarken annemin ellerini bıraktım. “Doğayı hazırlayıp hemen dönüyorum,” diyerek mutfaktan çıktım. Doğa’nın odası kaldığımız evin ikinci katındaydı. Evin diğer yerlerine değil ama onun odasına babam çok özenmişti. Annem onun için güzel bir yatak seçmiş, ben de o zamanlar oynayamayacağını bilmeme rağmen oyuncaklarla doldurmuştum.

Hepsini tek tek seçmiştim. Çoğu pelüş ya da ona zarar vermeyecek doğal ahşaptan yapılmaydı.

Doğa oyuncaklarını geride bırakmak istemiyordu. Tabii bunu dillendiremiyordu ama ben anlayabiliyordum. Bazıları olmadan uyuyamazdı o. Özellikle de biri.

Odasının kapısını araladım. Onu ilk kez kokladığımda gözlerim dolmuştu. Cennetin kokusu nasıl diye sorsalar, kızımın kokusunu tarif ederdim herhalde. Açılan kapıyla onda aldığım o ilk koku da burnuma nüfus etti. İçime çektim. Umarım bu kokuyla asla vedalaşmazdım. O hep bebek kokusuyla kalırdı. Gülümseyerek karyolasına doğru yaklaştım. Uyanmıştı.

Çok ağlak bir çocuk olmadığından, uyandığını bize belli de etmemişti. Ayaktaydı ve yatağının kenarındaki ahşap korkuluklara minik parmaklarıyla tutunuyordu. Odasına girdiğimi hemen fark edip mavi gözlerini benimkilere dikti.

“Doğa,” dedim gülerek. Adını söylediğimde çok mutlu oluyordu. “Uyandın mı anneciğim?”

“Annesi su,” dedi hâlâ uykulu olduğu belli olan sesiyle. Mavi gözleri ıslak ıslaktı. Ağlamaya yeltenmişse de ben tam üzerine gelmiş olmalıydım.

Ellerini korkuluklardan çözüp yukarıya doğru uzattı. Parmakları açılıp kapanırken onu kucağıma almamı istediğini anlatmaya çalışıyordu.

“Gu gu...” Kucak diyemediğinden kelimeyi böyle kısaltıyordu.

Uzanıp onu kucağıma aldım. Kolları boynuma dolanırken başı da omzuma yaslandı. Esnerken ağzından salınan sıcak soluğu boynumu ısıttı. Başımı ona doğru eğdim. “Susadın mı anneciğim?”

“Buu,” diyerek büzüşen dudakları tükürükler saçıyordu.

Doğa’nın on sekizinci ayında bildiği kelime sayısı kısıtlıydı ama ne dersem anlıyordu. Karyolasının içinde suluğunu aradım. Tek elimle tavşanlı, yeşil suluğunu bulup kapağını açtım. Hemen öne doğru uzanan eline tutuşturdum.

Anında ağzına götürüp nefes bile almadan içmeye başladı. Ağzından çıkan sesleri dinlemek çok keyifliydi. Kıyafet dolabına doğru adımladım.

Doğa'nın çok fazla kıyafeti vardı. Annem ne zaman dışarıya çıksa ona bir şeyler alıyordu. Yarisından çoğunu bavula yerleştirmişti ama artık büyümede hızlı bir dönemin içinde olduğumuzdan, bir kısmını arkamızda bırakacaktık.

Öncesinde ne giydireceğimi planladığım için rafın en üstünde duran yeşil, kalın kumaştan yün elbisesini çekip aldım. Bir alt rafa uzanıp beyaz külotlu çoraplarını da parmaklarımın ucuyla yakaladım ve odanın içindeki iki kişilik koltuğa oturdum.

Hâlâ suyunu içiyordu. Yemek yememesinden korktuğum için, "Bu kadar yeter bence, Doğa," diyerek suluğu elinden aldım. İfadesi anında mızırdanacak gibi oldu ancak buna fırsat vermeyerek kıyafetlerini giydirmeye koyuldum.

Doğa'nın sarıya yakın açık kumral saçları vardı. Bu yüzden yeşil ona çok yakışıyordu. Ben de çok sevdiğimden mi bilinmez, ona çoğunlukla bu rengi giydiriyordum.

Aslında Doğa'nın ikinci adında da olduğu gibi birçok eşyasının rengi yeşildi.

İsmi bile Yeşil koymuştum. "Yeşil," diye mırıldandım. "Nereye gidiyoruz biz?"

Hâlâ nemli olan camgöbeği bakışları, koltukta uzak bir köşeye koyduğum suluğundan ayrılarak gözlerimi buldu. Bana çıkan sekiz dişini de göstererek gösterdi. Yanaklarının çenesine yakın iki yanında minik gamzeleri vardı. Gerçi bu iki belirsiz tatlı çukura gamze diyemezdim ama ben kızımın babasını bulmayı çok seviyordum. Yanağındaki çukurlar derinleşince sevimliliğine dayanamayıp yanaklarını öptüm.

"Ha, anneciğim? Nereye gidiyoruz biz?"

Ellerimle elbisesinin üzerinden karnını gıdıkladım. Gülmeye başladı. Başını geriye atıp kıkırtılara boğuldu. "Babası," dedi sonunda. Ellerim dururken onunla gülen yüzüm de durgunlaştı.

Doğa, babasını tanıyordu. Hastaneden ayrıldığımız günden beri sürekli ondan bahsediyordum. Onun fotoğraflarını ve telefonumda kalan birkaç videosunu gösteriyordum.

Bazen annem fotoğrafları halının üzerine karışık bir şekilde yayıp, "Doğa'nın babası nerede?" diye soruyordu. Doğa, minik adımlarıyla koşarak birçok kişinin fotoğrafının yer aldığı dağınıklık arasından eliyle koymuş gibi onu bulmayı başarıyordu.

Ne zaman telefonumda onun videolarına göz atıyor olsam anlamış gibi başını uzatıp, "Babası," diyordu.

"Onu çok özledim," diye mırıldanarak iç geçirdim.

Doru'yla en son bir yıl önce konuşabilmiştik. Neredeyse o kadar oluyordu. Aramızda artık aşılmaz duvarlar varmış gibi hissediyordum. Duygusal olarak benim tarafımda değişen bir şey yoktu ama onun için farklıymış gibi hissediyordum. Bir yıl önce de sıkça görev alıyordu ve bunlar uzun sürüyordu ama görevden döner dönmez beni arıyordu. Babamla konuştuğundan fakat ona olan tepkisinin bir yıl öncekiyle aynı olduğundan söz ediyordu. Onu durduranın yalnızca ben olduğumu, tek sözümle çıkıp yanıma gelebileceğini...

Ne olduysa bir yıl kadar önce olmuştu. Görev süreleri çok daha uzamış, döner dönmez beni aramaları kesilmişti. Gülru bu durumla ilgili muhtemelen beni üzmemek için yorum yapmıyordu. Eskiye göre çok daha sert bir ifadeye bürüdüğünü, kimseyle görüşmediğini ve eskisi gibi pek gülmediğini söylüyordu.

O zamanlar ona Mahir'in telefonuyla ulaşmaya çalışmıştım. Çünkü telefon numarasını da o sıralarda değiştirmişti. Bundan anlayabileceğim tek bir şey vardı; benimle artık görüşmek istemiyordu. Ama ben yine de cevabı ondan almak istemiştım. Ne var ki o cevabı asla alamadım. Doru telefonlarıma çıkmadı. Mahir'in ısrarlarına rağmen bunu yapmadı. O gün kırgınlığımın yanı sıra hatayı kendimde bulmaya çalıştım. Tamamen suçsuz sayılmazdım çünkü geçen zamanda ben de onu çok ihmal etmişim.

Hepsi Doğa içindi. O hastanede yaşam mücadelesi verirken benim gözüüm, aklımdan çıkaramadığım adamı bile görmemişti. Sonrasında ona yine de ulaşmaya çalışmıştım ama görevde oldukları sürede yanlarında telefon bulundurmuyorlardı. İletişim alanım yoktu. Görevden döndüğünde de lojmana bile uğramadığından onunla iletişim kuramıyordum.

Bir yıl önce hâlâ beni sevdiğini söyleyen adam, artık benimle görüşmek istemiyordu. O zamanlar ona kayıtsız kalmam belki bizi bu noktaya getirmişti ancak kızım yaşam mücadelesi verirken ben mutluluğu kendime yakıştırmıyordum. İlginin Doru'ya bile kaymasına izin vermiyordum. Doğru düzgün yaşamıyordum. Sadece nefes alıyordum, Doğa için savaşıyordum. Kendime bile hayrım yokken Doru'ya *gel* diyemiyordum.

Yine onunla kaybolduğum anda zihnimi en son yaptığımız telefon konuşması doldurdu.

"Ben artık sensiz kalmaya dayanamıyorum. Şu ana kadar babana saygı duydum, sözünü çiğnemedim ve karımı almaya çalışmadım. Evet, ben de haksızdım. Sana büyük haksızlık ettim ama bu denli terk edilmeyi hak etmedim. Seni almaya geleceğim, Erva. Şu andan sonra bana sen bile engel olamazsın."

"Ailen beni kabul edecek mi? Ailemi? Gümüş, kuzenim diye Gülru'yla bile doğru düzgün konuşmuyormuş. Hadi beni geçtim, Gülru'nun ne suçu vardı? Ben ailene büyük zarar vermiş olabilirim ama hiçbir kontrolümde değildi. Sana defalarca bizden olmaz, böyle başlarsak biteriz demedim mi? Ayrıldığı-mızda kapıya gelip gitme demekten başka ne yaptın? Sen de ailen için gitmedin mi? Bunu yapmaya mecbur olduğunu biliyordum ve... üç ay boyunca Bolu'da kaldın! Ben gitmeseydim, o üç ay boyunca ne yapacaktın? Ben ne yapacaktım? Ben şimdi babama ne diyebilirim? Sence de haklı değil mi?"

"Bu, bizimle ilgili. Benim hâlâ seni ne kadar çok sevmemle ilgili. Ayrı olduğumuz anların birinde bile benden ayrı değildin. Sadece kaybolmuştum ve zamana ihtiyacım vardı."

"İtiraf et artık! Sen de beni suçladın. Bu kızla evlenmeseydim, babam yaşıyor olurdu demedin mi hiç?"

Derin ve uzun süren bir sessizlik oluştu. Boğuk bir sesle konuşmaya başladığında gözlerim dolu doluydu ve yaşlar yanaklarıma atlıyordu. "Asla," dedi ama sesim onunkini bastırdı.

"Asla deme, Doru. Pişmansın, değil mi? Çok seviyorsun belki, hâlâ seviyorsun ama babanı kaybettiğin için pişmansın. Ceylin gibi bir belaya bile bile bulaştın. Beni kurtarabileceğini sandın ama yanıldın. O, zararın büyüğünü bana değil etrafımdakilere vermeye çalışıyordu. Bu şekilde beni öldürebileceğini biliyordu. Sen de bunu biliyordun. Sonunda seni benden aldı. Ama çok üzgünüm. Gerçekten etimle, kanımla, canımla... Yemin ederim, aileni kaybetmene neden olduğum için çok üzgünüm. Seni sevdiğim ve bu kaybı yaşamana neden olduğum için üzgünüm. Ve ben seni bir kayıp daha yaşatmak istemeyecek kadar çok seviyorum. Benim yüzümden bir kayba daha uğramanı istemeyecek kadar çok. Ben nefes aldığım her günü seni düşünerek ve bir kayıp daha vermeni engellemeye çalışarak yaşıyorum."

Ciğerlerini havayla doldurdu. Acı çektiğini anlayabiliyordum. Ona bir kayıp daha yaşatmamaya kararlıydım. Ayrılığı bu yüzden yaşıyorduk. Ona gel demeyi çok istiyordum ancak... ya Doğa'ya bir şey olursa, bu defa onun yüzüne nasıl bakardım? Bu defa senden kızını aldım diye nasıl derdim?

"Çok özledim, Erva."

"Ben de seni çok özledim üsteğmenim." Yüzümdeki yaşları silerken burnumu çektim. "Umarım bir gün seni hiç özlemem. Yanındayken bile zordu ama bir gün mesafeler kapanırsa... Öyle işte. Umarım bir gün."

Anıdan çıktığımda bir süre gözlerimi Doğa'nın yüzünden ayıramadım. Yeşil, yün elbisesinin eteklerini düzelttim. Onu ayağa kaldırıp beyaz külotlu çoraplarını elbisesinin içinde iyice yukarıya çektim. Saçlarımla oynuyordu. O kadar uzunlardı ki dikkatini çekiyordu. "Annesi," dedi dişlerini gösterecek. Yüzümü küçük ellerinin arasına sararak beni karşısına aldı. Ona bakmamı istiyordu.

"Köpü?"

Köpü, oyuncak köpeğimizdi. En sevdiği oyuncak uzun kulaklı, beyaz renkli, pelüş köpeğiydi. "Çantaya koydum anneciğim," dedim gülümseyerek. Uyandığında yanında göremediği için soruyordu. "Gidiyoruz ya. Onu da götürüyoruz."

Ellerinden birini yanağımdan indirip kendini göstererek, "Men," dedi.

"Ne olmuş sana?" diyerek sııttım. Sonra da yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Köpü benim."

"Senin anneciğim." Köpü'yü yanında istiyordu. Söylemek istediği buydu. İşte bu kadarcık zaman için bile ondan ayrılamıyordu.

"Uçağa binince vereceğim. O şimdi uyuyor. Bırakalım da çantada uysun." Kaybolmasını asla göze alamazdım. Aksi takdirde savaş çıkabilirdi.

"Men," dedi tekrar ve diğer elini de yanağımdan indirip bu defa ikisiyle de kendisini gösterdi. Hemen sonra da yerinde sallandı. Sözde göğsünde bebek uyutuyordu. Köpü'yü yani. Ben de onu böyle uyutuyordum.

"Şimdi uyumuş ama, Yeşil. Ona nasıl kıyabiliriz ki? Ben de sana kıyamıyorum."

Başını yana eğip bana dişlerini gösteren bir gülümseme verdi. "Olsun," dedi kelimeyi şekere batırıp çıkarır gibi uzatarak. "Olsun annesi."

Küçük bir kahkaha attım. "Söz anneciğim, uçakta vereceğim. Hatta ikinizi de kucağımda uyutacağım. Tamam mı?"

Kolları göğsünde kavuştu. Baş dikleşirken kaşları çatıldı ve yanakları oflar gibi şişti.

"Doğa," dedim gülmeye devam ederek. "Hadi anneciğim, geç kalacağız yoksa."

Onu kucağıma alarak ayağa kalktım. Odasının hemen yanındaki oda benimkiydi. "Anneanne bizi aşağıda bekliyor." Onunla kapıdan çıkıp odama ilerledim. "Anne de giyinsin bir an önce. Sonra seninle Berta'ya turta götürelim, olur mu?"

Başını salladı ama yüzüme bakmıyordu. Elleri yine saçlarımla oynuyordu. Uzun, dalgalı tutamları koluna dolamaya bayılıyordu. "İşler yolunda mı?"

Bakışlarını yüzüme kaldırdı. Dişlek bir gülümsemeyle başını salladı. "Mama?"

"Aşağıda. Sana da turta vereceğim. Ama önce biraz süt içmelisin." Yatağımın üzerine oturduğumda onu da kucağıma iyice yerleştirdim. Artık giderek ağırlaşıyordu. Bu pozisyon için kollarım yeterince güçlü değildi. En azından uzun süre tutamıyordum. İlgisi hâlâ saçlarımda olduğundan onu beslerken *Kırmızı Balık* şarkısını söyledim. "Kırmızı balık kaç, kaç," dediğimde ağzını göğsümden ayırıp, "Yeşil," dedi.

Doğru ya, biz bu şarkıyı da en son değiştirmiştik. "Yeşil balık kaç, kaç," dediğimde hâlâ ağzında kalan sütle kıkırdadı. Boğulmasın diye onu ayağa kaldırdım. Adı Yeşil olunca şarkıyı böyle okumam ona komik geliyor olmalıydı.

Tam olarak doymamıştı ama uçakta kusmasını da istemiyordum. Birazcık da turta için yer bırakmak istediğimden onu yatağa yatırdım.

Yatağın kenarına hazırladığım kıyafetleri üzerime geçirmeye koyuldum. Doğa'ninkine çok benzer dizlerimde kadife, yeşil bir elbiseydi. Elbisenin ayarlanabilir askıları vardı. İçime beyaz, boğazlı bir kazak giyerken onunkinden farklı olarak altına siyah külotlu çorap geçirdim. Saçlarımla kesime ihtiyacı vardı. Uzun zamandır onlarla hiç ilgilenmemiştim. Uçları neredeyse kalçalarıma dokunuyordu. Dolabın aynasında kendimi süzerken yolculukta onlarla uğraşamayacağıma karar verdim. Yatağın dibinde duran el çantasından lastikli bir toka arayıp buldum ve saçlarımla üstten atkuyruğu şeklinde topladım. Tüm bu süre boyunca Doğa beni izliyordu. Yatakta oturur vaziyete geçmişti.

"Nasıl oldu sence?"

Cevabı bana gülümseyerek verdi ama kendi saçlarına dokunmayı da ihmal etmedi. Parmakları kâküllerini bozuyordu.

Annemin sesi alt kattan yükselmeye başladığında, kıyafetlerimi toparlayıp yerdeki çantaya yerleştirdim ve fermuarını kapattım. "Geliyoruz!"

* Bir çocuk şarkısı.

Çantayı omzuma astıktan sonra Doğa'yı kucağıma alıp odanın kapısını çektim.

Bir zaman sonra Doğa karnını doyurmuş olarak mama sandalyesinde oturuyordu. Parmaklarının arasında ufalamaya çalıştığı turtanın en kırı kısmı vardı. Annem yanındaki sandalyeden uzanıp onun saçlarını sevdi. "Torunum," dedi kâküllerini düzelterek. "Berta turtayı sevdi mi?"

Bu soruyu onun yerine ben cevapladım. Elimdeki bulaşıkları kurulayarak dolaba diziyordum.

"En az kendisinininki kadar iyi olduğunu söyledi. İzmir'de bir dükkân açıp satabilirmişim."

Annem yarım bir gülümsemeyle bakışlarını benimkilere çevirdi. "Ona asıl işine geri döneceğini söyleseydin. Bir makine mühendisi olduğunu bilmiyor muydu?"

"Bilmez olur mu? Ona Salih Karca'nın beni bizzat aradığını da söyledim."

Çalıştığım araba firmasının genel müdürü olan Salih Karca, Cüneyt denen müdürünün bana yaptıklarını öğrenince bizzat aramış ve geri dönmemi istemişti. Ona *dönmek istemediğimi, üstelik yurtdışında olduğumu* söylemiştim. O da *kapısının bana daima açık olduğunu* üstüne basa basa belirtmişti.

"Yine de dönmek zorunda değilsin. Bizim zaten bir şirketimiz var. Onun başına geçersin."

Dolabın kapaklarını kapatarak elimi kuruladım ve annemin karşısındaki sandalyeye oturdum. "O senin işin anne. Ben şu an ne yapacağımı bilmiyorum."

"Doru yüzünden, değil mi? Hayatını ona göre şekillendireceksin. Baban olsaydı-"

Sözlerini tamamlamasına izin vermedim. "Babam hayatta olsaydı emim beni ne mutlu edecekse öyle davranmamı isterdi."

Annem içini çekti ve elini dizlerine indirdi. "Babana hiç kızıyor musun?"

"Asla," dedim net bir şekilde. Bu cevabı Doğa doğduktan sonra daha rahat verir olmuştum. O her zaman benim iyiliğimi istemişti. "Babam beni asla zorlamadı ki anne. Sen de öyle. Ben kendime kızıyorum. Böyle olmasını istemezdim."

"Babanın bir kalp rahatsızlığı zaten vardı. Sadece kendine hiç dikkat etmiyordu." Gözlerinin nemlendiğini görebiliyordum. Ağlamasını istemediğimden uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. Sonra da boynuna

sarıldım. "İkinize de her şey için minnettarım. Beni yalnız bırakmadığınız için."

Annem iç geçirerek omzumu öptü ama bir şey demedi. Dışarıdan gelen korna seslerini duyduğumuzda ayrıldık. Ben çantaları almak için giderken annem de Doğa'yı sandalyesinden kaldırdı. "Sen Doğa'yı al, Erva. Ben, Yankı'yla hepsini hallederim. Bir de şu mama sandalyesini hallet."

"Tamam," dedim ama yine de birkaç bavulu girişe sürükledikten sonra kapıyı açtım. Eşikte durup dışarıya baktığımda Yankı'nın, arabasının bagajını hazırlamakta olduğunu gördüm. "Günaydın!"

"Günaydın, Erva," diyerek el salladı Yankı. "Eşyalar için geliyorum."

İçeriye girip önce mama sandalyesini temizledim, sonra da Doğa'nın montunu giydirdim. Mor renkti ve kapüşonu vardı. Başına geçirdiğim anda yüzü içinde kaybolmuştu. Onu yere bırakırken ben de siyah kabanımı üzerime geçirdim. "Doğa'sı, ayakkabılarını ben giydireceğim."

Doğa, şimdi ipinden tuttuğu botlarını arkasından sürüklüyordu. Bir şeyleri sürüklemeye bayılırdı.

"Men," deyip poposunu yere pat diye bırakarak oturdu. "Giydim."

Henüz giymemişti. Konuşurken zamanları yanlış kullanabiliyordu. Gülererek önünde diz çöktüm. Ayakkabılarını çabucak hallettikten sonra kendiminkileri de giydim. Birlikte dışarıya çıkıp kapıyı kilitledik.

Doğa'yı annemin kucağına teslim ettikten sonra Yankı'nın bavulları arabasının bagajına yüklemesine yardım etmeye çalıştım. Ne var ki elime neyi alsam yetişip alıyordu.

"Çok ağır değiller," desem de dinletemedim.

"Sen geç arabaya otur. Ben hallederim." Gözlerimin içine aksini kabul etmeyeceğini belli ederek bakıyordu.

Annem, Doğa'yla birlikte çoktan arka koltuğa oturmuştu. Neredeyse iki yılın tamamını geçirdiğim mahallede ve iki katlı evin duvarlarında son kez gözlerimi dolaştırdım. Bu, babam içindi. Burada kalan anılarımız için. Verandaya bakarken gözlerim doldu. Demir tırabzanlarda duraksadım ve o anda yanağıma bir damla yaş süzüldü.

Annemin arabaya binmekte neden acele ettiğini biliyordum. Burası artık onun yüreğine ağır geliyordu. Bu ülke babamı almıştı. "Seni de alacağız baba. Asla ayrılmayacağız," diye fısıldadıktan sonra arkamı döndüm ve arabaya bindim. Annem yüzüme bir kere baktı ama hemen sonra gözlerini kaçırdı. Aramızda oluşan sessizlik, Doğa'nın sözleri asla anlaşılmayan bir

şarkı mırıldanışıyla dağılıyordu. Onu annemin kollarından kucağıma çektim. Babamın bana en büyük armağanı, Doğa'ydı. "Doğa," dedim kulağına bir fısıltı gibi. "Dedeyi çok özledim."

Doğa başını omzuma yaslayarak, "Dedesi özledim," dedi. Özlemenin ne olduğunu henüz bilmiyordu. Dilerim ki asla öğrenmezdi.

Yankı arabaya geçip kapıyı kapattı. Kızımın sırtını okşadım. Uykusu gelmek üzereydi ama onu en azından uçağa kadar konuşarak uyanık tutma niyetindeydim.

Yankı'yla aramızdaki sorunları çözeli çok oluyordu. Doğumdan sonra Doğa'nın kuvözde kaldığı o süreçte bir anda çıkıp gelmişti. Durumu babamdan öğrenmişti.

Kaldığımız ev, Yankı'nın ailesine aitti ve bize kapılarını hiçbir koşul olmadan açmışlardı. Yankı'yla aramız artık eskiye nazaran pek iyi değildi ancak aramızda kötü bir ilişki de yoktu. Sadece ben kasten mesafeli durmayı tercih ediyordum.

Ona Ceylin'le işbirliği yapıp yapmadığını sormuştum. Bu, geçmişte beni en çok düşündüren konulardan biriydi. Ancak soruma onun yerine babam cevap vermişti. Yankı'nın Türkiye'ye ilk geldiği günden itibaren Ceylin'le irtibat kurduğunu biliyormuş ve bu durumu kullanmaya karar vermiş. En başından ona *Ceylin'le arasını iyi tutmasını ve toplayabileceği her bilgiyi toplamasını* söylemiş.

Doru'yla tartıştıkları o gün, aslında kasıtlı bir şekilde çatışma çıkarmış. Amacı Ceylin'i yanında olduğuna inandırmakmış. Bana gönderdiği çiçekler ve diğer tüm şeyler de bu durumla bağlantılıymış. Cezmi Aşır, aslında Yankı'nın topladığı bilgiler sayesinde yakalanmış ve Ceylin'in tutuklanmasında da onun katkısı olmuş. Ancak Ceylin, tutuklanmasına rağmen Yankı'yla iletişimini kesmeyip onu bizim üzerimizde kullanmaya devam etmek istemiş. Yankı da Ceylin'in serbest kalma ihtimalinden dolayı oyuna devam etmiş.

"Ben ona bir kere bile inanmadım, Erva. Türkiye'ye gelişim sana hâlâ âşık oluşumdan değildi. Bir gariplik olduğunu sezmiştim. Senin bana tavrını bilirken, sırf arkadaşın aradı diye buna kanacak ve gelip aşk dilenecek biri değildim. İş için Yeni Zelanda'ya gittiğimde aramızdaki o mesele zaten bitmişti. Aşk anlamında bir şey olduğu için dönmedim, arkadaşım için geldim." Arkadaşlığımızı sürdürmek istiyordu. Buradayken aksini kanıtlayacak hiçbir şey yapmamış, hep destek olmuştu. Yorgun düştüğüm ve hastanede kalamadığım her an, babamla birlikte benim yerime oradaydı. Aramızın kötü olmasını ben de istemediğimden onunla iyi geçiniyordum. Ancak asla eskisi

gibi olamazdık. Aslında ona babam yüzünden inanmıştım. Babam inandığı için.

Arabanın hareketlenmesiyle Doğa başını omzumdan kaldırdı. Direksiyonun çevrilişini ve Yankı'nın arabayı kullanışını görmeye çalışıyordu. Saçlarını sever gibi geriye tararken, "Sen biraz daha buralardasın, değil mi?" diye sordum Yankı'ya.

"Evet, evi falan kapatırım. Birkaç işim var, onları hallederim. Bir hafta sonra da dönerim diye düşünüyorum," dedi gözlerini yoldan çekmeden. "Siz nerede kalacaksınız?"

Siz derken beni ve Doğa'yı kastediyordu. Ben cevaplamadan annem araya girdi. "Bende kalacaklar elbette. Erva bu kararı kendi aldı," derken annemin bakışları beni buldu. Onaylamamı istiyordu.

Annem yalnızlığa alışık bir kadın değildi. Babamla yaşadığı o eve ilk defa onsuz gidiyordu ve yalnız olmaktan deli gibi korkuyordu.

Başımı sallarken zor bir nefes verdim. "Sende kalacağız anneciğim," dedim. Annemin yüzü, söylediklerimle bir kez daha parladı ama benim gözlerim yanımdaki pencereye yöneldi. Anneme destek olmayı, yanında bulunmayı elbette istiyordum. Ancak onun evinden başka bir yere gidemeyecek olmak beni üzüyordu. Lojmanda bir evim vardı, doğru. Fakat artık orası bana ait değildi.

Gülru'dan edindiğim bilgilere göre Doru lojmandaki evimizde yaşama-ya devam etse de oraya fazla uğramıyordu. İki evimizi birbirine bağlayan cam veranda hâlâ yerindeydi. Evin bana ait olan kısmında bir dönem Ender yaşamıştı. Öncesinde Gülru ile Doru, tüm mobilyalarını ve orada kalan özel eşyalarını toplayarak, Doru'nun evindeki çalışma odasına yerleştirmişti. Beş ay kadar sonra Ender, lojmanda başka bir evin boşalmasıyla oraya taşınmıştı. Şu anda benim evim boştaydı ve içinde kimse yaşamıyordu. Ancak orası artık bana aitmiş gibi hissettirmiyordu. Tıpkı Doru'yla birlikte yaşadığımız ev gibi.

Narin anneanne ve Zerrin anne Bolu'ya taşınmışlardı. Fakat taşındıkları yerden bir yıl bile geçmeden çocuklarının yalnızlığına dayanamayarak geri dönmüşlerdi. Doru, onları yalnız bırakmamak için görevde olmadığı tüm zamanlarını çiftlikte geçiriyordu. Mahir, ona ailesini de lojmana getirmesi konusunda öneride bulunmuştu fakat Doru bununla ilgili ailesine hiç teklifte bulunmamıştı. Bu durumu düşündüğümde bir yanıt bulamıyordum. Belki o da artık lojmanda yaşamak istemiyordu.

Doru hakkında bildiklerim bundan ibaretti. İzmir'e vardığımızda onunla yüz yüze geleceğimi biliyordum ancak o ilk buluşmanın nasıl olacağını hayal edemiyordum. Üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ kocama derin bir aşkla bağlıydım. Onu göremediğim, sesini duyamadığımı zor günler yaşamıştım ve ona tarif edilemez bir özlemle muhtaçtım.

“Doğa, Köpü nerede?”

Doğa etrafına göz gezdirdi. Beyaz tüylü, büyük kulaklı oyuncak köpeğini annem koltukta arkasına saklamıştı. Doğa yerdeki tavşanı, ayıyı ve oyuncak civcivleri birer birer geçerken, köpeği bulamayınca ellerini önünde birleştirip merakla bana baktı.

Bir kez daha, “Köpü nerede, Yeşil?” diye gülümseyerek sordum.

“Yok,” diye yanıtladı ve ellerini önünde hayal kırıklığı içinde birleştirdi. Gülümseyerek, “İyi bak anneciğim, belki anneanne almıştır,” dedim.

Doğa bakışlarını hemen anneme çevirdi. Küçük adımlarla ilerleyerek ona yaklaştı. “Annesi,” diye seslendi. Henüz anneanne diyemediği için anneme de *annesi* şeklinde hitap ediyordu. Tabii ki onun anneanesi olduğunu biliyordu. Annem gülümseyerek koltuğa yaslandı. Köpeğin arkasında ezilişini izledim.

Annem, “Yok,” dedi kızıma hiç acımadan.

Gülru'nun kahkahası odayı doldururken, Doğa ağlamaya yakın bir ifadeyle dudaklarını büzüp gözlerini üzerimde gezdiriyordu. “Yok,” diye yineledi oldukça buruk bir tonla.

Onun için hayatımı kaybedebilirdim. Ben, annem kadar güçlü değilim ve kızıma asla karşı koyamazdım. “Arkaya saklanmış olmasın,” dedim onunla gizli bir şey paylaşmış gibi.

Doğa hemen anlayıp anneannesinin önüne doğru bir adım attı. Anne-mi hırkasından tutarak koltuktan kaldırmaya çalıştı.

Gülru, Doğa'yı hayranlıkla izliyordu. “Vay be, ne kadar zeki! Benim Asaf konuşmaya ve yürümeye iki yaşında başlamıştı.”

Gururlu bir gülümsemeyle başımı salladım. Nasıl gururlanmazdım ki? Doğa sıradan bir çocuk değildi; erken doğmuş ve minik bedeniyle büyük bir kanserle mücadele etmişti. Belki de ilgi ve sevgi sayesinde çocuğumun eksik yanları tamamlanmıştı. Annem ve babam onunla her an, her saniye yorulmadan ilgilenmişlerdi. Bu nedenle Doğa son derece sevgi dolu bir çocuktü.

Annem, onun minik elleriyle hırkasına verdiği mücadeleye daha fazla dayanamayarak yerinden kalkıp köpeği ortaya çıkardı. Doğa henüz sevincini tam olarak yaşayamamış, köpeğini kucaklamamışken Asaf hızla yanına yaklaşarak onu itti. Köpeği annemin elinden alıverdi. Yüreğim yerinden fırlayacak gibi olurken hemen ayağa kalktım ama annem benden önce davranarak Doğa'yı elbisesinden yakaladı.

Gülru, "Asaf!" diye oğluna kızgınlıkla seslense de Asaf çoktan köpeklerle karşıdaki koltuğa oturmuştu. O da bir çocuktü. Bir şey söyleyemedim ama gidip kızımı kucakladım. "Şimdi tavşanı bulalım," dedim Doğa'nın gözlerine bakarak. Köpü'yü kaptırmanın hüznüyle gözlerinde yaşlar belirmişti. Dudağını büzdüğünde saçlarından öpüverdim. "Biraz abiyle oynasın. Sonrasında Köpü'yü alırız."

Gülru ayağa kalkıp köpeği oğlunun elinden aldı. "Asaf, anneciğim birçok oyuncak var. Neden kardeşinin oyuncaklarını alıyorsun?" dedi tekrar uyararak. Köpeği bana doğru uzattı. Doğrusu bunu reddedemezdım. Onu alıp Doğa'ya uzattım. Kızım kollarını açarak köpeğini kucaklarken Asaf'ın ağlama sırası gelmişti. "Pis o! Gitsin," diyordu.

Asaf ile Doğa'nın tanışması üzerinden daha bir saat ancak geçmişti. Gülru, biz annemin evine varır varmaz gelmişti. Mahir ve diğerlerinin yine görevde olduklarını öğrenmiştim. Bu yüzden yalnızca o ikisi vardı.

"Kardeşin o senin!" diye yineledi Gülru kızarcasına. Oğlunu kucağına alarak yanıma doğru geldi. "Bak Asaf, ne kadar da küçük ve sevimli," dedi Doğa'yı işaret ederek. Asaf'ın da aslında minik olduğunu düşündüm. Doğa'dan sadece iki yaş büyüktü. Ona asla kızamazdım. Doğa, köpeği sanki elinden alınacakmış gibi sıkı bir şekilde tutuyordu. Asaf'ın gözleriyse köpekteydi. Tehlikenin hâlâ geçmediğinin farkındaydım.

"Onun bir adı da Yeşil," dedim aralarındaki bağı kuvvetlendirmeye çalışarak. "Daha yeni konuşmaya başladı sayılır. Belki Asaf, onun adını söylemeyi öğrenmesine yardımcı olur," dediğimde Asaf'ın gözleri parladı. "Söyler mi?" diye sordu heyecanla.

"Kesinlikle söyler. Yeşil, sevdiği herkesin adını öğrenir."

"O zaman söylesin," deyince dudağımın kenarını ısırarak Gülru'ya baktım. O da gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Oğlunun başını okşadı ve ardından gülümsedi. "Ama hemen olmaz. Onunla oyuncaklarını paylaşmalısın, ona çok sevgi göstermelisin. O zaman söyler."

Asaf, Doğa'ya iyice inceler gibi baktıktan hemen sonra, "Saçları bal gibi," dedi.

Doğa'nın saçları bal rengine, kumral bir ton taşıyordu. Asaf'ın etrafında bu renkte pek fazla saç bulunmadığı için dikkatini çekmiş olmalıydı. "Annesinin de saç bal gibi."

Bu duruma gülmek elde değildi. Gülru, "Onun annesi oluyor işte," dediğinde Asaf, annesinin saçıyla kendi saçına baktı.

Gülme sırası bendeydi. Asaf annesinin zekâsına sahipti. Cin ve pratik bir zekâ. Mahir de öyleydi ama Asaf'ınkinden ailemizce takdir gören bir hinlik vardı.

"Seninki değil. Benim de değil."

Kafa karışıklığını, "Evet çünkü sen de onun oğlusun," diye yanıtladım.

Gülru, oğlunun bilgece söylediklerine gülerek yanaklarına ve ağzının kenarına öpücükler kondurdu. "Senin saçların bal gibi değil ama dilin öyle," dediğinde Asaf'ın hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdadı.

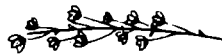
"Mama," diye fısıldadı Doğa küçük parmaklarıyla yanağıma dokunarak. Parmakları tıpkı babasının elleri gibi sıcacıktı. Köpek kucağından kayıp yere düşerken artık ilgisi tamamen açığındaydı.

Bakışlarımı ayaklarının dibinde yatan köpeğe çevirdim. Asaf bile artık yere düşen köpeği umursamıyordu. Az önce tartıştıkları konu bu kadar önemsiz hale gelmişti. Keşke bazı sorunlar da bu kadar kolay unutulabilseydi.

"Doğa'nın karnını doyurayım. Asude abla bir şeyler hazırlamıştı. Sen de oğlunla kendi karnını doyur istersen," deyince Gülru başını salladı.

"Bu akşam burada kalacağız nasılsa. Ben sonra yerim ama Asaf acıkmıştır."

Odadan çıkmak üzereyken, "Erva!" diye seslendi annem. "Sabah erkenden dedenle anneannen de burada olacak, biliyorsun. Burada kalacaklar. Asude'ye hatırlat, onların odasını da hazırlasın."

Dedem, babamı gerçekten oğlu gibi gördüğünü bir kez daha belli etmişti. Babamın cenazesinin Türkiye'ye getirilmesi için gerekli işlemleri yanımıza gelmeden önce başlatmıştı.

"Oğlum," diyordu ona. "Oğlum orada olmayı istemez. Mezarı burada olmalı."

Babamın ailesinde hayatta kalan tek akrabamız, kardeşi Yaman amcamdı. Uzun bir süredir İngiltere’de yaşıyordu. Amerika’da bizi birçok kez ziyaret etmişti. Babamın cenazesinin Türkiye’ye getirileceğini öğrendikten sonra yeniden Amerika’ya dönmüştü. Şimdi tüm işlemlerle o ilgilenecekti.

“Gidecek miyiz?” diye sordum Gülru’ya. Kahvaltı masasından oğlunu kaldırmaya çalışıyordu.

Asaf’ın elleri reçele bulanmıştı. Dakikalardır vişne reçeli dolu olan kâseyle oynayıp duruyordu. Gülru, oğlunun ellerini bir yere dokunmasın diye önünde sabit tutmaya çalışırken, “Şunun ellerini bir yıkayayım da çıkarız,” dedi.

Lojmana gitmeyi planlamıştık. Doru’nun yokluğunu fırsat bilerek evimi ziyaret etmek istiyordum. Aslında onun kokusunu hatırlamak istiyordum. Bunu kimseye itiraf edememiştim. *Birkaç eşyam vardı, onları alacağım* demiştim.

Gümüş çiftlikte kaldığı için kendimi daha rahat hissediyordum. Doğa’yı Doru’ya söylemeden kimseyle karşılaşmak istemiyordum.

Gülru ile Asaf mutfaktan çıktıklarında mama sandalyesinde oturan Doğa’yı kontrol ettim. Minicik dilimlediğim krepini yemeye çalışıyordu. Karnı çoktan doymuştu ama o hâlâ kreple oynuyordu. Ağzına bir parça atıp iki çiğniyor, sonra karnı tok olduğundan tükürerek çıkarıyordu.

Anneannem onu gözlerini ayırmadan izliyordu. “Bade’ye de benziyor bu,” deyince burnumdan güldüm. “Aslında annem aynı benim çocukluğum olduğunu söyledi,” deyince, “E, sen kime benziyorsun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Aynı teyzensin.”

“Haklısın anneanne. Ben de teyzeme benziyorum.”

Anneannemin gençliğinde saçları göz alıcı bir bakır rengiymiş. Annemin saçları da onun genlerinden dolayı bakır rengi olmuş. Dedemse bal rengine yakın, kumral saçlara sahipmiş ve gözleri de ailemize geçen yeşil rengin asıl sahibiymiş.

Teyzem kumral bir bebek olarak doğarken, annem çilli suratıyla gözlerini dünyaya açmış.

“Kocan ziyaretimize gelmeyecek mi?” Anneannem bakışlarını sorgular gibi anneme çevirdi. “Damadın gözleri mavi miydi? Neden bu küçüğün gözleri mavi?”

Sorusuyla bakışlarımı zorlukla anneanneme çevirdim. Öylece kalakaldım. Annem benden önce davranarak, “Anne,” dedi. Sonra onun omzunu tuttu şefkatle. “Yeşil, onun gözleri yeşil renkti ama... onun kocası...” Yok diyecekti herhalde. Yutkundum.

“Ah, Mehmet’in gözleri mavi. Öyle değil mi, Meleda?”

Annem dolan gözlerini kaçırarak başını salladı. Benim gibi afallamış haldeydi. “Demek torununa gözlerini vermiş. Gelince yanıma gelmesini söyle. Damadıyla sohbet etmeyi özledim.”

“Anne,” dedi annem ama yutkunmak zorunda kaldığı için konuşmaya devam edemedi.

Anneannem başını iki yana salladı. Yüzünde tertemiz, masum bir tebesüm vardı. “Minerva’mıza ne zorluklarla sahip oldunuz. Hatırlıyor musun? Bir keresinde *ben anne olamayacak mıyım anne* diyerek ağlamıştın. Şimdi kızının bir kızı olması beni gerçekten duygulandırıyor.” Gülümsemesi yüzünde en geniş halini aldı. Gözleri ışıldıyordu. “Kocanın da baban gibi asker olması ne güzel değil mi, Minerva’m? Sen babandan ve dedenden zaten alışkınsındır. Yine de bir askerle evli olmakta zorlandığın anlar olursa bana gel. Sana ne anılar anlatırım. Bir keresinde...” dedi ve duraksadı. Başım lafının devamını hatırlamaya çalışır gibi yana yatırdı. Hatırlayamayacağını gözlerinde görebiliyordum. Gitmişti.

Anneanneme geçen yıl alzheimer başlangıcı teşhisi konmuştu. Akli artık içinde bulunduğumuz ana çok az uğruyordu.

“Anne,” diye yineleyerek anneannemin elini tuttu annem. “Yemeğini bitirdiysen ilaçlarını vereyim sana.”

“Olur,” dedi anneannem durgunlaşarak.

Doğa’ya uzandım. Ağzındaki krep parçalarını peçeteye silip, ayağa kalkarak onu da kucağıma aldım. “Giyinme zamanı, Doğa.”

Doğa’yı da lojmana götürecektim. Annem, Asude ablayla ev alışverişine çıkmayı planlamıştı. Anneanneme Doğa’yı emanet edemeyeceğimden benimle gelecekti.

Evden çıktığımızda Doğa’nın üzerinde papatya desenli, yine rengi yeşil olan, uzun kollu bir elbise vardı. Başına beyaz bir bere takmıştım. Üzerine de beyaz, yünlü kumaştan bir mont giydirmiştim. Hava böyle bir mont için o kadar da soğuk olmamasına rağmen ben her zamanki evhamlı halimle hareket ediyordum. Yani Doğa doğduğundan bu yana edindiğim yeni evhamlı halimle.

Bizi lojmana bırakacak olan kişi, babamın eski şoförü ve annemin koruması olan Gürkan abiydi. Kucağımda Doğa’yı gördüğü anda şaşkınlığını asla gizleyememişti. Ona gülümseyerek karşılık vermekten başka bir şey yapamadım.

Arabaya geçtiğimizde Doğa'ya sürekli iltifat etmeye başlamıştı. Sessizliğine, gülümsemesine, saçlarına -özellikle kâküllerine- ve bana benzeyişine... Babam için taziyelerini de iletliyordu.

"Dostlar sağ olsun, Gürkan abi. Seni çok severdi."

"İnanın Erva Hanım, ben de onu çok severdim. Çok iyi adamdı." Arabayı lojmanın patika yoluna sokarken içeriye sessizlik hâkim oldu. Pencereden dışarıyı izliyordum. Değişen hiçbir şey yoktu. Ben buradan ayrılırken de ağaçlar böyle çıplaktı.

Gürkan abinin, "Geldik," deyişiyle mideme bir kramp girdiğini hissettim. Aslında evden çıktığımdan beri stresliydim. Şimdi bunu duymak bile beni tepetaklak etmişti. *Geldik...* Buraya gelmek öyle zor olmuştu ki.

Bakışlarımı patika yolda tuttum. Doğa kucağımda ayakta duruyordu. Öncesinde ayakkabılarını çıkarmıştım. Bacaklarımın üzerinde zıplamaya çalışıyordu, ben de belindeki ellerimle onu sabit tutmaya. Midemdeki kramp hissi giderek büyüyordu.

Doğa'nın nerede olduğumuzdan haberi yoktu. Nasıl olacaktı ki? Buraya ilk defa geliyordu.

"Güvercinlik," diye mırıldandım kapı Gürkan abi tarafından açıldığında. Sesimi çıkarmak benim için zordu çünkü midemdeki ağrı giderek şiddetleniyor ve nefesim kesiliyordu. Görüş alanım da şimdi buğuluydu. Ağlamaktan kaçınmak istediğimden bakışlarımı Gürkan abiden uzaklaştırdım. "Güvercinliğine bir kuş getirdim, Doru..." dedim fısıltıdan öteye geçmeyen sesimle. Islak gözlerimi Doğa'nın yüzünde gezdirdim. Kızım beni anlamış gibi kucağımda sakinleşerek elini yanağıma koydu. Bunu hep yapıyordu.

"Erva!" diyen gür bir erkek sesi duydum. Nemlenen bakışlarımı çevirmemle Ender'i gördüm. Yukarıda, evlerimizin olduğu yere yakın limon ağaçların önünde duruyordu. Heyecanlı bakışları benden, kucağımdaki Doğa'ya taşınırken şaşkınca irileşti. Olduğu yerden patika yola doğru büyük adımlarla inişini izledim. Kalbim şimdi çok hızlı atıyordu. Arabaya birkaç adım kala durduğunda, Gülru da arabanın diğer tarafından kucağında Asaf'la indi ve oğlunu yere bıraktı.

"Sen döndün mü?" Ender'in sorusuna benim yerime Gülru cevap verdi.

"Gördüğün gibi." Ona doğru adımladı. "Döndü ve artık burada."

Ender'in dikkatli bakışları Doğa'nın yüzünde sabitlendiğinde, içgüdüsel olarak onu kendime çektim. Kollarımla sararak arabadan indim. "Ayakkabılarını alır mısın, Gürkan abi?"

Gürkan abi arkamdan arabada kalan eşyaları toparlamaya başladı.

“Bu da kim?”

Doğa’yı korunaklı kollarımın arasında saklamaya devam ediyordum. Bir işe yaramayacaktı ama...

“Ender, hava çok soğuk. Çekil de eve gidelim.” Ender, Gülru’nun tersleyen ses tonuna gözlerini devirdi.

“Düşmanınız değilim. Yıllar sonra Erva’yı görüyorum ve adam gibi bir soru soruyorum.”

Haklıydı. Yutkundum ve boğazımdaki kuruluğu yumuşattım. Bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. “Kızım.” Bu tek kelime çok şey anlatıyordu ama aslında hiçbir şey anlatmıyordu.

Donan ifadesinden gözlerimi kaçırdım. Doğa’yla öne doğru bir adım atacakken önümü kesti. “Neler dönüyor bu sıçtığımın yerinde?”

“Ne güzel bir karşılama,” dedim gözlerimi özlediğim arkadaşımın bakışlarına kilitleyerek. “Hoş buldum, Ender. Ve ben de seni çok özledim. İyi ki gelmişiz. Geçen sürede beni aramayışına hiç kırılmadım. İyi ki varsın.” Hepsi yalandı. Ben *canım* dediğim arkadaşıma diğer herkesten çok kırlmıştım.

3. BÖLÜM

DERİNDE

5 Kasım 2024

Doru Demir'den

Elimin üzerindeki deride dolaşan ince parmakların gerçekten orada olmadığını biliyordum. Bazen hayalle gerçek birbirine karışıyordu, dışarıya çıkamıyordum. Tam olarak mahkûm edilmek gibiydi. Onun soğuk elini hissetmek istemiyordum ama zihnime söz geçiremiyordum. Elleri bir zamanlar sadece benimkilerle buluşunca ısınırdı.

Burada olmamasına rağmen nefesi avucumun içini dolduruyordu. Beni ısıtmaya çalışıyordu ama soğukluğun kendinden geçtiğinden habersizdi. *“O hatayı yapmamayı dilerdim. Sana geri dönebilmeyi çok isterdim.”*

Zihnimdeki sesi benimkinin yansımasıydı. Bunları ondan duymayı çok istemiştım ama zaman geçtikçe hayalde bile işitmek midemi bulandırıyordu.

Bu kez bana yaydığı sıcaklıktan uzaklaşmak için savaş verdim. İçimden *git, bir daha rüyalarım bile gelme* dediğimde kendimden nefret ettim. Neden hâlâ onunla savaşıyordum? Nefret de bir duyguydu ve ben neden hissizleşemiyordum?

Her şey uykunun suçuydu. Beni sürekli kendine çeken ve her anında onu görmeme sebep olan bu lanet uyku, günler boyunca uykusuz kalmaktan ve aldığım kurşun yaralarının bedenimde yarattığı tahribattan dolayı beni asla bırakmaya niyetli değildi. Ondan kurtulmayı umarak derin bir nefes çektim içime.

Sabahın çiğ soğuğunun tadını alabiliyordum. Birbirine yapışık dudaklarım aralanınca dilime dokunmuş ve ciğerlerime hücum etmişti.

Ritmik bir ses kulaklarıma çarpıyordu ve bu da en az duvardaki antika, yüksek sesli saat kadar rahatsız ediciydi. Pencere açık olmalıydı. Karla nemlenen soğuk hava, kalın perdeyi havalandırarak içeriye sızıyordu. Bir perde rüzgârla buluşup, sürekli salınınca nasıl bu kadar rahatsız edici olabilirdi

ki? O anda aslında perdenin sesinin değil de uykumu bölmeye çalışmasının beni rahatsız ettiğini anladım.

Nefret ettiğim şey, hem kaçmak isteyeceğim kadar rahatsız edici hem de içinde kalmak isteyeceğim kadar mahkûm edici hissettirebilirdi. İnsan bazen mahkûm olmayı da bile bile isteyebilirdi. Bu mükemmel tasarlanmış bir çelişki gibiydi. O çelişkiyi de yaratan benden başkası değildi.

Sonunda gözlerimi aralamaya karar vererek tekrar derin bir nefes aldım. Günlerdir uyuduğum odada birinin olduğunu şimdi hissedebiliyordum. Genç bir kadının gülümseyen yüzü, puslu görüşümde netleşmeye başladı. Birkaç sabahdır gözlerimi her açışımda nerede olduğuma ve hâlâ yaşadığıma kendimi inandırmam gerekiyordu. Genç kadının yabancı gelen yüzüyle bu soru birleşince, tüm bunlara cevap bulamadım. Ancak olanlar zihnime çok hızlı üşüştü.

Vurulmuştum. İki farklı noktadandı ve biri hayatiydi. Yaklaşık üç haftadır sadece yatıyordum, göğsümle sağ kolumu komple saran sargının altındaki dikişlerin tamamen kaynamasını bekliyordum. O yarayla hayatta kalmak... Vay canına! Anlaşılan hayatın henüz benden alacakları bitmemişti.

Bakışlarım tekrar odadaki kadına odaklandığında, "Günaydın," dedi ince sesiyle. "Soğuk, biliyorum. İçerisi sadece birkaç dakika havalansın, pencereyi kapatacağım."

Onun sesini bir erkeğinki böldü. "Bence biraz daha açık kalmalı. Böylece sayıklamayı da bırakır. Anca kendine gelir." Sayıklıyor muydum? Ne konuda?

Bakışlarımı siyah saçlı, bal rengi gözlü genç kadından, hemen arkasında duran genç adama çevirdim. Hakurk'ta tanıştığım Kavur kod adlı istihbaratçıydı. Asıl ismiyle, Ali Cihan Gencer. Onun da yüzünde genç kadının-kine benzer bir gülümseme vardı. Bakışlarım tekrar genç kadına çevrilirken göğsümü acıtan şiddetli bir öksürük aniden odanın içine sıçradı. Başım yastıktan yükselirken ciğerlerimin dökülmek üzere olduğunu düşündüm. Ses çok pürüzlü ve cızırtılıydı. Sonunda başımı yastığa tekrar yaslamayı başardığımda sargılı göğsümün altında bir hırıltı dolaşmaya devam ediyordu.

"Ne zamandır karargâha kadın alınıyor?" diye sordum kendime yabancılaşan ses tonumla.

Ali Cihan bir adım atarak genç kadının yanında durdu ve elini onun beline yerleştirdi. "Balca Gencer, karım. Sana bahsetmiştim."

Bakışlarımı ikisinin arasında dolaştırdım. Doğru, bana evli olduğundan söz etmişti. Karısının bizden biri olduğunu da söylemişti.

Balca Gencer, bir çift mavi hastane eldiveni takıyordu. Avuçlarının arasında da büyük boy bir rulo gazlı bez tutuyordu. "Sağlıkçı mı?" diye sordum.

Sorumu Balca Gencer cevapladı. "Aslında adli tıpçuyım. Hâlâ ölmediğinize göre burada fazla bir işim yok yüzbaşı. Yine de bir akbaba gibi başınızda bekliyorum."

Ölmemi mi bekliyordu yani? Normal zamanda olsa -iki yıl önce- belki buna gülebilirdim. Esprisine Ali Cihan burnundan gülerken, ifademde değişen tek şey havalanan kaşımdı.

"Kendini nasıl öldürtmeye çalıştığın onı bahsettim," diye mırıldandı Ali Cihan. "Balca'ya bir kez de sana kendisinin bakması konusunda ricada bulundum. O da kırmadı."

Vurulduğumda yaslandığım duvarda bilincimi kaybetmek üzereyken, kafamı hedef alarak beni şahadet mertebesine ulaştırmak üzere olan kallesin canını alan Ali Cihan'dı. Sayesinde bir sarı torba daha eksiltmiş, bir pisliği daha bu dünyadan süpürmüştük. Ölmediğimi ise ameliyatın ardından, iki haftalık yoğun bakım sürecinden uyandıktan sonra anlamıştım. Onun sayesindeydi.

Yatağın iki yanından destek alarak kendimi ellerimle yukarıya ittim. Sırtım demir karyolanın arkasına yaslanırken Balca Gencer bana doğru bir adım attı. Ellerindeki mavi eldivenleri bileğindeki lastik kısımlarından çekerek düzeltti.

"Kısa bir kontrole gelmişim aslında. Yaranın durumuna son kez bak-sak iyi olacak. Ali Cihan normal iyileşme seyrine göre sizinkinin daha iyi durumda olduğunu söyledi. Şu an görüyorum ki birkaç güne daha rahat hareket edeceksiniz," diye mırıldandı.

Onun sözlerini, "Biz bugün dönüyoruz," diye devam ettirdi Ali Cihan. "Üç haftadan fazla oldu. Yeni destek timi bugün gelecek. Bizi geri çekiyorlar."

"Anladım," diyerek başımı salladım. Günlerdir yatmaktan dolayı ağrıyan kemiklerim yüzünden dişlerimi sıktım. İyi görünüyor olabilirdim ama bu kadar uzun süre hareketsiz kalmaya alışkın biri değildim. "Size iyi yolculuklar. Benim de bir şeyim yok. Pansuman konusunda-"

"Aslında bunun düzenli olarak yapılması gerekiyor yüzbaşı. Ama siz kimseyi yaklaştırmıyormuşsunuz. Yarayı ve dikişleri gözden geçirdikten sonra serbest kalacaksınız."

"Ona serbestsin deme. Gözlerini açtığı andan beri Hakurk'a dönmek istiyor. Şimdi ayağa fırlarsa tutamayız."

“Yoğun bakımda o kadar kaldıktan sonra bunu yapması delilik olur.”

Ali Cihan, karısının gözlerinin içine imayla baktı. Genç kadın sırtıtarak, “Sen de aynısın ama bu farklı. Gerçekten bir süre görev almayı unutmalı,” dedi alçak sesle.

Kendi aralarında benim hakkımda yaptıkları konuşmalar dinlemeye değer değildi. İkisi de iyi insanlardı. Eşine göre bir hayli genç görünen Balca da öyle gibiydi ancak ben kadınlara karşı bu kadar samimiyet gösterebiliyordum. “Bugün öyle yapmayı düşünüyorum,” diyerek konuşmalarının arasına girdim.

Balca Gencer eşinin ciddi olabileceğini düşünmemiş olacak ki önce bana döndü, sonra havalanan kaşlarıyla birlikte gözleri belirginleşti. “Gerçekten ölmek niyetindeysen yüzbaşı...” Kocasına hâlâ inanamıyormuş gibi baktı. Orada bu defa ciddiyet görünce tekrar gözlerini benimkilere çevirdi. “Elbette. Durma,” dedi yüksek bir tonla. “Hemen ayağa kalk ve oraya geri dön.” Alçak sesle ve ağzının içinden *bunun aptallık olduğuna ve bu tarz davranışlara gelemediğine* dair bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu.

Hakurk’taki üs binasında yaşanan o sızma girişiminden iki hafta sonra gözlerimi Hakkârî’nin il merkezinde bulunan devlet hastanesinde açmıştım. O gün odamda bekleyenler arasında ilk olarak Mahir’i, sonra da Ali Cihan’ı görmüştüm. *Diğerlerinden de gelenler olduğunu fakat Hakurk’ta farklı noktalarda göreve devam edildiğinden döndüklerini* söylemişlerdi. Hastanede beş gün daha kaldıktan sonra İzmir’deki hastanelerden birine sevk edilmem gerekiyordu ancak ben buna karşı çıkmıştım. *Aktütün Dağ ve Komando Tugayı’nın revirinde iyileşmeyi bekleyeceğimi ve sonrasında göreve döneceğimi* söylemiştim. Üç hafta boyunca görevden uzak kalmak benim için yeterince uzun bir zamandı.

Mahir arada yanıma uğrayıp gelişmelerden bahsediyordu. Teröristler azgın köpekler gibi saldırmaya devam ediyordu ancak büyük bir kısmı ya sorgulanmak için tutuklanmıştı ya da sarı torbaya konmuştu. Zehir Sarnıç Harekâtı düşündüğümüzden iyi gidiyordu ve bölge neredeyse ele geçirilmek üzereydi. Şu ana kadar iki yüz on altı çukurcu hak ettikleri yere, çukura gömülmüştü. Bu aşamada İzmir’e dönmeyi kendime asla yediremezdim.

Burada Mahir’e iş düşüyordu. Eğer o ikna olursa diğerlerini de ikna edebilirdi ve göreve devam edebilirdim. Ne var ki onun da beni görevden uzak tutmak istediğini biliyordum.

Düşüncelerden sıyrılarak bakışlarımı karşımda duran Ali Cihan ve eşine çevirdim. Balca pencereyi kapatmıştı ve şimdi bana bakıyordu. O gazlı bezi

hâlâ elinde hazır vaziyette tutuyordu. Ona yaramı açtırmayacağımı anlamaması ne yazık ki. “Dediğim gibi size iyi yolculuklar,” dedim net bir şekilde.

Ali Cihan bir şey diyecekken kapı çalındı. Hemen sonra da aralanan kapının önünde Mahir belirdi. “Kardeşim,” diyerek içeriye girmişti ama odadakileri görünce dikkati onlara kaydı. “Gitmediniz mi siz daha?”

“Balca dikişlerine bir kez daha baksın dedik ama dinletemedik,” diye söylendi Ali Cihan.

“Dinlemez,” dedi Mahir beni ne kadar iyi tanıdığını belli ederek. “Boş verin siz onu. Ben sonra hakkından gelirim.”

Balca Gencer gülümseyerek asker selamı verdi. “O halde biz gidelim artık. Sizinle aynı görevde olmaktan onur duydum. Tanıştığıma da çok memnun oldum.”

“Biz de öyle,” diyerek gülümsedi Mahir. “Boyuna bakıp aldananlara bir kez daha acıdım. İzmir’e de bekleriz. Lojmanımız misafir ağırlamak için harika bir ortama sahiptir. Ziyaretçi konutlarımız da var.”

“Biz de Sürmene’de yaşıyoruz. Neredeyse iki ayrı uçtayız ama Hakkâri’ye yakın. Bekleriz,” dedi Balca.

“Doru’yla hemşeri sayılırmışsınız. O da Bolulu,” diyerek Ali Cihan’ın omzuna vurdu Mahir.

“Öyle mi? Bilmiyordum.” Ali Cihan’ın gülümseyen gözleri benimkileri buldu. Tepkisizliğime rağmen memnuniyetle başını salladı. “Ben de sana karalahana çorbasını, patatesli yemekleri anlatıp duruyordum.”

“Uzun zamandır İzmir’de yaşıyorum,” diyerek konuyu kapatmak istedim. Nereye ait olduğum konusunda benim için bir netlik yoktu. Evet, orada doğmuş, belli bir yaşa kadar Bolu’da yaşamıştım ama asıl anne ve babamın beni sığdıramadığı evden çıktığımda bir yere ait hissedememiştim. Bakışlarım Mahir’inkileri buldu. “Benim dönüşümü de konuşmalıyız, Mahir. Diğerleri ne durumda?”

Mahir, bana ters bir bakış attıktan sonra bakışlarını sanki bir şey söylememişim gibi Ali Cihan’a çevirdi. “Ben sizi geçireyim. Doru’yla da konuşacaklarım vardı.”

Balca başını salladı. “Hep böyle mi?” diye sorarken birlikte kapıya doğru adımlıyorlardı. Ali Cihan çıkmadan önce bana döndü ve elini alına götürerek asker vedasıyla gülümsedi. Bense sadece başımı salladım.

Kapı kapanmak üzereyken duymayı hiç istemediğim bir şeyi soruyordu Balca, Mahir'e. "Erva eşi ya da sevgilisi mi? İçeriye girdiğimizde onun adını sayıklıyordu."

"Karısı ama sormayın. Mevzu derin."

Mevzu derin değildi. Ben hâlâ derindeydim. Çarşafın üzerinde duran elimin parmaklarını sıktım. Onun adını mı sayıklıyordum? Kapı Mahir tarafından çekilirken ağzımın içinden, "Lanet olsun!" diye bir küfür savurdum.

Erva benim karımdı ama onu son iki yıl boyunca yalnızca bir defa görmüştüm. Unutmak istediğim o günün zihnimden silinmesini o kadar çok istiyordum ki.

Kapı tekrar açıldığında parmaklarım çarşafın üzerinde sıkılı durmaya devam ediyordu. İçeriye önce pati sesleri girdi. Hemen arkasından da Asker, yatağın kenarında durarak iri gözlerini aşağıdan gözlerime dikti. Dili dışarıdaydı. Nefes nefese kalmaktan değildi, beni merak ediyordu.

Mahir, "Kapının önünden asla ayrılmıyor," dediğinde bakışlarımı köpeğimden onunkilere kaldırdım. Kapıyı kapattıktan sonra az önce Ali Cihan ve Balca'nın durduğu yerde durup bana karşıdan baktı. Asker de yere yatarak başını öne uzattığı patilerinin üzerine yasladı. "Biraz dursun, çıkaracağım."

"Kalabilir. Benim için sakıncası yok."

"Benim için var. Göreve devam etmek istemen kadar olmasa da."

"Yine başlama," dediğimde gözleri rütbelim olduğunu hatırlatır gibi bakıyordu.

"Asıl sen başlama yüzbaşı. Bir hafta sonra eve dönüyorsun. Böyle devam etmene asla izin vermem."

"Rehineler hâlâ ellerindeyken beni siksen İzmir'e gönderemezsin, Mahir."

İki kaşı da havalandı. "Binbaşımın lan ben senin! Bu görevi ve sizi ben komuta ediyorum. Gideceksin diyorsam, gideceksin!"

Burnumdan güldüm. "Nereye döneceğim, Mahir? Onu da söylesene."

Bakışlarındaki yumuşamadan nefret ettim. Bunu bana acısın diye söylememiştim çünkü o durumda asla olmayacaktım. Bu defa farklıydı. Erva'yla ilk kez ayrıldığımız durumla bunun hiçbir alakası yoktu. *Böyle başlarsak bizden nasıl olsun* derken en başından beri haklıydı. Bizden olmamıştı ve ben bunu çok net anlamıştım.

Mahir parmağını boşluğa sallayarak yatağın alt ucuna doğru bir adım attı. “Sen kalbinle ciğerine çok yakın bir noktadan vurulduğunun ve iki hafta yoğun bakımda kaldığının farkında mısın? O günden bu zamana sadece üç hafta geçti. İyileştin mi? Hayır! Ölmek mi istiyorsun lan!”

Sessiz kalınca sesi daha da öfkeli yükseldi. “Haberini nasıl aldığımı anlatmış mıydım? Seni havacı kobraların helikopteriyle Hakkârî’ye getirdiklerini Sefa’dan öğrendiğimde kendimi dışarıya atıp önüme gelen çukurcuya sıkacaktım. Öyle açıktan. Üstlerine yürüye yürüye. Kardeşimsin oğlum sen benim. *Ailem gitti* dedim o an. *Kardeşim gitti!* Sikeyim böyle hayatı.”

Onun yerinde olsam aynı şekilde davranırdım. Bu sadece Mahir için değildi. Tüm görev kardeşlerim bir yana, ben Gölgesizler Timi’yle kendimi bildim bile birlikteydim. Ailemden daha çok onlarla zaman geçiriyordum.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. “Sana Seydi’den bahşetmiştim. O bir sözleşmeli onbaşıydı ve maalesef tanışmıştık. Korktuğunu biliyordum. Öldüğünü hastane odamda öğrendim. Korkunun onu yeneceğini, cesur olması gerektiğini anlatmıştım ancak beni dinleyemeyeceğini de biliyordum. O gün onun gibi yirmi dört askerimiz şehit oldu, Mahir. Bir o kadarı da yaralandı. Ben de onlardan biriyim ama birçoğundan daha iyi durumdayım. İnan bana, aralarında o günün izlerini taşıyan, hayatlarına asla normal devam edemeyecek olanlar var. Bu geride bir bacağını, başka bir uzvunu bırakmakla ilgili değil; sen de biliyorsun. Şu an ne hissettiğimi en iyi sen anlarsın çünkü birlikte buna benzer onlarca manzarayla karşılaştık. Ben de senin gibi bir şey yapmadan duramam. Hakurk’a dönmeyeceksem bile en azından burada-”

“Sen akıllanmazsın oğlum,” dedi Mahir. Ses tonu şimdi daha normal çıkıyordu. İfadesi, sert kabuğunu kırarken söylediklerim biraz dokunmuş gibiydi. Sesli bir nefes aldı ve kapıya doğru yürüdü. “Hepsine ben de üzuldüm ama duygularımızla hareket edemeyiz. Devriyeye çıkmayı unut. Konumlandıkları hâkim tepelere giden özel harekâtçılara katılamazsın. Burada benimle olursun. Aksi takdirde bunu üstlere açıklayamam.”

Kapının önüne varmasına çok az kala demir kol usulca çevrildi ve aralıktan Ender’in başı içeriye uzandı. “Ah, binbaşım,” dedi Mahir’i görmesiyle. “Buradasınız.” Mahir dişlerini sıkınca, bakışlarını hızlıca olduğum tarafa çevirdi. “Yüzbaşım, iyi misin diye bakmaya gelmiştim.”

“İyiym lan, anlayın artık şunu,” diye yüksek sesle söylendim.

“Bok iyisin,” dedi Mahir gözlerini devirerek. Ender’i omzundan tutup içeriye çekti. “Gir, ilgilen yüzbaşınla. Yarın dönüyorsun zaten. En azından biriniz beni dinleyin.”

Ender, Mahir'in ne dediğini anlamaya çalışan bakışanlarını önce bana, sonra da Mahir'e çevirdi.

Onun için açıkladım. "Sana *İzmir'e dönüyorsun* diyor. Ben kalıyorum."

Ender'in gözleri kısıldı. Elini bana doğru sallayarak, "Sen... yoğun bakımından sonra... ölümden döndükten sonra devam edeceksin ve ben omzumdan kurşun yedim diye döneceğim, öyle mi?" dedi ancak Mahir'in bakışlarını görünce sesi giderek alçaldı. Mahir'in sinirden gözleri alev almıştı.

Ender, "Yani binbaşım," dedi iyice alçalttığı sesiyle. "Allah için, delirmiş mi bu?"

"Ben her zaman söylemiyor muyum size!" diye kükredi Mahir. "Hepiniz delirmişsiniz! Bu dünyadaki en büyük sınavımsınız. Yeter artık!" diyerek dışarıya çıktı. Kapı arkasından çarparak kapandığından odada gürültüsü yankılandı.

Ender çıkan ses yüzünden bir süre gözlerini kapalı tuttu. Açtığında sıırıyordu. "Bazen gerçekten bizim yüzümüzden delirecek diye korkuyorum."

"Kendi adına konuş."

Yanıma yaklaştı ve sağ tarafımda duran demir komodinin üzerinden sürahiyi alarak anındaki bardağı doldurdu. Sonra da kapaksız alt gözdeki ilaç poşetini yukarıya alıp içinden içmem gereken ilaçları buldu. "Aramızda kalsın ama onun siniri bu defa bize değil. Son altı ayın en büyük sızma girişimi planlanıyormuş, onun haberini aldı."

Uzattığı su bardağını aldım. İlaçlarımı da uzatmasına rağmen görmezden gelerek suyu kafama diktim. "İlaçlarla işim bitti, Ender. Ağrın varsa sen iç. Ben bu istirahati artık bitiriyorum," deyip üzerimdeki yorganı kaldırarak bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım.

"Saçmalam-" demeye yeltendi ancak ifademini sert ve kararlı olduğunu görünce duraksadı. "Yüzbaşım, dikişlerin neredeyse yeni tuttu. Bunu kâğıt kesigi falan mı sanıyorsun? Yeni ameliyattan çıktın sen!"

Çıplak ayaklarım beton zeminle buluşurken komodinin üzerinde duran yeşil, yarım kollu atleti üzerime geçirdim. Sakallarım öyle çok uzamıştı ki giyinirken saçım kadar dağılmışlardı. "Konuşmayı bırak da yardım et. Tıraş olmam gerek." Üniformamın pantolonunu elime aldım.

Ender gözümün içine ona şaka yapıyormuşum gibi bakıyordu. "Söylediğim şey yüzünden, değil mi? Sızma girişimi planlıyorlar diye-"

"Bununla alakası yok. Ben zaten dönmeyecektim."

"İki yıldır bunun farkındayım."

Oturduğum yerden pantolonumu giymeye çalışırken ellerim duraksadı. Başımı kaldırıp ona baktım. “Neyin farkındasın?”

“Ölmek istiyorsun, değil mi? Nefes almak için bile kendine zaman bırakmıyorsun.”

Burnumdan alayla gülerek, “Ölmek istesem şu an yaparım ya da o an yapardım. Geçtim ben o işleri, Ender. Hâlâ ona üzüldüğümü mü sanıyorsun? Yaptığını yediremediğim zamanlar oluyor ama içimdeki nefretten başka bir şey değil,” dedim.

“Her şey sen ona gittikten sonra oldu, Doru. Döndüğünde değiştin. Başta yokluğuna dayanmak için görev aldığını hepimiz biliyorduk ama şimdi-”

“Benim başka bir işim yok. Kendimi işime veriyorum.”

“Hep böyle yapıyorsun. Ne zaman o günden bahsetsem konuyu değiştiriyorsun.”

“Çünkü anlatmak istemiyorum,” dedim sertçe. “Kapat konuyu. İki yıl geçti üzerinden, bende Erva mı kalır?” Adını nadir zamanlarda ağzıma alıyordum. Sonucunda da yerle bir oluyordum. İki yıl geçmişti ama etkisi geçmiyordu. Bu hâlâ sevmekten miydi, bilemezdim. İnsan o manzarayı görüp de nasıl sevmeye devam edebilirdi? Güçlü bir nefes çektim ama verirken cılızlaştı.

Ayağa kalktığımda Ender’den çıt çıkmıyordu. Önüne geçtim. “Sen dön,” dedim yaralı olmayan omzundan tutarak. “Mahir’i daha fazla kızdırmayalım. Ben esir alınan asker ve sivillerin iyi haberlerini almadan dönemem.” Bir Türk askeri esir alınmışsa ondan nasıl iyi haber alınırdı, bilmiyordum ama bunun için umutlu kalamaya çalışıyordum.

Ender sonunda teslim olmuş gibi başını salladı. “Kısa sürede ben de döneceğim. O zamana kadar lütfen dikkatli olun.”

“Merak etme. Burada da Kuzey Irak’ta da çok bir şey kalmadı. Sen gelmeden biz de yakın zamanda sana katılacağız.”

Kale görünümlü Aktütün Dağ ve Komando Tugayı’nın binası yüksek yamaçlı bir alana kuruluydu. Buraya kendi aramızda kartal yuvası da diyor-duk çünkü sırtlanların ulaşması zordu. Yukarıya çıkış için dört tarafındaki dik yamaçları tırmanmaları gerekiyordu. Ne var ki onları kilometrelerce öteden görmemizi sağlayan teknolojik donanımlara sahiptik. Herhangi

biri, tırmanışa geçmeden ya da hâkim tepelere konumlanmadan önlem alabiliyorduk.

Hâkim tepeler, revirdeki yatağımdan çıkmaya karar verdikten tam iki gün sonra sırtlanlarla dolmaya başlamıştı. İki gündür tugaydan yola çıkan özel harekât timleri ve merkezden gönderilen özel harekât polisleri sızma girişiminde bulunan teröristlerin sayısını azaltmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar üç Türk askeri şehadet mertebesine ulaşırken, on bir Türk askeri yaralanmıştı. Çok geçmeden, hâkimiyet mücadelesi için sayılarının artacağını öngörebiliyorduk. Bununla ilgili Avaşın'deki üs noktalarımızdan ve Milli İstihbarat Teşkilatından istihbarat almıştık. Militanların baronu iki gün önce henüz Hakkâri'ye yeni varmışken Goman Dağlarında ve Avaşın sınırına yakın noktalarda saklanan teröristlere toplanmaları ve desteğe gelmeleri için çağrı göndermişti. Hem Kuzey Irak'ta hem de Hakkâri'nin farklı noktalarında süren çatışmalar yüzünden buraya bizim için yeterli desteğin gönderilebileceğini düşünmemişlerdi.

Hafif karla kaplı yeşil dağların ve gri gökyüzünün seyrine açılan, taş surlarla çevrili avluda adımlarken telsizler dışında birinin konuşmaya bile yeltenmediğini görebiliyordum. Uzak noktalardan silah ve patlayıcı sesleri geliyordu. Yarım saat önce yirmi kişilik başka bir özel harekât timini araziye bakmaları için göndermiştik.

Tugayın etrafını saran dağlık arazi, soğuk hava yüzünden yoğun sisle kaplıydı ama gözlem kulelerindeki balkonlara dörder asker yerleştirmiştik. Hepsinde ısıya duyarlı, dürbünlü, uzun namlulu son teknoloji silahlar vardı. Mahir'in *araziye inmeyeceksin* emrine rağmen karabinayı elimden bırakmıyordum. Her şey için hazırlıklıydım.

Mahir şimdi komuta kontrol merkezinde bir albay ve bir tuğgeneralle operasyon değerlendirmesi yapıyordu.

Surların dibinde havan mermisi atışları için hazırlık yapan askerlerin yanında durdum. Teğmen olan, astına ne yapması gerektiğini anlatırken orada olduğumun henüz farkında değillerdi. "Duyuyor musun?" diye alçak sesle konuşurken eliyle karşıımızdaki dağlık manzarayı işaret etti. Amacı en geç birkaç saat sonra nasıl sarsıcı bir çatışma yaşayacağımızın resmini çizmekti. "Yakın zamanda yamaçta olacaklar. Eğer timdekiler onları durduramazsa bu güdümlü havan mermilerini ateşlememe sen yardım edeceksin. Bu çok önemli. Sana doldur dediğimde hazır olmalı ve ellerini çoktan kullaklarından çekmiş olmalısın. Hızlı olman hayati önem taşıyor." Önündeki havan topu makinesi maalesef otomatik değildi ve havan mermilerini astın

mermi besleme ünitesine seri bir şekilde yüklemesi gerekiyordu. Hepsi bu konuda eğitimli olsa da hataya yer yoktu.

Onları geçip balkonun taş suruna yaklaştım. Karabinayı omzuma alıp, gözümü dürbününe yaklaştırarak etrafı kontrol ettim.

Karşıdaki yamaca kurulu Bayraktepe üs bölgesinde kırk altı askerimiz nöbet tutuyordu. Önlerindeki taş ve kum çuvallarından yapıma surdan dolayı hepsini net bir şekilde göremesem de tetikte olduklarını ve her an ortaya çıkabilecek sızma girişimine karşı gözlerini dahi kıpmadıklarını fark edebiliyordum. Al ve beyaz Türk bayrağı orada dalgalanmaya devam edebilsin diye herkes kanını akıtmaya hazırды.

“Hasatçı’dan Kartal’a, Hasatçı’dan Kartal’a.” Telsizimdeki sesle karabinayı yanıma indirdim. Hasatçı, Mahir’di ve adının anlamı gibi çukur oturlarını kökünden söküp sarı torbaya doldurma konusunda çok iyiydi. Ona bu adı Albay Mehmet Ege Saraçoğlu, Gölgesizler Timi’ne ilk katıldığı zamanlardaki bir görevden sonra vermişti. O gün Mahir, altmış yedi militanı tüfeğine mermi yüklemek dışında hiç durmadan gebertmişti.

“Dinlemedeyim,” dedim telsizi ağzıma yaklaştırarak.

“Toplantı bitti. Yeni istihbaratları değerlendirdik. İlk plana sadık kalıyoruz.”

“Anladım,” dedim. Telsizlere girilebilmesi ihtimaline karşı üstü kapalı konuşuyorduk. “Bir şeye ihtiyaç var mı?”

“Şu anlık yok. Kontrol merkezinde olacağım. Atıcı ve diğerleriyle konuşmalıyım. Son durumu alınca haber veririm.”

Gölgesizler Timi, bugün sonunda Hakurk’taki en büyük ve girilmesi zor terörist kampına sızacaktı. Bu zamana kadar esirlerimiz her yerde aranmış fakat bulunamamıştı. Hepimiz onların o kampta tutulduğuna artık emindik. Bugün bizimkilerin de görevi başarılı geçerse evlerimize içimiz rahat bir şekilde dönebilecektik.

Kadir diğerlerini idare etme konusunda iyi olduğu için aklımız onlarda kalmıyordu. Henüz benim gibi yükselme alamamıştı ama yakın zamanda onun da yüzbaşılık mertebesine yükseltileceğinden neredeyse emindim.

Telsizi yeleğime kaldırıp karabinayı yine omzuma aldım ve bu defa yamacı kontrol ettim. Sonra da namluyu hâkim tepelere çevirdim.

O an, oraya bakmam gerekiyormuş. “Vay orospu çocuğu,” diye küftürtim. Benimle paralel zamanda gözcü kulesinden sesler yükseldi. “Soldaki tepede!” diye bağıırıyordu aralarından biri. Diğer, “Lağım faresi gibiler. Çalılardan arasından fıskırıyorlar. On dört saydım!” dediğinde az önce yanımdan geçtiğim havan topu makinesinin ucunu asteğmen sola doğru çevirdi.

Onunla birlikte teğmen de yerinde kıpırdanıp solu rahatça görecektir şekilde konumlanırken zaten havan mermisiyle dolu olan makineyi ateşlemek için, “Komutanım!” diye bağırdı. “Emrinizi bekliyorum.”

Dürbünle hâkim tepenin dik ve ağaçlarla örtülü arazisine yakınlaştım. Bazılarının yaşı çok küçük görünüyordu. Yüzleri sarılı olmasına rağmen iri cüsselerin arasında daha reşit bile olmamış genç kız bedenleri vardı. Bu, onların elebaşlarının ne kadar canı olduğunu ve sadece elleriyle değil, kalp ve zihinleriyle de katrana bulandıklarının kanıtıydı. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattım ve hemen ardından, “Diğerleri de hazırlansın!” diye bağırdım. Gözlerimi açtığımda beş adet, büyük havan topu makinesinin yönü soldaki hâkim tepeye bakıyordu.

“Sırayla ateşleyeceksiniz. Biri bile sağ çıkmasın!” dediğimde hep bir ağızdan, “Emredersiniz!” sesi yükseldi.

“Soldan başlayarak, atış serbest!” diye bağırdığımda ilk havan mermisi gönderildi. Sadece saliseler içinde, gök yarılıyormuş gibi bir sesle ilerleyen mermi hâkim tepeye düştü. Patlama sesi çok kuvvetliydi. Bu ses aynı zamanda hem Bayraktepe’dekiler hem de arazi taramasına çıkan timler için haber verme niteliğindeydi. Başlıyorduk.

İkinci ve üçüncü havan atışıyla, tek bir mermiyle büyük bir alana etki edebildiğimizden, “Bekle!” diye bağırdım. Dört ve beşinci havan topu makinesi beklerken dürbünle alanı kontrol ettim. İki terörist elinde keleşlerle tepeden aşağıya doğru koşuyordu. Nişan aldım ve karabinayı ateşledim. İlki iskaladı ancak ikinci ateş edişimde dizkapağından vurulan çukurcu bayırdan aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı.

Diğeri için nişan aldığım sırada sağ taraftan silah sesleri yükselmeye başladı. Orayı kontrol etmeden önce parmağım tetik korkuluğundan içeriye girdi ve çekti. Bu defakinin hiç şansı yoktu çünkü mermi kafasını delip geçmişti.

Sağdaki hâkim tepede başlayan çatışma araziye gezen Özel Kuvvetler askerleri tarafından başlatılmıştı. Militanların tepeyi inmemesi için direniyorlardı.

Mahir’in sesi telsizdeydi. “Bayraktepe’ye destek göndermeliyiz. Oraya ilerleyen bir grup militan var. Etrafımızı sarmaya başlıyorlar,” diyordu.

Gözcü kulesindeki subaylardan biri, “Tugayın arka tarafında da hareketlilik var. Kalleşler uçaksavar getirmiş. İki tane tespit ettim,” dediğinde bombanın pimi çekilmiş oldu. Yerimden fırladım. “Havan atışı durmayacak! Sağ ve sol hâkim tepeleri temizleyene kadar havan atışına devam edin!” diye bağırdım. “Arka taraftaki güdümlü füze atışı ve hareketli hedefler için birkaçınız benimle diğerlerine desteğe gelsin!”

Sadece birkaç dakika içinde kulakları sağır eden atış sesleri her yerdeydi. Bugün buradan Aktütün'e sızan tüm çukurcuları temizlemeden ayrılmayacaktım.

Şimdi önümde yere sabitlenmiş üçayaklı bir sistemin üzerinde güdümlü füze vardı. Bir tankı bile yerle bir edecek güce sahipti. Asteğmenlerin füzenin ucunu hedefe çevirmelerini izledim. Sonunda hazır olunca dizlerimi yere sabitleyerek nişan tertibatına eğildim. Elim fırlatma birimini tutarken son derece sakindim. Kalbim hızla atıyordu ancak zihnimi çoktan boşaltmıştım. Etraftaki seslere odaklanmamaya çalışıyordum. Tek amacım uçaksavarları yok etmekti. Aksi takdirde onları ateşleyerek surda delikler açabilirlerdi. Dürbünümde karşıdaki tepede, taşların arasına kurulmuş bir uçaksavar vardı. Diğeri ona nazaran daha büyükçe bir kayanın arkasına kurulmuştu.

Telsizdeki Mahir'in sesini dinledim. "Hasatçı'dan Kartal'a, özel harekâtçılar sağdaki tepeyi temizledi. Bayraktepe'de işler biraz daha karışık. Arka taraf ne durumda?"

"Hepsi mevta," dedim burnumdan gülerek. Gözlerim kısılrken ifadem sertleşti. "Gönderiyorum!" diye bağırdım. Bu, yanımdakilerin kulaklarını kapatması içindi. Sağ elimin işaretparmağını ateşleme düğmesine ittim. Bir klik sesi duyuldu. Birkaç saniyeliğine hiçbir şey olmazken, fırlatma düzeneği tiz bir sesi bağırdı. Ardından roket motoru ateşlendi. Bu sırada kulaklarımı kapatmıştım. Gürültülü sesin yanı sıra fırlayan roket arkasında yoğun, metrelerce uzanan, sarımsı beyaz bir duman şeridi bırakmıştı. İçimden *üç, iki, bir* diye saydım. Gözlerim hâlâ dürbünde idi. "Ve vurduk!" diye seslendiğimde herkesin keyfinin yerine gelişini izledim. "İkinciye hazırlayın!" Onlara nefes aldırmamaya niyetliydim. Hâlâ ilk füzenin dumanı havada dağılmamışken ikinci füze de yuvasına yerleştirildi.

Şimdi hem gözcü kulesinden hem de yanımdaki asteğmenler tarafından makineli tüfek atışı yapılıyordu.

Mahir'in sesi, "Özel harekât timlerini Bayraktepe'ye yönlendirdim. Şu anki zayıtımızın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama hepsini geldiklerine pişman etmiş olabiliriz," diyordu.

"Tedbir almakta her zaman fayda vardır," dedim boynumu kütleterek. Her şey aldığımız istihbaratın doğruluğundan ve zamanında karşı önlem almamızdan kaynaklanıyordu. Destek gönderilmemiş olsaydı sonuç kötü olabilirdi. Her birini buraya o uçaksavarları getirdiğine pişman edecektim. Birini bile burada kullanmalarına iznim yoktu. Yanımdaki asteğmen geri

çekildiğinde ateşleme için hazır olduğumuzu anladım. İkinci füzeyi de gönderdiğimde gökte bir duman şeridi daha uzandı. Diğerine göre daha belirgindi. Ardından gümleme sesi etrafa yayıldı. Bir sigara yakmak istiyordum ama önce ön tarafı kontrol edecektim.

“Kadirler birkaç saate burada olacak. Sen de toparlanmaya başla. Ankara’ya yola çıkacağız.”

Sigara izmaritini taş avludan fırlattım ve ağır ağır uçuşundan aşağıya süzülüşünü izledim. O sırada bir tane daha yakıp çakmağı yeleğimin cebine kaldırdım. Üç gün öncesine göre yoğun karlı bir hava vardı. Soğuk bugün içime hiç olmadığı kadar işliyordu.

Dört gün süren mücadelenin sonundaydık. Hakkâri’nin Şemdinli ilçesi teröristlerden tamamen temizlenmişti. Zayıyatımız çoktu ancak edinilen başarı, temizlenen vatan toprağı düşünülünce bu, içimizde sadece ince bir sızı bırakıyordu. Tüm amacımız yurdu yaşatmak olunca... İçimi çektim ve bakışlarımı yanımdaki adama çevirmeden, “Tebrik ederim yarbayım,” dedim alçak bir sesle.

Henüz Ankara’ya neden çağrıldığımızı bilmiyorduk ama tahmin etmek zor değildi. Mahir’den bir yükselme haberi daha bekliyorduk. Mahir’in sıkıntılı ifadesine baktım. Hemen bakışlarını benimkilere çevirdi. “Seni de çağırıyorlar. Kadir’i de. Ben yarbaylığa yükseltileceksem sana da binbaşı demeliyim.”

Başımı salladım. “Son iki yılda ne çok şey değişti, değil mi?” diye sordum. “Zamana yetişmek mümkün değil. Yüzbaşı olduğum gün, dün gibi.”

Üsteğmen oluşumun üzerinden bir buçuk yıla yakın bir zaman geçmişti. Rütbe atlamak için belirli prosedürler ve zaman çizelgesi olsa da her şey, Genelkurmay Başkanlığından ve Millî Savunma Bakanlığından gelecek kararlarla değişebilirdi. Albay Mehmet Ege Saraçoğlu’nun yönetimindeki Gölgesizler Timi yıllardır başarılarıyla konuşulurken, onun gidişiyle de bu namı korumak için gayret etmiştik. Bir buçuk yıl sonra bir yükselme almayı ne ben ne de Mahir bekliyorduk. Etrafta birilerinin yükselme alacağına dair söylentiler dolaşıyordu ama bunun için rütbesinde üçüncü yılına yaklaşan Mahir daha kuvvetli bir ihtimaldi. Ne var ki yüzbaşılığa yükseltilmeye layık görülmüştüm ve bunu memnuniyetle karşılamıştım. Eğer Ankara’da yapacağımız görüşmede yine bir yükselme alırsam bu beni onurlandırırды.

“Zaman hızlı akmadı, Doru. Aksine çok ağırdı. Eminim sen de bunun farkındasındır. Aklımızda kalanlar yüzünden biz aslında çok ağır yaşıyorduk. Ama sen görev ve sorumluklarını misliyle yerine getirdin. Deyim yerindeyse üç kişilik yaşadın. Hepimiz bir boşluk bulup evimize kısa süre de olsa döndük ama sen buna istekli değilsin. Kızıyorsun biliyorum ama Erva-”

“Kızıyorsam söylememelisin,” diye sözlerini böldüm. Sesim diğerlerine sergilediğim gibi yüksek ya da öfkeli değildi.

“Söylemeliyim ama,” diyerek burnundan güldü ve gözlerini önümüzdeki karlı manzaraya çevirdi. “Bu defaki ayrılığınızın bir önceki ayrılığınızdan çok farklı olduğunun hepimiz farkındayız. Erva ayrılmaya gerçekten istekliydi. Bir önceki gibi oyun yoktu. Ama ailen kızı dışlamıştı. Ona bu konuda nefret duyuyorsan bırakmalısın. Nefretin seni kaç defa ölümün kıyısına götürdü, farkında mısın? Göğsündeki kurşun izi aklını başına getirmiyorsa, dostun olarak bunu sana ben hatırlatmalıyım.”

Sigaramın dumanını havaya bıraktım. Ona bakmaktan kaçınarak karşıdaki manzaraya odaklandım. “Nefret duymuyorum. Unutmaya çalıştım ve başarılı oldum. Ben...” Elini omzumda hissedince bakışlarım isteksizce onunkileri buldu. “Ondan önce neysem, nasılsam şimdi de öyle yaşıyorum. Erva’nın varlığıyla hayatımı çok değiştirdiğini biliyorum ama o artık yok. Siz beni aranıza nasıl aldıysanız şimdi de öyleyim.”

Ondan bahsetmek gerçekten yıpratıcıydı. Kendimi tükenmiş gibi hissediyordum. İçimde ne kırgınlık ne de kızgınlık barındırmaya çalışıyordum. Aramızdakileri bitiren onun gidişi değildi. Beni gerçekten sevmeyi bıraktığında biz olmaktan çıkmıştık.

“Karımla Erva’nın konuştuğunu sen de biliyorsun. Ben hiçbir zaman aralarına girmiyorum. Ne konuştukları onları ilgilendirir. Zaten Gülru da benim konudan uzakta kalmamı istiyor. Ama ben duramıyorum oğlum. O kızın orada ne yaşadığını bilemezsin,” dedi imayla. Gözlerime bakışı düşünceliydi. “Zor durumda da-”

Burnumdan güldüm. “Allah aşkına, Mahir,” dedim ve ondan bir adım uzaklaştım. “Senden buna karışmanı ben de istemiyorum. Sen kendi ağzınla söyledin. Bu defa çok farklı. İnan bana, size anlatamadıklarım var. Çok daha fazlası var. Zihninizdeki Erva’yı kirletmek istemiyorum.”

“Bu ne demek,” dedi kaşını kaldırarak. “Ne olduysa sen ona gittiğinde oldu. Ne oldu orada, Doru?”

Sigaramdan son kez içime çektim ve izmariti aşağıya salladım. “Eşyalarımı toplamaya gidiyorum. Diğerleri gelsin, yemekten sonra yola çıkarız.”

Arkamı dönüp yatakhaneye doğru ilerlerken adımlarım hızlıydı. Az önce üşüyordum ama şimdi içim kavruluyordu. Ona âşık değildim, olamazdım. İçimdeki bu yangın ona duyduğum öfkeyi yenememekten ama herkese yalan söylemektendi.

Düzenleme
Ny.ozlem

4. BÖLÜM

BİNBAŞI

Ervan'ın Günlüğü

12 Aralık 2023 - Amerika

Sen beni unuttun mu?

Görevde olduğunu biliyorum ama birkaç aydır senden ne mesaj ne de arama geliyor. Gülrü da olmasa nasıl olduğunu bilemeyeceğim. Gittim diye seni sevmekten vaz mı geçtim sanıyorsun? Ben yeşil giymekten vazgeçememişken, nefes almak için dışarıya her çıktığımda hâlâ gözlerim gökyüzünün maviliğinde kayboluyorken, seni düşündükçe gözlerim doluyorken, adını titreyerek anıyorken, kalbim hâlâ cayır cayır yanıyorken; sen orada beni unuttun mu?

Söyleyemediklerim var. Sana anlatmayı çok isteyip de anlatamadığım o kadar çok şey var ki. Sen benim en başından beri sustuğumdun. Anlatamadıklarımın.

Ben senden bu defa çok büyük bir şeyi sakladım üsteğmenim. Bugün o sakladığım şey yüzünden biraz daha umutsuzum. Beni asla affetmeyeceğini biliyorum.

Korkuyorum.

Uzak ve sessizsin, bense burada çaresizim. Seninle o eski günlere dönebilmeyi her şeyden çok istiyorum ama sen hâlâ benimle misin, bilmiyorum.

Bugün kızımıza yine seni anlattım. Evet, bir kızımız var. Adını bile senin yeşil gözlerinden aldığını bilmediğin kızımız... Doğa Yeşil Demir... Ona her, "Yeşil," dediğimde aslında seni anıyorum, seni daima yanımda tutuyorum.

O kadar küçük ki elleri avuçlarımda kayboluyor. Ama o küçük elleriyle, o narin bedeniyle hayata tutunmaya çalışıyor. O çok hasta, üsteğmenim. Adını nasıl titreyerek anıyorsam, onun her nefes alışında da

aynı titremeyi hissediyorum. Her geçen gün daha da güçsüzleşiyor ve ben buna katlanamıyorum. Ama bundan daha da kötüsü, seni habersiz bırakmak. Senden haber alamamak. Hâlâ beni sevip sevmediğini bilememek.

Doğa'yı buraya getirirken amacım onun varlığını saklamaya devam etmek değildi. Aksine bundan yorulmuştum. Kızım artık sağlıklıydı ve beni geçen sürede silen, aramayan herkese gidişimin nedenini açıklamak istiyordum. Ender, gözlerimin içine hem olanı anlamaya çalışır gibi hem de suçlar gibi bakıyordu. Ona kırgınlığım sürüyordu ama onu suçlayamazdım. Ben arkadaşını terk eden biriydim. Ne var ki Doru da beni aramamıştı.

"Yüzbaşı bilmiyor, değil mi?" diye sorduğunda suçlama ses tonuna da yansıdı. "Bilseydi gelirdi, bilseydi duyardım."

"Yüzbaşının onu arayıp sorduğu mu var?" diyerek araya girdi Gülru.

Ondan *yüzbaşı* diye bahsedilmesi beni şaşırttı, bu yüzden bir anlığına Gülru'ya baktım. Bana bundan söz etmemişti. Anlayarak sorgulayan bakışlarını cevapladı. "Doru, yüzbaşı oldu." Hemen sonra bakışlarını Ender'e çevirdi. "Onu mu suçlayacaksın?" diye sordu azarlar gibi. "Durumun kötü olduğunu biliyorum ama kız yeni gelmişken, böyle konuşup onu üzecek misin?"

Ender, kısa bir süre Gülru'ya baktıktan sonra bakışlarını gözlerimin içine çevirdi. "O artık tanıdığımız Doru mu sanıyorsun? Eskisinden çok daha kötü durumda. Seni suçlamak istemem ama ondan çocuğunu bile saklamışsın. Bilse gelirdi, durmazdı." Doğa'ya bakarken ifadesi yumuşadı ama bana dönünce tekrar sertleşti. "Böyle bir şeyi," dedi dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak. Kötü söz söylemekten sakınmaya çalışıyordu. "Saklamak... sana yakışmadı. Çocuk ya bu!" Doğa'ya çevirdi bakışlarını. "Seninle böyle karışılacağım aklıma gelmezdi, Erva. Burada gidişini belki de en çok anlayan bendim ama bu yaptığını anlamam mümkün değil."

"O yüzden mi beni aramadın, Ender?" dedim çatallı çıkan ses tonumla. Bu konuya çok doluydum ve konuşmak için doğru zaman değildi. "O yüzden mi biriniz bile beni aramadınız? Bir yıldır kimse arayıp sormadı."

Sessiz kaldı ama gözleri içindeki öfkeyi fışkırıyordu. Aslında çok şey söylüyordu.

Bedenim titriyordu. Kollarımda Doğa'yı sıkı sıkı tutuyordum ama düşecek gibi hissediyordum. Ender'le böyleyse Doru'yla kim bilir nasıl bir karşılaşma yaşayacaktım? Korkuyordum.

Gülru gözlerimin içine baktığında ne hissettiğimi anladığını gördüm. İfadesi sertleşti ve bakışları aniden Ender'e döndü. "Bilseydi dönermiş," dedi hem öfkeli hem de alaylı bir tonlamayla. "Bir yıldır senin yüzbaşın kızını ne arıyor ne de soruyor."

"Gitti!" diye bağırdı Ender. "Ne bekliyordunuz!"

"O da gitti, Ender!" diyerek ona doğru bir adım attı Gülru. "Çok seviyorsa gidip karısını alsaydı. Bana boş boş konuşma. Bu kadar kolay kabul leniyorsa... *ailem, ille de ailem* demeseydi! Erva onun ailesi değil miydi? Bu kız benim kuzenim değil, kardeşim! Biriniz bile onu suçlarsa silerim! Hepinizi silerim!" Gülru bağıırıyordu ve boynundaki damarlar belirginleşmiş, yüzü kızarmıştı. Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığı Doğa'nın başındaki bereye bastırarak yuttum.

Ender'in bana bakan ifadesi yumuşarken bu defa farklı bir nedenden suçluluk duyduğunun farkındaydım. Beni üzmüş olmanın mahcupluğuyla bir adım attı ancak hemen geri çekildim.

"Sonra..." dedim ama bir hıçkırık daha dudaklarımın arasından kaçtı. "Sonra konuşalım." Burnumu çektim ve yanağıma sızan yaşı elimin tersiyle sildim. "Beni unuttuğunu bilmek zaten zor, Ender. Ben buraya gelirken ayaklarım nasıl geri geri gidiyordu, nasıl korkuyordum, bilmiyorsun. Ne olur evime girmeme engel olma. Korkuyorum, anlasana!"

Konuşurken çatlayan sesimle Ender'in başı önüne eğildi.

Gülru'nun elini kolumda hissettim. "Bu kadar yeter," diyerek beni patika yoldan evlerimizin olduğu yokuşa doğru yönlendirdi. O an Gürkan abiyle göz göze geldik. Üzgün bakışlarıyla beni izliyordu. Az önce olanlara müdahale edememişti. Ona gülümsemeye çalışarak, "Eşyaları Gülru'nun evine çıkarır mısın, Gürkan abi?" dedim.

"Elbette," dedi ve bizi takip ederek çantaları yukarıya taşıdı. Ender arkamızda kalmıştı. Yerinden kıpırdamıyor, üzgün bir ifadeyle bize bakıyordu.

Evlerin önündeki bahçeye adımımı attığımda ilk önce kulübemi fark ettim. Burada hiçbir şey değişmemişti, çiçekler ve ağaçlar aynıydı. Ah, ne çok özlemiştim. Bakışlarım kendi evimden önce Doru'nun evinin bulunduğu tarafa kaydı. Verandasındaki sallanan sandalye ve kapının yanındaki hasır şemsiye sepeti hâlâ aynı yerindeydi. Evlerimizi birbirine bağlayan cam veranda Gülru'nun da bahsettiği gibi bıraktığım şekilde duruyordu.

Ahşap merdivendeki gıcırdayan basamağı tamir etmiş miydi? Bunu merak etmem oldukça acı vericiydi. Gözlerim yeniden nemlenmeye başladı. Islak bakışlarımı yanımda duran Gülru'ya yönelttim. "Önce evime

uğrasam,” dedim. Sesimdeki tereddüt, onun da üzülmesine yol açtı. “Emin misin?” diye sordu.

Başımı eğdim. “O burada yokken bunu yapabilirim. Belki de döndüğünde buna izin vermeyecek.”

“O halde ben de onu perişan ederim,” dedi Gülru yanında duran yumruğunu sıkarak. “Ender’e bak sen! Neler de söyledi öyle! Aptal! Hepsi delirmiş bunların. Sanki keyfinden gittin. Acaba Doru’ya da böyle kızıyor mu?”

Gülru öfkeliydi ama ona iyi olduğumu göstermek için gülümsemeye çalıştım. “Doru’nun şu an ne düşündüğünü bilmiyorum ama Ender onun yansıması gibiydi. Çok daha büyük bir suçlamayla karşılaşmaya hazırım. Bunu bilerek geldim.”

“Suçlanması gereken o,” dedi ama bunu benim kuzenim olduğu için söylüyordu.

“Yanına geldiğimde konuşuruz. Şu an ben de ne yapacağımı bilmiyorum.”

İçini çekerek omzumu okşadı. Diğer tarafında duran oğlunun elini tuttu. “Anahtarlar eskisi gibi saksının içinde. Doru senden sonra oraya koymaya devam etti. Bir şey istersen ara ya da gel.”

“Tamam,” diyerek daha gerçekçi bir gülümsemeyle dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim.

Gürkan abiden çantamı aldıktan sonra onu uğurladım. Gülru da kendi evine doğru adımladı. Anahtarları söylediği gibi saksının içinde, toprağa saklanmış şekilde buldum. Onları buraya koymayı Ceylin yüzünden çok önce bırakmıştık. Bunu neden tekrar etmeye başladığını merak ederken, duygusal bir çöküşün eşiğinde olduğumu hissettim. Ağlamak istemiyordum, buna izin vermeyecektim. Doğa ruh halimden etkileniyordu. Elimdeki anahtarları önünde salladım. Şingirtısına gülümsedi. Sonra da başını göğsüme yaslayarak bana aşağıdan bakmaya çalıştı. Alnını öptüm. “Babaya geldik, Doğa. Burası anneyle babanın evi.”

Gülümsemesi, dişlerini görünür kılacak kadar yayıldı. “Babası,” diye tekrar etti. Soğuk havadan dolayı pembeleşen ve üşüyen yanağını öptüm. Ardından titreyen parmaklarıma rağmen kapıyı açtım. İçeri adım atmadan önce Doğa’yla birlikte arkamda kalan bahçeye bir kez daha göz attım.

Fesleğenler tam yerinde duruyordu. Kulübemdeki çalı gülleri uzadıkça uzamış, çatıya kadar sarmalanmıştı. Değişmeyen her şeyi son bir kez gözden geçirdikten sonra içeri girdim.

Kullanılmayan bir ev gibi kokuyordu. Havasız diyemezdim ama eski gibi de kokmuyordu. Sıcaklığı yoktu. Evim de kimsesiz kalmış gibiydi. Gülru'nun da dediği gibi eşyaların hepsi gitmişti. Yerde halılar duruyordu ama bana ait başka hiçbir eşya yoktu.

Doğa'yı yere bırakarak başındaki bereyi çekip aldım. Saçlarını düzelttikten sonra elbisesin eteklerini aşağıya doğru çekti.

"Yeşil," diye seslendim girişte meraklı gözlerle ilerlerken. Yeni keşfettiği her şeyde böyle oluyordu. Gözleri beni bile görmüyordu. "Doğa!" diye yineledim bu defa haline gülerek. Gülüşümde az önce patika yolda olanlar yüzünden bir çatlak vardı. Sızdırıyordu. Benim canım hâlâ yanıyordu. "Babanın tarafına gidelim mi? Antrede senin gibi küçücükken çekilmiş bir fotoğrafı vardı." Belki de bunu bir daha yapamayacaktım. O fotoğrafı deli gibi görmek istiyordum.

Doğa beni hiç duymamış gibi mutfak tarafına doğru döndü ve sanki yolu biliyormuşçasına paytak adımlarıyla koşmaya başladı. Ben de hemen peşine takıldım.

"Oradan cam verandaya çıkılıyor," diye seslendim arkasından. Gözlerim nemlendi. Ağlamayacağım demiştim ama evin ona ait olan tarafına yaklaştıkça boğazımdaki yumru büyüdükçe büyüyordu.

Mutfağa adım attığımda, masanın ve sandalyelerin yerlerinde durduğunu fark ettim. Ancak burada da diğer her şeyin gitmiş olduğunu gördüm. Doğa masaya dikkat kesilerek yaklaştı. Ne yapacağını tahmin edebiliyordum. Eğilip altını kontrol etti. Gözlerimdeki yaşlara rağmen gülümsedim. "Burada köpek yok," dedim.

Ne zaman *köpeğin nerede* diye sorsam, ilk önce gidip mutfaktaki masanın altına bakıyordu. O an aklıma Kahve geldi. *Benim kahve köpüğü rengindeki tatlı köpeğim.*

"Annenin bir köpeği olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana daha önce söylemiştim. İşte o buralarda," dediğimde Doğa başını kaldırarak yüzüme baktı. Gülümseyerek, "Köpü," diye fısıldadı.

Doğa konuşmaya başladığında söylediği ilk kelime Köpü'ydü. Oyuncak köpeğine bu kadar bağlıydı. Öncelikle anne demesini beklerken neden bu kadar zor bir kelimeyi söylediğini asla anlamayacaktım.

Elini tutarak onu cam verandaya doğru yönlendirdim. Kapıyı açar açmaz, küçük eli avucumdan sıyrıldı ve benden önce içeri girmeye çalışarak mızırdanmaya başladı. Uyku saati yaklaştığı için inatçı tavırlar sergilemeye başlamıştı.

Cam veranda oldukça soğuktu. Evin diğer bölümleri gibi kalın duvarlarla çevrili olmadığı için burada zaman geçirmek istiyorsak ortamı ısıtmak zorundaydım. Aksi takdirde Doğa hastalanabilirdi. Etrafa bakınmaya devam ettim. Şöminenin yanındaki sepette odunlar duruyordu. Mumlar hâlâ üzerindeki raftaydı. Birkaçı yarıya kadar erimişti.

Merakla bakışlarımı masanın üzerindekiilere çevirdim. Oradakilerin neredeyse tamamı bitmişti. Masanın ortasında bulunan fesleğen adeta solmak üzereydi. Boynunu büken mürdüm rengi tomurcuklar muhtemelen artık çiçek açamayacaktı. Yaprakları çiçeklerine göre daha iyi durumdaydı. Doru'nun görevde olduğu süre düşünülünce belki de burayla biri ilgileniyordu. Arada bitkileri sulamaya geliyor, temizlik yapıyordu. Annesi ya da Gümüş olmalıydı.

Doğa, şöminenin önündeki minderlere oturduktan sonra üzerindeki monttan sıkılmış gibi çekiştirmeye başladı. Yanına gidip ona engel oldum. Şöminenin camına hafifçe vurdum. "Burada bir şey var," dedim dikkatini başka bir yere çekmeye çalışarak. Camdan içeriye merakla bakmaya başladığında, ben de montumu çıkararak yere bıraktım. Hemen odunların bulunduğu sepete doğru yöneldim. "Yakalım mı? Ama yaklaşmamalısın."

"Bu!" dedi gülerek. İşaretparmağı şömineyi gösterirken ışıldayan gözleri bana bakıyordu.

Dizlerimin üzerine oturdum ve odunları şöminenin camını açarak içeri attım. Gözleri beni izliyordu. Sepetin yanındaki çakmağı ve sprey tutuşturucuyu alıp odunların alev almasını sağladım. Doğa'nın gördüğü şey gözlerini daha da parlattı. Bu durum ona oldukça ilginç geliyordu. Amerika'daki evimizde bir şömine yoktu. Ayağa kalkmaya çalıştığında, "Sakin!" diyerek gözlerimi büyüttüm. "Ateşe yaklaşma, yoksa *ciss*!"

Elini ağzına kapatarak esnedi. Ateşten yayılan sıcaklık anında etkisini göstermeye başlamıştı. "Seni emzireyim mi?" diye sordum. Başını iki yana sallayınca, elimin parmaklarını açıp kapattım. Bu, söylediğim şeyle aynı anlama geliyordu.

Açılıp kapanan parmaklarıma dikkatle bakarken birden ayağa kalktı ve kazağımın etek ucuna tutundu. "Mama," dedi. Küçük poposu zaten karnıma yaslanmıştı ve kucağıma oturmaya çalışıyordu. Onun bu haline gülmeden duramadım. Çok acıkmıştı.

Minderlerin üzerine bağdaş kurup otururken onu da kucağıma çektim. Başını dizlerime yatırdım. Doğa'nın elleri bu süreçte bana yardım etmeye çalışıyordu. "Sabırsız mısın sen, Yeşil?" diye sorduğumda hiç oralı olmadı. Açılan göğsümle birlikte diğer eli kazağımın kenarını sıktı ve minik ağzı,

gözleri kapanırken göğüs ucumu buldu. O, göğüslerimden alabildiği kadarını alırken ben de mindere iyice yerleştim. Şömineden yayılan sıcaklık o kadar hoştu ki bunun özlemini çektiğimi fark ettim. Neredeyse bulunduğum yerde uykuya dalacaktım. Doğa haklıydı; burası dinlenmek için harika bir yerdi. Evimi çok özlemiştim.

Gözlerimi cam verandanın her köşesinde yavaşça gezdirirken sonunda fesleğenin solgun, mürdüm rengi tomurcuklarında duraksadım. Böyle olmasını ben istememiştim. Ondandır uzak kalma olasılığı, Ceylin yüzünden hep içimde bir korku yaratmıştı ama böyle bir durumu düşünmek aklımdan bile geçmemişti. Kalbimde ona olan aşkım o kadar güçlüydü ki İstanbul'da barıştıktan sonra bizi ayırabilecek hiçbir şey yoktu.

Dağhan babanın ölümünden gerçekten ben sorumluydum. Ceylin'in nasıl biri olduğunu anlayamamış olmak benim suçumdu. Gümüş, bebeğini hayatımıza soktuğum Ceylin yüzünden kaybetmişti. Her şeye rağmen Doru'ya âşık olmak ve ondan ayrılamamak benim suçumdu. Ama bu ayrılığın tek suçlusu ben değildim. Bana dönmemiş, gittiğimde arkamdan gelmemişti. Belki de artık ailesi gibi düşünüyordu.

O, benim ailemdi ama ben ona aile olamamıştım. Bu yüzden kimsesiz hissetmişti. Ona *her şeyin olurum* demiştim ama anlaşılan bu ona sadece kuru bir sözden ibaret gelmişti.

İçimi çektim ve yaşları geldiği yere gönderirken, gözlerimi daldığı yerden çıkarıp tekrar fesleğenin çiçeklerine odaklandım.

"Belki," diye fısıldadığımda Doğa'nın bakışları yukarıya çevrildi. Mavi gözleriyle gözlerimi buluşturdu. Hâlâ emmeye devam ediyordu. "Bu gece burada kalırız. Annem de yalnız değil."

Eliyle kazağımın üzerinden diğer göğsüme vurdu. Kendince ritim tutuyordu. Keyfi yerindeydi ve hakkını sonuna kadar veriyordu. "Ve belki... babanın yatağında birlikte uyuruz," dedim yutkunarak.

Doğa'yı verandadaki koltuğa yatırdım. Yatak odasından getirdiğim yastıkları etrafına güvenli bir şekilde yerleştirdim. Şöminenin önünden aldığım büyük bir minder de uyanma ya da aniden dönme ihtimaline karşı yere koydum. Genelde uykusundan nasıl bırakmışsam öyle kalkardı ama o sadece on sekiz aylık bir bebektir, ne olacağı hiç belli olmazdı.

Bir süre yanında oturdum. Uyurken bile emme isteğini sürdüren dudaklarının kıpırtısını izledim. Onun derin uykusuyla evdeki ortam sessizleşmiş, bense yalnızlığın ağırlığını hissetmeye başlamıştım. Sessizce içimi çektim.

Şöminedeki ateş hâlâ parlıyordu. Evin veranda kısmı çoktan sıcacık olmuştu.

Göğsümün üzerinde bağlı olan kollarımı çözerek ayağa kalktım. Doru'nun mutfakının olduğu tarafa doğru adımladım. Bu ev, bizim evimizdi. Onun bensizken uğradığı evdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi hızlanırken bakışlarım puslanmaya başladı. Anlaşılan bu evden ağlamadan çıkamayacaktım. Ender'in söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. O beni bu kadar suçladıysa kim bilir Doru...

Mutfak hâlâ aynıydı. Şimdiye kadar dolaştığım yerlerde en küçük bir değişiklik yapılmamıştı. Bir tek verandadaki mumlar... *Senin kokuna benziyor* dediği mumları kullanmıştı. Acaba kaç kere yenilemişti o mumları?

Düşüncesi bile boğazımı acıtıyordu. Onun yokluğunda o kadar kötü bir haldeydim ki. Çoğu zaman onu aklıma bile getiremediğim anlar olmuştu. Zorlu hamilelik sürecim, Doğa'nın hastalığı, babamın vefatı...

Mutfaktan çıktıktan sonra antrede asılı olan, yetimhanede çekilmiş o siyah beyaz fotoğrafın önünde duraksadım.

Artık gözpınarlarımda biriken yaşlar yüzünden önümü göremiyordum. Kirpiklerimi kırpmamla yanaklarım hızla ıslandı. Parmağımın ucunu onun fotoğraftaki yüzüne dokundurdum. Yüzü ancak parmağımın ucu kadardı. "Şimdi ne yapıyorsun?" diye fısıldadım çocukluğundan cevap alabilecekmişim gibi. "Galiba biz asla..." Yutkundum. Bunun üzerine çok düşünmüştüm. Galiba biz asla bir arada olamayacak o çiftlerdendik.

Derin bir nefes alarak ciğerlerime kadar sıçrayan acı histen uzaklaşmaya çalıştım. Arkamı döndüğümde vestiyerin yanında, yerde duran yedek postallarını gördüm. Bir kez daha nefes alamaya ihtiyacım vardı ancak dudaklarımı aralamamla hıçkırıklar gırtlığıma sıralandı. Elimi ağzımın üzerine kapattım. O beni bir yıl boyunca hiç aramamıştı ama ben onu hâlâ çok seviyordum. Bir zamanlar en rahat nefes alabildiğim yer onun yanı, evimizken; şimdi hiçbir yerde nefes alamıyordum.

Göğsümün üzerine elimi kapattım. Kalbim deliler gibi atmaya devam ediyor, her seferinde göğüskafesime çarpıyor gibi hissettiriyordu. Onun hayatına gizlice sızmışım gibi, evin bu tarafında olmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Ağır adımlarla yatak odamıza doğru yürüdüm. Odanın kapısına geldiğimde durdum ve olduğum yerden içeriye göz gezdirdim. Komodinin üzerinde bana doğum günü hediyesi diye aldığı şiir kitapları duruyordu. Ve günlüğümün kopya sayfaları... *Onları okumaya devam mı ettin?*

Yatağın üzeri yarım yamalak düzenlenmişti. Yatak örtüsü aceleyle çekilmiş gibi duruyordu. Alt ucunda genelde evde giydiği eşofman takımı vardı. Siyah bir tişört de onların yanındaydı.

Yaşlardan artık yüzüm sırılsıklamdı. Burnumu çekerek içeriye adımladım. Sesim çıkmasın diye kendimi sıkmaktan çenem titriyordu. Tüm bedenim heyecandan kanım çekilmişçesine üşüyordu. Hıçkırıklarımın devamını getiren şey; ev terliklerimin o malum sabah çıkardığım yerde, komodinin önünde aynı şekilde duruyor oluşuydu. Yeşil terliklerimden gözlerimi ayırmazken zihnimde onun bana gönderdiği mesajlardan biri yankılanıyordu. *“Gelirsin diye her şey aynı. Ama kıyafetlerine bıraktığın koku gitti. Dönmezsen nasıl dayanırım, bilmiyorum.”*

Olduğum yere çöktüm. Sessizce, içimde biriktirdiğim her şeyi dışıma boşaltırcasına ağlamaya başladım.

Yaşları yüzümden temizlediğim ve artık daha iyi hissettiğim anda dış kapının çalınan sesini duydum. Doğa'nın uykusu hafif olduğu için hemen ayağa kalkıp aksak adımlarla kapıya gittim.

Kapıyı açtığımda karşımda Ender vardı. Başı önüne eğik, suratıma bakmaktan çekinir halde, “Özür dilerim,” dedi bir anda. “Sen benim en yakın arkadaşımısın. Amacım seni suçlamak değildi.”

Bunu beklemiyordum. Şaşkınlığım yüzüme yansırken yalnızca, “Sorun değil, Ender,” diyebildim. Söyledikleri beni kırmış olsa da onu suçlayamazdım. Olanları sadece Doru'nun tarafından biliyordu. Onun yanında olması, onu savunması normaldi.

Başını kaldırdı ve mahcup bakışlarını gözlerimle buluşturdu. “Hoş geldin evine, Erva. İznin varsa içeriye geleyim,” dedi.

Bir şey demeden kapının önünden çekildiğimde o da içeriye girdi. Kapıyı kapatırken, “Doğa uyuyor,” diye fısıldadım. “Uykusu hafiftir.”

Başını salladı. Cam verandaya adımladık. Doğa bıraktığım yerde mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu.

Ender'in adımları ağırlaştı ve Doğa'nın uyuduğu tarafa yöneldi. Fısıltı gibi çıkan sesiyle, “Çok güzel. O kadar güzel ki yüzbaşı görünce deli olacak,” dedi.

Başucunda durup eğildi. Doğa'nın yüzünü dikkatle inceliyordu. Onlara doğru yaklaştım. Ender'in yüzünde şimdi belli belirsiz bir tebessüm dolaşıyordu. Geri çekilip bana döndü. "Neler olduğunu senden dinlemek istiyorum," diye fısıldadı.

İçimi çektim. Omuzlarım yükselip inerken elimle masanın iki tarafında karşılıklı duran sandalyeleri gösterdim. O geçip oturdu, ben de onu takip ettim.

Tam ona nasıl olduğunu soracakken sıkıntılı bir şekilde uzamış sakallarını sıvazladı. "Kendimi tutamadım bahçede. Tekrar kusuruma bakma. Birkaç gün önce diğerleriyle görevdeydim. Omzumdan vurulunca görevimi sonlandırdılar."

Bakışlarım omzuna çevrilirken gözlerim belirginleşti. "İyi misin?" diye sordum endişeyle. İyi görünüyordu ama...

Elini önünde salladı. "İyiyim. Bir şeyim yok," diye fısıldadı. Hemen sonra bir şey daha söyleyecekmiş ama vazgeçmiş gibi gözlerini kaçırdı.

"Boş ver beni. Sen ailenden bahset. Diğerleri nasıl? Albayım nasıl? Birkaç kez aramıştım ama bayağı oluyor."

Kalbime yumruk yemişim gibi duraksadım. Nefesim kesildi. Babamın ölümünden bir tek Gülru'nun haberi vardı. Ona kasıtlı olarak diğerlerine söyleme dememiştik. Zaten hepsi o dönemde görevdeydi. Doru, babamın ölümünden sonra hiç İzmir'de olmamıştı. Ben, Ender'in de haberinin olmadığını bilmiyordum.

Duraksadığımı görünce, "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu. Olanı tahmin etme ihtimali yoktu. Kem küm ettim ama gözlerim puslanınca başımı iki yana salladım. Bu haberi ona şimdi veremezdim. En azından benden duymasını istemiyordum ama babam hakkında yalan da söyleyemezdim.

Masanın üzerinden uzanarak elimi tutup sıktı. "Daldın."

"Babam," dedim ama devamını getiremedim.

"Bir şey," dedi ama o da kaldı. Gözlerimin içine bakıyordu. "O iyi mi?" Sesindeki endişe çözülmemeye neden oldu.

Yanağıma sızan yaşı silerek güçlü olmaya çalışır gibi yerimde dikleştim. Ona babamı kaybettiğimizden ve neler yaşadığımızdan söz ettim. Anlattığım her şeyi benimle dağılarak dinledi. Masanın üzerinde duran iki eli de ellerimi tutuyordu. Ender'in gözleri dolduğunda başımı iki yana salladım.

"Bunu sizden bilerek saklamadık, Ender. Mahir biliyordu ama o da üç aylık bir görevden döndükten sonra öğrendi. Gülru gelişinden birkaç gün

sonra söylemiş. Annemi de beni de aradı. Çok üzgündü. Doru'nun hâlâ görevde olduğunu, sizin de onunla olduğunuzu söyledi. Belki üzülmenin diye söz etmemiştir."

"Erva," dedi Ender anlattıklarından sonra derin düşüncelerinden çıkıyormuş gibi. Gözpınarlarında biriken yaşlara ve kasılan çenesine baktım. Ellerini sıktım. "Bize baba gibiydi." Elleri ellerimden ayrıldı. Sandalyesine yaslandığında yaşlar yanağına sızarak sakallarının arasına karıştı. Başını yana çevirip, çabucak parmaklarıyla silerken derin bir nefes aldı. "Cenazesine gelemedik. Ona son görevimizi yerine getiremedik."

"Onu sevdiğinizi biliyorum. O kadar taze ki acısı. Alışmak ne mümkün. Amcam cenazesini buraya getirmeye çalışıyor."

"Mahir neden bize söylemedi? Böyle bir şey saklanır mı?" derken gözleri tekrar daldı. "Gerçi, Doru'ya söyleseydi bu defa kesin ölürdü," derken dalgınlığından sıyrıldı.

Adı geçince ellerimi masanın altına alarak dizlerimin üzerinde sıktım. "O iyi mi?" dedim ama bunu sormaya ne kadar hakkım vardı, bilmiyordum.

Ender başını olumsuz anlamda salladı. "Hiç iyi değil," dedi boğuk bir sesle. "Ben albayın öldüğünü duysam herhalde ona söyleyemezdim. Mahir de kulağına gitmesin diye saklamıştır. Kızamıyorum ki."

"Neden sürekli görev alıyor?" Soruyu sorarken sesimin titreyişine engel olamadım. Alacağım cevaplardan çok korkuyordum. "Babasının vefatından dolayı hâlâ üzgün, değil mi?"

Ender gözlerini önüne indirdi. Bana bakmadan konuşmaya başladığında duyacaklarımın beni daha da dağıtacağını biliyordum.

"Onun yaşadığı babasını kaybetmekten çok başkaydı. Haddimi aşarsam ne olur durdur beni çünkü o benim kardeşim gibi. Acısını onunla bölüşerek yaşadım. Onunla üzüldüm ve yaşadığı her şeye hak veriyorum," dediğinde başımı salladım. Hâlâ bana bakmadan konuşuyordu. "Kimsesizdi kızım bu adam. Seni *kimse* bildi. Ben az çok ne yaşandı, ne oldu biliyorum. Doru'nun yanında olamayışını, Narin'in sana yaptıklarını, ailenin sana arkasını dönüşünü... Albayım nur içinde yatsın, arkanda durmakta sonuna kadar haklıydı. Kim kızını ezdirirdi ki öyle bir durumda? Ama bir şeyi göz ardı ediyordu. Doru hiçbir zaman senin gibi, benim gibi olmadı. Ne kadar geçti dese de o çocukluğundan beri kaç kaybediş, kaç terk ediliş yaşadı en iyi sen biliyorsun. Onun *arkamda dağ* dediği yıkıldı. Ceylin olayından dolayı kendini suçluyordu. O seni suçlamadı ki kendini suçladı. Ailesinin yanında başı önde dolaştı. Onlara senin suçun olmadığını, kendinden sebep

olduğunu anlatmaya çalıştı. Zerrin anne, Allah var ağzını açıp tek kötü söz etmedi. Onun tek yaptığı yanlış, geri çekilmektir. Seninle iletişimi koparmaktı. Doru yanına gelemedi çünkü kendini suçluyordu. Bunun pişmanlığı altında eziliyordu. Onların yanından bu yüzden ayrılamıyordu.”

“Ben onu suçlamıyorum, Ender,” diyerek sözlerini böldüm. “Ben onun geçmişini de biliyorum, ne niyetle yanıma gelemediğini de. Babamı da çiğneyemiyordu.”

“Ne diye gittin o zaman?” diye sorduğunda aslında öncesinde yaptığı konuşmalarla Doru’ya bir öfkem, tepkim varsa onu yumuşatmaya çalıştığını anladım. *Gerçeği zaten biliyorsam ne diye gitmiştim?*

“Nedenini anlamak için hissettiklerimi hissetmen gerekir. Ben onun eviydim. Kırgındım. Gelmeseydi ama bana yanımda olamayacağını söyleseydi. Günlerce arama bekledim ondan. Bu süreçte hak verdim. *Babasını kaybetti, ailesinin yanında oluyor* dedim. Ama o benim de onun ailesi olduğumu unuttu.”

“Asla,” diye yükseldi Ender ama onu başımı sallayarak susturdum.

“Hamileydim, Ender. O malum olaydan sonra öğrendim. Gümüş’ün çok istediği, olacak diye yere göğe sığamadığı bebeğini kaybettiğini öğrenmişim ve benim bir bebeğim olacaktı. Gümüş’ün bebeğini kaybetmesi kimin suçuydu? Ceylin’i hayatınıza kim soktu? Doru’nun hayatından çıkmamakta ısrar eden kimdi?” diye sorduktan sonra elimi göğsüme kapattım. “Ben.”

Ender başta söyleyecek bir şey bulamadı. İç çekerek, “Yanılıyorsun,” dediğinde gülerek başımı salladım.

“Sonra anladım zaten. Babam, Doru’nun kapıya geldiği akşam dışarıya çıktı ve ona, ‘*Erva’yla evlenmek için bana onu koruyacağına dair söz verdin ama yapamadın. Ailen kızımı dışlarken neden sessizsin? Ceylin seni sevdiği için bunları yaptı. Öyleyse neden bütün suç Erva’nın?*’ dedi.” Ender iyice sessizleşti. Bakışlarımı kızımın buluşturma ihtiyacı hissettim ve gözlerimi onda tutarak devam ettim.

“Herkes beni suçlarken babam yanımdaydı. ‘*Ona hamile olduğunu söylemeyeceksin. Seni arayıp sormayan adam bu yüzden gelmeyecek!*’ dediğinde ne diyebilirdim? Doru’yu anlıyordum ama babama da hak veriyordum.”

“Özür dilerim, Erva ama Doru’yla neredeyse iki yaşında olan bir bebeğiniz var. Ona bunu nasıl açıklayacaksın?”

Beni suçlar gibi konuşmuyordu ama sözlerinde haklıydı. Sadece Doğa’yla ilgili yaşadığım diğer şeyleri de duyması gerekiyordu.

Ona kızımın hastalığından ve benim onu dünyaya ne zor şartlarda getirdiğimden bahsettim. Onu kaybetme ihtimalim olduğunu duyduğunda gözlerini Doğa'dan alamadı. "Doru'ya kaybetme ihtimalim olan bir bebeği söylemekten çok korktum," dediğimde elleriyle yüzünü kapattı ve derin bir nefes aldı. "O çok değişti, Erva. Döndüğünde nasıl bir karşılaşma yaşayacağınızı bilmiyorum. Sana hak veriyorum ama istersen önce ben konuşayım."

"Bunu istemiyorum," dediğimde ellerini indirip bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı ben de bilmiyorum ama ona her şeyi bizzat anlatmalıyım. Doru'yu hâlâ seviyorum ama onun beni unutmuş olma ihtimaline de kendimi hazırladım."

Ender söylediklerimi yalanlayacak bir şey söylemedi. Alayla gülümse-dim. O da Doru'nun tepkisinden korkuyordu.

Doğa'nın tarafından esnediğine dair bir ses gelince bakışlarımızı oraya çevirdik. Doğa uyanmıştı ve önüne koyduğum yastıkların üzerinden bizi izliyordu.

Benden önce Ender ayaklanıp onu kucağına aldı. Olup bitenden, onun hastalığından, doğumunun zorlu geçişinden çok etkilendiği belli oluyordu.

Doğa etrafındaki insanlara yabancılık çeken bir çocuk değildi. Yani kucaktan kucağa gidebilir ve hiçbirinde ağlamayabilirdi. Ender'de de öyle oldu. Hatta ona gülücükler bile saçıyordu.

Gözleri sürekli Ender'in sakallarına takılıyordu. Bu, dikkatimden kaçacak bir şey değildi. Çünkü Doğa'nın etrafında daha önce bu denli sakallı kimse olmamıştı. Ona garip geliyor olmalıydı. Minik parmakları aralanıp da eli havalanınca, Ender gülererek sakallarını ona doğru yaklaştırdı. Doğa minik parmaklarını Ender'in gür sakallarının arasına sokup avuçladı. Sonra parmaklarına batmış olacak ki ellerini çekip açık beş parmağının içini yüzüne çevirdi. Yeni uyandığı için kızarmış olan gözleri şaşkındı. Haline güldüm. "Acıdı mı?" diye sordum ama cevap olarak ellerini tekrar Ender'in sakallarına soktu. Bu defa asılıp çekti.

"Sen bir de babaninkini gör. Onu ben tıraş ettim ama iki ay sonra döndüğünde uzamış olur," dedi Ender gülererek.

"İki ay mı?" diye sordum ama Doğa, "Babası," deyince Ender beni duymadı.

"E, baba diyor bu!" Bana çevrilen şaşkın bakışlarına rağmen, "İki ay mı?" diye sordum tekrar. Zaten uzun zamandır görevde değil miydi? Altı aydan fazla zamandır İzmir'de olmadığım söylemişti Gülru.

Ender başını salladı. “Ben de yeni öğrendim. Sanırım bir yükselme daha alıyor. Kuzey Irak’tan döndükten sonra Hakkâri’ye geçmişti. Oradan Ankara’ya gittiler. Şimdi bir görev listesine daha adını yazdırmış.”

“Binbaşı mı olacak?” dedim şaşkınlıkla. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. “Yeni yüzbaşı olmadı mı?”

“Hemen yükseltilmez herhalde. Yüzbaşı olalı bir buçuk yıldan fazla oldu. Durum son görevden sonra netleşir. Mahir ve Kadir Ankara’dan elleri dolu dönüyor. İkisinin de zamanı gelmişti.”

Az önce Doğa’nın uyuduğu koltuğa oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerine aldım. “Yani dönmüyor,” dedim kendi kendime.

Ender dudaklarını bir şey demek için araladı ama sonra vazgeçti. Tekrar aralandıklarında, “Gelse iyi olur. Hepimiz söylüyoruz ama dinletemiyoruz,” diye mırıldandı.

Başımı salladım. “O kadar zaman gelmeyeceğini bilmiyordum, ondan şaşırdım. Biz bu gece burada kalacağız. Yarın döneriz annemin evine.”

“Nasıl yani?” diye sordu Ender bunu duymayı hiç beklemiyormuş gibi. “Burada kalmayacak mısın?”

“Ben ona dönmedim, Ender. Buna hakkım yok çünkü beni isteyeceğini sanmıyorum. Adam numarasını bile ulaşamayayım diye değiştirmiş.”

“Saçmalıyorsun,” diye homurdandı. “Kalender tekrar ortaya çıktı. Sürekli rahatsız ediyordu Doru’yu. Üstelik adamın Lalezar’dan olmayan iki çocuğu daha varmış. Lalezar ölünce, üstüne de tüm mal varlığını oğluna bırakınca -bununla ilgili akli yettiği zamanlarda kâğıt imzalamış- haklarını aramaya başladılar. Rahatsız ediyorlardı. Direkt söylemedi ama numarasını o yüzden değiştirdiğini hepimiz biliyoruz.”

Kalender meselesinin böyle olacağı en başından belliydi. Bu yüzden hiç şaşırmamıştım. O adamın zehrini sonuna kadar akıtmadan durmayacağı kesindi. Ender, numarayı o yüzden değiştirdi diyordu ama ben hâlâ buna inanmıyordum.

“Neyse, ben çok yorulduğum, Ender. Evet, onu çok özledim ama sadece benim özlememle olmuyor. Doğa’nın iyi olmasından başka bir şey istemiyorum,” dedim.

Ender kucağımdaki Doğa’ya baktı. İç geçirerek sıkıntılı soluğunu tek seferde bıraktı. Konuyu daha fazla uzatmak istemediğinden, “Bir şeye ihtiyacın var mı? Burada yiyecek bir şey yoktur,” diye sordu.

Güldüm. “Olursa Gülru’ya giderim. O da yalnız. Sağ ol.”

Ender gittikten sonra Doğa'yla şöminenin sönmesini bekledik. Sonra da Gülru'ya geçtik. Asaf şimdi Doğa'ya daha iyi davranıyordu. Gülru'yla yaptığımız konuşma Asaf'ın üzerinde etkili olmuşa benziyordu. Çantamdan Doğa'nın tavşanını ve köpeğini çıkarmıştım. Asaf bu defa köpeği almak için diretmemişti. Hatta kendi oyuncaklarını da oynasın diye ona getirmişti.

"İki ay sonra gelecekmiş," dedim bir an daldığım yerden çıkarak. Gülru'yla pencerenin önündeki koltukta yan yana oturmuş, bitki çayı içiyorduk.

"Öyle," dedi o da dalgın dalgın. Çayını yudumlayarak bakışlarını bana çevirdi. "Sanırım Mahir de bir o kadar buralarda olmayacak. Ani ve mühim bir görevmiş. Ender başka ne dedi?" diye sordu. Ona Ender'in geldiğinden bahsetmiştim.

"Çok değişti, kötü falan dedi işte. Ona hak verdiği ortada."

Başını salladı. "Sana da veriyor. Hepimiz veriyoruz"

"Sen bunları boş ver de anlat bakalım, başka neler oldu ben yokken? Her şeyi anlatmadığını bugün öğrenmiş olduk."

Gözlerini devirdi. "Senin iyiliğin için kızım. O kadar derdin varken bir de Doru kötü mü deseydim?" Çay fincanını sehpaye bırakarak koltukta bacaklarını kalçasının altına topladı. "Neslihan ile Yasin evlendi. Bunu zaten biliyorsun. Ender teğmenlikten, üsteğmenliğe yükselme aldı. Hani iki yıl önce de konuşmuştuk ya bunu. Biri yükselme alacakmış diye. O Ender'miş," dediğinde hatırladığımı belli etmek için başımı salladım. Ben de onun gibi yan oturup bacaklarımı altımda topladım. Ender için sevinmişim. Neslihan da tıpkı Gülru gibi beni sürekli aramıştı. Yasin ve Ender de başlarda birkaç kez aramıştı ama sonrasında onların da sesi kesilmişti.

"Bana kalırsa," dedi Gülru derin düşüncelere dalmış halde. "Ender bir şeyler biliyor da söylemiyor."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Ne biliyor?"

"Doru'nun seni aramamasıyla ilgili yani. Onun da hal ve hareketleri o zamanlarda değişti çünkü. Tabii bunlar benim gözlemlerim. Yanılıyor da olabilirim."

"Neden böyle düşünüyorsun ki? Bugün ilk karşılaşmamız dışında gayet eskisi gibi davrandı."

"Çünkü sen Doğa'yla geldin. Eskisi gibisin. Hiç değişmedin, Minerva. Belki seni suçladı ama bunun haksızlık olduğunu anladı."

Kafam iyice karışmıştı. “Kapatalım en iyisi konuyu Gülrü ya! Vallahi yoruldum. İki ay sonra geliyormuş işte. Derdinin ne olduğunu anlarız. Son bir yılda benim de ona kırgınlıklarım var. Bunu arada göz ardı etsem de saklayamam. Hem ben ondan çocuğunu sakladım. Bu da bir gerçek. Tamam, mecburdum. İyiliği için yaptım ama suçluyum bir bakıma. Zaten öğrenince beni affetmeyeceği de ortada. Biz çoktan bittik yani.”

Sıkıntıyla nefes verince onun da bir şeyleri kabullendiğini anladım.

Akşam yemeğini Gülrü’da yedikten sonra eve geçtik. Annemi arayıp bugün burada kalacağımızı söylemiştim. Annem, Doru’nun olmadığını bildiğinden sorun etmemişti. Benden saklamaya çalışıyordu ama Doru’nun beni aramayı kesmesinden dolayı çok kızgındı.

Doğa’ya çantamdan çıkardığım pijamalarını giydirip saçlarını taradım. Şöminenin önünde sırtına ve bacaklarına biraz masaj yaptım. Bu onu rahatlatıyordu. Uykusu gelmişti ve esniyordu. Yarın sabaha kadar bir daha uyanmazdı. Sönen şömineyle birlikte kalktım ve Doğa’yı da kucağıma aldım.

Onu babasının yatağının tam ortasına yatırıp üzerini örttüm. Kollarını hemen yorganın altından çıkarıp bana dişlerini göstere göstere güldü. O esnada kot pantolonumun düğmesini çözüyordum. Yanımda kendime ait kıyafet getirmemiştim.

“Babanın kıyafetlerini giyeceğim,” dedim ona bir sır verir gibi. “Ama aramızda kalacak.” Artık beni sevmiyorsa sevmiyordu. O yokken eşyalarıyla istediğimi yapabiliirdim. Çok istiyorsa beni boşayabilirdi. Düşüncesi bile kalbime tekmeler savurdu.

“Yeşil,” diye seslendim tavandaki ışığa dikkat kesilen kızıma. “Çok bakarsan gözlerini alır.” Gözleri irileşti ama oradan çekmedi. “Annem!” dedim biraz yükselen sesimle. Ellerini yorgana vurduğunda bacakları da kumaşın altında tepindi. Ama o gözlerini çekmedi.

Kazağımı başımdan geçirip çıkardım. Gülerek yatağın üzerine tırmandım. Onu kollarımın arasına alıp yorganın altından çıkararak kucağıma çektim. Doru’nun yatağında iç çamaşırlarımla oturuyordum şimdi. Yani eskiden bizim olan, şimdi yalnızca ona ait olan yatağın üzerinde.

Doğa bacaklarımın üzerine kayıp elleriyle beni iterek ayağa kalktı. Döndü ve mavi gözlerini gözlerime dikti. “Nereye gidiyorsun acaba?” diye sormamla kıkırdadı. “Köpü,” dedi heyecanla.

“Köpü’yü mü istiyorsun?”

Tekrar, “Köpü,” dediğinde onu istediğini anlamış oldum. Ne vardı bu pelüş oyuncakta, bilmiyordum. Onsuz yapamıyordu.

“Tamam,” dedim onu belinden tutup yatağın üstüne oturmaya zorlayarak. “Gidip getireceğim ama sen de uslu uslu oturacaksın burada.”

Yerimden hızlıca kalktım ve koştura koştura cam verandaya gittim. Çantayı açıp oyuncak köpeği aldım. Tam geri dönecekken tavşanını da isteme ihtimali yüzünden onu da beraberimde götürdüm.

Odaya döndüğümde bıraktığım şekilde beni bekliyordu. “Al bakalım,” diyerek ona oyuncaklarını verdim. Hepimiz yatağa girdik. Doğa en çok Köpü’ye sarılırken tavşanını da uzakta tutmuyordu. Haline gülmeden edemedim. “Sana uyumadan önce şiir okuyayım mı?” diye sordum. Bakışlarını yüzüme çevirdi. “Evet,” dedim gülerek. “Buna senin de benim de ihtiyacımız var.”

Ona arada okuyordum. Çocuk ne anlasındı şiiri ama benim sesimden bir şeyler dinlemek hoşuna gidiyordu, hemen uykusu geliyordu. Komodine uzanıp şiir kitaplarımın arasından birini çektim. Orhan Veli’nin şiir kitabıydı. Rastgele bir sayfa açtım. Bildiğim ve okurken beni mahvedeceğini anladığım o şiiri okumaya başladım. “*Nedir bu geceye gelen birsam? Duyuyorum serzenişlerini. Karanlıkta ağzının yerini arıyor deli gibi hafızam. Yanıyor unutulmuş buhurdan. Yine gecenin içinde sessiz, hatıralarla kabaran deniz. Işık yağıyor doğan geceden; nasıl diriliş bu, neden sonra? Bu rüya gibi geceden sonra, gidecek mi o maziden gelen?*”^{**}

* Sanrı. (Ar.)

** Orhan Veli’nin Dar Kapı adlı şiiri.

5. BÖLÜM

KÜL GÜVERCİN

Ervâ'nın Günlüğü

2 Nisan 2023 - Amerika

Doğa'yı sabahtan beri hiç görmedim. Göstermiyorlar. Hemşire vücudunda enfeksiyona rastlandığını, bunun kemoterapi almasından ve antibiyotik kullanımından kaynaklandığını söyledi. İkisi de bağırsakları bozabiliyormuş ve oradaki bakteriler kana karışıyormuş. Küçük, kırılgan bedeniyle bununla nasıl savaşıacağını düşünmekten kafayı yiyeceğim. Odasının önünde oturmuş ağlayarak sana yazıyorum.

Bana dün, bu ayrılığa nasıl dayanıyorsun diye sordun. Dayanamadığından, her an ölecekmiş gibi hissettiğinden bahsettin.

Seni çok seviyorum, ölecekmiş gibi özlüyorum ama burada bir ölüden farksız yaşıyorum. Daha kaç defa öleceğimi bilmiyorum. Ben kızımızı düşünmekten ne yemek yiyebiliyorum ne de uyku uyuyabiliyorum. Kafamın içinde düşüncelerin savaşı başlıyor, bazen adımları bile unutuyorum.

Doğa'ya bir şey olursa onu sana asla anlatamamaktan korkuyorum.

Hissetmiş de aramış gibisin. Yine içim çıkana kadar ağladığım bir anda yakaladın. Doğa'nın ateşini düşüremiyorlar ve kapısının önünde kendimi hırpalıyorum. Kalem tutan elim çizik içinde. Bunu kendime yaptığımı sakinleştiğimde anımsıyorum. Yansın istiyorum, canım yansın. O ne yaşıyorsa onu yaşayayım.

Buradan gitmek istiyorum. Sen gel, bizi buradan götür istiyorum.

Doğa neden iyi olamıyor, Doru? Annesinin onun için ne kadar üzülüğünü hissetmiyor mu? Hani bebekler annelerinin parçasıydı? Ben o ne yaşarsa acısını yaşıyorum da o benim ne kadar üzülüğümü hissetmiyor mu?

Biz bunu nasıl başaracağız? Ben onu nasıl yaşatacağım?

Az önce sana deli gibi anlatmak istedim. Hastayım yalanına sığınmamak, işte bu yüzden çok üzgünüm demek istedim. Gel, yanımda ol demek istedim.

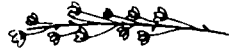
Biz neden böyle olduk?

Bu benim cezam mı? Herkesi düşündüm, herkesin yanında oldum. Kimse üzülmesin diye çok çabaladım ama ben neden cezalandırıldım?

Babana bir şey olsun istemedim. Yemin ederim, en çok sevdiğini elinden almak istemedim. Seni kimsesiz bırakmak istemedim. Doğa'yı babasız bırakmak istemedim. Seni onsuz bırakmak istemedim.

Ben o gün Ceylin'e beni al, bitsin dedim.

Bitmedi. Ama ben bittim. Savaşmaktan çok yoruludum.

Günlerce yağmur yağmış, aralık ayı karla karışık bir günle bizi selamlamıştı. İzmir'e dönüşümüzün birinci ayında, kar arada bir yağsa da yerde kalmadan hemen eriyordu. İlk karın düştüğü gün, Doğa'yla pencerenin önünden bir an olsun ayrılmamıştık. İlk defa kar gördüğünden aksini yapmak pek mümkün olamamıştı. İşe bak ki buna nadiren kar yağan İzmir'de şahit oluyordu.

Ben karla ilk kez babam sayesinde tanışmıştım. Sürekli endişelenen babam, hasta olacağım korkusuyla beni dışarı çıkarmıyordu. Ancak bir gün endişelerini kenara bırakıp benimle kartopu oynadığında, tek amacının beni mutlu etmek olduğunu anlamıştım.

İnsanın unutamadığı anlar vardır. Yaşı ne olursa olsun, zihnine kazınır ve hiç çıkmaz. Benim aklımda kalanlar üzerimde fazla etki yarattığından genelde üzücü olanlar oluyordu.

Elvin babaannem vefat ettiğinde beş yaşındaydım. Haberini aldığımızda güneşin yansımalarından alacalı bir akşam vaktiydi. Babamı ilk kez o zaman ağlarken görmüştüm. Yumruk yaptığı elini benden sakladığını sanarak mutfığa girmiş, kapıyı kapatmış ve herkesten gizlemeye çalışır gibi dakikalar boyunca oradan hiç çıkmadan ağlamıştı.

Oncağız yaşıma rağmen babamın ilk defa bir şeye bu kadar çok üzülmesini anlamıştım.

Karla tanıştığım ilk gün, cenazeden sonraki gündü. Babam acısına rağmen bana hiç belli etmeden, sırf sevincim kursağımda kalmasın diye beni sokağa çıkarmıştı. Bu yüzden kar benim için çok değerliydi. Baba demekti. Babaanne demekti. Veda demekti. Çokça mutluluk ve kahkaha demekti. Baba kahkahası. Kızını mutlu etmeye çalışan bir babanın kahkahası.

Doğa'ya beresini ve atkısını takarken aklımda bu anı canlandırıyordum. Montunun fermuarını tamamen kapattım. Yeşil, çiçek desenli yağmur çizmelerini giydirebilmek için önünde diz çöktüm.

Ben birini giydirdim derken o eğilmiş ayağındakini çıkarmaya çalışıyordu. Parmakları çizmeyi aşağı doğru itmek yerine yukarıya çekiyor, ayağını da çizmeden çıkarmak isterken yere doğru sallıyordu. Bu çelişkili hareketine gülmekten kendimi alamadım.

“Doğa ya! Kızım ne yapıyorsun?”

Poposunu yere bırakıp düşercesine oturdu. Ayağını daha çok salladı. Nasılsa çıkaramayacaktı. Ben diğerini de giydirince bakışları bu defa öbür ayağına kaydı.

“Uğraşma boşuna. Çıkıyoruz. Teyzene gidiyoruz,” dedim gülerek.

“Paka?” diyerek başını kaldırdı ve soran mavi gözlerini gözlerime dikti. Doğa, parka gitmeyi çok seviyordu. Ona yeşil olsun, çimen olsun, iki de çocuk olsun tamamdı.

“Gidemeyiz kızım. Bu havada park mı olurmuş?”

“Paka,” dedi tekrar. İnatçıydı. Asla dinlemiyordu. Son bir ayda bu özelliği iyiden iyiye belirginleşmeye başlamıştı.

“Sonra gideceğiz, söz. Havalar ııınsın.” Kollarından tutup onu ayağa kaldırdım. Gözleri anında kapının önünde duran kırmızı renkli arabama çevrildi. Son bir haftadır yeniden kullanmaya başlamıştım. Doğa benimle yalnız bir yolculuğa üçüncü kez çıkacaktı.

Tükürükler saça saça, “Düü,” demeye başladı.

Yüzümün yanını sildim. “Aynen ondan kızım. Korna çala çala gideceğiz.” *Deliydik çünkü biz.*

Çantamı omzuma astıktan sonra onu kucağıma aldım. Kapıyı çekip merdivenleri indim. “Asaf seni çok özlemiş. Köpü'yü de yanıma aldım. Seninle oynamak için eminim sabırsızlanıyordur. İnan bana, parktan çok daha eğlenceli olacak.”

Yola çıktığımız ilk anda trafik nedeniyle on dakika sürmesi gereken yolu, yirmi dakikada gideceğimizi anladım. Neyse ki buna canı sıkılan yalnızca bendim. Doğa Hanım arkadaki koltuğunda asla ne olduğunu çözemediğim bir şarkı mırıldanıyor, dilini dudaklarının arasına sıkıştırarak ısıklık çalmaya çalışıyordu.

Dikiz aynasındaki görüntüsüne gülümsemeden edemedim. Onu izlediğimi görünce şarkıyı sonlandırarak, “Annesi su,” diye seslendi. Geniş

repertuarını sergilemeye çalıştığı için yorulmuştu. Arabayı kenara çekip ona tavşanlı suluğunu verdim. Suyu içişi, uzun süre susuz kalmış yetişkin birininkine benziyordu. Tüm şeyi bitireceğini düşündüğüm anda özlerini cama dikti ve durduğumuz yerin manzarasının keyfini çıkarmaya başladı. Göz hizasında, iki evin arasındaki bahçede otlayan bir inek vardı. Bu, Urla'da oldukça olağan bir manzaraydı fakat onun için yeniydi. "Bundan sonra içeceğin sütleri bize sağlayacak hanımefendi," diye sessizce mırıldanarak ineği ona tanıtmaya çalıştığımda gözleri ön koltuğa çevrildi. Suluğunun pipet kısmını kısa bir anlığına ağzından uzaklaştırarak ön koltuğa doğru baktı. "Ne annesi?" dediğinde güldüm. Aslında bunu ciddi olarak söylemişim. "İnek diyorum... Annenin sütü bitmek üzere. İnekler süt verir. O bir inek, canım."

Aklına birden nereden geldi, bilmiyorum. "Köpü," diyerek başını yana yattı.

Konumuzun Köpü'yle hiç alakası yoktu ama onu yine de cevapsız bırakmadım. Bu sırada suluğunu elinden alıp tekrar yola koyuldum. "Köpü arkadaşımız. Bugün lojmanda onu bulabiliriz diye düşünüyorum. Adının Kahve olduğunu söylemiş miydin?"

"Have," dedi dişlerini göstererek. "Köpü."

İzmir'e geldiğim andan itibaren lojmanın her köşesinde Kahve'yi aramış ancak bulamamıştım. Gülru, Doru'yla birlikte olabileceğini ifade etmişti fakat bu bana düşük bir olasılık gibi görünüyordu. Kendisi bir asker köpeği değildi. Doru adını Asker koymuş olmasına rağmen onu görevlerine hiç götürmemişti. "Senin köpeğinin adı Köpü, benimkinin ise Kahve," diyerek lojmandaki sadık dostumu düşünmeye devam ettim.

İç çekerek dikkatimi yola verdim. Trafikğin sıkışıklığı nedeniyle sabrım sınanıyordu. Telefonumun mesaj sesi de o esnada iki kez çaldı. Gelen mesaj her ne ise sesli okuması için telefonuma talimat verdim.

"Yankı kişisinden iki mesajınız var. Birinci mesaj: *Günaydın, Erva. Bugün sana bahsettiğim gibi kuzenlerimle görüşüp burada kuracağım işle ilgili mekân sahipleriyle görüşmeye gideceğiz. Öncesinde sizi görmek istedim. Doğdu çok özledim.* İkinci mesaj: *Annen lojmana gideceğinizi söyledi. Önce onu arayıp nasıl olduğunu sordum. Öğlen saatlerine kadar oradaysanız haber ver di. Doğa ve sana aldığım şeyi getireyim.*"

Yankı iki haftadır İzmir'deydi. Amerika'dan önce İstanbul'a gitmiş, birkaç gün sonra da burada iş kuracağını söyleyerek İzmir'e gelmişti.

Doğa ve bana ne almış olabilirdi ki? Yankı'yla aramızı düzeltmiş olsak da onunla asla çocukluğumuzdaki gibi olamazdık. Bu en başından beri böyleydi. Ne var ki o, arayı düzeltmek ve eski günlere dönebilmek için çabalıyordu.

Tamamen kötü olmak istemediğimden -babam da böyle olmasını istedi- güvenliği geçtikten sonra arabamı lojmanın patika yoluna park ettim. Ona, *bize bir şey almasına gerek olmadığına* dair bir mesaj yazdım. Yaptığı iyilikleri göz ardı edemeyeceğimden de *Doğayı görmek istiyorsa lojmana uğrayabileceğini, güvenliğe içeriye giriş için ismini verdiğimi ama benim kızlara sözüm olduğu için onunla çok fazla ilgilenemeyeceğimi* ekledim.

Telefonumu alıp montumun cebine attıktan sonra arabadan indim. Doğa, gözleriyle arabanın camından benim dışarıdaki hareketlerimi takip ediyordu. Gülümseyerek kapısına yöneldim. "Geldim. Hemen Gülru teyzene koşmak istiyorsun, değil mi?"

Gülru'yla neredeyse bir haftadır görüşmüyorduk. Gümüş, bir hafta önce lojmanda kalmaya başlamış fakat birkaç gün önce tekrar çiftliğe geçmişti. Ben de bunu fırsat bilerek kızlarla bir görüşme planlamıştım. Neslihan ve Dilde de bize katılacaktı. İzmir'e geldiğimden bu yana olabildiğince sık lojmanda olmaya çalışıyordum. Gerçek anlamda evimi ve arkadaşlarımı çok özlemiştim.

Kızlar, Doğa'ya âşık olmuş durumdaydılar. Lojmana gitmediğimiz zamanlarda bir araya gelip görüntülü arama başlatıyorlardı. Hepsine Amerika'da Berta'dan öğrendiğim patatesli turtayı ballandırarak anlatınca, ağızlarının suyu akmıştı ve yapmamı istemişlerdi. Bugün onlar için patatesli turta yapmak için buradaydık.

Doğa'yı bebek koltuğundan çözüp kucağıma aldım. Kar günler önce-
sindeki gibi hafiften atıştırmaya başlamıştı. Bugün de etraf kar tutacak gibi
değildi ama içimde ya tutarsa diye bir heves vardı.

Yürümeye başladığımda Doğa başını omzuma yasladı ve mavi bakışlarını göğe dikti. Eli yukarıya uzanıp duruyordu. Açılıp kapanan parmakları düşen karları yakalamaya çalışıyordu.

"Kar onlar anneciğim," dedim yumuşak bir sesle. Her şeyi ona tanıtmayı, mümkün olduğunca her şeyin adını tekrarlamayı alışkanlık haline getirmiştım. "Havalar soğuyunca bazen böyle olur. İzmir'e çok kar yağmaz ama arada sırada kendini gösterir. Sen şimdi ilk karınla resmen tanışıyorsun. Pencereden bakmak sayılmaz."

Doğa'nın yüzünde tatlı, utangaç bir gülümseme yakaladım. Beni artık çok daha iyi anlıyordu. Bir ayda bile o kadar gelişmişti ki... Beş ay sonra iki yaşına basacaktı.

Doru'nun evinin önünden geçerken bakışlarımı oradan alamıyordum. Lojmanda kaldığımız zamanlarda onun evini tercih ediyordum. Kendimi bundan alıkoyamıyordum. Dönüşüne en az bir ay daha vardı ve o gelmeden evdeki tüm izlerimizi silecektim. Evinde kalmış olmamız onu rahatsız eder miydi, bilemiyordum fakat neticede biz boşanmamış ama iki yıldır evli gibi yaşamayan bir çifttik. Hayatında nelerin değiştiğini bilmiyordum. Gülru ondan *görev delisi* bir adam oldu diye bahsediyordu ama özel hayatını ne o ne de ben bilebilirdik.

Gülru, bizi pencereden görüp hemen oturduğu koltuktan kalktı ve kapıya koştu. Kapıya vardığımızda açan o değildi. Neslihan önde, Dilde ise hemen arkasındaydı. Neslihan, "Aşkım!" diyerek Doğa'yı kucaklarken, Dilde de onun yanaklarını mıncıklıyordu.

"Ağlatmayın da," dedim gözlerimi devirerek. Kızımın etrafında pervane olmalarından memnundum fakat bir *merhaba* demeyi unutmuş gibiydiler. "Bir önceki gelişimizde susturamadım."

"Ay, çok seviyorum ama ben bunu," diyerek Doğa'nın tombul yanaklarını severken Dilde, ben de ona laf atmadan duramadım. "Evlen o zaman. Bir tane yaparsın, onu seversin." Ender'in meselesinden dolayı ona hâlâ doluydum.

Dilde'nin gözlerinde bir anlık hüznün belirdi ama hemen ardından o cesur gülümsemesi geri döndü. "Abim beni rahat bıraktı artık. Ender yola gelirse neden olmasın," dedi kendinden emin bir tonda. Ancak gülümsemesinin ardındaki kırılğanlığı fark ediyordum. Yokluğumda değişen sadece biz değildik. Dilde artık daha cesur biriydi. Ne yazık ki Ender için aynı durum geçerli değildi. Yıllar önce verdiği sözü tutmakta olan Ender hâlâ Dilde'nin yüzüne bakmıyordu.

Neslihan, "Az naz ve niyaz, biraz da işve ve cilveyle çözer bu işi," diyerek ortalığı neşelendirmeye çalıştı. Gülru'nun arkadan gülüşü yükseldi. "Zor canım o iş," diyordu. Kapıyı kapatıp birlikte salona geçtik.

"O nedenmiş?" diye sordum Gülru'ya. Camın önündeki koltuk hep benimdi. Ben oraya geçip otururken, Gülru da halıda oynayan oğlunun yanına yere oturdu. Anlaşılan lojmandaki çocuk sayısının azlığından dolayı oğluna o oyun arkadaşlığı ediyordu. Neslihan ve Dilde sırf Doğa'yı sevebilmek için karşımdaki koltuğa yan yana oturdular. "Ender o vermemiş mi buna? *Bir daha yoluna çıkmam, yüzün* |

dediğinde Gülru, “Yemin değildi o,” diyerek araya girdi Dilde. “O kadar çaresiz değilim.”

“İki yıl geçti,” dedim vurgulayarak. “Bence çaresizsin.”

“Değilim,” dedi Dilde kendini savunarak. Fakat suratı asılmıştı. “Artık yüzüme bakmaya başladı. Dün barbekü alanındaki çardakta oturduk. On dakika boyunca sohbet ettik.”

“Ne!” diye şaşkınlıkla bağırdı Gülru. Benim de bundan haberim yoktu ve tepkisi son derece yerindeydi. “Ve sen bize bunu anlatmadın.”

Dilde, “Bunu konuşmak için buluştuk ya,” diyerek kendini savunmaya çalıştı.

Gülru, “Kız seni öldürürüm. Konuşsana,” deyince kahkahalarla güldüm. “Bu kadar üstüne gitmezsen anlatacak zaten.”

“Ender artık bir eve de sahip. İnşallah her şey yoluna girer,” dedi Neslihan kucağındaki Doğa’yı zıplatırken. Ender için lojmanda bir ev ayarlanmıştı. Henüz gidip görmemiştim ama Doru’nun evinin aşağısında, barbekü bahçesine yakın olduğunu biliyordum.

Dilde, “Konuşmamız aslında bizimle ilgili değildi. Sadece havadan sudan konuştuk,” diyerek anlatmaya başladığında ona katılıyordum. Gerçekten de önemli bir şey yoktu. Dilde her küçük şeyden umutlanır olmuştu. “Yüzüme hâlâ tam olarak bakıyor diyemem. Ama zamanla olacak, inanıyorum.” dedi. İşte bu konuda ben de aynı fikirdeydim. Ender ona gerçekten âşıktı. Gerçek aşk öyle kolay unutulmazdı. Dilde kendini kanıtlarsa, onlar için mutlu bir son vardı.

Üzerimdeki kabanı çıkarırken gözlerim Doğa’ya çevrildi. Yanında onunla ilgilenen iki güzel genç kız vardı ama o bakışlarını benden çekmiyordu. Gülerек öpücük gönderdiğimde kıkırdadı. Kızım da bana âşıktı işte. Bense ona deli divaneydim. Bir anne çocuğunu ne kadar çok sevebilirse o kadar çok, hatta daha bile fazla seviyordum.

“Neslihan, Doğa’nın montunu çıkarsana. Ev çok sıcak,” dediğimde Dilde ondan önce davranıp Doğa’nın atkısını ve beresini soymaya başladı.

Gülru’nun evi herhalde en az bir hamam kadar sıcaktı. Asaf iki hafta önce fena üşütünce şimdi tedbiri elden bırakmıyordu.

Kabanımı koltuğun yanına bırakıp ayağa kalktım. “Ben şu turta işine bir başlayayım. Siz de Doğa’ya göz kulak olun, tamam mı?” Doğa’ya doğru yürüyüp önünde durdum. Onu kucağıma alacağımı sanıp kollarını açtı.

“Sen kalıyorsun,” dedim dudak bükerek. Eğildim ve beresini çıkarırken dağılan saçlarını düzelttim. Saçları ancak yukarıdan minik bir tokayla tutturulabilecek kadar uzundu.

Başının üzerini öptükten sonra onu kucağıma almadım diye mızırdanmaya başlıyordu ki hemen yanından uzaklaştım. “Oyalayın, geleceğim hemen,” dedikten sonra mutfığa geçtim.

Rendelenmiş patateslerle diğer malzemeleri buluşturmam ve tüm karışımı tart kabına alıp, fırınlamam yaklaşık on beş dakika sürdü. Pişmeye bırakıp tekrar salona döndüğümde Doğa, Neslihan’ın kolları arasında uyukluyordu. Daha doğrusu çocuğum sıcaktan bayılmış görünüyordu.

“Çok mu sıcak içerisi?” dedim Gülru’ya dönerek.

“Evet ya,” diyerek onayladı beni Neslihan. Hepsinin içi geçmişti sıcaktan. Ben söyleyene kadar kimsenin gıkı çıkmamıştı ama.

“Kısayım madem biraz,” diyerek ayaklandı Gülru.

“Zahmet olacak,” diyerek imayla gülümsedim. Bu sırada montumun cebindeki telefonumdan ardı ardına bildirim sesleri duyuldu. Gülru doğalgazın derecesini kısmaya giderken ben de telefonuma doğru yöneldim.

Annemden olabileceğini düşünüyordum. Bugün dedemle birlikte babamın mezarını ziyarete gitmişlerdi. Annem aslında istisnasız her gün oradaydı. Evet, babamın cenazesi artık Türkiye’deydi ve Urla’daki mezarlığa gömülmüştü. O gün, babamın ve annemin Türkiye’deki bütün yakın çevresi gelmişti. Teyzemler İstanbul’dan birkaç günlüğüne gelip geri dönmüşlerdi. Gelmelerini asla beklemediğim iki kişi daha oradaydı; Zerrin anne ve Gümüş...

Anneme baş sağlığı dilerlerken onların yanındaydım. Artık eskisi gibi soğuk görünmüyorlardı ama aramıza zamanın getirdiği bir mesafe vardı ve bu, kolay kolay geçecek gibi görünmüyordu. O gün, Doğa’yı Asude ablayla evde bırakmıştım. Doru’nun haberi olmadan ailesine varlığını bildirmek istemiyordum.

Annem cenazede herkesle olduğu gibi onlarla da yakından ilgilenmişti. Zerrin annenin yüzünden mahcubiyeti okunuyordu.

Hayatta her şeyin dönüp dolaşıp karşılık bulduğuna inananlardandım. Durumlarımız aynı değildi elbette ama babam benim için onlara kırgın gitmişti. En çok buna üzüliyordum. Dağhan babamın cenazesinde bana duyulan öfke yüzünden babama da sırt çevrilmişti.

Albaylık yaptığı süre boyunca -aslında tüm hayatı boyunca- babamın hep saygı ve sevgi gördüğüne şahit olmuştum. Hayatta olsa en çok bu yüzden ondan özür dilerdim. Ona bunu yaşattığım için öyle üzgündüm ki Buna bile fırsatım olmamıştı ya, düşüncesi bile canımı yakıyordu.

Onu düşününce aldığım nefesler bile gırtlığıma diziliyordu. Aklıma babamdan sızan düşüncelerle derin bir nefes aldım. Bırakırken kalbim sızım sızım sızladı. Telefonumu kabanımın cebinden çıkarıp gelen mesajları kontrol etmek için koltuğun kenarına oturdum.

Annemden değildi. Yazan Yankı'ydı.

Gönderen Yankı: *Ben geldim. Kapıya çıksana. Hem seni göreyim hem de getirdiğim şeyi vereyim. Doğa'yı da görmeyi çok istiyordum ama hava çok soğuk. Üşütmesin şimdi.*

Mesajı okurken ifademin nasıl görüldüğünü bilmiyordum ama canım sıkılmıştı.

"Allah Allah," diyerek yerimden kalktım. Kızlar meraklı gözlerle bana baktı. Gülru ise kapının oradaydı ve o da benzer bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ne oldu birden? Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gülru.

Telefonumu kot pantolonumun arka cebine koyarken, "Yankı. İlgi-li tavırları aramız düzelmesine rağmen beni rahatsız ediyor. Bu tamamen içgüdüsel. Kötü bir davranışı yok ama..." derken dudağımı büküp elimi salladım. "Neyse, bir şey getirmiş. Almak için kapıya çıkıyorum."

"Üstüne biraz fazla mı düşünüyor?" diye sordu Gülru imalı bir tonlamayla.

Neslihan *bu nasıl iş* der gibi dilini damağına vurdu. "Kocan mı, baban mı? Ne ara İzmir'e gelmiş hem? Gören de ailesi burada sanacak. İzmir'in yollarını eskitti dengesiz!"

"Neslihan'a katılıyorum," diyerek araya girdi Dilde. "Sanırım kafayı seninle bozmuş."

"Dilde haklı," dedi Gülru gözlerini yüzümden ayırmadan. "Biraz mesafe mi koysan? Ne diye buraya kadar geliyor ki? Sanırsın Doğa'nın babası."

Yankı'yla barıştığımızı ve Ceylin'le ilişkisini kızlara anlatmıştım. Daha en başından duyduklarına şimdi olduğu gibi tepki vermişlerdi. Onlara göre Yankı beni hâlâ unutmamıştı. Ne yalan söyleyeyim, ben de biraz öyle hissediyordum.

"Bakacağız. Babam arada diye inandım ama babam da bir insandı neticede. İnşallah onun hakkında yanılmamıştır." Oflayarak onları söylenmeleriyle baş başa bırakıp odadan çıktım. Çok haklılardı. Amerika'dayken hiç böyle değildi Yankı. Ne zaman Türkiye'ye dönmüştü, beni bunaltırcasına bir ilgi sarf etmeye başlamıştı.

Kapıya çıkmamla onu az ilerideki kulübenin yakınında dikilirken gördüm. Elleri kalın kaşe kabanının ceplerindeydi. Kolunun altındaysa dikdörtgen bir kutu tutuyordu.

Üzerime bir şey almadığımdan -ne verecekse hemen alıp dönmek niyetindeydim- acele adımlarla ona doğru yürüdüm. “Yankı,” dememle Doru’nun evinden tarafta olan bakışları beni buldu.

“Erva,” dedi gülümseyerek. Kolunun altındaki kutuyu alıp önünde salladı. “Bunu almıştım Doğa’ya. Sen buraya gelince bende kalmasın dedim, getirdim.”

“İyi yaptın, iyi yaptın da,” dedim kollarımı soğuk nedeniyle göğsümün üzerinde birleştirerek. “Şart da değildi yani.” Kestane şekeri almıştı, bunu seven bendim. Doğa da severdi ama benim kadar değildi. “Doğa çok sevmez hem kestane şekeri.”

“Olsun,” diyerek kutuyu bana doğru uzattı. “Al, getirmesem bozulurdu.”

Hava o kadar soğuktu ki kollarımı zorlukla çözdüm göğsümün üzerinden ve aceleyle aldım. Elimdeki kutuyla birlikte kollarımı tekrar bağlarken, “Git hadi sen. Sağ ol bunun için de,” dedim.

Başını salladı. O gülümsüyor olmasına rağmen benim bozuk atan ifadem hoşuna gitmemişti. “Görüşürüz sonra o zaman,” diyerek geriye doğru adımladı. “Sorun yok, değil mi?”

“Yok,” dedim. Çok da kaba davranmak istemiyordum ama böyle sık sık beni görmeye gelmesi doğru değildi. Bir ara onunla konuşmam şarttı.

“Görüşürüz sonra.”

Yankı patika yola doğru uzaklaştığında, soğuk hava anında içime işlediğinden koş a koş a Gülru’nun evine geri döndüm.

Buzlarım çözülüyormuş gibi hissediyordum. “Bu ne soğuk ya?” diye içeriye doğru bağırırken, aceleyle vestiyerde bulduğum terlikleri ayağıma geçirdim. Ayak parmaklarım bile titriyordu sanki. Kestane şekerini vestiyerde bir yere bırakıp salona doğru yürüyordum ki Gülru girişte elinde telefonla önüme çıktı.

“Turtaya baktınız mı? Kokusu geliyor!” Patatesler hemen öyle kolay pişmezdi ama Gülru’nun fırını biraz farklıydı.

Gülru’nun yüzünde panik, endişe ve korku vardı. Ben bunların hepsini yüzünden okurken, o gözlerini büyütmüş bana bakıyor ve elindeki telefonu sallıyordu. Neler oluyordu Allah aşkına? “Ne?” diye sormama kalmadı, “Erva!” dedi bir telaşla kolumu tutarak. “Doru geliyormuş kızım!”

Diğerlerinden önce geliyormuş!” Beni içeriye mi çeksin, kapıya mı itsin bilemez haldeyken duyduğumla şoka uğradım ve donup kaldım. Aklımdan geçirdiğim tek şey, Doğa’ydı. “Bir ay sonra... gelecek... erken-” dedim ama ne dediğimi çok da bilmiyordum. Aklımın odaları Doğa’yı bir yere saklamanın peşindeydi. Nereye koysam olmuyordu. Tam şu anda burada mıydı? “Sen nereden bil- Ne zaman?” diye sordum ama karışık kelimelerimden ne kadarını anlayabildi, bilmiyordum.

“Ender aradı!” dediğinde telaşı sesinde de hâkimiyet kurmuştu. “Karşılamaya gidiyormuş şimdi! Maksimum on beş dakikaya burada olacakmış. Seni Yankı’yla kapıda konuşurken mi ne görmüş Ender. *O adamı göndersin buradan, yoksa gelir gelmez katil edeceksiniz* diyordu.”

“Ender falan görmedim ben, Gülru,” dedim. Ne önemi vardı ki? O görmüştü işte. Hem ben yanlış bir şey yapmamıştım ki. Onu bile bu kadar sinirlendiren neydi? “Doğa ne olacak?” diye sorarken bacaklarım ben daha düşünmeden girişi adımlayıp geçti. Neslihan salonda ayaktaydı ve kucığında kızımı tutuyordu. Gülru ne haldeyse, onlar da aynı durumdaydı.

“Evi toplayacağım diyordun sen,” dedi Neslihan. Toplamamıştım. Onlara Doru dönmeden önce evden izlerimi sileceğimi söylemişim. Hepsi bana hak vermişti çünkü Doru artık başka biriydi. Ne yapacağı, bana nasıl tepki vereceğini kimse kestiremiyordu. Tam şu anda Doğa’yı alıp buradan gitmek istiyordum. Yani kaçmak. Neden bu kadar heyecanlıydım? Heyecanın yanında bir duygu daha hissediyordum. Korku.

“Yatak çarşaflarını falan değiştirmiştin. Temizlik de yaptın. Doğa’nın oyuncaklarından bazılarını çekmeceye koymuştum. Yine orada kalırsak sürekli taşımayayım diye. Sonra alacaktım. Evin her yeri orada biri yaşamış gibi görünüyor,” dediğimde Dilde oflayarak kolumu tuttu. “Gelirse gelsin. Sana evine geldin diye kızamaz ya! Var mı öyle dünya?” dedi.

Doğru düşünemiyordum. Elimi saçlarımın arasına geçirip karıştırdım. Gerçekten bu önemsiz miydi? Toplamak için artık zaman yoktu ki.

“Biz çoktan gitmiş oluruz,” dedim bir anda. Doğa’yı kucığıma aldım. “Karşısına direkt çocukla çıkacak halim yok.”

Gülru, “Kızım bir yere gidemezsin. Adami alt geçidin oraya bırakacaklarmış. Buradan çıkana kadar karşılaşacaksınız,” diyordu. “Evin hemen aşağısına. Ha geldi, ha gelecek. Git evi topla bari. Diyorsan ki öğrensin, zaten haberi olacak; o zaman eve girene kadar burada bekle. Yoksa büyük ihtimalle kapıda karşılaşacaksınız.”

Hepsi beni düşündüğünden, onun karşısında haklıyken haksız duruma düşmeyeyim diye böyle söylüyordu.

“Bu şekilde olmaz,” dedim ağlayacakmış gibi çıkan sesimle. “İki yıldır karısı mıyım ben onun? Değilim! Tamam, boşanmadık ama ya şu an bir ilişkisi varsa? Ya benden nefret ediyorsa? Bu hale düştüğümüz için o kadar üzgünüm ki. Beni aramayı, sormayı o kesti. Ben ayrıldım, evet. Ama beni evime girmeye çekinir hale getiren o!”

“Ender’e de yazıklar olsun!” dedim Doğa’yı Neslihan’ın kucağına geri verirken. “Haberı yok muydu şimdi onun! Neden daha önce söylemedi?” Ağlayacaktım neredeyse. Bilip de söylemediyse ona da edecek iki çift lafım vardı.

“Nereden bilsin burada olduğunu,” dedi Dilde, Ender’i savunur gibi. “Yeni görmüş işte.” Neslihan ona gözlerini büyütüp, “Dilde sus bence,” diye sessizce fısıldadığı sırada, ben odada bir aşağı bir yukarı adımlayıp parmaklarımın kenarını tırnaklarımla yoluyordum.

Panik mi? Çoktan olmuştum. Kanım boynumdaki damarda zonkluyordu. “Ne düşünür ki?” diye sordum. Şu an her ne yapacaksam onun süresinden yediğimin farkındaydım.

“Hırsız da sanabilir,” dedi Neslihan.

Gülru araya girdi. “Evi temizleyen bir hırsız. Üstelik çekmecelere oyuncaklar bırakıyor.” Neslihan’ı yermiyordu. Onun da sinirleri bozulmuştu. “Ayrıca Ceylin sürtüğü, lojmana hasta numarasıyla Zaman Tanman’ın arabasında girdiği günden bu yana önlemler çok arttı. Buraya hırsız mı girer?”

“Tamam,” dedim sonunda onların konuşmalarını bölerek. Derin bir nefes aldım. “Gidip toplayacağım. Karşılaşırsak da kıyafetlerimi falan almaya gelmiştim derim. Şu an önemli olan şey, oyuncakları çekmecedan almak.”

Ben kapıya adımlarken, “Boku yedik abi!” diye bağıırıyordu Gülru. Orası kesindi. “Acele et bari.”

Neslihan, “Biz de mi gelsek yardıma?” diye seslenince bir an duraksadım. “Oldu, hep beraber yakalanalım. Doğa’ya bakın yeter bana!”

Kapıyı çekip çıktım. Koşa koşa geçtim bahçeyi. Ağlanacak halim vardı. Ne vardı çekmecedey oyuncakları bırakacak. Bir bok yemiştım ve şimdide sıvıamam gerekiyordu. Kızlar haklıydı.

Koşuyordum ama her an düşecekmişçesine bacaklarım titriyordu.

Verandanın basamaklarını resmen uçar gibi geçtim. Onun evinin önündeki saksının dibine bıraktığım anahtarı alıp kendi evimin kapısına koştum. Anahtarlarımı bile asıl yerine koymamıştım. Ellerim
da tüm vücudum tam şu anda zangır zangır

Onunla karşılaşacağımı elbette biliyordum ama bu şekilde hayal etmemiştim. Esasen ben, onunla karşılaşmamızı hiç hayal edememiştim. O kadar uzun zaman olmuştu ki.

Hızla çarpıp durarak göğüs kafesimi döven kalbimin ve beni neredeyse boğacak olan kesilmiş nefesimin eşliğinde açtığım kapıyı arkamdan kapatıp yatak odasına adımladım. Evdeyim diye mi bilmiyorum, adımlarım yavaşladı. Belki de artık süremin kalmadığının farkına varıyordum. Daha başlamadan güçsüz düşmüş gibi hissediyordum. Zihnimde ona söyleyebileceğim yalanların provası dönüyordu.

Avuçlarım buz kesen vücudumun aksine terlemeye başlarken, zaman hızla akıp gidiyordu ama sanki ben ağırlaşmışım gibi hiçbir şeye yetişemiyordum.

Odaya girmemle çekmeceye koştum. Doğa'nın oyuncaklarını kaptığım gibi kolumun altına sıkıştırdım. Değişen yatak örtüleri beni ele verecek en büyük ipucuydu ama ona şu an müdahale edemezdim.

Komodinin üzerinde duran kitaplarımı okumadan önceki sıraya göre düzenlemeye çalıştım. Biri evi temizlemeye geldiyse kitap mı okurdu? *Allah'ım bana yardım et. Karşısına böyle çıkmak istemiyorum.*

Ellerim titriyor, az önce hızla nefes alıp verirken şimdi kesiliyordu. Tüm bunlar bana hiç yardımcı olmuyordu. Artık yapabileceğim bir şey yoktu. Biraz daha gitmezsem yakalanacaktım.

Odadan çıkmak için döndüğüm sırada verandanın gıcırdayan basamağı resmen alarm verdi. Panikten yanaklarım kızarıırken, kanım kulaklarımda zonkladı. Buradaydı! Birazdan kapıyı açacak ve eve girecekti.

Ayaklarım sendelerken kalbim duracak gibiydi. Kolumdaki oyuncaklara baktım. Hemen sonra da odanın kapısına bakarak yutkundum. Bunlarla yakalanırsam tüm zamanların en kötü *baba oldun* konuşmasını yapabilirdik.

Aklıma o an tek bir şey geldi. Oyuncakları karyolanın altına salladım. Sonra da koştum.

Bu büyük bir aptallıktı çünkü ben aptalın önde gideniydim. Benim tam şu anda, sırf kuyruğu dik tutmak adına burada olmamam gerekiyordu. Ne var ki iş işten geçmişti.

Antreyi geçerken oldu ne olduysa. Kapının kolu çevrildi. Cezalandırıyor olmalıydım. Boş girişte ayağıma halının kenarı takıldı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine öyle bir kapaklanıverdim ki. "Aış!"

Acıyla yükselen sesime rağmen dizkapağımdaki çatırdamayı duyabilmişim. Kırılmış mıydı? Acısı tüm bacağıma alev alev yayılırken, yaşaran

gözlerimin önünde kapı açıldı ve içeriye dolan rüzgâr tüm şiddetiyle üzerimden geçti. Onu gördüğüm anda tokat yemiş gibi hissederken titreme geri döndü.

Dişlerimi çektiğim acıdan dolayı altdudağıma geçirdim. Kendimi sık-tım ve bir dizi iniltinin ağzımın içinde boğulmasını sağladım. Fakat gözlerim daha çok yaşardı. Doru iki yıl sonra karşımdaydı. Bir adam hiç mi değişmezdi?

O bana baktı, ben ona. Yan evimizde kızımızın olması fikriyle savaştım durdum. Derin bir nefes alıp gözlerimdeki yaşları savuşturmaya çalıştım. Yerimden kalkmaya çabaladım ama yapabildiğim sadece bacaklarımı yanıma alıp olduğum yere oturmaktı.

Beni burada görmeyi hiç beklemiyordu. Yine de şaşkınlığı benimki kadar değildi.

Aramızda kısacık bir mesafe vardı ancak bir o kadar da uzaktık. Döndüğü haberini aldığım ilk anda üzerinde asker kıyafetleri olur diye düşün-müştüm lâkin yanılmıştım. Siyah, dizlerinin altına kadar uzanan kaşe bir kaban giyiyordu. Siyah boğazlı kazağı her zaman giydiklerindendi. Sakalları Ender'in bahsettiği kadar uzun değildi. Kısılmış yeşil gözleri özlediğim kadar derin bakmıyordu.

"Erva," dediğinde uzun zaman sonra adımı onun ağzından işitmek çok başka hissettirdi.

Uzun bacaklarıyla yürüyüp bir an sonra önümde dikildi fakat o süre bana çok uzun geldi. Onu görmüşken ne kadar hızlı olursak olalım zaman fazla gelecekti. Uzun gelecekti. Ağır gelecekti. Burnumu çektim.

Dizim zonkluyordu. "Fena düştüm," dedim bakışlarımı tepemde dikilen adamdan kaçırarak. Gözlerimi sımsıkı yumup aptallığım yüzünden içimden kendime saydırdım durdum.

Gözlerimi tekrar açtığımda eğildiğini gördüm. Dizlerinden birinin üzerinde çömeldi, hemen sonra da eli benim dizimi kavradı. Dokunmasıyla minik bir çığlığı dudaklarımın arasından serbest bıraktım. "Kırdım galiba," dedim titreyen sesimle. "Kıpırdatamıyorum bile." Bana rağmen bacağımla çekip öne uzattı. Kırık mı, çıkık mı bilmediğinden dizkapağımla çok açmamıştı.

Bakışları dizimden yüzüme kayarken, "Niye geldin ki sen?" diye bir soru yönelttiğinde kaldım. Ne dizimin acısı kaldı ne de başka bir şey. İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum. Benimle konuşan sesinin soğuk olması bile garip gelmemişti. Ama *niye geldin ki sen* demesi sanırım benden bir parça

eksiltti. Bildiğim, tanıdığım Doru canım yandı diye benden çok endişelenirdi. Onunsa şimdi düşündüğü tek şey, benim neden burada olduğumdu.

Geçen iki yılda yaşlanmıştım ben. Yaşlanan bedenim değildi belki ama ruhen çok yorulmuştum.

“Geldim,” dedim omuzlarımı çocuk gibi kaldırıp indirerek. Söyleyebilecek, ona cevap diye verebilecek başka bir şeyim yoktu. *Niye geldin ki sorusuna ne cevap verilirdi, bilmiyordum. Sana geldim, seni özledim* diyemedim. *Hâlâ beni seviyor musun* diye soramadım. *Bir kızımız var, Doru* diyemedim.

Cılız çıkan sesim gücümü tam şu anda yitirmiş olmaktandı. Az önce elim ayağım titriyordu ama şu an ona bile gücüm kalmamış gibi hissediyordum. Göğüs kafesimde hızlı hızlı atan kalbim durdu, duruldu, sakinleşti. Onca zamanın yorgunluğu onun ağzından dökülen bir çift imalı söze tutunup gün yüzüne çıkıyordu. Derin bir nefes aldım. “Sen niye buradasın?” diye sordum. Erken geldiği için soruyordum ama o ne düşünür, nasıl cevap verirdi bilmiyordum.

“Eve gelmişsin,” dedi gözleri tekrar dizime çevrilirken. Yoksa bir ay önce Türkiye’ye dönüğümünden haberi var mıydı?

Parmakları dizimi iki yanından usulca kavradı. Hafif hareketlerle dokundu. Hasarın büyüklüğünü kontrol ediyordu. Minik sızlanmalar dışında sesimi bile çıkaramadım. Acıyordu ama acıyan yerim oradan çok daha derindeydi.

“Burada kalıyormuşsun.” Kaşının havalanışını izledim. Bir cevap bekliyormuşçasına yüzümde dolaşan bakışlarından gözlerimi kaçırdım. Fakat o an bacağımı kavrayan elindeki bir noktada takılı kaldım. Yanımda duran ellerimi usulca arkaya sakladım. Yüzüğü parmağında değildi. Görevden dönüşlerde hiç vakit kaybetmeden taktığı evlilik yüzüğümüzü artık takmıyordu. Bizden çoktan vazgeçmişti.

Evinde kaldığımı biliyordu. Buna şaşırmadım bile. Ender söylemiş olmalıydı. Daha kim bilir neleri biliyordu? Belki Doğa’yı da... Gözlerim düşüncemle belirginleşti.

Ağzımın içinde geveler gibi, “Ben evdeyken,” dedim yutkunarak. “Yani buradayken birkaç eşyayı almaya gelmiştim.” Konuşmakta bir hayli zorlanıyordum. “Bundan rahatsız olmuşa benziyorsun.” Bakışlarım onunkilerle buluştu. “Rahatsızlık duymakta haklısın. Ben geç geleceksin sanıyo-”

“Geç geleceğimi sanıyordun!” Kaşlarının arası derince çatıldı. “Asıl sen rahatsız olmuş gibisin,” diye devam etti iğneler tonda. “Kaçıyor muydun yoksa?”

Sorusuyla sakinleşen vücudum tekrar titremeye başladı. Tüm yüzüm alev alev yanıyordu. Başımı dikleştirmeye çalıştım.

"Beni... görmek istemezsin diye," dedim ama burnundan öfkeli bir nefes verince duraksadım. Gözlerimin içine buz gibi bakıyordu. Bu kadar düşman olacak ne yapmıştım ona?

Yaklaşarak yüzünü benimkine doğru eğdi. Sıcak nefesi aramızda dalgalanırken tenime çarpışıyla kasıldım. Terli avuçlarıma tırnaklarımı geçirdim. Tenime değen nefesi içimdeki yangından ayrı, başka bir ateşi körükledi. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum."

Dizimin acımasını umursamadan bacağıma kendime çektim ve parmaklarının arasından aldım. Ağzımdan bir *ah* sesi bile çıkmadı. Oysa canım ne çok yanıyordu. "Hataydı. Farkındayım. Eşyalarımın da bir önemi yoktu. Bende aptallık."

Burnundan güldü. Lâkin bu, onda tanıdığım gülüşlere hiç benzemiyordu. Soğuktu, buz gibiydi. Gözlerim inanamaz gibi büyürken çenem titredi. Gözpınarlarıma dolan yaşları yüzümü hemen yana çevirerek sakladım.

"Doru!" dedim dikleşen sesimle. "Sen yolunu çizmişsin." Geriye çekilip ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım. Dizimdeki acı yüzünden ifadem buruştu. "Benim burada olmam çok yanılttı."

"Çizdim!" Katı ve oldukça netti. "Senin gibi." Her bir kelimesinin üzerine basa basa konuşuyordu. Bir şey ima ediyordu ama ben üzerinde duracak kadar düşünemiyordum.

"Güzel," diyerek ellerimi arkamdan zemine sabitledim ve kendimi biraz geriye çektim. "Bir ay sonra geleceğini biliyordum. Yoksa şu an burada olmazdım. Görüyorum ki Ender sana üstüne vazife olmayan her şeyi anlatmış. Ben buradayım diye geldiğini sanmıyorum ama burada olmam kadar normal bir şey-" Yok diyecektim ki aniden kolunu bacağımanın altından geçirip beni kucağına aldı. Saçlarım boşlukta sallanırken başım geriye düştü. Bedenim tamamıyla göğsüne yaslandı. Gözlerine bakakalırken ifadesi şimdi daha sertti.

"Acıdan titriyorsun ama hâlâ kuyruğu dik tutmaya çalışıyorsun!" diye söylendiğinde aralık kalan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Görüyorum benim için gelmediğini! Biliyorum ben bunu zaten! Evden kaçır gibi çıkmaya çalışman bile yeterli! O kadarına bile tahammülün yok senin." Bu kadar öfkeli olması niyeydi? Kızması için ne söylemiştim ki?

Beni yatak odasına götürürken, “Yankı’yı buraya neden getirdin? Ha!” dedi kükrer gibi. Bakışları bana çevrildiğinde yeşil gözleri alev alevdi. Gözlerim suçlamasıyla neye uğradığımı şaşırırcasına belirginleşti.

Görmüş müydü onu? Geliş zamanı düşünülünce bu çok da imkânsız gelmedi.

Beni odaya soktu ve ayağıyla kapıyı sertçe arkasından kapattı. Hemen sonra kendimi yatağın üzerinde buldum. Dizimden dolayı canım yansa da belli etmedim. Dişlerimi sıktım ve o kabanını çıkarırken onu izledim. Ne yapmaya çalıştığını asla anlayamıyordum. Ayağındaki postalları çıkarıp kenara fırlattı.

O sinirliydi, şimdi ben ondan beter haldeydim.

Soğuk bakışları odanın her yerinde dolaşıyordu. Oyuncakları görmesi imkânsızdı ama kalbim deli gibi hızlandı.

“Onu ben getirmediğim buraya,” dedim. Amacım asla açıklama yapmak değildi. Eğer beni suçluyorsa doğrusunu bilmeliydi. “Kendi gelmek istedi.”

Bana doğru sertçe adımladı. “Umurumda bile değil, Erva! Bu umurumda bile değil! Onu sevmediğimi bile bile şu tavrın niye, ben onu merak ediyorum. Yoksa onunla ne yaptığın umurumda değil. O adamın bu lojmanda ne işi var?” derken sesi antrede bile yankılandı.

“Asıl senin derdin ne?” diye sordum. Gözlerimi kısarak yüzünde gezdirdim. Gerçek derdinin başka olduğu o kadar belliydi ki. Bu kadar öfkeli olması normal değildi. “Başka bir problemin var, değil mi? Bir yıldır araman, sormaman bu yüzden mi? Gel diye yalvarmıyor muydun bana? Gel, her şey aynı diye!”

Öfkeli ifadesi hâlâ yerindeydi ama omuzları artık o kadar dik değildi. “Görüyorum ki aynı olan hiçbir şey yok,” dedim. Gözleri sorgular gibi yüzümde dolaşıyordu. “Eğer burada olmam hoşuna gitmediyse zaten gidiyordum,” dedim sesimi yükselterek.

Derin bir nefes alıp verdi. Sakinleşmeye çalışıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi.

Onu yaralamaktan hiç çekinmeden ve geri durmadan, “Ben yine de burayı evim sanıyordum ama görünen o ki bu büyük bir hataydı!” diye bağırdım dan diye. “Ne olursa olsun, sevgin bitmez sandım.” Benden uzaklaştığı o adımı tamamladı. Üzerime doğru eğilmesiyle kendimi yatakta yatar halde buldum. Saçlarım omuzlarımdan kayıp yatağa serildi. Dizini aralık duran bacaklarımın arasına yerleştirdikten hemen sonra ellerini yüzümün iki yanından yumruk şekline getirerek yatağa bastırdı. Yatak üzerimdeki

ağırlığı yüzünden biraz çökmüştü. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki aldığı öfkeli soluklarını tenimin her miliminde hissediyordum. Yüzü de bakışları gibi katıydı. Canımı yakıyordu gözleri, bana bakışı...

Susmaya niyetim yoktu. Ben iki yıldır yeterince susmuştum. Son bir yıl da beni arayıp sormayan oydu. Şimdi karşıma geçip de tüm suç bendeymiş gibi davranamazdı. “Şiir kitaplarını neden sakladın? Unuttuysan neden? Burası artık evim değilse neden hepsini atmadın?”

Düşüncemi yalanlayacak hiçbir şey söylemedi. “Beni artık aramayışın...” dedim yutkunarak. O lanet düşünce zihnimde belirdi. “Başkası mı var?”

Söylediklerime öfkелendiğini kasılan çenesinden anladım. Alnındaki ve şakaklarındaki birkaç damar ne kadar sinirlendiğini belli edercesine atıyordu. Gözlerini bir an olsun üzerimden çekmiyordu.

“Yalan mı söylediklerim?” Beni yalanlasın istedim. “Eğer öyleyse sana sorun olurum mu sanıyorsun?” Gözlerimdeki yaşlar belirginleşti. Şu ana kadar bu düşünceyi yalanlamıştım. Peki ama neden bana böyle davranıyordu?

“Senin bunları sormaya hakkın var mı ki?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Yok,” dedim gözlerimi gözlerine kilitleyerek. Olmadığını biliyordum. Giden bendim. Onu terk eden bendim ama beni hiç anlamamış mıydı? Ne yaşadığımı gerçekten hiç anlamamış mıydı? *Yalvarırım yalanla beni.*

“Sen sevgi nedir biliyor musun da soruyorsun? Söylesene, Erva? Neden geldin sen?”

“Ben...” Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. “Ben iki yıl önceki o adama geldim.” Bunu saklayacak değildim.

“İki yıl önceki adam yok! Öldü!” dedi burnundan gülererek. “Gelmişini, geçmişini sikip bıraktın!” Sıcak soluğu dudaklarıma çarptı. “Sen neyin derdindesin kızım?” dedi dişlerinin arasından. Gözlerini kapatıp boynunu yanlara doğru esnetti. “Bana sevgiden de bahsetme, Erva,” dedi adımı uzata uzata. “Etme, ağzına yakışmıyor.”

Yeşil gözleri açılıp da gözlerimle buluştuğunda, “Ben sana ne yaptım, ne!” diye bağırdım. Beni suçlamaya hakkı var mıydı ki? Beni nasıl suçlardı? Hele de böyle bir konu üzerinden! “Çekil üzerimden, çekil gideceğim!” Ellerimle omuzlarını itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdatamadım. Hareketimle dizi kasıklarına değdi. Ellerinden birini belimin yanını yatağa bastırmak için kullandı.

Öfkeden gözlerim dolmuştu. Önceden ağlayacak olsam deli olurdu. Ama şimdi, yüzüme bile bir başka bakıyordu.

“Sana tek bir şey soracağım, Erva?” dedi boğuk bir sesle. “Tek bir cevap,” dedi hemen sonra üzerine basa basa.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece gözlerime sabitlenen bakışlarına mıhladım bakışlarımı.

“Son bir yılda ne değişti de benim yerime onu aldın?” Belimdeki eli havalandı ve iki parmağı göğsümün üzerine vurdu. “Nasıl sevdin?” Parmaklarını canımı yakmak ister gibi dokunduğu yere bastırdı. İfadesi giderek katılaştı. Gözlerim büyüdü. Kalbim durdu. “Mesajlarıma cevap vermeyişin de bu yüzden miydi? Kendin itiraf edemeyip babana söyletişin... Yankı için miydi lan!”

Gözlerim büyüdü ve yaşlar taşıp saçlarımin arasına karıştı.

Ben nasıl nefes alınır, unuttum.

Şiddetle indi kalktı göğsüm. Sırtım yatağı dövüyordu ve ben hava tükemişçesine nefes almaya çalışıyordum. Boğuluyordum. Parmaklarını bastırdığı yerde ölüyordum, öldürüyordum onu. Beni, onu aldatmakla suçluyordu. Onsuzken ölüp ölüp dirildiğim adam, bana bunu layık görüyordu. İfadesi yüzümde bir cevap yakalamış olacak ki sersemledi. Ona tokat atmışım gibi bakıyordu.

Ama bunu da ben bir cevap olarak kabul etmiyordum artık.

Elimi kaldırdım yüzüne doğru. Katıla katıla ağlıyor oluşuma rağmen yüzüğümü göz hizasına çıkardım. Aramızdaki elimde, parmağımdaki yüzükte dolaştı gözleri.

Diğer elim yüzüğü parmağımdan söküp almaya çalışırken durdurmaya çalıştı ama başarmıştım. İşte aramızdaki o son bağı da koparmıştım. Yüzüğü odada bir yere fırlattım. Yere düşüşü ve birkaç defa sekişi kulağımda yankılandı.

“Deseler ki onu sevmesen öleceksin, çaresi yok bir onu seveceksin; şu andan sonra sevmem!” dedim yemin verir gibi. “Bitti!” diye bağırdım. “Bitti! Ne şu saatten sonra seni severim ne de...” Elini ağzıma kapattı. “Sus,” dedi titreyen çenesine rağmen. “Sus!”

Elini ağzımdan söküp alarak, onu üzerimden ittim. Yatakta bacağımdaki acıya aldırmadan çekilebildiğim kadar geri çekildim. Sırtım yatağın başıyla buluştuğunda olduğu yerde kaskatı kesilmiş, öylece duruyordu. Gözleri gözlerime dalmıştı ama pişmanlığı ifadesinden okunuyordu. Artık çok geçti. Kalbim paramparça olmuştu ve gözyaşları kontrolsüzce yanaklarımdan süzülüyordu. İkimizin de içindeki fırtına dışarıya vuruyordu.

Yüreğime saplanan bu acı, nefes almayı zorlaştırıyordu. İçimdeki hayal kırıklığı tarifsiz bir kedere dönüşüyordu. Bu anın geri dönüşü yoktu.

“Sen değmezsın,” dedim yüzümün yanını titreyen parmaklarımla silerek. “Sen; sana kıyamayışlarıma, bu zamana kadar senin için yaptıklarıma değmezsın!” İçimdeki öfke ve kederle birlikte titreyen ellerimi arka cebime uzatarak telefonumu çıkardım. “Haklıymışım. Ben sende çoktan bitmişim. Bir yıl boyunca arayıp sormayan adama âşık olmaya devam etmekle suçlu benmişim. Sana söylemeliydim ve üzölmeliydin, bunu hak ediyordun!” Sesim hıçkırıklarla kesiliyordu.

Dalgın bakışları gözlerime sabitlendi. Arama tuşuna bastığım anda kalbim durdu. Telefon diğer taraftan açıldığında boğazımda düğömlenen kelimelerle, “Getir onu,” dedim. Sesim titrekti, gözlerimse hiç durmadan yaşlarla doluyordu. Telefonu kapattıktan sonra yüzümdeki hüznü, hayal kırıklığını gizleyemiyordum.

Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. “Erva ben,” dedi çaresizce sanki adımı söylemek her şeyi düzeltecekmiş gibi. Ancak gözlerimi gözlerinden kaçırarak ona artık dinlemediğimi ve içimdeki acının ne kadar derin olduğunu belli ettim. Bizim artık konuşacağımız tek bir konu vardı.

Beklerken zaman yavaşladı, odadaki sessizlik neredeyse somutlaştı.

Çok geçmeden evin kapısının açılıp kapandığını duydum. Doru kimin geldiğini görmek için başını kapıya doğru çevirirken, ben de yüzümdeki son yaşları silip yataktan hızla kalktım. Acıyla aksayarak birkaç adım attım.

Gölru, elinden tuttuğu Doğa’yla kapının girişinde belirdiğinde yumruklarım sıkılıydı. Bu evden ayrılmak için sadece birkaç dakikam kalmıştı. Beni, onu aldatmakla suçladığı anda Doru Demir benim için ölmüştü.

Doru, Doğa’ya yabancıydı ama gözleri beni bile görmeden ona çevrildi. “Doğa, gel bana,” dedim sakın çıkarmaya çalıştığım sesimle. Ancak Doğa beni duymadı. Küçücük haline rağmen bakışlarını sadece fotoğraflarından tanıdığı adamdan çekmedi. Gölru onun elini bıraktığında, kızım iki elini de çekinceyle önünde birleştirdi. Ardından bakışları odada benimkileri buldu. Çenesine yakın olan gamzelerini gösterircesine gülümsedi. Birazdan söyleyeceklerim Doru’ya cevabım olacaktı.

“Doğa, oyun oynuyorduk ya hani seninle,” dediğimde bana doğru adım atmak üzereydi. “Baba nerede, Yeşil?” diye sorduğumda yerinde kaldı.

Etrafında fotoğraf aramaya başladı. Halının üzerinde bulamayınca yüzüme baktı. Sonra tereddütle bakışlarını Doru’ya çevirdi. Yanında ağlamak

istemiyordum ama gözlerim beni dinlemiyordu. Yaşlar yanaklarıma süzül-
dü. Eliyle onu gösterdi, yanına gitmeye çekinir gibi. Karları yakalamaya ça-
lıştığı anda olduğu gibi parmakları açılıp kapanıyor, gülücükler saçıyordu.
Ağzından en iyi bildiği tek kelime döküldü.

“Babası!”

Doğa’nın ağzında dillenen o tek kelime Doru’nun gözlerini belirgin,
ıslak cam kürelere çevirirken, “İşte bunu söyleyecektim sana,” dedim titre-
yen sesimle. “Baba oluyorsun, Doru. Onu dünyaya getirmen imkânsız de-
diler, ondan gidiyorum diyecektim. Yaşatabilirim, senden olanı yine sana
getireceğim. Güvercinliğe bir kuş daha... Ama sen o güvercinliği çoktan
yakmışsın, güvercini de koynunda öldürmüşsün!”

6. BÖLÜM

VAZGEÇ(MEM)

Erna'nın Günlüğü

2 Haziran 2023 - Amerika

Babam benim için Cemel Süreya'nın şar kitabını bulmuş. Amerikada kolay bir şey mi bunu yapmak, bilmiyorum. Ahında ne kadar zor olduğunu kanıtlayan bir ter damlası yakaladım. Kaç kitapçı dolaştı kim bilir?

Hava o kadar sıcak ki haline uzuldum. "Severim, oku. Kafan dağılsın," diyerek bıraktığında dizlerime, "Neden yardım kendini bu kadar?" diye sordum. "Bana burada onu bulmaya ihtiyacım var demedin mi sen?" diye bir yanıt verdi.

Gözlerim, dizlerime bıraktığı şar kitabıyla babam arasında melik dokudu. Bana seni getirmiş, Doru Şarlar da seni bulduğunu söylemişim. Vatan, toprak sevgisi, yuva özlemi, aşk, doğa, savaşmak, yaşamak, konusu her ne olursa olsun. Babam bunu biliyordu. Unutmamış. Onu bu kadar yorduğum için hakkını vermemliydim.

Cemel Süreya'nın şarlarının derlendiği bu kitapta özellikle bir tane senin için seçtim; Sevgilim Ben Şimdi. Cemel Süreya'nın bu şiri, eşi Zuhel Tekkanata yazdığı mektupta yer alıyormuş. O zaman 21 Temmuz 1972, bugün 2 Haziran 2023... O günden tam elli bir yıl sonra biri daha o mektubu sevdiği için bir yerlere yazıyor.

Sevgilim ben şimdi büyük bir kentte seni düşünmekteyim.

Elimde uçuk mavı bir kalem, cebimde iki paket sigara.

Hayatımız geçiyor gözlerimin önünden.

Çıkıp girmelerimiz, su ırmaklarımız, öpüşüklerimiz...

"Ağlarım aklıma geldikçe gülüşüklerimiz."

Çiçekler, çiçekler, su verdim bu sabah çiçeklere,

O gülün yüzü gülüyor sensiz.

O köklensin diye pencerede suya koyduğum devetabani,

Hepten hüzünlü bugünlerde.

Gür ve coşkun bir günüşiği dadanmış pencereye.

Masada tabaklar neşesiz,

Koridor ıssız...

Cemal Süreyya bu şiiri şöyle bitiriyor. "Her şey seni bekliyor, her şey gelmeni. İçeri girmeni, senin elinin değmesini." Bir yarımılık var değil mi? Ama arada bir bağ var, ne zaman ne de mesafe koparabiliyor. Tıpkı seninle benim aramdaki gibi. Parmaklarımıza aşkla bağladığımız o mavi kurdele koptuğundan beri ben sana bağlıyım. Aslında çok öncesidir seni sevmelerim ama o günden sonra asla ayrılamayacağımızı anladım. Ne var ki bugün hem mesafe hem de zaman mesele. Peki, ayrı mıyız? Seni bilmem ama -ne olur unuttum deme- sen kalbimde silinmeyen büyük bir mesele...

İki yanında duran ellerinin yorganı sıkıca kavradığını ve Doğa'da tuttuğu dalgın bakışlarındaki yenilgiyi görebiliyordum. O, geçen zamanın büyük bir kısmında beni suçlayarak yaşadığını itiraf ettiğinde, içimde kırılan yerin bizi sızdırdığını hissedebiliyordum. Beni arayıp sormayışları, onu aldattığımı düşündüğü içindi. Ne yazık! Ben geçen zamanda her şeyi o üzülmeyin, daha fazla benim yüzümden kayıp yaşamasın diye saklarken o beni suçluyordu. Buradan bir an önce gitmek istiyordum. Neresi olduğunu bilmeden kaybolmak, kendimi kaybetmek istiyordum.

Kaçmak isteyip de kaçamadığımız anlar vardı. Anın içine mahkûm olmak gibiydi. Beni burada tutan şey, Doğa'dan başkası değildi. Onun için dayanmaya çalışırken gözlerim minicik eliyle babasını bana işaret eden kızıma kaydığında bunu düşünüyordum. O olmasaydı belki de çoktan gitmiştim. Eğer ona Doğa'yı şimdi söylememiş olsaydım...

Boğazımda oluşan yumruyu, gözlerimi tekrar ıslatmasına izin vermeden yuttum. "Buldun," dedim usulca. Doğa benden bunu duymayı bekliyordu. Elini indirişini ve Doru'ya doğru bir adım atışını izledim. Öyle çekingendi ki o adımı, canımı her şeyden daha çok yakıyordu. Yüzüne dikkatle bakıyor, yabancılığını ölçüp biçerek ona yaklaşıp yaklaşmamakta kararsızlık yaşıyordu. Kalbim, onun minik adımıyla ve kararsızlığıyla sarsılırken bebeğimin bu durumda olmasının suçlusunun kim olduğunu düşünüyordum.

Ona Doru'nun babası olduğunu söylemiştim ama Doğa için Doru, bir ezberden ibaretti. Belki bir fotoğraftan, bir surattan ya da yalnızca annesinin anlatımlarında yaşayan bir adamdan...

Birçok kişiye göre daha iyi tanıyordu onu lâkin hâlâ bir yabancıydı onun için. Bir çocuğun babasına yabancı olması kadar daha kötü ne vardı şu hayatta?

“Onu da kırmayacaksan sana yaklaşsın mı?” dedim yutkunarak. Beni yeterince kırmıştı ama kızımın kırılmasına izin vermeye niyetim yoktu.

Doğa'nın bunu yapmak istediğini ama ondan bir tepki beklediğini görebiliyordum. Doru'nun bende yarattığı yıkım çok büyüktü ama Doğa'ya bir şey yapmaz diye düşünüyordum. Onu da kırmaz...

Doru, onun minik yüzüne dikkat kesilmişti. Gözlerini bir an olsun yüzünden ayırmıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu ama şu an içinin suçluluk duygusuyla kaplandığını dolu dolu olan bakışlarından okuyabiliyordum.

Onun ne hissettiğini umursayamıyordum. Çünkü az önce sözleriyle beni yalnız başıma bırakmıştı. Canımın acısı geçecek gibi değildi. Onu görmezden gelerek, “Doğa,” deyince, “Adını Doğa mı koydun?” diye sordu Doru çatallı çıkan sesiyle.

Gülru, onun tepkisizliğine anlam verememiş gibi, “Doğa Yeşil Demir,” dedi usulca. Kapının hemen önünde duruyor, aramızdaki konuşmanın garipliğinden dolayı kafası karışmış gibi görünüyordu. Bir başlangıcımız olabileceğini mi sanmıştı? Buraya Doğa'yı getirirken bizim için umutlu muydu?

Bu saatten sonra bizden hiçbir şey olmazdı. Gülru'yla aramızdaki fark, benim olanları yadırgayamamamdı. Belki de Doru, Doğa'nın onun kızı olup olmadığını sorguluyordu. Buna inanmakta güçlük çekiyor ya da kafasında başka bir meseleyi tartıyordu. Ben onu aldatmışsam, böyle düşünüyorsa neden onun kızı olduğuna inanacaktı ki?

Gülru, “İki adı var. İkisine de tepki veriyor,” deyince Doru uzun zaman sonra sessizliğini bozdu. “Yeşil,” dedi belli belirsiz ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Yüzüne daha derin bir çaresizlik hâkim olurken gözleri benimkileri buldu. O sırada Doğa, babasının onun adını seslendiğini düşünerek ayağındaki yeşil, çiçek desenli çizmelerini inceleyen bakışlarını ona kaldırdı. Hemen sonra bana baktı. Benden onaylamamı istiyordu.

“Git ona,” dedim. Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Bacağımdaki ağrıya rağmen ona doğru adımlayıp önünde diz çöktüm. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Her ne kadar Doru'yu tanısa da ona karşı yabancılık çekiyordu. Ender'de bile böyle olmamışken, Doru'dan fazlasıyla çekiniyordu çünkü ondan bir adım bekliyordu.

Dişlerim bacağıma anlık saplanan şiddetli acıdan dolayı dudağıma geçti. Kesik kesik soluklar alırken Doğa'nın omuzlarını iki yanından tuttum. Ben daha bir şey diyemeden kollarımın arasına sokuldu ve yüzünü göğsüme sakladı. "Köpü," diyordu ağlayacakmış gibi. "Did di..."

Ne dediğini anlamadım ama başının üzerinden saçlarını okşadım. Hangi köpekten bahsediyordu? O yinelerken, "Köpü did di," diye Gülru, "Kahve'den bahsediyor sanırım. Dışarıdaydı az önce. Uzun zamandır ben de görmüyordum ortalıklarda. Bir anda önümüze fırladı. Doğa önce ondan korktu ama sonra ansızın gidince üzüldü. Onu anlatmaya çalışıyor," dedi.

"Yine görürüz onu üzülme," dedim saçlarını severek. "Seni ona götürürüm. Ama şimdi..." dedim Doru bir tepki versin diye kendimi ona bakmaya zorlayarak. Doğa başını göğsümden kaldırmıyordu. Kendini saklıyordu.

Bakışım la Doru, "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, Erva. Sen nasıl böyle bir şeyi bana söylemeden gidebildin? Gerçekten anlamıyorum. O benim kızım ve..." dedi.

Burnumdan güldüm. Bakışlarımı gözleriyle buluşturdum. "Konuşacak çok şey var üstegmen. Kayıplarım var. Kayıplarımız var. Ama ikimizin bir kızı var. Sorgulamakta haklısın. Az önce beni suçlarken buna hakkın olduğunu anladım," dedim soğuk bir tonlamayla. "Onu kabul etmek zorunda da değilsin. Buraya gelirken böylesini hayal etmemiştim. Şüphelerini sonraya sakla. Şimdi sadece Doğa'nın buradan mutlu ayrılmasını istiyorum."

Doru başını iki yana salladı ve dolan gözlerini Doğa'ya çevirdi. İki yanında duran ellerinin yumruk oluşunu izledim. "İki yıl boyunca sakladın," dedi kendi kendine konuşur gibi. "İki lanet yıl!"

Gülru'nun onun sözlerine tepki göstermek için bir adım attığını görünce gözlerimle onu durdurdum. Şu an ne bunları konuşmak ne de olanların tartışmasını sürdürmek istiyordum.

Doğa başını usulca kaldırıp, bakışlarını gözlerinden birini kapatarak babasına çevirdi. Böyle yaparsa Doru'nun onu görmeyeceğini mi düşünüyordu, bilmiyordum. Babasının onu izlediğini fark edince yüzünü çabucak geri sakladı.

Doru, "Peki, bana bunu söylemek için neden iki yıl bekledin?" diye sorduğunda kızımı kollarımın arasına sakladım. "Sen neden arayıp sordıysan o sebepten. Keyfim yerindeydi orada. Öyle ki aklıma bile gelmedin. Günümü gün ederken sana ihtiyacım yoktu."

Doru yataktan kalkıp eliyle burun kemerini sıktı. Etrafında bir, iki adım atarak hızlanan nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Gözlerindeki doluluk

artarken eğildi ve ellerini dizlerine dayadı. Direkt bana bakıyordu. "Gittin," dedi suçlamaktan çok kırıldığı yeri vurgularcasına.

"Bu yüzden mi beni arayıp sormayı kestin?" dedim onun aksine öf. kemi direkt ona doğrultarak. "Bu yüzden seni aldatmış olabileceğimi mi düşündün?"

"Hayır," dedi Doru açıklayacakmış gibi. Dizlerinin üzerine çöktüğü anda devam etmesini engellemek için ellerimden birini kaldırdım. "Yeter, ne diyeceğinin bir önemi yok." Gözlerimle kollarımın arasında duran ve yüzünü saklamaya devam eden kızımı işaret ettim. "Onunla tanışmayacaksan buradan görüreceğim. Sen adım atmalısın. Heyecanlı, görmüyor musun?" Tam şu an da dolmaya hazırlanan gözlerimi ondan kaçırdım. Doğa'nın şu hali fazla dokunuyordu.

"Ben çok yorgunum," diye fısıldadım. "O kadar yorgunum ki devam etmeye gücüm kalmadı."

Doru tek adımda yanımıza gelip bir dizinin üzerine çöktü. Gözleri benim dolu dolu olmuş gözlerimle buluştuğunda yalnız benim duyabileceğim şekilde boğuk sesiyle, "Özür dilerim," dedi. Özrünün bende artık bir hüküm mü yoktu. Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp derin bir nefes aldım.

Doğa'ya uzandığında, Doğa da başını kaldırıp ona baktı. Doru'nun eli onun boynuma sarılı duran kolunu tuttu. Uzun, güçlü parmaklarının arasında kızımın bileği incecik kalmıştı.

Doru, "Doğa," dedi sesini olabildiğince yumuşak çıkarmaya çalışarak.

Doğa az önce çekingen duran kendi değilmiş gibi tüm dişlerini göstere göstere sırtıttı. Sonra da elleri boynumdan çözöldü. Hemen ardından yarım bir şekilde çevirdi kendini Doru'ya doğru. Çünkü babasından beklediği ilk adımı almıştı. Babasının tutmadığı diğer eli önce tereddütlü, sonra da emin bir şekilde Doru'nun kazağının üzerindeki asker künyesine dokundu. Ardından minik parmakları kolyeye dolandı. Parıl parıl parlıyordu ve bu dikkatini çekmiş olmalıydı.

Dokunuşuyla eşzamanlı olarak Doru onu kendine çekip, iri kollarının arasına aldı. Bir zamanlar benim en güvenli gördüğüm, yuva dediğim o yerde şimdi kızım duruyordu. Doru onun başının üzerine dudaklarını bastırıp, gözlerini kapatarak kokusunu içine çektiğinde gözyaşlarımı serbest bıraktım. Onu koklayışını duyduğumda kendimi kaybederek ağlamak üzereydim.

Ben ona kavuşmayı hayal ederken...

Ayağa kalkıp Gülru'ya doğru adımladım. "Ağlama," dedi benden beter halde burnunu çekerken. İşte bu mümkün değildi. Başımı iki yana salladım yaşlar yanaklarıma sıralanırken. "Biraz hava almalıyım," dedim sondaymış, her an kırılıp dökülecekmişim gibi.

Son bir kez bakışlarımı onların kucaklaşan hallerine yönlendirdim. Doğa başını Doru'nun göğsüne yaslamıştı. Minik elleri, babasının iri kollarının üzerinde duruyordu; parmakları orayı kavramaktan çok uzaktı. Sevgi dolu mavi gözleri kapalıydı. Yüzünden mutlu olduğunu ve tüm huzursuzluğunun dindiğini kolayca anlayabiliyordum.

Doru derin bir nefes aldı ve kendini iyice yere bırakarak Doğa'yı tamamen göğsüne yasladı. "Köpü," dedi Doğa az önce gördüğü köpeğin taklidini yapmaya çalışarak. Havlamadan çok kurt ulumasına benzeyen minik sesler çıkıyordu. Bana anlattığını şimdi de ona anlatmaya çalışıyordu. Doru, Doğa'nın başının üzerini öperken gözleri bir anlığına gözlerime takıldı.

Pişmanlık... orada gördüğüm tek şeydi. Gözlerimi ondan kaçırdım.

Gülru'ya dönüp, "Yanımdan ayrılma olur mu?" diye fısıldadım. Gülru anlayışla başını sallayınca yavaşça verandaya doğru yürüdüm.

En üst basamağa oturup bacaklarımdan birini düz bir şekilde aşağıya doğru uzattım. Kırık olmadığını anlayabiliyordum. Ağrısı artık ilk andaki kadar yoğun değildi. Belki de başka yerlerim daha fazla yaralandığı için hissetmiyordum.

Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordum ama başaramıyordum. Bir zaman sonra kendi içimde kaybolmuşken, arkamdan kapının açılıp kapandığını duydum.

Gülru, "Onu kucağına aldı ve asla bırakmıyor. Yerde öylece oturuyorlar. Doğa da sesini çıkarmıyor. Şimdiden babası olduğunu biliyor gibi," dediğinde içimi çekerek omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Eli omzuma dokununca yana kaymamı istediğini anladım. Ben çekilince o da hemen yanıma oturdu. Yüzümü incelediğini hissediyordum ama bakışlarımı bahçenin uzak noktalarında dolaştırıyordum.

Kulübemin üzeri bir parça karla kaplanmıştı. Çimenler karla örtülmemişti ama yer yer tutunmaya çalışıyordu.

Lojmana gelirken umursadığım, hatta heveslendiğim şu şey hiç etki etmiyordu artık ruh halime.

Elimin avuç içini önüme uzattım. Kar taneleri içine dökülmeye başladığında tenimin sıcaklığı onları düştüğü yerde su damlalarına dönüştürüyordu.

“Doğa sevinecek. Geldiğimiz ana göre daha da artmış. Bugün onunla annemin evinin bahçesinde oynarım biraz. Az sonra yola çıkarsak ve eve gidene kadar da durmazsa, elle dokunabileceğimiz kadar olur mu dersin? Babam da ilk karımda yanımdaydı. Ben de onun yanında olurum.”

“Erva,” dedi Gülru önceki meselede kaldığını ve hâlâ ona üzüldüğünü belli edercesine bir tonlamayla. Bu konu hakkında konuşacak halde değildim. Uzun bir süre hiç konuşmadan sadece kendimle kalmak istiyordum.

“Sonra anlatırım, Gülru. Ya da anlatamam. Şimdi konuşmak istemiyorum, bir bunu biliyorum.” Başımı ona çevirdim. Elimi de kapatıp dizlerimin üzerine aldım. “Seni kıracak şeyler mi dedi?” diye sorunca gözlerimdeki tomurcuklar büyüdü. Başımı iki yana sallamamla tek damla yaş süzülerek yanağımdan çeneme indi.

“Ne dedi, Erva?” Dizimde duran elimi tutup avuçlarının arasına aldı. “Ne dedi de seni bu kadar üzdü?”

“Sonra Gülru,” dedim yutkunarak.

Bunu yapmazsam yaşlar hepten serbest kalacaktı. Çok doluydum ve ben artık ne ağlamak istiyordum ne de ondan konuşmak. “Eğer konuyu kapatmazsak ağlarım. Üstelik durduramam da kendimi. Çok zorlanıyorum zaten gözyaşlarımı tutmakta. Konuşturma beni, ne olur. Onun için tek gözyaşı dahi dökmek istemiyorum.” İstemekle olmadığını biliyordum. Muhtemelen yalnız kaldığım ilk anda içimde tutmak için savaştıklarım sabırsızca dışıma dökülecekti.

“Peki,” dedi anlayışla. Parmakları elimin üzerini ovdu. “Nasıl iyi hissedeksen. Anlatmak istemezsen de anlarım.”

Gözlerimi gökyüzüne kaldırarak burnumdan nefes aldım. Biraz daha rahatlayabilmek içindi ancak göğsümün altı hâlâ acıyordu. Ben nefes aldıkça batıyor, gözlerimi doldurmaya çalışıyordu.

Bir saat sonra Gülru havadan dolayı üşüteceğim korkusuyla konuşurken, ellerimi dizlerimin arasına almış merdivende öylece oturmaya devam ediyordum. Doru, kucağında Doğa’yla kapıya çıktı.

İki yıl geçmesine rağmen onun adım seslerini hâlâ tanıdığımı fark ettim. Telaşsız adımları, Gülru’nun geçsinler diye boşalttığı basamakları inip önümde durduğunda donuk bakışlarımı ikisine kaldırdım. Kıpırdamadım, Doğa’yı ondan almak için en küçük bir şey yapmadım. Söyleyecekleri olduğunu görebiliyordum.

Doğa'nın üzerindeki montunun kapüşonunu başına geçirdi. "Konuşmamız gerekiyor ama bunu yapmak istemediğini-" dediğinde sözlerini bölercesine başımı salladım. "İstemiyorum."

"Biliyorum," dedi boğuk çıkan sesiyle. Yutkundu ve bakışlarını Doğa'ya çevirdi.

"Babanlarda mı kalıyorsun?" diye bir soru yöneltti.

Ona baktım, baktım, baktım... Ben cevap vermeyince bakışlarını yine benimkilerle buluşturdu.

"Ben hep onda kaldım," diye ağzımın içinde anlaşılmaz bir şeyler döndürdüm. Ben anlıyordum da o anlamazdı. Babamın öldüğünü bile bilmiyordu. Bazen, konuşmaya devam ediyor olsaydık ona söyler miydim diye düşünüyordum. Beni arasa muhtemelen ona söyler ve yanıma gelmesini isterdim. Onsuzluğa ancak bir yıl dayanabilmişim. O zamanlar da Doğa iyi olsun diye çabalamaktan gözüm hiç kimseyi görememişti. Ancak sonrasında, özellikle babam gittikten sonra yalnızlığım etime, kanıma geçmişti.

İlk önce ben onu terk etmişim, sonra o beni... Ben ondan haber alamamaya dayanamamıştım da o, bir yılın tamamında buna nasıl dayanmıştı?

Bakışlarım babamdan kalma düşüncelerden çıkarken Doru'nun Doğa'ya içi gider gibi bakan gözlerine takıldım. "Ben ona doyamadım," derken Doğa'nın boynuna gömdü dudaklarını. Öptü. Hemen sonra yalvarır gibi, "Bugün burada kalsanız-" diyecek olduğunda ayağa kalktım.

"Biz gidelim," dedim Doğa'ya kollarımı uzatarak. Bana bakıyordu. "Annesi," dedi gülerek. Onu kucağıma aldım.

"Benim evim, babamın evi," dedim Doğa'yı kollarımla üşümesin diye iyice sararken. Boynuma değen dudakları esniyordu. "Onu senden saklayacak değilim. Ama bizim şimdi gitmemiz gerekiyor. Bir dahakine daha uzun vakit geçirirsiniz."

"Ya sen?" diye bir soru yönelttiğinde gözlerinin içine baktım. Aramızdan rüzgârın sardığı bir sessizlik geçtikten sonra dayanamıyormuş gibi konuşmaya başladı. "Baban yazdı bana, Erva. *Bırak peşini, o çok mutlu* dedi. Sen Yankı ile..."

"Kes sesini!" diye bağırdım. Gülru'nun elini omzumda hissetmeme rağmen devam ettim. "Benim babamı yalanına alet etme! O asla yapmaz öyle şey! Benim babam yapmaz!" Her *baba* dediğimde gözlerim doldu, boşaldı. Ondaki hâlâ geçmiş zamanda bahsedemiyordum. "Babam yapmaz." Doğa ağladığını fark etmişti ve minik elleri yüzümü kurulamaya çalışıyor, siliyor, seviyordu.

“Senden çok o sahip çıktı bize. Dağ oldu, dayanak oldu, omuz oldu. Doğa’ya o baba oldu. Yıkıldı! Yoruldu ve yıkıldı! Altında en çok ben kaldım! Baban deme bana, inanmam!” Başımı iki yana salladım. “Benim babam yapmaz! Sen her ne duyduysan çok kolay inanmışsın. Bizi de çoktan bitirmişsin!”

Bir adım atıp ondan uzaklaşacaktım ki kolumdan tuttu. “Yıkıldı ne demek?” diye sordu bakışları yüzümde endişeyle dolaşırken. Bir cevap arıyordu. Ama bunu ona ben söylemeyecektim.

“Gülru!” dedim başımı yana atarak. “Anlat ona olan biteni. Bilsin,” dedim bakışlarımı Doru’nun yüzüne çevirerek. Neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyordu. “Bilsin biz diye bir şey kalmadığını.”

“Babana ne oldu, Erva?” diye sorduğunda, gözlerinin gözlerimden çoktan bir cevap çıkardığını anladım. Kolumu silkeleyip elinden aldım.

Arkama bile bakmadan patika yola doğru yöneldiğimde, Gülru ona öfkesini kusarcasına her şeyi anlatmaya başlamıştı. Babamın öldüğünü söyledi ona. Bizden bahsetti. Doğa’dan ve onun hastalığından. Onun sesi kulağımda duyulmaz olduğunda ben çoktan Doğa’yı arabamın arka tarafındaki bebek koltuğuna oturtmuştum.

Kendi tarafıma geçerken Doru’nun bize doğru koştuğunu gördüm. Ona son kez bakıp arabaya bindim. Hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırdım.

Aynamda Gülru’nun onu durdurduğunu gördüm. Ender de hemen arkalarındaydı.

Görüntüleri aynamdan silindiğinde ben yine Doğa’yla yalnız kalmıştım.

Gülru, “Hiç konuşmadınız mı?” diye sorduğunda kestiğim turtaları tabaklara yerleştiriyordum. Bir hafta önce kızlara yaptığım ilk turta yanmıştı, bu yüzden Gülru için yenisini yapmıştım.

“Konuşmadık,” dedim kısa ve net bir şekilde. Onun hakkında konuşmak istemediğimi bildiği halde kendine engel olamıyordu. O günden bu yana tam bir hafta geçmişti.

“Ya o?” diye sordu gözlerimin içine umutla bakar gibi. Umudu bizim barışmamız için değildi. Gülru, onun pişman olduğunu duymak istiyordu. Bense bundan bahsetmek bile istemiyordum.

Anlatmayınca susmayacağını bildiğimden, “Bir haftadır her gün çaballıyor,” dedim. Gözlerini büyüttü. “Ama,” dediğimde ifadesi beklentisini

karşılayamayacağımı anlar gibi düştü. “Benim onunla konuşacak bir şeyim yok. En azından Doğa dışında.”

“Çocuğu ona bıraktın, çıktın yani,” dediğinde gözlerimi devirdim koldan sıkıldığımı belli edercesine. “Evine bile girmedim. Doğa’nın hastalığını konuştuk. Ben çok anlatmak istemeyince diretmedi. Daha doğrusu ben kızımın hastalığını dillendirmeyi sevmiyorum, Gülru. Sanki geri gelecekmiş gibi, yine bir şey olacakmış gibi,” derken yüzümü buruşturdum.

Elimden tabaklardan birini alıp koltuğa doğru yürüdü. İç geçirdiğini, omuzlarının inip kalkışından anladım. Kendi tabağını masada bırakıp onu takip ettim. Israrları sonucu kendime de bir dilim koymuştum ama yemek istemiyordum.

Otururken gözlerini üzerime ve almadığımı fark ettiği tabağıma dikti. “Hiçbir şey yemiyorsun,” dedi.

“İştahım yok, zorlama artık.”

“Sen bu haldeyken ben...”

“Sen ye. En yakın zamanda da test yap,” dedim gözlerimle karnını işaret ederek. Bana gözlerini büyüterek baktı. “Yok öyle bir şey. Hamile falan değilim ben,” dedi ama inanmadım. Gözlerimin önünde resmen aşeriyordu. Üstelik Mahir’in görevden ara bulup dört günlüğüne eve geldiğinden bu yana düzensiz regl olduğunu söylüyordu.

“Regl oldum, Minerva.”

Koltukta bacaklarımı kalçamın altına topladım. “İlk hamileliğinde de olmuşsun sen ve o da kısa sürmüştü. Üstelik ikinci ayında gecikiyorsun.” Ne dersem diyeyim kabul etmeyecekti. Gülru, ilk gebeliğinde düşük yaptığından hamile kalmaktan çok korkuyordu. Üzerinden yıllar geçmesine, Asaf olmasına rağmen. Bu yüzden daha fazla üstüne gitmemeye karar verdim. Ailemizde hamile kalmak ve bebeği taşımak gerçekten büyük bir sıktıydı ve bunun genetik olduğu öylesine belliydi ki.

Gülru tabağına gömülürken benim zihnim çoktan kızıma gitmişti. Ne yapıyordu acaba? Son bir haftadır neredeyse onu her gün Doru’ya bırakıyordum. Bizim aramızda olan şey, ondan bağımsızdı ve onların şimdi birbirine alışması gerekiyordu. Yanlarında olmayışım bu yüzden gibi görünse de gerçek hiç öyle değildi. Ben, Doru’yla yan yana gelmek istemiyordum.

Gülru, “Ne yapıyorlardır acaba şimdi?” diye sorduğunda *bilmem* dercesine dudak büktüm. “Şu kadarcık ayrı kalınca bile onu çok özleyorum.”

“Baban hakkında...” Sözüünü tamamlayamadı. Ne dedi diye devam ettirecekti muhtemelen çünkü ben bu konuda da bir şey anlatmamıştım.

“Adam duyduğundan beri yas tutuyor resmen. Tıraş bile olmuyor. Çok üzüldü, Minerva. Haberi verdiğimde nasıl yıkıldığını görseydin.”

“Görmeme gerek yok,” dedim sıkıntılı soluğumu bırakarak. “Onların her ne olursa olsun, birbirlerini baba oğul gibi sevdikleri bir gerçektir. Doru bir kez daha babasını kaybetmiş gibi davranıyor.”

Gülru, beni onaylarcasına başını salladı. Turtadan çok az yemiş olmasına rağmen elindeki tabağı iştahı kaçmış gibi kenara bıraktı.

“Ben dün ikisini izledim biraz. Sen, Neslihan’a gidince dayanamadım. Veranda da durup onlara baktım. Yanından bir an olsun ayrılmıyor, Minerva. Şu bir gerçek ki kan çekti. Doğa yanında büyüse bu kadar baba olurdu, Doru.”

Doru, Doğa’yı almak için kapısına her gittiğimde dakikalar boyu dil dökerek biraz daha onunla kalabilmek için resmen yalvarıyordu. Gözlerimin içine bakarken orada benden defalarca kez özür dilediğine şahit oluyordum. Beni suçladığı şeyi neye dayanarak yaptığını hâlâ bilmiyordum ve merak da etmiyordum. Onu affedemiyordum, muhtemelen bu hiçbir zaman da olamayacaktı.

Olanları, onun sözlerini kendime yediremiyordum.

Düşüncelerimden dolayı boşluğa dalmışken gözlerimin nemlendiğinden habersizdim. Gülru’nun, “Minerva,” demesiyle gözkapaklarımı kırptırıp ona baktım.

“O güne mi daldın yine?” diye sordu. Ayağa kalkıp gözlerimle odada çantamı aradım. “Ben gideyim artık. Annem bizi bekler. Dedemler birkaç güne dönüyor.” Telaşla hareket ediyor olmamdan ötürü o da ayağa kalktı. Çantamı karşıdaki koltuğun üzerinde benden önce bularak uzattı. Bir an aklındakileri dillendirmek için çantayı geri çekti. Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Artık Doru’dan bahsetmek istemiyordum çünkü onun adı geçtikçe boğazıma yumru olup oturan bir acı hissediyordum.

“Ne dedi o sana?” diye sordu. Çantayı elinde sıkıyordu. “Bana anlatmadığın şeyler var, değil mi? Seni suçlaması gerçekten saçmalık ama ben seni hiç bu kadar kötü görmedim. Resmen ondan nefret ediyorsun.”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden elinden çantayı çekip aldım. “Daha ne desin ki!” diye yükseldim. Tavrımı Gülru’ya değildi. “Beni Yankı’yla olmakla suçladı. Ben de onun biriyle olabilme ihtimalini aklımdan geçiriyordum. *Belki biri vardır, o yüzden beni aramıyordur* diyordum ama onun beni suçlaması çok farklıydı, Gülru. Ben giderken yanıma en çok onu aldım. Oysa beni sakladığını sandığım yerde çoktan öldürmüştü.

Durum bu işte. Ondan nefret etmiyorum. İçimde öyle bir yeri kırdı ki toparlanamıyorum.”

Gülru oflayarak elini omzumda dolaştırdı. “Bunu düşünmesine ne nenden oldu, hiç merak etmiyor musun? Bak, onu savunmuyorum. Seni de o yüzden sorgulamıyorum ama bir şeylerin somutlaştırılması gerekiyor. O gün babanı suçlarken yemin ederim benim bile damarıma bastı.” Başımı salladım. Gerçekten saçmalıktı. “Ama sen kendi ağzınla söyledin. Doru babanı, kendi babası gibi görürdü. Ondan gelen bir şeye neden inanmasın? Babana iftira atacak değil ya,” diye devam etti sözlerine.

Gözlerimi yumdum. Söylediklerinde çok haklıydı. Artık düşünceler denizinde boğulmak üzereydim. İşin içinden çıkamıyordum. Bunu istiyordum, onu da bilmiyordum.

Gülru, “Hepsini geçiyorum. Seni böyle görmeye hiç alışkın değilim. Ona ben de kızgınım ama...” dediğinde bakışları kıyafetlerimde dolaştı. “Artık yeşil giymeyi bıraktın, Minerva. O kadar mı kötü? En azında kızının babasını dinlemeyecek kadar mı?”

“Şu an için evet. Onu dinleyemeyecek kadar. Boş ver, Gülru,” dedim iç çekerek. “Ben gidip kızımı alayım. Sen de oğlunun ödevlerine bak. Doğa’yı aldıktan sonra anneme geçeceğim. En çok onun ihtiyacı var bana.”

Evden çıktığımda, gözlerim bir anlığına üzerimdeki siyah triko elbiseye kaydı. Ben babamın yasını tutarken bile yeşil giymeye devam etmişim. Çünkü ona en çok o zaman ihtiyacım vardı. Gözlerinin rengini her an yanımda istiyordum. Ama bugün ve bundan önceki birkaç gün... Hepsinden kurtulmuştum.

Doru’nun evinin merdivenlerini çıkarken derin bir nefes aldım. Gıcırdayan basamağı atladım çünkü o bile içimi sızlatıyordu. Kapısının önüne vardığımda bir süre duraksadım. Sallanan sandalyesine ve hasır sepette duran şemsiyesine baktım. Onu daha önce kullandığına hiç şahit olmamıştım.

Sallanır sandalyenin önündeki sehpa da duran çakmak gözüme çarptı. İki yıldır Doğa için ağzıma hiç sürmemiştim. Bir elin kalbimi sıkıştığını hissederken adımlarım sehpaye yöneldi. Bunu yapmamalıydım ama kendime engel olamıyordum. Paketi elime aldım ve kapağını araladım. İçinden bir tane alırken hem elim titriyordu hem de evinin kapısına çevrilen bakışlarla birlikte kalbim yakalanma korkusuyla hızlanıyordu.

Ona kırgınlığım geçmemişti, geçecek gibi de değildi ancak bu benim için ihtiyaçtı. İnsan sevdiği tarafından yerden yere de vurulsa aşkından

kurtulamıyordu. Paketi yerine bırakırken sigarayı çantamda korunaklı bir yere sakladım.

Merakımdan sigara içmeye başladığım günleri hatırlıyordum. Doru sigarasını dertli dertli dudaklarına her yaklaştırdığında bakar kalırdım. *Acaba benim derdimi de geçirir mi* derken içimde daha büyük mesele oluşu da yine bu sigaralar yüzündendi. İnsan bir adamın içtiği sigarayı bile kıskanır mıydı?

Altdudağıma dişlerimi geçirirken ellerim montumun ceplerinde, topuklarımın üzerinde döndüm. Verandadan bahçenin manzarası güzel görünüyordu. Huzurluydu. Hava soğuktu ama rahatlatıyordu.

O güne gittim. Burada durup kulübe baktığı, benim için üşüyecek nöbet tuttuğu o güne. Rüzgârı kıskanışına ama bunu bir türlü itiraf etmeyişi.

Üsteğmenim, zamanı geri almayı öyle çok isterdim ki dedim içimden.

Benim onu aldatabileceğimi nasıl düşünebilmişti? Neden bir kere olsun gerçekleri benden dinlemek istememişti? Doğru, ben de onu beni unutmakla suçlamıştım ama... O gerçekten beni unutmuştu.

Akşamın ayazını içime çekerek kapıya doğru adımladım. Az önce sigarasını gizlice aldığım için yanaklarımdaki utanç kızarıklarıyla kapıyı çaldım. Hava soğuktu. Beklerken içimi de soğuttum. Aklıma gelen anıları geri gönderdim.

Doru'nun adımları kapının arkasında belirdiğinde kalbim gırtlığımda atıyordu. Kapı açıldığında bakışlarımı önümde tutuyordum. "Doğa," dedim yutkunarak. Vakit kaybetmek istemiyordum çünkü yanında olmak beni çok zorluyordu.

"Uyuyor," dedi Doru. Bakışlarımı anlık yüzüne kaldırdım. Onunkiler yüzümün her yerindeydi. "Biz biraz ortalığı dağıttık beraber. Yorgun düştü galiba," derken dudak kıvrımları belli belirsiz yükseldi. Gülümsemedi, benim yüzümdeki soğuk ifadeyi silmeye çalışıyordu. Aynı şekilde karşılık veremedim.

"Arabada uyur-" diyecektim ki kapıyı sonuna kadar açıp kenara çekildi. "Gelsene. Bir şey buldum, Erva."

Kaşları havalandı *ne* dercesine. Merak ettiğimden değildi. Etmiyordum. Sadece kızımı alıp gitmek istiyordum.

"Babanın," dedi boğazındaki düğümü yumuşatmaya çalışıyormuşçasına yutkunarak. "Fotoğraflarını buldum. Eski fotoğrafların arasında. Annene onları bulacağım diye söz vermiştim. Buldum."

Yüzüne bir süre baktım ama sonra ne yaptığımı anlayarak hemen kaçır-
dım. “Be- ben getirirsen götürürüm,” dedim kekeleyerek. Beni şaşkınlığa
uğratıp kekelememe neden olan şey, Gülru’nun anlattıklarında haklı ol-
masıydı. Son bir haftadır onun yüzüne yeterince bakmamıştım. Sakalları
çok uzamıştı, saçlarıysa dağınıktı. Aslında beni şaşırtan bu değildi. Doru’yu
daha önce bu kadar tükenmiş ve yorgun görmemiştim. Kötü görünüyordu.

İçeriye doğru birkaç adım attı. “Sen de varsın birkaçında. Karargâha
gelmiştin ya hani bir keresinde.”

İtiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki gözden kayboldu. Yatak
odasına girmişti. Arkasından bağırıyordum çünkü Doğa’nın uyuduğu-
nu söylemişti.

“Doru,” dedim öfkeli bir fısıltıyla. Elbette duymadı.

Oflayarak ayakkabılarımı çıkarırken düştüğüm duruma küfrediyor-
dum. Girmem dediğim eve giriyordum. Üstelik kendime söz vereli bir haf-
ta bile geçmemişken.

İçeriye giren adımlarım ağırlaşırken kalbim mümkünmüş gibi daha hız-
lı atıyordu. Yatak odasının sonuna kadar açık kapısına varmamla, Doğa’yı
yatağın tam ortasında uyurken bulmam bir oldu. Doru yerde, bir kutu
dolusu fotoğrafın önünde oturuyordu.

Ellerindekilere öyle bir bakıyordu ki. Bir an için gözlerinin dolduğunu
düşündüm. Birini kaldırdı ve kapının önünde durduğumun farkında ola-
rak bana doğru çevirdi. “Annene götürmelisin bunları.”

Doru o günün akşamı anneme taziye gelmişti. Annem onu hoşgö-
rüyle karşılayıp, hiç kin gütmenden bir evlat gibi kucaklamıştı. Doru’yu ilk
gördüğü an ağlamış, kocasının acısını bile unutup ona Doğa’nın hastalığı-
ndan bahsetmişti. Onca zaman ne çektiğimizden. Babamın kızım için neler
yaptığından...

Bense o anlarda yanlarında olmamayı tercih etmiştim. Evin duvarları
incelmişti sanki ve ben nereye kaçarsam kaçayım, Doğa’nın hastalığını an-
nemin anlatımından bir kez daha duyup yaşamıştım.

Ona doğru adımlayıp çantamı yatağın kenarına koydum. Babamı tam
şu anda kucaklıyormuşum gibi daha önce hiç görmediğim fotoğrafını alıp
dolu dolu olan gözlerle inceledim. Üzerinde askeri üniforması vardı. Her
zamanki gibi çok yakışıklıydı. Dizlerim beni dinlemeyi bırakınca olduğum
yere usulca oturdum. Dudaklarım babamın fotoğrafıyla buluştu. Öptüm,
sanki kokusunu alabilecekmişim gibi kokladım. Dudağımdan firar eden
sessiz hıçkırıklar onu çok özlemektendi. Anne ve baba sevgisi çok başkaydı.

Ben çocukken bazen onları kaybedersem ne yaparım diye düşünürdüm. O anların sonucu hep anne ve babamın kollarında biterdi. Öperdim onları öpücüklerimin sebebini belli etmeden.

Bu fotoğraf geçmişte kalan o anın yanından bile geçmiyordu ama elimde kalan tek şeymiş gibi baktım ona.

Doru bana doğru yaklaştı. "Ağla diye vermedim," diye fısıldadı. Çatlayan sesi benim kadar üzgün olmasındandı. Burnumu çektim.

Eli yüzümdeki yaşları silmek ister gibi yanağıma uzandığında, "Yapma," dedim ağlayan sesimle. Eli havada kaldı. Fakat hemen sonra beni dinlemedi ve önceden yaptığı gibi yanağıma avucunun içiyle sildi. "Sen yapma," dedi gözlerini gözlerime kilitleyerek. "Konuşmama, anlatmama izin ver, Erva. Ben ne seni-"

"Konuşmayalım bunları," dedim fotoğraf kutusunu önüme çekerken. Elimdekini içine atıp kutunun kapağını kapadım. Alıp olduğum yerden kalkacakken, elimi tuttu. Diğer eli boynuna gitti. Kazağının kenarından görünen zinciri içinden çekip önüne bıraktı.

İki alyans... iç içe geçmiş zincirin ucunda sallanıyordu. Biri benimkiydi. Diğeri ise... "Benimki hep buradaydı. Babanın attığı mesajda senden boşanmam gerektiği de yazıyordu, Erva," diye fısıldadı.

Elimi, elinden çekmek istedim ama bırakmadı. "O zaman hâlâ bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Seni korumak için bunu söylüyor sanmıştım. Ama şimdi... bilmiyorum, hâlâ bir cevap bulamadım ama ben hata ettim. Senden aslında hiç vazgeçmedim," dedi duraksamadan.

"Sen," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine dikerek. "İnandın! Bizi sildin. Benden değil, bizden vazgeçtin. Bitti, Doru. Olmaz artık. Bana söylediğin şey-"

"Sen de beni suçlamadın mı? *Başkası mı var* demedin mi? Çok sevmekten değil mi bu? Seni içimden atmayı başaramadığım için eve bile girmedim. Tek eşyanın yeri değişsin istemedim. Akıl kalpten daha hain. Kalbim ihanet etmedi. Ben sana geldim. Her ne olursa olsun, doğruyu senden öğrenmeye. Başkası varsa üzülürdüm ama senden öğrenmiş olurdum."

Fısıldayarak konuşmama rağmen tüm öfkem yeterince ortadaydı. "Sen bana gelmedin," dememle gözlerime öyle bir baktı ki susmak zorunda kaldım.

"Geldim," dedi her ne düşünüyorsa bundan tiksiniyormuşçasına kollarını çatarak.

“Yankı’yı mı görd-” diyecektim ki eli ağzıma kapandı. İsmi bile söylememe tahammülü yokmuşçasına bakıyordu yüzüme. “O evveliyatını sıkıtiğimi gördüğüm yerde kan revan içinde bırakmazsam bana da Doru demesinler!” dedi öfke saçan soluğunu yüzüme bırakarak.

Elini ağzımdan çözdüm.

“Ne istiyorsan onu yap! Ne haliniz varsa görün, umurumda bile değil,” dedim ayağa kalkarken. Başımı iki yana salladım. “Seninle ben diye bir şey yok artık. Sil aklından. Seviyorum da deme-”

“Annesi!”

Her ne kadar fısıldaşarak da konuşsak, Doğa uyanıp beni görmüştü. Yatakta karnının üzerine dönerek kalktı ve elleriyle destek alarak doğruldu. Saçları dağılmıştı. Bukle bukle yüzünün yanlarına dökülüyordu.

Olabildiğince gülümsemeye çalışarak, “Gel bana annem,” dedim. Doğa minik adımlarını yatağın üzerinde dengeli bir şekilde atmaya çalışarak bana doğru yürüdü. Aramızdaki mesafe azalınca koşup açık olan kollarımın arasına girdi.

Uyuyup uyanınca misler gibi kokuyordu. Burnumu boynuna gömerek koklayıp öptüm. “Anneanneye gidiyoruz,” dedim kulağına doğru. Doru ayağa kalktı.

Doğa söylediğimi umursamamış gibi kollarımın arasından sıyrıldı. Yatağın kenarına tutunup kaydı. Yere inmeye çalışıyordu. Doru düşmesin diye onu izliyordu. Düşerse her an atılacakmış gibi.

Doğa, babasının bacağına sarılıp yanağını da bacağına yasladı. Doru, bunu yapmasını beklemiyormuş gibi şaşkınca dudaklarını araladı. Eğilip omzunu tuttu.

“Mama!”

Yemeği Doru’dan mı istiyordu? Ne zamandır? Sütüm bitmek üzereydi ama hâlâ onu ben besliyordum.

“Doğa!” dedim ama o ne beni duydu ne de babasının bacağını bıraktı. Doru derin bir nefes alıp dayanamıyormuş gibi usulca bıraktı. Eğildi ve onu kucağına aldı. Bana doğru bakıp, “Ben ona bugün senin bıraktığından farklı bir şey verdim,” dedi kabahat işlemiş gibi.

“Ne verdin?” diye sordum. İnşallah çikolata falan değildi. Doğa’yı öyle şeylere erkenden alıştırmak istemiyordum.

Doru kendi de anlam veremiyormuş gibi, “Menemen,” dedi.

“Menemen?” dedim doğru duydum mu diye emin olmak ister gibi. “Bildiğimiz mi?”

“Bir onu biliyorum,” deyince Doru, “Mama,” diye yineledi Doğa.

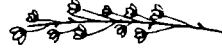
“İyi de Doğa yumurta sevmez ki?”

Kaşını kaldırdı. “Babası yapınca seviyormuş demek ki.”

“Anne yapar sana,” diyerek Doğa’ya uzandım. “Mama yapalım eve gince.” Lâkin o bana bunu istemediğini babasına sarılarak belli etti. Boyuna kollarını dolamış, göğsüne de başını yapıştırıp garip bir pozisyon almıştı kucağında. Poposu Doru’nun kolunda, havada duruyordu.

Başka zaman olsa şu görüntüsü bana çok sevimli gelebilirdi ama gelmedi. Tüm günü neredeyse Doru’yla geçirmişti. Beni hiç mi özlememişti?

“Biz gidip şu menemenden tekrar yapalım,” dedi Doru gözümün içine baka baka. Hemen sonra da önümden geçip gittiler.

Doğa’yı izliyordum. Doru ekmeğe bandırdığı menemeni onun ağzına uzatıyor, o da dudaklarını kocaman aralayıp lokmayı sabırsızca yiyordu.

Kollarım göğsümün üzerinde bağlıydı. Verandadaki masadaydık, şömine yanıyordu. Doru önüme bir tabak menemen ve ekmeğe koymuştu. Elimi bile sürmemiştim.

“Doymadı mı daha ya?” dedim sıkıntıyla solurken. “Bu kadar yemez normalde.”

Doru alttan güldü ama başını bana çevirmedi. Ekmeği tekrar menemene batırıyordu ki kapı çaldı. Elini peçeteye silip, yerinden kalkarak Doğa’yı da kucağına aldı. Sandalye korunaksızdı. O gidecek olursa bunu ben yapacaktım. Doğa’yı yanında götürecek sanırken getirip kucağıma bıraktı.

Sonunda kavuşmuştum kızıma. “Geliyorum hemen,” diyerek kapıya gidecekken kalkıp giderim diye düşündü sanırım, “Biraz daha. En azından Doğa doyana kadar,” dedi. O kadar çaresiz görünüyordu ki mecburen başımı salladım.

Doğa’nın ağzına, yanağına bulaşan domates lekelerini peçeteyle temizledim. Her yerine bulaştırmıştı çocuğun. Böyle mi yedirilirdi?

O sırada girişten, “Yüzbaşı!” diye ince bir kadın sesi yükseldi. İstemeden dikkat kesildim. Kimdi bu?

Doru, “Acil mi?” diye sordu.

“Bunu getirdim. Özel Kuvvetler Komutanlığından bir bildirim var. Size tebligat göndermişler.”

Doğa’yla birlikte ayağa kalktım. Onu kucağımda tutarken gözlerim çantamı arıyordu. Masanın köşesindeki sandalyenin üzerinde gördüm.

“Anladım. Teşekkürler, Zeynep.”

“Rica ederim komutanım. Hayırlı haberlerinizi bekliyoruz,” diyen kızın getirdiği bildiriye çok sevindiği sesinden belli oluyordu. O yüzük parmakta olmadığı sürece sevineni de çok olurdu. Şu an kıskançlık falan yapmıyordum. Doru ne hali varsa görebilirdi ama böyle bir ana denk gelmek canımı sıktı.

Kapı kapandığında Doğa’nın montunu giydirmeye çalışıyordum. Doru şimdi verandanın kapısının önünde duruyordu. “Gidiyor musunuz?” diye sordu.

“Evet,” dedim ters bir şekilde. “Fazla bile kaldık.”

Ne olduğunu anlamış gibi elindeki zarfı gösterdi. “Bunları getirmiş.”

“Bana neden açıklama yapıyorsun ki?” diyerek ona doğru adımladım. “Hayat senin hayatın.”

Elindeki büyük zarfı masaya doğru fırlatır gibi bıraktı ve derin bir soluk aldı.

Kalın parmakları koluma dolandı. Ansızın beni Doğa’yla birlikte kendine doğru çekti. “Benim senden ayrı bir hayatım yok,” dedi vurgulayarak. Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. “Doğa için kaldım burada. Biz seninle boşan-”

“Erva!” diye yükseldi Doğa’ya rağmen. “Beni yargıladığın şeyin aynısını yapıyorsun! Tamam, hatalıyım. Kabul de ediyorum ama tüm kapıları kapatıyorsun.”

Doğa boynuma sokuldu.

“Korkutuyorsun,” dedim titrek çıkan sesimle. “Onu korkutuyorsun.”

Doru’nun sert ifadesi anında yumuşadı. Doğa’nın omzuna dokundu. “Babam,” dediğinde Doğa’nın tepkisinden önce kalbim harekete geçti. Deli gibi atıyordu. Doğa’ya ilk kez *babam* dediğine şahit oluyordum.

“Babası,” dedi Doğa bal gibi çıkan sesiyle. Ona dönerek kaçaman gü-lümsedi. Doru onu kollarımın arasından çekip alırken, ben yerimde kaldım.

Onu yargıladığım konusunda haklıydı. “Ben,” derken bir adım geri çekildim. Parmaklarım çantamın kulpunu sıkıca kavradı.

Doru aramızda açtığım mesafeyi kapadı. “Bırakmam!” dedi üstüne basa basa. “Gördüğüm şeye, duyduklarıma rağmen senden vazgeçmedim. Seni hâlâ sevdiğim için kendime kızdım ama hepsi o şerefsizin yüzündendi. Bunu şimdi anlayacak kadar kördüm o zaman. Çok özlemiştim. Uzaktaydın. Şu an senin yaşadığın yanılsamayı hissediyordum. Ama ben senin gibi evrakçı bir kıza kanmadım, Erva. O kadar basit değildi. Yanında görmeyi istemediğim, daha önce defalarca konuştuğumuz o adam vardı. Aramadın diyorsun ama sen beni uzaklaştırıyordun. Yine de...”

Yüzüme eğildiğinde soluğu tenime dokundu. “O güvercinlik hiç yanmadı. Güvercin her gün canımı çok yaktı ama aynı yerinde duruyor. Gururunu severim ama bana boşanma deme.”

Kalbim boğazımda atarken derin bir nefes aldım. Buna ihtiyacım vardı çünkü onu dinlerken kesilmişti. Benden uzaklaşarak Doğa’yla masaya dönerken, olduğum yerden kıpırdamadan ikisini izledim. Doğa’yı kucağına oturttuğunda gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Sözlerinin beni etkilediğinin farkındaydı. Boynundaki zincirde asılı yüzüklerimize baktım. Elim uzun bir zincirin ucuna taktığım ama elbisemin yakasının altında sakladığım mavi taşlı kolyenin durduğu yere dokundu.

Bakışları o anda benimkini bulurken, “Bence tadına bakmalısın. Çok güzel olmuş. Görevdeyken menemen konusunda uzmanlaştım,” dedi. Menemen sürdüğü ekmeği Doğa’nın eline tutuşturdu. Sonra da parmağını peçeteye silerek az önce masaya fırlattığı zarfa uzandı. Açtıktan sonra içindeki kâğıdı çıkardı. Gözleriyle okurken dudağının kenarı yukarıya kıvrıldı. Hemen sonra gözlerini benimkilerden ayıramıyormuş gibi çevirdi.

“Binbaşım demeye alışabilir misin?”

7. BÖLÜM

YENİDEN YEŞİL

Avucuma sakladığım sigarayla odamın balkonunun kapısına doğru yürüdüm. Doğa yatağında uyuyordu. Kapıyı açtığımda bir anlığına duraksayarak kızımın huzurla uyuyan görüntüsüne baktım. Doru görevden döneli ve onlar tanışalı bir hafta olmasına rağmen babasına öyle alışmıştı ki. Yatağında her şey yolundaymış gibi uyurken aynısını yapabilmeyi istedim. O günden sonra başımı ne zaman yastığıma koysam uyuyamıyordum. Beni suçladığı konuyu düşünüyor, ona verdiğim tepkiyi tartıyor ve bundan sonra ne olacağı konusunda bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum.

Balkona çıkıp kapıyı sessizce arkamdan kapattım. Hırkamı olabildiğince bedenime sararken cebinden mutfaktan çaldığım çakmağı çıkardım. Sigarayı da Doru'nunkilerin arasından almıştım. Yaptığım şeye dudak kıvrımlarım yükselirken, başımı iki yana salladım.

Kar hâlâ pıtır pıtır atıştırmaya devam ediyordu. Bahçe ışıklarından görebildiğim kadarıyla yer az da olsa kar tutmuş gibiydi. Bir hafta önce, Doru'dan döndükten sonra Doğa'yla bahçede kartopları yapmaya çalışmıştık. Ne var ki bir cevizden daha büyük değillerdi. Dolayısıyla hevesini yeterince giderememiştım. Böyle giderse onu daha yoğun kar yağan bir yere götürebilirdim. Kafa dinlemek için de iyi olabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve verirken önümde buhar bulutu gibi dağılışını izledim. Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Ucunu avuçlarımla rüzgâra karşı perdeleyerek yaktığımda, içime çektiğim ilk duman genzimi yaktı. Öksürmemek için kendimi sıkarken gülmeye başladım ve gözlerimde yaşlar belirdi.

Bakışlarımı yukarıya kaldırıp kesik kesik öksürürken, "Artık sigaranı da içemiyorum," diye söylendim. Rüzgâr saçlarımla arasına girip tutamları arkama doğru savururken, tenimde hissettiğim üşüme hissi titrememe neden oldu. Hırkamın delikleri rüzgârı içeriye sızdırıyordu. Titresem de bu iyi hissettiriyordu.

Bakışlarımı rüzgârın hızla tüketmekte olduğu sigaramda dolaştırdım. Ucundaki köze kendimi benzetebilirdim. Onsuzken yeterince bitmiştim. Şimdi yanımdayken daha hızlı yok oluyormuş gibi hissediyordum. Sigarayı dudaklarımın arasına götürdüm ve bu defa öksürmeden içebildim. İzma-riti rüzgâr söndürdükten sonra balkondaki çöp kutusuna attım. Hırkamın cebinden telefonumu çıkardım. Doru'dan on dakika önce gelen ve beni bu balkona çıkmaya zorlayan mesajı açtım.

Gönderen Doru: *Uyuyamıyorum. Seni özlüyorum.*

Bu mesajı ne düşünerek gönderdiğini bilmiyordum. Doru, bir hafta öncesine göre her şeyi telafi etmeye çalışıyordu. Özür dilemişti ama ben içimdeki kırgınlığı yok sayamıyordum. Ona cevap verip vermemek konusunda kararsızlık yaşıyordum. Cevap versem bile ne yazacaktım ki?

Soğuktan üşüyen parmaklarım telefonun ekranında dolaştı. Bir şeyler yazdım ama sildim. Eğer şu an ekranda benim cevap vermemi bekliyorsa yazıp sildiğimi mutlaka görüyor olmalıydı. Kendimi ona bir şeyler yazmaya zorladım. En sonunda, "*Yarın sabah Doğa'yı sana getireceğim. Müsaitsen tabii. Bir iş görüşmem var ama onu anneme de bırakabilirim,*" diye yazdım. Yazdığı şeyi yok saymıştım. Ona, onu hâlâ sevdiğimi ve çok özlediğimi yazamazdım. Hayır, bunu yapmayacaktım.

Ekranda beliren *yazıyor* kelimesiyle beraber kalbim tekledi. Gerçekten de benden cevap bekliyordu.

Gönderen Doru: *Sana ve kızıma her zaman müsaitim.*

Eğer zamanın varsa kahvaltı hazırlayabilirim.

Bana daha öncesinde hazırladığı kahvaltıyı düşününce yüzümde bir gülümseme belirdi. Bu demek oluyordu ki yine ya menemen ya da omlet yapacaktı. Ne yaptığımın hemen farkına vardım. İfademi toparlarken boğazımı temizledim ve parmaklarımı ekranda dolaştırdım.

Gönderen Erva: *O kadar zamanım yok. Doğa'yla daha fazla zaman geçirmen için sana fırsat sunmaya çalışıyorum.*

Göreve çıkana kadar sana iyice alışmış olur.

Bunu yazarak onun göreve ne zaman çıkacağını öğrenmeye çalışmıyordum. Sık görev aldığını söylemişti ama hayır, onun göreve çıkıp çıkmayacağını merak etmiyordum. Hem iş görüşmesi konusunda da ciddiydim. Artık bir şeyler yapmam ve kariyerimde de ilerlemem gerekiyordu.

Gönderen Doru: *Birkaç gün sonra Mahirlere katılacağım.*

Sonra da onlarla döneceğim. Bu iyi olur.

Mesajı okurken gözlerim kısıldı. Birkaç gün sonra mı? Bunu bilerek söylemiş olabilir miydi? Beni yakalamak için... Kızıyla yeni tanışmışken nasıl hemen göreve çıkabilirdi? Oflayarak karşıya baktım. “Adi!” diye söyledim. “Doğa’ya bunu nasıl yaparsın?”

Gönderen Erva: *Güzel. Onların da dönüyor olmasına sevindim. Özellikle Gülru için iyi olacak.*

Ekran da yazıyor yazısı belirdi ancak hemen silindi. Sonra tekrar belirdi ve noktalar zıpladı. Ne yapıyordu, benim gibi yazıp yazıp siliyor muydu? Hırkama daha çok sarınırken burnumu çektim. Hasta olmasam iyiydi. Soğuk hâlâ bana iyi geliyordu ama bu havada ince bir hırkayla dışarıda olmak da delilikti.

Gönderen Doru: *Gülru konusunda sana katılıyorum.*

Kocasını çok özlemiştir. Neslihan da bugün bana Yasin’i sordu.

Hepsi için iyi olacak. Ben de görev almaya çok alışmıştım, değişen bir şey yok. Belki kalırım, bir süre dönmem.

Dişlerimi sıktım. “Kal tabii,” diye söylendim. “Kal, hatta hiç gelme!”

Gönderen Erva: *Doğa’ya sen söylersin. Ben müdahale etmem.*

Dönmeyeceğini ona iyice açıkla.

Seni unutursa asla karışmam.

Gönderen Doru: *Hahaha. ☺ Hiç sorun değil, kızım beni anlar. İyi anlaşıyoruz, fark etmişsindir.*

Bu kahkaha neydi şimdi? Ona yazdığım son mesajı okudum. Beni nasıl anlamış olabilirdi ki? Üstüne alınacağı bir şey göremiyordum. Derken birden cevap aklımda belirdi. Gitmesini istemediğimi mi sanıyordu? Parmaklarım uçar gibi klavyenin üzerinde dolaştı.

Gönderen Erva: *Ben, Doğa’dan bahsettim ama sen yanlış anladın sanırım. Neyse, şimdi mişıl mişıl uyumaya gidiyorum. Sana da iyi geceler. Yarın sabah dokuz gibi Doğa’yı sana getiririm.*

İlk attığı mesajdan sonra nerelere gelmiştik öyle? Söylene söylene odama girdim ve ses çıkarmadan kapıyı kapattım. Üzerimdeki hırkayı çıkarıp içime işleyen soğğun geçmesini bekledim. Doğa’nın yanına üşümüş halimle giremezdim. O sürede odamdaki banyoya gidip dişlerimi fırçaladım.

Aynadaki aksim solgun görünüyordu. Birazdan yatağa girip, Doru'ya yazdığım gibi mışıl mışıl uyuyamayacaktım. Günlerdir uykusuzdum ve yerine bir yenisini daha ekleyecektim.

Doğa gözlerini benden alamıyordu. Hafif makyajlı yüzümü incelerken, parmakları iri dalgalar halinde maşaladığım saçlarımı seviyordu. "Güzel olmuş muyum, Doğa'sı?" diye sordum gülerken. Kucağında onunla patika yolu çıktığım için nefes nefese kalmıştım.

"Düzel," dedi dişlerini göstererek gülerken. Bakışları Doru'nun evinin kapısına çevrildi. "Babası," dediğinde gözlerim kızıminkileri takip etti. Doru ahşap verandasında durmuş bize bakıyordu. Elleri kumaş pantolonunun ceplerindeydi. Sakalları hâlâ uzundu, saçları dağınıktı ve uykusuz görünüyordu. Bana yazdığı mesajdaki gibi gece hiç uyumamış olmalıydı.

"Günaydın," diye seslendi. Başımı salladım. Doğa kucağında heyecanlanmıştı, kıpırdanarak yere inmeye çalışıyordu. Çimenler, bir türlü tutunamayan ama ıslaklığını üzerine bırakan kar yüzünden hafif çamurlanmıştı. Bu yüzden kızımı sıkıca kucağında tutmaya devam ettim. "Seni babana bırakana kadar bekle," dedim.

Doru merdivenlerin önünde bizi karşıladı. "Ben yine de kahvaltı hazırladım," diyerek Doğa'yı kucağımdan aldığı anda, yukarıya toplanan elbisenin eteklerini düzelttim. "Vaktim olmadığını söylemiştim," dedim.

Gözleri üzerimde dolaşıyordu. Krem rengi kaşe kabanımın içindeki lacivert elbisenin dekoltesinden başlayarak, şeffaf renkli külotlu çorap giydiğim bacaklarıma kadar süzdü. Yutkunduğunu fark ettim. Bakışları sonunda gözlerimle buluştuğunda, "Güzel görünüyorsun," dedi ancak ifadesi bir garipti. Yüzü sanki daha da solmuş gibiydi. "Nereyle görüşecektin? Seni bırakmamı ister misin?"

İltifatını bilerek duymazlıktan geldim. "Ah, buna gerek yok. Arabamla geldim. Eski çalıştığım yerle görüşmeye gidiyorum."

"Anladım," dedi giderek alçalan sesiyle. Morali mi bozulmuştu? "Eskiden sorun çıkaran bir müdür vardı. Endişelenmeli miyim?"

Kaşımı kaldırdım. "Cüneyt Bey mi? O çoktan kovulmuş. Hem neden endişeleneceksin ki? Başımın çaresine bakarım."

"Bakarsın, bakarsın da... Yine de seni bırakabilirim," dedi bana doğru bir adım atarak.

“Doğa ne olacak?” dedim kucağındaki kızımı işaret ederek. Beni bırakması için bahaneleri ortadan kaldırmaya çalışmıyordum. Bir cevap bulamamış gibi gözlerime baktı. “Anladım,” dedi en sonunda. “Sana iyi şanslar.” Kızımın döndü ve merdivenlere yöneldi. Neydi bu şimdi? Tavır mı yapıyordu?

“Doğa,” diye seslendim. Doğa, babasının omzundan başını kaldırıp yüzünü bana çevirdi. “Hemen döneceğim.” Ona öpücük gönderdim. Doru merdivenleri çıktı, eve girene kadar bana bir daha bakmadı.

Audi firmasının iş görüşmesinden dönerken Doru’yu düşünüyordum. Bana söyledikleri kalbimi kırmış olmasına rağmen hâlâ aklıma gelmesi, bugünkü yorgun halinin içimi acıtması bayağı saçmaydı. Yola dikkatimi vererek başımı iki yana salladım. Gerçekten saçmalıktı.

İş görüşmem güzel geçmişti. Yellow-Brown Plaza seneler önce bıraktığım ile aynıydı. Salih Karca benimle tekrar çalışmak için hevesliydi. Ona *şu an üzerinde çalıştığım bir şey olmadığını, iki yıldır Amerika’da olduğumdan işten uzaklaştığımı* söylemiştim. *Bunların sorun olmayacağını* dile getirmişti. İki yıl önce üretimden çektiğim projemi tekrar istiyordu. Bununla birlikte Cüneyt Bey’in boşalttığı koltuğu teklif etmişti. Ondan sonra işe başlayan biri vardı ama yeterli verimi alamamışlardı.

Tekliflerini düşüneneğimi ve şirketlerinde tekrar çalışmanın beni mutlu edeceğini söylemiştim. Keyfimin yerinde olması gerekirdi ama lojmana dönerken Doru’yu kafamdan atamıyordum.

Güvenliği geçtikten bir süre sonra arabamı patika yola park ettim. Anlaşılan karlı hava İzmir’i temelli terk etmişti. Doğa için üzüliyordum.

Yokuşu çıkmakta zorlandığımı fark edince bakışlarımı ayaklarıma indirdim. Görüşmeye giderken arabada değiştirdiğim topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı. Geri dönmeyi göze alamadığım için Doru’nun kapısına kadar aksayarak yürüdüm. Çivi gibi ince topuklar ahşap veranda da tıkırdadığında kapı direkt açıldı. Doru açtığı kapının önünde tek başına duruyordu. Ellerini ceplerine soktu. “Nasıldı?” diye sordu.

“Güzel.” Dudağımı büktüm. Boynunun yanında bir kesik vardı. Tıraş mı olmaya çalışmıştı? “Şey,” dedim parmağımla boynunu işaret ederek. “Oranı kesmişsin sanırım.”

Doru elini cebinden çıkararak boynuna kapattı. “Az önce banyodaydım. Doğa uyuyunca tıraş olabileceğimi düşündüm ama merdivendeki ayak seslerini duyunca...”

“Anladım,” dedim. Dudağımın kenarı istemeden yükseldi. “Onu alabilir miyim-”

“Gelsene,” diyerek kenara çekilince söyleyeceğim şey yarım kaldı. İfadeinden bunu çok istediğini görebiliyordum. Bu yüzden itiraz etmek için araladığım dudaklarımı kapattım. Başımı sallayarak ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Beni izliyordu. Hem de her hareketimi. Boyum topukluların üzerinden inince epey kısalmıştı. Ona değmemeye çalışarak yanından geçtim. Hâlâ bana bakıyordu. Kabanımı çıkarıp vestiyere astım. Ayakkabılarımı da yere bıraktım. Kısa elbisem şimdi iyice ortadaydı. Kalçamın altında bitiyordu ve belimin ince kıvrımından sonra aşağıya doğru bollaşıyordu.

Yürümeye başladığımda bakmasam bile bakışlarının nerede olduğunu biliyordum. Verandaya adımlarken zonklayan yanaklarımı rahatlatmak için konuşmaya başladım. Bu aynı zamanda kafamı da dağıtmak içindi. Onun beni izlediğini düşünmek istemiyordum. “Gülru’ya geçeriz birazdan. Doğa artık her gün Asaf’ı da görmek istiyor.” Verandanın kapısından girdiğimde Doğa’yı koltukta uyurken buldum. Masanın önünde durarak Doru’ya baktım. “Sonra da anneme geçeriz. Dedemler gidecek diye gözleri iyice bizi arar oldu. Sen de çıkacağın görev için hazırlanırsın.” Parmağımla boynundaki keşiği işaret ettim. “Onun için tıraş oluyordun sanırım.”

Doru tepki vermeden yüzüme bakmaya devam etti. O lanet olasıca yeşil gözleri yeterince konuşuyorken bir şey söylememesi iyiydi. Yüzüklerimizin takılı olduğu zincir koyu gri, boğazlı kazağının üzerindeydi. Yutkunarak bakışlarımı tekrar gözlerine çıkardım. “Bir sorun mu var?” diye sordum sonunda.

Yine bir şey demedi, gözlerimin içine baka baka bana doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha. Tam önümde durduğunda kalbim çıkmak için göğüs kafesimi yumrukluyordu. “Göreve falan çıkmıyorum,” dedi birden. Bana yukarıdan bakıyordu. Başımı geriye atıp çekildim ancak arkamda sandalye vardı, hiçbir yere gidemedim. Ellerinden birini sandalyenin üst kısmına yasladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan diğer elini de öteki taraftan sandalyeye sabitledi. Üzerime eğildiğinde dudaklarım aralandı. Kendimi köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordum.

“Doru,” dedim çatlayan bir sesle. “Ne yapıyorsun? Ayrıca neden yalan söyledin ki?” Resmen kekeliyordum.

“Gitme demen içindi,” derken gözleri yüzümde dolaşıyordu. O iki yeşil cam küre karararak dudaklarıma indikten hemen sonra gözlerime çıktı. “Sana o zaman da sormuştum, bir kez daha soracağım.”

Elimi göğsüne yasladım. “Neyi?” dedim nefes nefese. Kalbim çılgılık atıyordu. Ondan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

“Nasıl dayanıyorsun?”

Ona *neyi* diye sorduğum için kendime lanet ettim. “Beni,” dedim gözlerimi sıkıca yumarak. Öyle ki artık yüzümde değillerdi. “Öpmeyeceksin, değil mi?” Elimle göğsünü ittim ama kıpırdamadı. Nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşıyordu. Hayır, sadece dudağımda değildi. Tüm vücudumu nefesiyle tutuşturuyordu.

“Ben dayanamıyorum.”

Gözlerim irileşerek açıldı. “O senin sorunun.” Bunu neden söylemiştim şimdi?

Biraz daha eğildi. “Doru,” dedim geriye yatarak. Böyle yapmaya devam ederse ikimizi de masaya düşürecekti. “Beni nasıl kırdığını anlamıyor musun?” diye patladığımda sonunda beni bırakacağını düşünmüştüm. Ne var ki ifadesinde de üzerime eğilmiş pozisyonunda da bir değişiklik olmadı. “Konuşalım. Beni dinle. Benden kaçma,” dedi sadece.

“Sen söyleyeceğini söylemedin mi?” Çenemi dikleştirdim. “Yankı’yla birlikteymişim ya ben!”

Çenesi gerildi. Dudakları düz bir çizgi halini alırken gözlerimin içine kısılan gözleriyle bakıyordu.

“Neden seni aramadığımı hiç merak ettin mi, yoksa hemen kabullendin mi?”

Bunu sormasını beklemiyordum. “Güzel, demek konuşmak istiyorsun,” dedim. Yüzümdeki dik ifadeyi bozmadan ona biraz daha yaklaştım. Bana yaptığının aynısını ona yapmak mı? İyi fikirdi. Dudaklarımızın arasındaki mesafe neredeyse ortadan kalkarken, “Numaranı değiştirdin, Doru Demir! Sana nasıl ulaşacağımı hiç düşündün mü, yoksa hemen kabullenip ne hali varsa görsün mü dedin?” diye sordum. Fakat o an ayağımdaki çoraplar, pozisyonum da düşünülünce ahşap zeminde kaydı ve ben sorduğum soruyla kaldım. Geriye doğru sendelerken masaya çakılacağımı düşündüğümünden minik bir çılgılık savurdum. Beni aniden belimden yakaladı. Kendine çekeerek doğrulurken, göğsüne yapışmış durumdaydım.

Evine girmek baştan hataydı. Öfkeyle onu ittirdim. Doğa uykusundan uyanmıştı. Açılmakta zorlanan gözleriyle bize bakıyordu. “Babanın man-yaklığı kızım,” dedim Doru’dan uzaklaşırken. “Kusura bakma. Aslında hep böyleydi.”

Doru ellerini ceplerine soktu. “Hep böyle miydin?” diye sordu.

"Öyleydin!" dedim Doğa'yı kucağıma alırken. "Bana seni baştan çıkarıyorum diye laf atardın, sonra nasılsa kendimi banyonun duvarında bulurdum. Kendi uzak duramayışlarını bana yıkıyordun. Hatırla, kulübede bana evlenme teklifi ettiğinde yaptığını. Ben beş dakika sonra hediye aldığı koltukta, kucağındaydım! Sen," dedim suçlar gibi. Doğayla ona doğru adımladım. "Sen evlendiğimiz gün bile beni misafirlerden kaçırmış adam-sın. Manyaktın işte!" Kocaman açılmış gözlerle ona baktım. Kirpiklerimi kırıştırdım. Ne diyordum ben, Allah aşkına! Yüzüne yayılan gülümsemey-le yerin dibine girdim sanki. Yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Öyle ki kulaklarımda bir zonklama vardı; yanaklarım ya da kulaklarım patlayacaktı.

"Her detayına kadar hatırlaman güzel," dedi gayet rahat bir tavırla. Saniyeler öncesine göre keyfi epey yerindeydi. "Atladıkların da var ama olsun. Böyle manyak herkese nasip olmaz."

"Şu an ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedim önünde durarak.

"Ne yapıyormuşum?"

"Kendini güzelliyorsun." Doğa inmek isteyince eğilip onu yere bıraktım.

"Bunu neden yapıyorum?" diye sordu Doru. Sanki bilmiyordu. Ona gözlerimi devirdim. "Kendimi sana affettirmeye çalışmamdan bahsediyor-san, evet. Bunu yapıyorum. Karımı geri istiyorum," dedi.

"Daha önce neden çabalamadığını sorarlar adama."

Gerçekten mi dercesine gözlerini belirginleştirdi. O sırada Doğa veranda da dolaşıyordu. Gözlerimi Doru'nunkilerden alamasam da kızımın ne yaptığını biliyordum. Yerdeki minderi sürüklemeye çalışıyordu ama ağır olduğu için başaramıyordu.

Doru'nun eli, göğsümün üzerinde bağlı olan kollarımdan birini tuttu. Parmakları nazikçe kapanırken bakışları oradaydı. Geri çekilmek ve ondan uzaklaşmak istedim ancak yapamadım. Gözlerinden çaresizliğini okuyabiliyordum. Başparmağı kumaşın üzerinden kolumu usulca okşarken, "O anı hatırladıkça içim öfkeyle doluyor," diye mırıldandı. Ne görmüş olabilirdi ki? Doğa ve onun için acı çektiğimi mi?

"Sana geldim," dedi başını sallayarak. "Çabalamadığımı sanıyorsun ama babanın yazdıklarına rağmen geldim. Yankı'yla yakındın. Amerika'da ailenle birlikte onun evinde kalıyormuşsun. Bunu öğrendiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. O, Ceylin'le işbirliği yapmış bir hainken sen nasıl bir anda hepsini yok sayabildin?"

"Sana kim yazdı, ne konuda mesaj aldın bilmiyorum ama bunu babam yapmış olamaz," dedim fısıltılı bir bağırıyla. Dokunuşuna rağmen sakın

kalamıyordum. “Şunu söylemeyi bırak. Her ne olursa olsun, seni benden alıkoyan bir mesajmış. Bunu nasıl söyleyebiliyorsun ya? Karındım ben senin! Vazgeçmek bu kadar kolay mıydı?”

Burnundan güldü. Bakışlarında yıkım vardı. O konuşmak için dudaklarını aralıyordu ki aramızdaki yarım adımlık mesafeyi kapatarak yaklaştım ve bakışlarımı yukarıya, gözlerinin içine kaldırdım. “Sen bana gelmedin. Gelseydin bilirdim. Bunu da babamın üzerine atmayacaksın, değil mi?”

Başını sessizce iki yana salladı. “O ana kendim şahit oldum. Babana rağmen geldiğimde tek amacım seninle konuşmaktı. Evimize dönmen için seni ikna etmekte. Bunu daha önce yapmam gerekirdi ama sırf istediğin bu diye yerimde durabiliyordum. Aslında duramıyordum. Annemle ilgilendiğim anlar dışında gittiğinden beri tüm görev listelerine kendimi yazdırıyordum. Eve girmemek için, yokluğunu hissetmemek için...”

Doru’nun gözlerinde geçmişin izlerini görebiliyordum. Konuşurken o anları yaşıyor gibiydi. “Peki,” dedim yutkunarak, “Neden bu kadar bekledin? Ben sana gelene kadar sessizdin. Söylesene, ben dönmemiş olsaydım ne olacaktı?”

Doru derin bir nefes aldı. “Geri dönmeseydin ne olacağını inan bilmiyorum. Hâlâ cevapsız sorular var.”

“Yankı konusunda olduğunu görebiliyorum ve bu beni öfkeliyor. Babam onun Ceylin’le işbirliği yapmadığını söylediği için biz tekrar konuşmaya başladık. Amerika’da yanımızda olmasının tek nedeni, onun evini kullandığımız içindi. Sen ne dersen de ya da ben ne düşünürsem düşüneyim, babam onu seviyordu. Yankı’nın çocukluğunu biliyordu. Onun ailesiyle benim ailemin eskiden beri dost olduklarını biliyordun. Sen onu kıskanıyorsun diye ben aileme onunla görüşmeyin diyemezdim.”

Söylediklerime sinirle güldü. Yüzüme doğru eğildi. Fısıldar gibi, “Ben aldatmadığımı artık biliyorum ama bana ondan bahsetme! Seni yine kandırmayı başarmış anlaşılın. O hep haindi, hâlâ öyle!” dedi.

Başımı geriye atıp gözlerinin içine ters bir bakış attım. “Babam anlattı bana. İnanmayacaktım da ne yapacaktım? Benim en güvendiğim o. Bugün desin, bugün de inanırım.”

“Benim de en güvendiğim oydu, Erva,” deyince babamın ona gönderdiğini söylediği mesaja dokundurma yaptığını anladım.

“Ne dedi sana?” diye sordum. Güldü. Başını benden uzaklaştırmadan yana çevirip gözücüyle Doğa’yı kontrol etti.

Şöminenin önünde uyudu uyuyacak haldeydi. Az önce çocuğun uykusunu resmen bölmüştük. Minderlerden birinin üzerine boylu boyunca yattı ve esneyerek gözlerini ovuşturdu.

“Dedi ki,” derken bakışları tekrar gözlerimdeydi. “Sen Yankı’yla mutluymuşsun. Öyle iyi gelmişsiniz ki birbirinize, öyle iyi...” Gözlerim belirginleşti. “Benimle olduğundan daha huzurluymuşsun. Senin sorunsuz bir hayatı olan *ona* ihtiyacın varmış. Boşanırsak -ki sana bir tek bu engelmış-onunla mutlu olabilirmişsin. Bana söyleyemiyormuşsun. Söyleyebilseydin onunla...”

“Buna nasıl inanırsın?” diye böldüm sözlerini. Dinlemek bile nefesimi kesmeye yetmişti. Babamın hâlâ böyle bir şey söylemeyeceğine adım kadar emindim.

“Geldim,” dedi Doru çatallı çıkan sesiyle. “Sana geldim. Birine bile inanmadım. En güvendiğim adama inanmamayı seçtim de çıkıp geldim Amerika’ya. Üç gün sonra göreve çıkmam gerekiyordu ama ben soluğu yanında aldım. Kaldığınız evin önünde balkona benzer küçük bir veranda vardı. Beyaz demir parmaklıklar, salıncaklı koltuk...”

Kaldığımız evi birebir tarif ediyordu. Kalbim hızlanırken zihnim çıkmaz sokağa girdi. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. “Yankı o salıncakta oturuyordu. Sense onun kucağında. Başını göğsüne yaslamıştın. Gözlerin kapalıydı ve yüzünde huzurlu bir ifade vardı.”

“İmkânsız bu!” diye bağırdım. Kendimi kontrol edemedim. “Ben ona sözlerle bile yakın davranmamışken böyle bir an asla yaşanmadı.”

Doru başını iki yana salladı. Dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu. “Gördüğüm buydu. Onu orada gebertmek istedim. O salıncığı ona mezar yapacaktım. Beni gördü ama sana belli etmedi. Saçlarını sevdi, sense tepkisizce onun göğsünde gözlerini kapalı tutmaya devam ettin.”

Daha yüksek bir sesle, “Ben böyle bir an yaşamadım,” deyince öfkesi gözlerinden fışkırırdı. Belirginleşmiş yeşilleri iyice açıldı. Burun kemerini sıktı aksi bir şey söylememek için duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi. “Gördüm ama!” dedi üstüne basa basa. “Ender şimdi onu araştırıyor.”

Histerik bir kahkaha attım. “Madem öyle,” diye bağırdım. “Neden daha önce araştırmadın? Beni suçlamak daha mı kolay geldi!?” Doğa’yı kontrol ettim. Çoktan uyumuştı.

Çenemi tutup yüzümü aniden kendininkine çevirdi. Gözleri gözlerimin içine mihlanırken, “Kendinden pay biç!” dedi beni suçlar gibi ama alçak bir sesle. “Nasıl hissediyor insan? Seni aramayı bıraktım diye burada birine

âşık olabileceğimi düşünüyordun, değil mi? Benim gördüklerim çok ağırdı, Erva. Orada olmayı kendime yediremedim.”

“Ne değişti?” diye sordum. “Bizi bitirmek isterken ne değişti?” Elini bel boşluğumda hissettim. Kolu beni sarıp kendine çekerken, “Bir bakışın yetti inanmama. Gözlerini göremedikçe gurur içime duvar ördü. Uzak kalayım senden diye. Yokluğuna dayanabileyim diye. Ama seni karşımda bulunca... Bir bakışın yetti, Erva,” dedi. Ses tonu beni suçladığı o an yaşadığı pişmanlığı taşıyordu. *Bana da bir bakışın yetti. Bir de beni suçlayan sözlerin...* “Seni düşünmeden uyuduğum tek gecem olmadı benim. Ben seninle uyudum, seninle uyandım. Hal böyleyken, senden başkasını hayatıma almam nasıl mümkün olabilirdi?”

Göğsüm onun göğsünün altına yaslıydı. İşittiklerim kalbimi daha da hızlandırırken yüzümde dolaşan nefesi içimi kavuruyor, nefesimi kesiyordu. Yutkunarak bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Öfkemse hâlâ yerli yerindeydi.

“Gururdan ya da değil,” dedim soğuk bir tonla. “Bende hâlâ oturmayan şeyler var. Sende de. İnkâr etme çünkü gözlerinde görebiliyorum. Anlatırken hâlâ öfkeleniyor olman bile yeterli-” deyince ben, o bambaşka bir soruyla konuyu dağıtmaya çalıştı.

“Gülru onu çok zor şartlarda dünyaya getirdiğini söyledi...”

Başımı salladım ve hemen sonra önüme eğdim. “Doğa,” derken bakışlarımı kızıma çevirdim. Ateşin yansımaları mermer gibi görünen parlak beyaz tenine yansıyor. Gözkapakları derin uyku halinde olmasına rağmen kırpışıyor.

“Çocuk sahibi olmamın çok zor olduğunu söylemişti doktor. Ben sana bunu itiraf edemedim-” Sözlerimi bölercesine, “Ne zaman?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Evlilik teklifinden bir gün önce.”

“Sebepsizce ağladığın o gece,” dediğinde başımı salladım. “Doğa’ya belki de o gece hamile kalmışımdır. Bilmiyorum. Mucize gibiydi. Babanı kaybettiğimiz o gün bayılınca, doktorun yaptığı testlerde ortaya çıktı hamile olduğum. Sen bir hafta boyunca arayıp sormayınca, kendimi çok yalnız hissetmişim.”

Dudaklarının başımın arkasını öptüğünü hissettim. Benim için bunları şimdi bile konuşmak zordu. Boğazım düğümlendi, bir süre konuşmadan sadece nefes alıp verdim. Bana dokunsun, beni sevsin istemiyordum. Evet, buna çok ihtiyacım vardı ama ben bunu istemiyordum.

Geri çekilerek kollarının arasından çıktım.

“Bana gelmiş olsaydın belki sana onu söyleyebilirdim ama sen o gece bir mesajla süresi belli olmayan bir yolculuğa çıkacağını söyledin.” *Bunu yaptın* dercesine imayla başımı salladım. “Ben tek kaldığım yalnızlıkta sıkıştıkça sıkıştım. Babam *çocuk için gelecekse hiç gelmesin* diyordu. Tedavi için gidecektik biz Amerika’ya...”

Derin bir nefes alıp gözlerimi onunkilerden kaçırdım. Çünkü Doru’nun yeşil gözleri dolmuştu. Bakmak istemiyordum.

“Kanser doğdu, Doru,” dedim titreyen sesimle. Yutkundum. Bunu dillendirmek benim için hâlâ zordu.

“Yanımda olmanı öylesine isterdim ki,” dedi sıkıntılı nefesini bırakarak. Eli saçlarının arasına girdi. Hepsini dağıtırken bakışları şimdi daha dolu bakıyordu. Bu defa o, gözlerimden gözlerini kaçırdı ve etrafında adımladı. “Ailemin davranışları yüzünden bana da kırgın olduğumu hissedebiliyordum. Dilin aksini söylüyordu ama gözlerinden okuyabiliyordum. O gün sana geldiğimde gitmeyi en çok sen istedin. Ben gidiyordum, sen gidiyordun...” Durdu ve o zamana gitmiş gibi bana karşıdan baktı. “Aramızda bir uçurum açılıyordu, engel olamıyordum. Nasıl aşacağımı, sana kavuşacağımı düşünüyordum. *Zaman*, dedim. *Gitsin, ailem onu daha fazla kırmasin, nasılsa benim. En kısa zamanda yanına giderim, onu alırım.* Sana verdiğim zaman beni tüketti, Erva. Baban *gelme* diyordu, annem gitme bile diyemiyordu. Sen de istemiyordun. Bazen telefonlarıma bile çıkmıyordun. Ben yine de seni aramaya devam ediyordum.”

Sesi titreyince sustu. Yutkunarak bakışlarını Doğa’ya çevirdi. “Kızım var lan benim,” diye çatallanan sesiyle konuşmaya tekrar başladığında dizlerim titredi. Bana doğru büyük bir adım atıp önümde durdu. “Kızım var. Babayım ben! Haberim yoktu, Erva,” dedi yükselerek. Sesi, dağılmış gibi çıkıyordu. Artık ikimiz de toparlayamayacaktık. Gözlerindeki doluluğun yanağına sızdığını gördüm. “Allah’ını sevdiğim, benden bunu nasıl sakladın? Hesaplaşacaksak bunu da konuşalım. Sen, ben ne çektim bilmiyorsun! Acına ve çektiklerine o kadar odaklanmışsın ki benim burada sensiz yaşamadığımı hiç düşünmemişsin.”

“Onu sana söylemedim diye kızmakta haklısın,” dedim kendimi savunmaktan çok onu anladığımı göstermek için. “Ama sen,” dedim aramızdaki mesafeyi kapatarak. Söyleyeceğim şey beni zorluyordu, bu yüzden yutkundum. “Hiç doğmayabilirdi. Kardeşin bebeğini benim yüzümden kaybetmişti, baban benim yüzümden ölmüştü ve ben bebeğini de senden alabiliyordum. Kendimden çok seni düşünmem sana göre hata olabilir ama ben o zaman böyle düşünmüyordum.”

“Keşke,” diyerek bir nefes çekti. Sessizlik aramızda yoğunlaştı. “Keşke o zamana geri dönsek ve ben havalimanında yanımdan ayrılmama hiç izin vermesem. Babamı geri döndüremezdim belki ama ailemin seni suçlamasının önüne geçebilirdim.”

“Hâlâ beni suçluyorlar, değil mi?” diye sordum. Kızıma baktım. Onu bilen yoktu. Onun suçu da yoktu ama nedense bu karmaşanın içinde en çok o kalacakmış gibi hissediyordum. Doru da anlatmak için yeltenmemişti. Bunun benim tavrımdan ötürü olduğunu düşünüyordum. Biz böyleyken aile faktörünü araya sokacak bir şey istemiyordu.

“Seni kimse suçlamıyor,” dedi Doru net bir şekilde. “Annem sabah benimle mezarlığa geldi. Babanı öğrendiğimden beri her gün ziyaret ediyorum ve bu defa o da yanımda olmak istedi.”

“Yaşasaydı bu küslüğü o sonlandıracaktı. Beni arayıp sormamana rağmen suçlamıyordu artık,” dedim gözlerine bakarak.

Yüzü düştü. “Bense bizi o kadar zaman ayrı tutan şeyin baban olduğunu sanıyordum. O Yan..” dediğinde ağzından çıkan o yarım ismi yuttu. Yüzü düşündüğü isimle katılaştıkça başını sertçe yana savurdu. “O evveliyatını siktiğim yüzünden,” diye bağırdı ve hemen sonra öfkeli gözlerini gözlerime dikti. “Baban onu çok seviyordu çünkü. Benden sonra sana bir onun iyi geleceğini düşünüyordu.”

“Benim babam her ne olursa olsun, benim düşüncelerimin aksine bir şey yapmazdı, Doru,” dedim her bir kelimenin üzerine basa basa. “Ben, sen diye ağlayarak geçirirken günlerimi, babam onun adını bile geçirmezdi ki yanımda. Ne düşünüyordu bilemem elbette ama bunu asla yapmazdı. Bir keresinde,” dedim. Yutkunmak için duraksarken gözlerim nemlendi. Bunun o da farkındaydı ve sertleşen ifadesi anında yumuşayıverdi.

“Bana şiir kitabı almış. Hastane koridorunda oturmuş Doğa’yı beklerken, o şiir kitabıyla çıkagelmmişti. *Buralarda onu bulamıyorum* dediğim için almış. Seni hatırlatsın diye. Böyle düşünüp ona göre davranan adam, dediğin ya da düşündüğün o şeyi hiç yapmadı.”

Derin bir nefes çekti. “Uzaktayken ne düşüneceğini bilmiyor insan. Sen ona *sensiz olmuyor, gel* diyorsun o ise her defasında reddediyor. Gerekçe de sunmuyordun bana, Erva. Şu nedenden desen; ben çözmek için, o güzel aklını dolduran nedenleri boşa çıkarmak için her şeyi yapabilirdim. Elimde bir kırgınlığın vardı. Onu gidermeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı.”

Sözlerinin bitimiyle çantamdaki telefonum çalmaya başladı. Birkaç adımda yanıma geldi. Çantamı açmak için uzandığımda elimi tuttu.

"Gitme," dedi yalvarır gibi. Kimin aradığını tahmin edebiliyordu. *Olmaz* der gibi başımı salladım ve elini elimden uzaklaştırdım. "Dedemler geliyor bugün. Evlerine dönüyorlar artık. Barbados'a. Annem yalnız kalacak. Gitmek zorundayım."

"Senin evin burasıydı," dedi düşük bir tonda.

Telefonu annemin adını söyleyerek açtım. Doru'nun bu hareketimle yüzü hepten düştü. "Geliyoruz anne. Şimdi çıkıyoruz... Ağlama... Yine gelirler." Annem ağlıyordu. Şimdi hepten yalnız kalacağını düşünüyordu.

"Çıkmasınlar. Yetiyeceğiz biz," dememle Doru sıkıntılı nefesini bırakıp benden uzaklaştı ve Doğa'ya doğru yürüdü. Yanına diz çökerken ikisini izliyordum.

Telefonu kapatıp çantama kaldırdım. Onlara doğru yürüdüm. "Yarın onu yine sana getiririm," dedim ama sözümün Doru'nun değişen ruh halinde bir etkisi olmamış gibi görünüyordu.

Bir kez daha uykusu bölünmesin diye onu usulca kucağına aldı. Ayağa kalkarken yanağını, sakallarının tenine batmasına engel olmaya çalışır gibi öpüyordu.

"Böyle mi olacak bundan sonra?" diye sordu yüzüme bakamayarak. Gözleri Doğa'nın uyuyan ifadesinde dolaştı. "Sen artık burada..." Kalmayacak mısın diye soracaktı muhtemelen ama tamamlamadı sözlerini. Yeşilleri gözlerimi bulduğunda, "Sizi ben bırakırım," dedi.

"Biz gideriz," dedim ama umursamadı.

"Hava karardı. Böyle gitmenize izin veremem," diye net bir şekilde vurgularken mutfak kapısına doğru dönmüştü. Doğa'nın montunu alıp arkasından yürüdüm. Kapıda duraksadığında, "Şunu üzerine giydirelim. Doğa çok çabuk üşütür," diyerek elimdeki montla ona yaklaştım.

Evden yan yana çıktığımızda asla beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Bir hafta öncesinde bile tutmayan kar, bugün hiç belirti göstermesine rağmen bir anda başlamış ve her yeri beyaza boyamıştı. Dakikalar içinde bu nasıl olabilmişti?

Şaşkınlığımı fark ettiğinde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kar!" dedim kocaman gülümseyerek. Başımı ona çevirdim. *Olan kötü şeylere rağmen hayat güzel şeylerin hâlâ olabileceğini hatırlatıyor.* "Benim gibi Doğa da çok seviyor ama tam şu anda," diyerek gözlerimle onu işaret ettim. "Uyuyor."

“Çok şey kaçırdım,” derken içini çekti. “Ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki senin hakkında da. Çok şey değişti, değil mi Erva?” Bakışları üzerimde dolaştıktan hemen sonra, “Artık yeşil giymiyorsun?” dedi sorar gibi.

Sorusu beni bozguna uğrattı. Yutkundum. “Baktığınla yeşillenirdim ben,” dedim kısık, kendime bile duyuramadığım bir sesle. “Üzerimde arama boşuna. Bakışlarını çektiğinde hepsi silindi.”

Telefonum çalıyordu. Sesin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken gördüğüm kâbustan sıçrayarak uyandım. Derin bir nefes aldığımda, yanımda uyuyan Doğa'nın uyanmış olduğunu fark ettim. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran lambayı yaktıktan sonra kızımı kucağıma aldım. “Bir şey yok anneciğim. Sen uyu.” Doğa ağlamıyordu ama huzursuz olduğu belliydi. Lambanın yanında telefonumu buldum. Ender arıyordu. Bu saatte! Saat sabaha karşı dört civarıydı ve her taraf karanlıktı.

İçimde endişe büyürken telefonu açıp kulağıma götürdüm. Kötü bir haber alacağım düşüncesiyle sesim titreyerek, “Ender? Hayırdır bu saatte?” dedim.

“Korkma ama,” dedi Ender. *Ama* kelimesi beni tedirgin etmeye yetmişti çünkü aklıma gelen ilk şey, Doru'ydu. Ender beni başka ne için arardı ki?

“Doru, Yankı'yı buldu. Ondan hesap sordu. Durum çok kötü, Erva.”

“Kim?” diye sordum. Doğa'yı yatağa bırakıp kalktım. “Kime ne oldu?”

“Yankı ibnesini hastaneye bıraktım ama asıl mesele bu değil. Doru,” dediğinde dolapta kıyafet bulmaya çalışıyordum. Elime ilk gelen şeyi yatağın üstüne fırlattım.

“Kendini kaybetmiş gibi davranıyor. Eve zor soktum. Kapıdayım şimdi. Seni almaya geldim. Ne olur gel.”

“Ender ne oldu? Birden neden bu kadar sinirlendi ki?” Onunla konuşurken bir yandan da giyinmeye çalışıyordum. Doğa beni izliyor ve artık iyice huzursuzlanmaya başlıyordu. Yatakta doğrulup oturduğunda gözlerinin hâlâ uykulu olduğunu fark ettim. “Yat anneciğim, ben buradayım,” dememe rağmen dinlemedi. Artık ne yapsam uyumazdı. “Annesi,” diye mızırdandığında pantolonumun düğmesini tek elimle ilikledim ve yanına oturdum. Saçlarını okşadım. “Buradayım.”

“Onu da huzursuz ettim. Özür dilerim,” dedi Ender neyle uğraştığının farkında olarak.

“Önemi yok,” diyecektim ki, “Doru’ya o mesajları babanın telefonundan Yankı atmış,” demesiyle durakladım. Şaşkınlıkla, “Nasıl?” diye sordum.

“Nasılı önemli değil. Araştırdım ve buldum. Hemen gelmen lazım,” dedi. Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Doğa’yı da kucaklayarak merdivenleri hızla indim. Asude ablanın odasının önünde durup birkaç kez kapısını çaldım. Neyse ki uykusu ağır değildi. Kapının kilidi kısa sürede çevrildi ve gece lambasının cılız ışığında, Asude abla pijamalarıyla beni karşıladı. “Erva,” dediğinde daha fazla açıklama yapmadan Doğa’yı kucağına verdim.

“Asude abla, benim acilen Doru’nun yanına gitmem gerekiyor. Annemi boş yere korkutmak istemiyorum. Doğa’ya göz kulak olabilir misin?” diye sordum. Durumu anladığını belli ederek başını salladı.

“Sen git, ben ona bakarım. Merak etme,” dediğinde Doğa’yı başının üzerinden öpüp, “Anne çok kısa süre sonra dönecek,” diye fısıldadım kulağına. “Babaya gidip geleceğim.” Doğa, babasından bahsedildiğini duyunca yüzünü buruşturup, “Babası,” diye mızımlandı.

“Bir şey yok. Sana Köpü almış. Gel, önce sen bak dedi. Doğa severse sonra onu da getir, görsün dedi.”

“Köpü,” dedi Doğa gözlerinin içi nemden parıldarken. “Hav hav did di. Benim,” diyerek kendini gösterdi. Gördüğü Kahve’yi anlatıyordu ve onun kendisine ait olduğunu söylemeye çalışıyordu. “Senin o,” dedim gülerek. “O, Köpü işte. Ona gideceğiz sonra.”

Doğa, Asude ablaya bakarak gülümsedi. “Benim,” dedi eliyle kendini göstererek. “Yeşil’in.”

“Yeşil’in ya,” dedi Asude abla onun saçlarını öperken.

İkisine de göz kırptıktan sonra merdivenlere döndüm tekrar. Koşa koşa indim. Vestiyerden kabanımı ve çantamı alıp dışarı çıktım. Ender, demir kapının dışında arabasıyla bekliyordu.

Yanındaki koltuğa binip kapıyı çektiğimde hızla hareket etti. Ben daha bir şey söylemeden, “Senden sonra böyle anlarına çok şahit oldum. Gözleri farklı bakıyor. Donmuş gibi. Ne desem duymuyor beni. Kendini dışarıya kapattı,” dedi Ender.

“Ne oldu, Ender?” diye sordum. “Onu bu hale o mesaj mı getirdi?”

Ender hızı artırdı. Trafiksiz yolda lojmana olan mesafeyi neredeyse yarılamıştık.

“Yankı saçma sapan konuşmaya başladı. İnkâr da etmedi şerefsiz. Sen en başından beri onun olmalıymışsın. Susturmaya çalıştım ama çok sinirliydi

ve ağzına geleni söyledi. Senin de onu sevdiğini ama Doru'nun aklını karıştırdığını iddia etti. Sana bir tek onun iyi gelebileceğini söyledi. Doru bunları duyunca ona Allah ne verdiyse vurdu ve yüzünü tanınmaz hale getirdi. Ama Yankı susmadı. Baygın düşerken bile son sözü sendin. Amerika'da yakınlaşmışsınız ama sen, Doğa için geri durmuşsun. Doğa'yı da kendisinin hak ettiğini söylüyordu."

"İnanmadı değil mi bunlara?" dedim korku içinde. "Ben gerçekten yorulmuş ya!"

"Doru ne kadarına inandı, bilmiyorum. Dediğim gibi, dağıttı kendini. Ne konuşuyor ne de tepki veriyor. Eve zor soktum." Arabayı lojmanın giriş kapısından evlerimizin olduğu yola çevirdi. "Sen doğruca ona git. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben dışarıda olacağım."

Derin bir nefes alıp arabayı durdurdu ve bana döndü. Gözlerimin içine bakarak, "Bana kızacaksın belki ama ben bile seni suçladım, Erva. Üzgünüm, hata etmişim ancak insanın zihni bazen yanıltıcı olabiliyor. Geçen zaman da öyle. Mesafe araya girdiğinde her şeyi farklı gösteriyor. Doru, senin dönüşün için sabrederken kendini boşlukta buldu. Sensizken burada zaman onun için durdu. Gelmeni isterken çok çaresizdi. En azından senin yanında kızın vardı. Zor süreçlerden geçseniz de ona tutundun. Ama onun kimsesi yoktu. Zaman geçti ama sen gelmedin. O ise saçma düşüncelere kapıldı. Daha önce asla konduramayacağı şeyleri düşündü durdu. Babanın ona boşanın dediğini biliyor musun?" dedi.

Başımı salladım. "O babam değildi, ben en başından bunu anladım ama o..."

"O da buna aldanmadı. Senin için Amerika'ya geldi. Orada ne yaşandığını ben de bugüne kadar bilmiyordum. Anlatmıyordu. Fakat Doru oradan döndükten sonra artık başka biriydi. Kimseye bir şey anlatmıyordu. Sana söylediklerini de biliyorum. Kırmış, yaralamış seni. Konuştuk biz. *Geri dönüşü yok, ben bir bok yedim ve ne yapacağımı bilmiyorum* dedi. Gerçekten geri dönüşü yok mu? Ağızdan çıkan o iki lafın sizi yok etmesine izi mi vereceksin?"

Derin bir nefes aldım. Elim kalbimi ovuşturdu çünkü canımı yakarcasına sancıyordu.

"Parçaladı, dağıttı beni. Ben buraya umutla geldim, Ender," dedim. "Olmazını biliyordum çünkü beni arayıp sormuyordu. Yine de umudum vardı. Beni unutamaz o dedim. Kırgındır falan ama unutmaz. Bana güvenmediğini ve onu aldattığımı düşündüğünü öğrendiğimde..."

Eli dizimde duran elimi tuttu. “Çok sevince insanın öfkesi de büyük oluyor. Her şeye rağmen geri duruyor. Dilde mesela,” dedi iç çekerek. “On gönlü olsa birini bile vermezmiş bana ama ben hâlâ onu seviyorum. Ona kızgın mıyım? Kırgın mıyım? Evet, öyleyim galiba. Yine de sevmekten vazgeçemiyorum. Biz bir şey yaşamadan dağıldık. Neyse ki sen benim gibi değilsin. Doru Binbaşı’m nasıl bir adam, seni nasıl sevdi, biliyorsun. Hâlâ bile öyle. Geri durman için bir neden yok, Erva. Bunu hem kendin için yapma hem de onun için.”

Başımı sallayınca elimi sıktı ve dudak kıvrımları gülümser gibi yükseldi.

“Ayrılık da sevdaya dahilmiş. Ne o senden vazgeçti ne de sen ondan. Git şimdi ona. Ve de ki,” dedi sesli bir şekilde gülerek. “Ender, elinden geleni yapmış. Yankı’yı hastaneden çıkınca bir kez daha dövecekmiş. Bu şehirden gidene kadar. Merak etmesin o. Hâlâ emrindeyim. Bu, o it konusunda da geçerli.”

Gözlerim irileşti. “Sakın! Başın belaya girer,” dedimse de dinlemedi beni ve gülmeye devam etti. Elimini bırakıp kapıyı işaret etti.

Kemerimi çözüp çantamı alarak, zaman kaybetmeden arabadan indim.

Doru’ya günler önce *seni bir daha sevmem* diye yemin vermiştim. İnanmadan söyleniyorsa verdiği yeminin de bir hükmü olmuyormuş. Beni çok kırmış olmasına rağmen yanına gittiğimde gururu bir kenara bırakmaya karar verdim.

Ne var ki kapıya varmamla bacaklarım titremeye başladı. Ya yine ona inanmışsa ve bu defa daha ağır sözler ederse... O zaman ne yapardım? Kapının kolunu tutan elim de titriyordu şimdi. Heyecandan mı, yoksa korkudan mı bilmiyordum.

Kolu çevirip kapıyı araladım. Ona seslenecektim ama yapamadım. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım. Her yer sessizdi. Birkaç adım atmamla duşun suyunun açık olduğunu fark ettim. Banyodaydı.

“Doru,” diye seslendim ama sesim bana bile zor yetti. Duymadığına emindim. Çantamı ve kabanımı çıkarıp yere, ayaklarımın dibine bıraktım.

Derin bir nefes alıp banyoya doğru yürüdüm. Kapının önünde durduğumda az önce aldığım derin nefes cılız, titrek dalgalara dönüştü. Göğsüm sıkıştıyordu. Hiç olmadığım kadar stresli hissediyordum. Avuçlarım terliyordu. Karanlık antre içimdeki sessizliği büyütüyordu. Kalp atışlarımı duyulur hale getirip kulaklarımın dibine taşıyordu.

Kapıyı çaldım. Durup bekledim ama içeriden cevap gelmedi. Yineledim, sonuç aynıydı. “Doru,” diye seslenirken sesim korkudan titriyordu. Cevap vermiyordu. Kapının kolunu çevirip açtım. Usul usul araladım. Gözlerimi kapatmıştım. “Doru ben...”

Bir homurdanma sesi duyduğumda gözlerimi açıp içeriye baktım. Kıyafetleriyle yere çökmüş oturuyordu. Duşun suyu yanına akıyordu. Başıysa kabinin cam duvarına yaslıydı. Gözleri kapalıydı ve sızmış gibi görünüyordu.

Alkol kokusunu aramızda mesafe olmasına rağmen alıyordum. Ender’in dediği gibi içmişti. Çok içmişti. “Doru,” dedim adımlarken. İçeride olduğumun farkına bile varmadı. Ne yerinden kıpırdadı ne de gözlerini açtı. Sadece acı çekiyormuş gibi inledi.

Adını yineledim ama ondan alabildiğim tek tepki, tepkisizlikti. Önüne diz çöktüm. Su üzerimize akıyordu ama yere diz çökmemle yerdeki su birikintisi beni de ıslattı.

Ellerimle yüzünün iki yanını tuttum. Başını cam duvardan kaldırdım. “Doru,” dedim bir kez daha. Gözlerini o zaman araladı. Yanında olduğumu anladığında verdiği ilk tepki, sağ eliyle bileğimi sıkı sıkı tutmaktı. Gözleri gözlerimle buluştu. “Erva,” dedi fısıldar gibi. “Sen... Ne işin var burada?” Nefesindeki alkol kokusu yoğundu.

“Neden bu kadar içtin?” diye sordum. Ellerime rağmen başını iki yana sallarken derin bir nefes aldı. “Çünkü,” dedi. Avuçları arkasındaki duvara yaslandı. Destek alıp kalkmak ister gibi asıldı ama başaramayıp tekrar olduğu yere kaydı. Bakışları benim dışımda şimdi banyonun her yerinde dolaşıyordu. “Dayanamıyorum.”

“Neye?” diye sordum ama neye olduğunu çok iyi biliyordum.

“Sana! Bir sana,” dedi sarhoşluktan birbirine dolaşan sözcüklerle.

Duvara tekrar asıldı. Bu defa başarılı oldu ve ellerim de onun kalkışıyla yüzünden kayıp bacaklarımın üzerine düştü.

Sırtını duvara yasladı. Gözleri kapanıp duruyordu. Su omzunu ıslatarak yanından akıyordu. Belki onu duşa tam olarak sokabilirsem... Ayağa kalkıp karşısında durdum. “Aç gözlerini,” dedim duş başlığına uzanıp elime alırken. “Bak bana.”

Güldü ama gözlerini açmadı. Ardından oflayarak ellerini başının iki yanına sabitledi ve sertçe ovuşturdu. “Siktiğimin kafasından seni atamıyorum ben. Başka hiçbir şey düşünemiyorum.”

“Beni oradan çıkarmak mı istiyorsun?” diye sordum yutkunarak. Ellerim hâlâ titriyordu ve duş başlığını tutmakta zorlanıyordum. “Unutmak mı istiyorsun?”

“Bunu,” diyerek gözlerini araladı. Sarhoş bakışları yüzümde dolaştı. Arından yutkundu. “Bunu isteyemiyorum.” Tekrar yutkundu. Konuşurken acı çektiği o kadar belliydi ki.

Eli yumruk olup yaslı olduğu duvara çarptı. Vurdu... vurdu. “O sana iyi geliyormuş. Çok emin konuştu. Her sözünde vurdum,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Adını andıkça o, dağıttım yüzünü.” Güldü acı bir ifadeyle. “Tanınmaz halde şimdi.” Yaptığı şey beni korkutsa da gözlerimi belirginleştirmekten başka bir şey yapamadım.

“İnandın mı ona?” diye sorduğumda duvara çarpıp duran eli duraksadı. Sonra yine çarptı ama daha ağır hareketlerle. “O görüntüyü silemiyorum aklımdan,” dedi boğulurcasına nefes alarak. “Sen onun kolları arasında...”

Gözleri tekrar kapanırken başının arkasını duvara yasladı. “Öldüm lan,” diye fısıldadı. Duvara çarpan eli havalanıp kazağının yakasını kavradı. O an parmaklarının eklem yerlerindeki kızarıklığı fark ettim. Derisinin bazı kısımları açılmıştı. Yankı’yla kavga ederken olmuş olmalıydı.

Gözlerini tekrar araladığında bakışları gözlerimdeydi. Karşısında hâlâ titriyordum. “Gerçek misin?” diye sordu.

“Buradayım,” dedim sorgulayan bakışlarından gözlerimi çekmeden. “Hemen duş alman ve kendine gelmen gerekiyor.”

Ona yaklaşarak parmak ucumda yükseldiğimde gerçekliğimi sorguluyor gibiydi. “Kendine geldiğinde konuşacağız.” Suyu başından aşağıya akıttığımda, gözleri bir anlığına kapandı ama hemen sonra açıldı.

Aramızda duran kolu belime dolanıp eli orayı sahiplenir gibi tuttuğunda, titremeye devam ediyordum. Meğer bu yakınlığı bekliyormuşum. Ona tutununca titreme yok oldu.

“Sana iyi gelenin ben olduğumu söyle,” dedi bir anda. “Yalvarırım, Erva. Sana iyi gelenin ben olduğumu söyle.”

Dudaklarımı aralayıp ona cevap verecektim ki bundan vazgeçerek birbirine bastırdım. Suyu başından akıtmaya devam ettim. Onu kendine getirmek için avucumla yüzünü yıkadım. “Anladım,” diyerek sessizliğimi bozduğumda gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmıyordu. “Çocuk gibisin. Ondan bu haller, tavırlar.”

Gözleri kısıldı neden bahsettiğimi anlamak ister gibi. Gülümsedim. “Ben gidince sen nasıl sevilir unutmuşsun. Mesafeler sana saçma sapan şeyler düşündürmüştü.”

Dudaklarını aralıyordu ki parmaklarımı dudaklarında dolaştırarak onu susturdum. Bakışlarım öpmeyi çok özlediğim dudaklarına kaydı. “Ama ben sana döndüm,” dediğimde eli belimin yanını sıktı. Başı duvara yaslanırken nefesindeki buhar dışarıya dağıldı. “Beraber büyürüz. Sen de hâlâ beni istiyorsan...” Gözlerini görebilmek için sakallı çenesini kavradım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım. “İstiyor musun?” diye sordum.

“Ölecek gibi. Yoksan, ölmeyi isteyecek kadar çok,” dedi titreyen sesiyle.

Duş başlığını havada tutan elimi yakaladı ve onu alıp yere düşmesini sağladı. Sonra da beni kollarının arasına çekti. “Güzel,” dedim nefes vererek. Gülümsemeye çalışıyordum ama bu ağlamamak içindi. “O zaman düş almaya devam et. Ben de seni içeride bekleyeyim. Bir de eşyalarımı atmadıysan üzerimi değiştireyim.” Atmadığını biliyordum. Her şey aynıydı, aynı yerindeydi.

“O gün en çok eşyalarını almaya geldiğini söylediğin için o kadar öfkeliydim,” diye itiraf etti. “Temelli gideceksin diye-”

Elimi dudaklarına kapattım. “Doğa’nın pelüş oyuncaklarını çekmecedeki yakalama diye gelmişim. Onları yatağın altına sakladım. Benim gideceğim yoktu ama sen git dersin diye korkuyordum.”

“Kızımı benden saklayacak mıydın?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Ben söyleyene kadar öğrenme istedim.” Saçlarının arasından parmaklarımı geçirerek onları geriye taradım. Sonra da usulca yanağına indim. Parmaklarım sonunda sakallarının arasına girdi. “Çok uzamışlar.” Elimini boynundaki kesiğe kaydardım. Orayı acıtmaktan korkar gibi usulca okşarken, “Yardım etmemi ister misin?” diye sordum. “Benim için tıraş olmak istemiyor muydun?”

“Bugün çok güzeldin,” diyerek başka bir itirafı daha dillendirdi. “Seni öyle görünce... Zaman gerçekten hain, Erva. Bir de çok sevince... Belki de beni artık beğenmezsin-”

Dudaklarım, dudaklarının üzerine kapandığında bunu yapmayı planlamamıştım. Amacım sadece onu susturmaktı. Ancak dudaklarının yumuşaklığı ve sıcaklığı içime işlediğinde her şey değişti. Yılların özlemine, kırgınlığını ve bekleyişini yıkmak için yetti. Bir an için dünya durup sadece onun nefesiyle doldu.

Ellerim boynuna kayarken kollarının arasında kaybolduğumu hissettim. Sert göğsü, bacaklarıma sürtünen bacakları... Allah'ım, onu çok özlemiştim. Dudaklarıma içine çeker gibi sertçe karşılık veriyordu. Bir yandan da canımı yakmaktan çekinir gibi duraksıyordu.

"Doru," diye fısıldadım. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde dolaştırdım. "Çok." Altdudağını öptüm. Dudağının kenarını... "Özledim." Dudaklarımı dudaklarının arasına hapsetti.

Elleri sırtımda gezinirken dokunuşunun sıcaklığı içimi ısıtıyordu. Yine ritriyordum ama bu defa farklıydı. Yeniden kollarında olmak, yılların getirdiği acıyı ve özlemi bir nebze olsun dindiriyordu. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında Doru alnını benimkine yasladı. "Güvercin," diye fısıldadı. "Gerçek değilsen ölürüm."

Ondan bana *güvercin* diye seslendiğini duymak kalbimi hızlandırdı. Az önce yaşananlar yüzünden sesli nefes alıyor ve bunu düzene sokmaya çalışıyordum ancak başarılı olamıyordum. O böyle konuşurken nasıl olabilirdim ki?

Konuşacak çok şeyimiz vardı. Bu yüzden ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Giyinmeye gidiyorum. Sen de hemen gel."

Doru gözleriyle beni takip ederek başını salladı. "Hemen," dedi vakit kaybetmeyeceğini vurgularcasına. Yatak odasına girip kurulanmam ve dolapta bulduğum kıyafetleri üzerime geçirmem sadece beş dakika sürmüştü.

Yatağın kenarına oturup onu beklemeye başladığım anda banyonun kapısı açıldı. Adım sesleri antredeydi. Kalbimi sakinleştirmiştim ama şimdi neden tekrar hızlanıyordu? Kafam çok karıştı.

Kapının önünde belirdiğinde bakışlarımı önüme indirdim. "Ben, seninle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kocamsın ama iki yıl geçti, Doru." Onu banyoda öperken de bunları düşünüyor muydum? Elbette hayır.

"Ben biliyorum," diyerek yanıma oturdu. Omuzlarımdan tutup beni de usulca kendine çevirdi. "Benim sensiz bir geleceğim yok. İstedğin zaman sa..." Yutkundü. "Bana geleceksen sonunda, tüm zamanım senin olsun." Derin bir nefes alıp tek seferde bıraktı. "Evin kapısından ilk girdiğimde seni antrede bulmayı hiç beklemiyordum."

"Öfkeliydin, soğuktun, erişilmez duruyordun."

"İçimde olanları görememene şükrediyordum. Dışım deli gibi canını yakmak istiyordu ama içim *her şeyi unut, o burada* diyordu. *Senin için olmasa da geldi, burada. Onu bırakma.*"

“Doru,” dedim bir fısıltı gibi. Gözlerim dolarken ifadem titredi. “Ben seni bırakmayı hiç istemedim.”

Ona kırgındım ama aynı zamanda onu çok seviyordum. Yaralarımı dile getirmezsem ölecekmişim gibi hissediyordum.

Yutkunurken boğazımda bir ağrı hissettim. Günlerdir ona üzgün olduğumu belli etmemek için kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

“Büyük yemin verdim,” dedim ağlamaklı çıkan sesimle.

Yanağıma sıralanan yaşları sildi ve başını salladı. “Sevmem seni dedin. Öleceğimi bilsem sevmem.”

“Sensiz de ölüyorum,” diye itiraf ettim.

Eli yanağıma avuçlarken, “Ben de,” diye fısıldadı.

Kolunu uzatıp, usulca beni kendine çekerek sarıldı. Çenesi başımın üzerine yaslanırken, “Bu gece benimle kal. Beraber uyuyalım. Ne var ne yoksa konuşalım. Aklında kalan her şeyi sor.” Çenesini kaldırdı ve yüzünü boynumun yanına gömdü. “Benim tek ihtiyacım bu,” dedi boğuk bir sesle. “Sen.” Sakallarını tenime sürttü. Elim diğer yanağını kavrarken parmaklarım sakallarının arasına girdi. Onu kendime, boyun boşluğuma daha çok çekerken belimde olan kolu beni kendine yasladı. Bir anda kendimi onun kucağında buldum. “Sana istediğin kadar zaman veririm ama dayanmak için sana ihtiyacım var.”

Parmakları, kazağımın geniş yakasını usulca sıyırdı ve omzumu açığa çıkardı. Hareketi yavaş ama kaybettiğimiz zamanın tadını çıkarır cinstendi. Açığa çıkan tenime doğru eğildiğinde sakallarının sertliği omzuma sürtünererek beni gerçekliğe çekti. O anda her şeyin değiştiğini hissettim. Benim de ona ihtiyacım vardı.

Nefesi tenimde iz bırakıyordu. Dokunuşları sadece tenime değil, ruhu- ma da dokunuyordu. Hiç tereddüt etmeden kollarımı boynuna doladım. Artık ondan uzakta bir saniye bile geçirmek istemiyordum.

Başımı yana eğip yüzünü öperken, bir hasret dalgası içimde yankılandı. Onun hayalini kurmak, arzulamak, her gün özlemini çekmek beni tüketmişti.

“Bütünüyle seni istiyorum,” dedi yavaşça. “Her şeyinle... Sana dokunmak, seni hissetmek, seni geri kazanmak istiyorum. Seninle yeniden nefes almak... Sadece bu anın içinde kaybolmak istiyorum.”

Konuşurken beni kendine doğru çekti. Sarılışı sakinlikten uzak, içinde kor bir ateş taşıyan türdendi. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken

başımı kavradı ve dudakları, dudaklarımın kenarında sakince durdu. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından, "Erva," diye fısıldadı. Göğsü nefes alış ve. rişiyle yükseliyordu. Adımı söyleyişinde ihtiyacını hissedebiliyordum. Bu, içimdeki kıvılcımı ateşe dönüştürdü. "Koynumun güvercini," dediğinde daha fazla tutamadım kendimi.

Dudaklarımı onun dudaklarına kapattım. İlk anda yavaş ama her geçen saniye daha da derinleşerek öperken aramızda kalan her şey eridi. Ellerim usulca bornozunun yakasından içeriye girerek omuzlarına doğru kaydı. Teninin sıcaklığını hissettiğimde, ona ne kadar yakın olmak istediğimi bir kez daha anladım. Bornoz yavaşça kucağına kayarken, dudaklarımdan uzaklaşmadan beni sımsıkı tutup kendine çekti.

Kazağımı yavaş bir hareketle başımdan geçirip çıkarırken, bir an için aramızda mesafe oluştu. Ama ne nefesi benim nefesimden uzaklaştı ne de dokunuşları tenimden. Bakışları ona titreyerek bakan gözlerimi yakaladı. Dudaklarını boynumdan omzuma doğru kaydırırken her dokunuşu ilikle. rimde hissettim. Düğmelerin çözülen sesi, odanın sessizliğinde yankılandı.

"Çok özledim," diye fısıldadı ancak ses tonu beni titretecek kadar vurguluydu.

Kollarımı onun omuzlarına sararken kalçamı kaldırdım ve pantolonu. mu çıkarmasını bekledim. Sonunda ondan kurtulduğunda belinde topla. nan bornozu da tamamen çıkarıp yere fırlattı. Dönüp bacaklarımı kucağın. da iki yanına atarak oturdum. Sertleşmiş erkekliğini iç çamaşırımın dantelli kumaşının altında hissediyordum. Elleri karnımın üzerinden yukarıya tır. mandı. Sutyenimin altına kadar gelince durdu. Öpücüklerine daha da ateşli karşılık verirken parmakları iç çamaşırımın altına girdi. Elleri göğüslerim. deydi ve orayı sıkarken bir çığlık attım.

Kendi kocamla resmen kaçamak yapıyordum. Şu an belki doğrudu, belki yanlıştı ama umursamıyordum. Onu öylesine özlemişim ki aklımı kaybetmek üzereydim.

Dudaklarımdan dudaklarını ayırmaya zorlayarak nefes nefese aşağıya indi. Biri beni elinden alacakmış gibi davranıyordu. Ellerini göğüslerimden çekerken bakışları benimkilerle buluştu. Sıcak nefesini göğüslerimin arasın. da hissediyordum. Daha fazlasını istiyordum. Ellerimi sırtıma uzatıp, sut. yenimin kopçasını çözerek üzerimden çıkardım. Bu hareketimle gözlerini aşağıya indirdi. Hemen sonra ağzı çıplak kalan göğüslerimden birini içine aldı. Sertçe emerken kafasının arkasını kavradım ve başımı geriye atarak inledim.

Nefesi tenimde yakıcı bir his oluşturunuyordu. Parmaklarım saçlarına asıldı çünkü dili göğüs ucumda daireler çiziyor ve emiyordu.

Kucağında kıvranmaya başladığımda elleri iç çamaşırımın yanını çekerek kopardı. Diğer tarafını ise yırtarak çıkardı. "Ah!" İçime girişi ani olmuştu. Onun kucağında, yıllar sonra onu içimde hissederek oturuyordum. Kalçalarımı sıkıca kavrarken, "Uzun zaman oldu, Erva. Bırak ben üzerinde olayım. Bu canını yakacak," dedi.

Hareket ettiğinde omuzlarından tutup onu yerine bastırdım. Kalçalarımı yuvarladım, ciğerlerimdeki hava patladı ve aralık kalan dudaklarımdan dışarıya hızla fırladı. İhtiyacımı anladı. Kendini bırakıp yatağa yığıldı. Bakışlarımı iyice irileşmiş kaslı göğüslerine indirdim. O an gözlerim belirginleşti ve hareketsiz kaldım. Az önce sesli ve sık aldığım nefesler kesilirken, "Doru!" dedim. Sesim titredi. Yüzüme neden durduğumu ve neden ona endişeyle baktığımı sorgular gibi bakıyordu.

Ona doğru eğildim. Gözlerim dolarken parmaklarımın ucu göğsündeki yara izine dokundu. Doru'nun vücudunda benzerlerini görmüştüm ama hiçbirini kalbine bu kadar yakın değildi. "Bu..." Nasıl oldu diye soracaktım ama ıslak gözlerim, gözlerini bulunca devam edemedim. Avucumu hâlâ pembe olan o pürüzlü çıkıntıya kapattım. Kalbi elimin altında öyle hızlı atıyordu ki benimki durmuştu. Yarası çok tazeydi. Bir ay önce mi, iki ay önce mi vurulmuştu?

O esnada onda yabancı olduğum başka bir kurşun yarısından kalma izi fark ettim. Omzunun üzerindeydi. İkisinin de rengi aynıydı. Ender'in *görevdeyken kendini kaç defa kaybetti* dediği anlardan birinde mi olmuştu?

"Erva," dedi yatakta doğrularak. "Ben iyi-" Elimi ağzına kapattım. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "İyi değildin." Hıçkırdım. "Ya ben sana bakmalara kıyamazken... onlar nasıl kıydı? Seni benden alacaklar mıydı? Ya bir daha göremeseydim?" Delirmiş gibi konuşuyor, yaşların yanaklarımı ıslatmasına izin veriyordum.

"Şşt," diyerek yatakta oturur pozisyona geçip bana sıkıca sarıldı. Saçlarımı, yüzümün yanlarını öpüyordu. "Ağlamasana, Erva. Öldürme beni. Çoktan geçti. Gerçekten iyiyim güzelim." Elleri başımın arkasından saçlarımı severken alnımı omzuna yasladım.

"Ne aptalım ben," diyordum. Omzundaki yarayı öpüyor ve hiç durmadan, "Ne aptalmışım, Doru! Ya seni bir daha göremeseydim?"

"Ölsem de yine seni gelir bulurdum," dediğinde elimi omzuna vurdum. "Konuşma. Böyle konuşma."

Güldüğünü işittim. "Sen de ağlama. Askerim, kızım ben. Başta bırakacaktın. O ilk denemende. Ben bir askerle yapamam dediğinde bir daha bana kanmayacaktın."

Başımı omzundan kaldırdım ve *ciddi misin* der gibi gözlerine baktım. "Çocuğumuz var. Bunu söylemek için geç kalmadın mı sence?"

Buruk bir tebessümle dudaklarını büktü. "Hâlâ şansın var. Vücudumdaki yaraları görmeden, üzülmenden bir hayat-"

Bu defa ben elimi ağzına kapattım. "Yok öyle bir hayat." Sözüm bittiği anda kalbim tekrar hızla atmaya başladı. Ben günlerdir neler yapıyordum? Sevdiğim adamdan nasıl uzak durabiliyordum? "Çok kırdın beni," dedim bir kez daha. Yanağıma sızan yaş parmaklarımın ucuyla sildim. "Çok kırdın ama ben sensiz darmadağın oluyorum üsteğmenim."

Dudaklarım nefes alır gibi dudaklarına kapandığı anda hemen karşılık verdi. Kollarını çıplak belime sardı. Bir öncekinden daha büyük bir arzuyla çekip kendine yasladı. "Binbaşı," diyordu altdudağımla ısırırken. "Bazı şeyler değişti." Dudaklarımızı birbirinden ayırdı ama nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakındık. "Rütbem mesela. Vücudumdaki izler. Kızımız. Ben babayım. Sen anne... Aşkımısın. Özleye özleye içimde büyüttüğüm bir aşkım var ve hepsi senin, sensin."

"Doru," diye fısıldadım. Yüzünü avuçlarımın arasına aldıktan sonra kucağında yükseldim. Gözleri arzudan kararırken dudaklarımızı tekrar birleştirdim. İnleyerek kendini yukarıya itti. Onu ansızın yatağa ittiğimde dudaklarımız birbirinden koptu ve Doru yatağa serildi. Dudaklarının kenarında serseri bir gülümsemeyle beni izliyordu. Kasıklarını hareketlendirdiğinde kalçalarımı yeniden yuvarlamaya başladım. İniltilerimiz odanın içinde yankılandı. Bana her çarpışında parçalanıyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Seni bütün gece..." Yutkundu. "İstiyorum. Sadece içinde olmak istiyorum." Bedenlerimizi birbirine bağlayan bağı koparmadan üzerine eğildim. Alnındaki ter damlacıklarını dudaklarımla öperek kuruladım.

O andan sonra dönerek beni altına aldı. Göğüslerim, bedeninin ağırlığı altında aramızda sıkışırken sonu zorladı içimde. Dudaklarımız birbirine kenetlendiğinde iniltilerim ağzına doldu. İçimden çıkacak gibi yapıp uzaklaştığı o kısa anda, sonda olmayı şiddetle arzulayarak kendini sertçe içime itti.

En son hatırladığım, adını haykırdığım andı. Gece boyunca kaç kez birimizin olduğumuzu bilmiyordum. Terlerimiz birleştığımız anlarda birbirine karıştı, ayrıldığımızdaysa üşüme hissiyle dolandık durduk. Ben onun

merkezindeydim, o da benim etrafımda. Yorgunluktan uyuyakaldığımda, bedenim onu bir örtü gibi sarmıştı ve güneş çoktan doğmuştu.

Uyandığımda, sevişmemizden kalan izleri yatağın her yerinde hissetmek imkânsızdı. Vücudumun her yeri sızlıyordu. Yatakta doğrulmam bile oldukça zor oldu. Doru yanımda yüzükoyun yatıyordu. Bir kolu yastığının altında, diğeri ise üzerinde duruyordu. Gitmem gerekiyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sabahın erken saatlerinde olmadığımız kesindi. Annem yokluğumu çoktan fark etmiş olabilirdi. Daha da önemlisi, Doğa'nın bana ihtiyacı olduğuna emindim. Belki de *annes*i diye ağlayarak ortalığı inletmişti.

Dağınık kıyafetlerim yerde duruyordu. İç çamaşırım giyilmeyecek haldeydi. Yorganın altından çıkıp dolaba doğru koştum. İç çamaşırı ve diğer kıyafetlerden ne bulduysam üzerime geçirdim. Giydiklerim yine bir pantolon ve yeşil bir kazaktı. Bir haftadır ilk kez yeşil bir şey giyiyordum. Dönüp Doru'nun uyuyan görüntüsüne göz attım. Uyanmak üzere gibiydi. Şimdi çıkmazsam hiç çıkamayacaktım.

Sessiz adımlarla odayı geçerken kalbim hem hızlı hem de huzurla atıyordu. Dün gece benimle hayatındaki tek gerçekmişim, tek ihtiyacı benmişim gibi sevişen adama bir kez daha âşık olmuşum.

Evden dışarıya çıktığımda gülüyordum. Deli gibi gülüyordum. Ay-lar öncesine göre rahatladığımın, üzerimdeki yüklerin hafiflediğinin farkındaydım.

Düzenleme

Ny.ozlem

8. BÖLÜM

GÜVERCİNİMİN YAVRUSU

Doğa'nın minik ve tombul elleri karları avuçladığında, manzaramın önünü dün gecenin görüntüsü kapladı. Saatlerdir kendimi kara düşen ateşten bir damla gibi hissediyordum. İçim, değdiği yeri eritebilecek kadar sıcak bir hisle doluydu ve Doru'nun kulaklarıma tüm gece boyunca fısıldıkları yüzünden alev topu gibi dolaşıyordum. *"Bu açlık geçecek gibi değil. Seni öyle çok özlemişim ki. Kendimi seninle doyurmaya çalışıyorum ama hep daha fazlasını istiyorum. Sabah benden nefret edeceksin. Seni bu kadar yordüğüm için ve kendimi durduramadığım için çok kızacaksın."*

Bedenimin üzerindeki hareketleri, kocaman sert avuçlarının ve kalın parmaklarının tüm vücudumda dokunmadık yer bırakmayışları, öpücüklerinin ciğerlerimi sömürürcesine nefesimi kesişleri... Ona kızmıyordum. Aksine daha fazlasını istiyordum.

Yanaklarım zonkluyordu. Ellerimi kara değdirip, soğuyan parmaklarımı yanaklarıma dokundurdu. O sırada Doğa'nın oyuncak pelüş köpeğini karda sürüklediğini gördüm. Anlamı olmayan kelimeler üretip onları köpeğine söylüyordu. Acaba şu an ne anlatıyordu?

"Doğa Yeşil!" diye seslendim. Anında başını çevirip kocaman mavileriyle gözlerimin içine baktı. Başındaki yeşil beresiyle gözleri harika görünüyordu. Yanakları da soğuktan pembeleşince tatlılık seviyesi zirveye ulaşmıştı. "Köpü üşümüş anneciğim. Eve girsek mi?" Üşüyen oydu ama öyle söylersem dinlemezdi, biliyordum.

"Bak, nasıl da kızarmış yanakları?" diyerek köpeğini gösterdim. Bir ona baktı, bir bana. Başımı salladım ikna olsun diye. "Doğa Yeşil, beni eve soksa da ısınsam biraz diyor. Karnı da acıkmış galiba."

Karda bata çıka bana doğru yürüdü. Kar ancak bir santim kalınlığındaydı. Doğa bilerek böyle yürüyordu. Biraz oyuncuyduk. Köpeğini her zaman ki gibi kulağından tutarak arkasından sürüklediğini görünce kıkırdadım.

Pelüş kumaş sırlıskılamdı. Canı olsa ve dillense muhtemelen benim söylediklerimi söylerdi.

Önümde aksayarak durdu. Boşta olan elini dizime koydu. “Babası Köpü aldı?” diye mırıldandı. Bunun bir soru cümlesi olduğunu gözlerini belirginleştirip başını sallayışından anladım. Bazen beni gerçekten şaşırtıyordu. Yaşıtlarına göre konuşma düzeyi geride kalsa da hastanede bir yıl kaybeden bir bebeğe göre çok iyiydi.

Üşümüş yanaklarını avuçlarımin arasına aldım. Ellerim de sıcak sayılmazdı ama en azından biraz ısıtabilirim diye düşünüyordum. Şu görünüşüne, masumluğuna içim gidiyordu. Başparmaklarını yanaklarını sevdi. “Bebeğim benim, çok mu istiyorsun Köpü’yle tanışmak?”

Dişlerini göstererek gülümsedi. Avuçlarımin arasındaki yanakları bu yüzden iki poğaçaya benzedi. Çenesine yakın olan gamzeleri belirginleştirirken, “Babası alsın,” demesiyle ellerimi aralayıp yanaklarını öptüm. Tahmin ettiğim gibi üşümüştü.

“Gidelim o zaman. Sana Kahve’yi bulsun, söyleyelim.”

Önceden ben de Doğa gibiydim. Kahve’yi eve sokmak için Doru’ya az dil dökmemiştim. Doğa, hayvan sevgisini benden almış olmalıydı. Doru’yu ben ikna edememiştim ama bunu Doğa’nın başaracağını şimdiden görebiliyordum.

“Ancak,” diyerek onu kucakladım. Elinden pelüş köpeğini bir an bile bırakmadı ve onu da yanında havaya kaldırdı. “Babayı ikna etmek için çok ısrar etmemiz gerekecek. *Köpü de Köpü* demelisin, anlaştık mı? Israrcı olmalısın.” Başını anlamış gibi salladı. Dudaklarını büzerek gülümsedi ve uzun uzun, “Köpü,” derken beni taklit ettiğini fark ettim.

Kimin kızıydı ama? Eve girip ona ılık bir duş aldardım. Saçlarını iyice kuruttuktan sonra pudra pembesi bir tulum giydirdim. Kumral saçlarını yukarıda iki kulak yapıp fiyonk şeklinde, tulumuyla aynı renk tokalarla topladım. Doğa’nın çok sevimli kâkülleri vardı. Genelde toplardım ama bu defa onları açık bıraktım.

“Doğa,” dedim ayağa kalkmasına yardım edip montunu giydirirken. “Baba’yı çok mu seviyorsun?”

Yüzüme uzunca baktı. Muhtemelen düşünüyordu. Cevabı bana göre açıkltı ama o ne cevap verse bilemiyordu. Kucağıma sokuldu ve başını boynuma gömdü. Eli yanağını severken dudaklarını uzatıp parmaklarının içini öptüm. “Babası,” dedi. “Didelim.”

Almıştım cevabımı. "Gidelim kızım," dedim gülerek. "Ben bugün sizinle olamayacağım ama onu benim yerime de sev, olur mu?"

Sabah beni evde göremeyince ağladığını Asude abladan öğrenmiştim. O yüzden şimdi bana böyle sokuluyordu. Küçücük beline kolumu doladım. Onu iyice kendime yasladım. Saçlarını öptüm, kokladım. "Sen benim kendi küçük, mucizesi büyük kızım mısın?"

Güldü. Öyle güzel gülüyordu ki Doğa, etrafında çiçekler açıyordu sanki. Onu da kucağıma alıp ayağa kalktım.

Odamdaki aynanın önüne geçerek kıyafetlerimizin uyumunu kontrol ettim. Krem rengi triko bir elbise giyiyordum, omuzları düşüktü. Beyaz külotlu çorapla kombinlemiştim. Doğa'ya ise pudra pembesi, askılı tulumunun içine krem rengi bir kazak giydirmiştim. Ayakkabıları beyaz ve krem rengindeydi.

"Olmuşuz bence," dediğimde Doğa bakışlarını aynadaki aksine çevirdi. Elinde hâlâ Köpü'yü tutuyordu. Neyse ki duştayken onu da yıkayıp kurutucuda kurutmuştuk. Böylece ıslak ve nemli görüntüsünden kurtulmuştu.

"Doğa'nın babası onu çok beğenecek. Bu benim kızım mı diyecek," dediğimde yüzündeki gülümseme daha sevimli hale gelerek büyüdü. "Senin o poğaça yanaklarını öpe öpe," dedim ve babası öpermiş gibi öptüm, kokladım. "Bitirmese bari. Anneye de bıraksa."

"Bitisin," dedi elini kıkırdarak ağzına kapatırken. "Bitisin."

Kaşımı kaldırdım. "Bana kalmasın yani?" dedim sorar gibi. Elini hep yaptığı gibi yanağıma yasladı, başını da omzuma düşürdü.

Saçlarını öptüm. "Bitirsin," dedim. "Seni kimselerle paylaşamam ama o benden çok sevsin."

Çantamı yatağın üzerinden alıp Doğa'yla evden çıktığımda kalbim garip bir şekilde yine boğazımda atıyordu. Biz dün gece sevişmiştik ama ben onunla ilk buluşmamıza gidiyormuşum gibi heyecanlıydım. Bir çocuğumuz vardı. Bu durumu yaşamam normal miydi?

On dakika süren yolculuğun ardından Doğa'yı arabamın arka koltuğundan alıp yere indirdim. Arabadayken bir ara Doru'yu aramış, ona Kahve'yi Doğa'yla tanıştırmak için hazırlamasını söylemiştim. Pek oralı olmamıştı ama beni kırmayacağını düşünüyordum. En önemlisi de Doğa bu kadar beklenti içindeyken yapmazdı. Sanırım.

Lojman, evimizin olduğu yerden daha yüksek bir alana kurulu olduğundan kar buraya daha fazla yağmıştı ya da bana öyle geliyordu.

Doğa koşmaya başladığında arka koltuktan çantamı almaya çalışıyordum. "Koşma, düşeceksin şimdi! Elbisen kirlenebilir." Kısa bacaklarıyla daha da hızlandı. Çantamı alıp kapıyı kapattıktan sonra onu takip etmeye başladım.

Bir süre sonra ona yetişip elini tuttum. "Baban seni temiz görmeli. Eğer düşseydin kıyafetin kirlenirdi. Anne sözü dinle." Söylediklerimi dikkate almış gibi görünmüyordu. Yerdeki karla ilgileniyordu. Ayağıyla yerdeki kara tekme atınca, "Doğa'sı," dedim uyarır gibi. Gözlerimin içine baktı. "Sonra birlikte oynarız. Bu sabah yaptığımız gibi," deyip göz kırptım.

Söylediklerime aldırış etmedi. Elini elimden çekmek istiyordu. Bahçeye ulaştığımızda elini bıraktım. Doğa da bu fırsatı değerlendirerek, çimenlerin üzerindeki karlara bata çıka koşmaya başladı. "Elbisen kızım, dikkat et!"

Yüzümü Doğa'nın koştuğu tarafın tam karşısına kaldırmamla Doru'yu gördüm. Verandadaydı ve sırtı bize dönük halde telefonuyla konuşuyordu.

Doğa, "Babası!" diye bağırınca, Doru anında ona döndü. Bakışları önce Doğa'ya çevrildi, sonra da beni gördü. Yüzüne geniş bir gülümseme hâkim oldu. Telefonu kapatıp cebine kaldırdı.

Kızım babasının dikkatini çekmiş olmanın sevinciyle olduğu yerde durup onu beklemeye başladı. Gelsin, onu alıp sarılsın istiyordu. Bir anda, "Bitisin," deyince ister istemez kahkaha attım.

Doru, "Bitisin mi?" diye sordu anlamayarak. Yüzünde Doğa'ya sergilediğime benzer bir gülümseme vardı.

"Onu sevmeni istiyor," diye açıkladım. Onlara yaklaştığımda uzanıp beni de kollarının arasına çekti. "Günaydın," diyerek burnunu saçlarımın arasına soktu ve kokumu içine çekti. Sonra da yanağımdan öptü. "Geç kalıyorsunuz. Çok özledim."

"Aslında geç kalmadık," dedim Doğa'ya bakarak. O da benim gibi babasının tepkisine şaşırılmıştı. Elini babasının yanağına vurdu. "Babası," dedi.

"Doru," dedim utanarak. "Doğa buna alışkın değil."

"Alışsın o zaman," dedi belimin yanını sıkarak. Ona gözlerimi devirdim. Kahve'yi görmek için etrafıma bakındım ama görünürde yoktu.

"Doğa, Kahve'yle tanışmak istiyordu. Seni yolda aradım ya. Buldun, değil mi onu?"

"Buldum ama onu Doğa'ya yaklaştırmayı düşünmüyorum. Köpek bu. Ne yapacağı belli olmaz."

"Saçmalama," dedim gözlerimi belirginleştirerek. "Kahve çok uysal bir köpek. Ayrıca Doğa çok hevesli."

"O senden önceydi," diyerek iç çekti. "Sen gidince tam bir görev köpeğine dönüştü. Onu da yanımda götürüyorum."

"Benim Kahve'mi mi?" Bakışlarım hemen bahçeyi taradı. "Ondan mı hiç ortalarda görünmüyor?"

Başını salladı. "Sen bir türlü dönmeyince depresyona girdi. Onu öyle görmek istemedim. Kendi derdim yetmiyormuş gibi bir de onun acısını çekemezdim."

"Köpeğe bile beni unutturmaya mı çalıştın?" Bu sinir bozucuydu. Gözlerinin içine kınar gibi baktım. "Yakışmadı. En azından köpeğime yapmasaydın."

"Sen de hemen dönseydin, köpeği depresyona sokmasaydın."

Gözlerimi kıstım. "Olanlarda tek sorun benim dönmemem değildi, Doru Demir!"

"Yavaşla," dedi beni kendine iyice yaslayarak. "Kahve yüzünden tartışmak üzereyiz ve bunu asla istemiyorum."

Sözleriyle duraksadım. Doru Demir dediğim içindi bu tepki. Adamın kendi adının bütününe alerjisi vardı. En azından benim ağzımdan duymaya. Gerçekten dediği noktaya doğru ilerlediğimizi fark ederek nefes aldım. Kollarının arasından çıktım. "Haklısın. Neyse, bunları sonra konuşacağız. Ben artık gidiyorum. İşim var, biliyorsun. Akşama Doğa'yı almak için gelirim."

Derin bir nefes alıp sabır dilercesine bıraktı. Arkasını döndü ve söylene söylene ilerlemeye başladı. "Güzel, başa döndük yani."

"Henüz dönmedik," diye seslendim. Gülüyordum. "Döndüğümde bunu da konuşalım. Kızımıza iyi bak!"

"Merak etme," diye bir cevap verdi. Dönmeden yürümeye devam etti. "Babasıyım sonuçta. Senin de hâlâ kocan. Ona da iyi bakarım, sana da!"

Minik bir kahkaha atarak yola koyuldum. İkimizin de kastettiği *baş dönmeye* farklıydı ama o anlamamıştı. Ben onunla daha güzel başlamaktan söz ediyordum. En baştan ama hiç eksilmeden, eksiltmeden.

Son bir saati onun uyanmasını bekleyerek geçirdim. Hava kararmak üzereydi. Annemde fazla oyalanmıştım. Birkaç saate her şeyi hallederim sanırken günüm bir hastane odasında sonlanıyordu.

Gözlerimi yorgunluktan açık tutmakta zorlarken şu an olmayı istediğim tek yer, Doru'nun ve Doğa'nın yanıydı. Doru, annemden çıkarken aramıştı ama ona hastaneye, Yanki'nin yanına gideceğimi söyleyememiştim. Alışverişe gideceğimi ve Doğa'nın eksik birkaç şeyini alarak lojmana döneceğimi sanıyordu.

Maksadım yalan söylemek değildi ama onun da öfkesi ortadaydı. O yanımdayken Yanki'yla konuşma şansımın olamayacağını biliyordum.

Yanki'nin kaldığı odanın önünde hemşire belirlediğinde, yorgun bakışlarımı ona çevirdim. Gülümseyerek, "Çok beklediniz. Uyanır birazdan," dedi. Ona ağrılarınin yoğunluğundan dolayı uyuşturucu bir iğne yapmışlardı. Yanki'nin kaburgasında kırık vardı. Ender'in anlattığı gibi Doru onun yalnızca yüzünü dağıtmamıştı. Ne var ki yüzü de hiç iyi durumda değildi. Burnunun içi kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Gözünün biri şişti ve diğerinin altındaki deri parçalanmıştı.

Hemşire onu kontrol ettikten sonra kapıyı kapatıp çıktı. Yanki tam da o esnada kıpırdandı. Odada olduğumun farkında olmayarak, "Ağrı kesici istiyorum," diye seslendi ama hemşire çoktan gittiğinden sesi odadaki sessizlikte kayboldu.

Başım çevirmesiyle gözleri benimkilerle kesişti. Ne ifademi ne de oturuşumu bozdum. Sadece ellerimle koltuğun kolçak kısımlarını sıkıca kavradım.

"Erva." Sesi halsiz çıkıyordu. "Buradasın."

Burada oluşumu yanlış anlamasına tahammülüm yoktu. Ona geldim sanmasını istemiyordum.

Dudağının kenarını gülümseyebilmek için kıvrılmaya zorlarken, "Ne hale getirdi beni, görüyorsun değil mi?" diye sordu. İfadesiz bir suratla başımı salladım. "Görüyorum." *Daha fazlasını hak ediyorsun.*

"Neden yaptı, biliyor musun?" Yüzünü buruşturdu. Çok ağrısı olmalıydı. Üzüldüm diyemezdım. "Manyak çünkü! Hasta." Dişlerini sıktı. *Olanların nedenini bilmiyor olsan seni kullanmaya devam edecek. Kabul et, babanı da seni de kandırdı.*

"Kaldığım oteli bastı. Arada sen varsın ama şikâyetçi olacağım. Askerliğini yakmayı bile umursamadan bana bunu yapabiliyorsa ben de onun başını yakmaktan geri durmayacağım."

“Yapmayacaksın,” dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle. Çantamdan babamın telefonunu çıkardım. Annemdeyken telefonu bulmuş, şarj ettikten sonra da kilidini açmayı başarmıştım. Derin bir nefes aldım. “Neden yaptın bunu?” diye sordum.

“Neyi?” diye sordu o da. Bilmezden geliyordu hâlâ, bu işten sıyrılabilceğini sanıyordu. Çünkü babamın telefonunda kanıt bırakmamıştı.

“Bilgisayarcı bir arkadaşım yardım etti, Yankı,” dedim gözümü bile kırpmadan. “Onları babamın telefonundan sen attın, biliyorum. Neden?” diye sordum söylediklerimi sorgulamasına zaman tanımayarak. Aslında onu konuşturabilmek için yalan söylüyordum. “Sen benim çocukluk arkadaşındın. Bir gün olsun sana ümit verdim mi? Neden yaptın? Ben Doru diye ağlarken, onsuz tek günüm geçmezken, kızımın babasızlığına bile acımadın mı?”

Söylediklerimin dokunduğunu yutkunuşundan anladım. Karşımdaki bu adamla benim çocukluktan gelen bir geçmişim vardı. Allah var, onu hep sevmiştim. Bir kardeşten öte görmeden, kimi zaman olmayan abimin yerine koymuştum. Onunla her şeyimi paylaşmıştım.

O, bana beni sevdiğini söylediğinde bile kötü söz sarf etmemek, geçmiş bir kalemde silip atmamak için çok çabalamıştım. Zaman şiler sanmıştım ama o fazlasıyla dönmüştü. Artık Ceylin’in oyunlarına da kanmadığını düşünmüyordum. Onunla gerçekten işbirliği yapmıştı. Yankı gözü dönmüş bir canavar gibi ilişkiye kastetmişti.

“Ailelerimizin de mi hatırı yoktu sende?” diye sorduğumda sertçe nefes aldı. “Ova teyze *oğlum şöyle iyidir, böyle düşüncelidir* diye anlatırken, aramız kötü olmasına rağmen ağzımdan tek kötü söz çıkmazdı. Baban,” dedim titreyen sesimle. “*Yankı’ya güzel sevmeyi öğrettik biz* diye övünürdü. Sen böyle mi seviyorsun, Yankı? Sevdiğim adamın hayatından beni tam bir yıl sildin? Bunun bedelini kim ödeyecek?” derken artık bağıırıyordum.

Zorlanarak da olsa doğruldu yatakta ve sırtını karyolanın arkasına yasladı.

“Ben,” dedi gözlerini benden kaçırarak. O ana kadar gözlerime bakmaktan çekinmezken şimdi bakamıyordu. “Seni kaybetmek istemedim. Çocukluğumdan itibaren sana âşıktım. İlk karşılaştığımızdan beri.” Gözlerinde yaşlar birikmesine rağmen hiç umursamadım. O, yaptıklarıyla benim canımı daha çok yakmıştı.

“Gör istedim,” deyince, “Neyi!” diye bağırdım. “Ben yalnızca onu sevebilirken, seni severim mi sandın?”

“Sandım!” diye bağırdı. Yutkunarak sesini alçaltmaya çalıştı. “Sanmak istedim. Ben kötü bir adam değildim, Erva. Hayatıma senden başkasını almadım. Alamadım! Sense birlikte geçirdiğimiz o güzel anların hatırına hile bir kez şans vermedin bana.”

“Yolu bu muydu? Beni zorla hayatına dahil etmeye çalışmak mıydı? Doru hâlâ içinde soru işaretleri taşıyor, biliyor musun? Amerika’daki evin verandasında bizi görmüş. Ben kocama o anı açıklayamıyorum. Bana göre hiç yaşanmayan o anın da başrolü sensin,” dememle kendinden emin, saklama gereği bile duymadan başını salladı.

Artık kaçamayacağını, saklayamayacağını biliyordu.

“O gün sitenin güvenliğine sormuş seni, Doru. Evin hangi blokta olduğunu öğrenmek için. Onlar da beni aradılar. *Misafiriniz var* demek için. Sen eve perişan halde gelmiştin. Doğa zayıfladıkça zayıflıyordu ve sen dışarıda daha çok eriyordun. Baygınlık geçirdiğin o gündü. İlaç da alıyordun sakinleşmek için, onun da etkisi vardı,” dedi.

Evde bayıldığım o ana gidip geldim. İlaçlarla uyuyup uyanabiliyordum. Uyanıkken de zorlanıyordu bedenim ve baygınlık geçirip duruyordum. Sonrasında kendimi toparlamaya çalışmışım ama bahsettiği, o zamanlardan biriydi.

“Seni verandaya temiz hava alabil diye çıkarmıştım. Yine de bir türlü ayıltamıyordum.”

“Annem neredeydi?” diye sordum. Onu dinlerken tüylerim diken diken olmuştu.

“Baban hastaneden aramıştı. Ona gitmişti. Seni de bana emanet etmişti,” diye yanıtladı.

“Etmez olsaymış!” dedim tükürür gibi. Başı önüne eğildi.

“O anı kullandım. Görürse gider, seni bir daha aramaz ve bizim bir şansımız olur sandım.”

Anlattıklarından midem bulanıyordu. Kusmamak için kendimi sıktım. İfademden anladı ne halde olduğumu ve yüzü düştükçe düştü. Ondan alacağım tüm yanıtları alıp bir an önce gitmek istiyordum buradan. “Babamı da kandırdın, değil mi?” diye sordum.

“Babanın telefonundan ben attım ona o mesajları. Böyle oyuna, dalave-reye gerek kalmadan babanın sözünü ikiletmez, senden ayrılır sandım ama kabullenmedi. Çıkıp geleceğini yazdı. *Gelme, Erva yok artık* yazdım, yine de dinletemedim. Aslında ben en başında sana geleceğini biliyordum.”

İfadem, mide bulantım artarken buz kesti. Aslında tüm bedenim soğuk soğuk ter döküyor ve titriyordu. Bu gerilmekten ve patlamamak için kendimi sıkmaktandı.

“Ceylin-” dedim ama ağzıma yayılan safra tadı yüzünden devam edemedim. Bir zamanlar çocukluk arkadaşım olan bu adamdan tiksiniyordum, nefret ediyordum. Karşısında daha fazla durmak istemiyordum.

“O,” dedi ve yorulmuşçasına iç çekti. “Doru’yu gerçekten seviyordu. Dağhan’ın öldürülmesine engel olmak istedim ama gücüm yetmedi. Bu benim için bile fazlaydı. Kendimi ona dinletemedim. O gün Ceylin kendini bilerek keskin nişancıya hedef yaptı. Ölmek istemese inan bana kimse durduramazdı onu. Ceylin’e suç buluyorsun ama o da benim gibi hiç sevilmemiş. Birini sevmiş -abisini- elinden alınmış. Sonra bir başkasını -Doru’yu- o da elinden alınmış. İkisini de sen almışsın. Benim hayatımı da sen aldın. Ben ne yaptımsa senin için yaptım. Hem seni ondan kurtarmak istedim hem de Doru’dan kurtulmak. Sandığın kadar kötü değilim,” diyerek önünde olan bakışlarını yüzüme kaldırdı. “Çok sevince, benim kadar sevince değişiyor insan, Erva. Çoğu zaman yaptıklarım beni bile utandırdı ama mecburdum. Yoksa bu şey beni öldürecekti. Ben sensiz yapamadım. Yapamıyorum.”

Anlattıkları çok ağırdı. Tanıdığım, bildiğim adam değildi o artık. Her ne kadar *engel olmaya çalıştım* dese de Dağhan babam onun yüzünden ölmüştü. Benim babam da onun yüzünden ölmüştü. O günler yaşanmasaydı her şey bambaşka olabilirdi.

Aldığım son cevap da yetmişti bana. Ayağa kalktım.

“Yankı!” dedim buz gibi bir sesle gözlerinin içine bakarak. “Sen bir katilsin. Babamı, sevdiğim adamın babasını öldürdün. İstedığın kadar inkâr et ama bu olanların suçlusu sensin. Onunla işbirliği yaptığında beni kazanmayı hedefledin ama sen kendini kaybettin!”

Durdum ve derin bir nefes aldım. Mide bulantım geçmedi, geçecek gibi değildi. “Seni bir daha hayatımda görmek istemiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak. “En azından çocukluğumuzun hatırına ailemden uzak dur. Gerçi sen onu da yakmışsın, yıkmışsın ama... Aksi olursa ne Doru’yu tutarım ne de ben dururum. Çek ellerini ailemin üzerinden!”

Tek söz etmedi, ben de beklemedim. Hastaneden çıktım. Doğruca arabama atladım. Arabayı çalıştırdıktan sonra ilk işim annemi aramaktı.

“Ya burnun?” diye soruyordu Doru. “Annene en çok benzeyen yerini göster bana.” Ses cam verandadan geliyordu.

Mutfak tarafında durmuş, varlığını sezdirmeden seslerini dinliyordum. Böyle durup dinlemek çok güzeldi. Mutfağın ışıkları kapalıydı. Karanlıkta onların sesini işitmek içimi bambaşka durgulara sürüklemişti. “Aferin benim Yeşil’ime,” dediğinde Doru gülmek için kendimi zor tuttum. Bu oyunda oldukça başarılıydı, Doğa. Bilmişti.

“Ya dedene benzeyen gözlerin nerede?” diye sorduğunda başımı önüme eğdim. O da fark etmiş miydi o iki koca mavinin babamdan olduğunu? Annemin mavisiydi Doğa’nın gözleri. Babamın gözlerine bakıp aşk dediği mavi, kızımdaydı şimdi.

Tam şu anda işaretparmağının ucuyla gözlerini kapatıp oraya dokunduğuna emindim. Doru’nun onu öpücüklere boğduğunu seslerden anladım.

“Ya benden?” diye sordu Doru. “Benden neyini almışsın?”

“Dudakları,” diye sessizce mırıldandım. Hemen sonra yüzümde bir gülümseme peyda oldu.

“Bizi oradan dinlemeye devam mı edeceksin?” diye sorduğunda, bunu beni duyduğundan söylemediğini biliyordum. Keskin kulakları vardı ama o yüzden değildi. Başımı kapıdan cam verandaya uzatıp gülümsedim. “Dudakları benziyor sana.”

Şöminenin önündeki minderlerde oturuyorlardı.

Doru onun yanından kalkıp bana doğru yürüyünce, karanlıktan çıkarak verandaya doğru adımladım. Bir şey demek için ağzımı açıyordum ki konuşmama bile müsaade etmeden sıkıca sarıldı. Dudakları boynumun yanını öperken, “Çok özledim,” diye mırıldanıyordu. “Nerede kaldın koynumun güvercini?”

Küs ayrılmıştık biz. Yani o öyle sayıyordu ve bunu yok sayıyordu.

“Koynunun güvercini miyim gerçekten?” diye sorduğumda burnundan güldü. Daha çok öptü ve usulca dudakları dudaklarıma taşındı. Doğa’nın bizi izlediğinden emindim. Elimi dudaklarının üzerine kapatıp beni öpmesine engel oldum.

“Ben hâlâ düzeldiğimizi düşünmüyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Doğa’yı almaya geldim buraya, unuttun mu?”

Dudaklarının üzerinden parmaklarımı çekip çatılmış kaşlarıyla bana baktı. “Bu bir oynusa bende sabır kalmadı, haberin olsun,” dedi.

Omzumu silktim. “Oyun falan değil. Sen bana sabah ne dedim? *Başa döndük.*”

“Erva!” dedi kızar gibi. “Öldür daha iyi.” Bakışları yüzümü gezdi. “Çok özledim kızım.” Bakışları dudaklarımda duraksadı. Onunla öpüşmeyi çok istiyordum.

Yutkunarak, “Hâlâ Kahve’yle tanışmadı mı yoksa?” diye sordum kollarının arasından zorlanarak da olsa ayrılırken.

“Hımm,” derken kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Ters bir şekilde, “Gelmedi pire torbası. Bu havada Doğa’yı dışarı çıkarmayı göze alamadım,” diye söylendi. Huysuzluğunun Kahve’yle ilgili olmadığını biliyordum.

“Huylarını bayağı değiştirmişsin,” dedim kaşlarımı çatarak. “Önceden olsa gelirdi.”

“Sen onu boş ver de sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?” dedi.

“Sorun mu varmış?” diye sordum gülerek. Buraya kadardı.

“Erva,” dedi adımı uzatarak. Kollarını göğsünden çözdükten hemen sonra güçlü elleriyle belimin iki yanından yakaladı. Beni kendine çekti. “O zaman ben neden sürünüyorum? Bir it yüzünden mi?” Dudakları dudaklarımın hemen önüne taşındı.

Derin bir nefes aldım ve yüzü yakınımda olduğundan tenine çarpmasına izin vererek bıraktım.

“Başa dönelim binbaşım. Daha güzel dönelim. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum ama anlamıyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle dönmek? Bana dönmek gibi?”

Sesli güldüm. “Yani, sana zaten döndüm. İkimizin de konuşmadığı şeyler yok mu? Var. Bence bugün buradan başlayabiliriz.” Gülümsemesi yüzünde genişledi. O gülüyor diye ben de güldüm. Yüzünün yanlarını sevdim. Sakallarını hâlâ kesmemişti. Avuçlarını dolduruyorlardı ve ben bunu çok seviyordum. “Düşündüm de,” dedim. Başımla evin bana ait olan tarafını işaret ettim. “Belki bu akşam Doğa’yla eski evimde kalabiliriz.” Orada eşya olmadığımı biliyordum ama bu halledilirdi. Ne var ki bana yanında kalmayı teklif etmesini bekliyordum. Gözlerinin içine bir cevap bekler gibi bakınca, “Neden orası?” diye bir soru yöneltti.

“Hani deniyoruz ya,” dedim başımı sallayarak. “Seninle ben olmak için...” Onu bugün gerçekten fazla zorlamıştım.

“Bunu,” dedi ve Doğa’yı kontrol etmek için bakışlarını ona çevirdi. Minderlerde oturmuş bizi izliyordu. “İkimize ait olan o yataktayken de yapabiliriz. Doğa da aramızda yatar.” Bakışları gözlerime çevrildi. “Kalsanız ya burada, kalsanız ve ben ikinize de sarılarak uyusam? Son zamanların en keyifli uykusunu çeksem?”

Dudaklarını yaladı. Bakışları yüzümde dolaştı. Ve beklemediğim ama ondan duymaya çok alışkın olduğum o şeyi söyledi. “Koynumda ikinize de yer var.”

Nasıl hayır denirdi ki bu teklife şimdi? Başımı salladım. “Kalırız. Sana sarılarak da uyuruz.” Hevesli gibi görünmek için yaptıklarım kıkırdamama neden oldu ama o anlamadı.

Beni belimden tutup havaya kaldırdığında minik bir çığlıkla ve ardını takip eden şen bir kahkahayla karşılık verdim. Durduğumuzda ayaklarım yere değmiyordu. Tek koluyla havada tutmaya devam ediyordu beni.

Doğa’dan tarafa baktığımda babasının tüm ilgisini üzerimde topladım diye bozulduğunu ve hemen ayaklandığını gördüm. Yanımıza yaklaşıp babasının pantolonunu çekiştirmeye başladı. Doru beni indirmede ama bakışlarını ona çevirdi.

Doğa, babasının baktığını görünce biraz daha çekiştirdi pantolonunu. Kucak istiyordu. Bayağı bayağı beni kısıkanıyordu. Dudaklarını sallandığında ellerimi Doru’nun göğsüne vurdum. “İndir, yoksa ağlayacak.”

Doru beni tek koluyla tutarken eğildi ve onu da diğer kolunun arasına çekip yanıma çıkardı. “O mümkün değil işte,” diyordu. “Alışmasın böyle.”

“Buna da alışacak ama,” diyerek dudağımın kenarını dişledim. “Bizi hep böyle aynı anda mı kucağına alacaksın?”

“Yapamaz mıyım sanıyorsun?” derken bakışları dudaklarımdaydı. “Bu geceye farklı bir plan geliştirebilirdik seninle ama Doğa Hanım’la ilgilenmemiz gerekiyor anlaşılın,” dedi bakışları onu bulurken.

“Benim daha iyi bir planım var.”

Nedir dercesine kaşını kaldırdı.

“Göreceksin,” dedim ve ona sürtünerek ayaklarımın üzerine kaydım.

“Yemek yediniz mi?” diye sordum mutfığa giderken. Öyle olmasını umuyordum. “Evet, ya sen?”

“Tokum ben. Yatağa geçsenize. Size sürprizim var.” Işıkları yaktım ve öncesinde mutfak masasının üzerine bıraktığım kutuyu aldım. Doru kucağında Doğa’yla peşimden geldi. Elimdekine bakıyordu ama ben sıkı sıkı

tutuyordum. “Yatağa,” dedim Doğa’ya bakarak. “En sevdiğimiz oyunu oynayacağız.”

Doğa kutunun içinde ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden gülmeye başlamıştı.

“Allah Allah,” dedi Doru merak etmiş gibi.

Odaya girip Doğa’ya pijamalarını giydirdim. Sonra da kendim giyindim. Doru da bize uyduğunda yatağa geçmek için hazırдық. O ana kadar kutuyu açmadım.

Onlar baba kız yorganı yataktan sıyrıp lacivert çarşafın üzerine oturduklarında, önlerinde diz çöktükten hemen sonra kutunun kapağını araldım. Doğa alkışlamaya başlamıştı. Oyun sırasında ona söylediğim şarkıyı mırıldanıyordu ama kendi uydurma, anlamsız sözleriyle. Yatakta babasının omzuna tutunup ayağa kalktığı anda kutunun içindekini çarşafın üzerine devirdim. Doğa gözlerini gözlerime dikmiş sormamı bekliyordu.

“Yeşil’in babası nerede?” diye sorunca ben, Doru bakışlarını yüzüme kaldırdı. “Oyun bu mu?” diye sordu işaretparmağıyla yatağının üzerindeki fotoğraf yığınına göstererek.

Başımı salladım. Elimle fotoğrafları iyice çarşafa yaydım. Doğa kafası karışmış gibi bir eğilip babasının yüzüne baktı, bir fotoğraflara. Yetmedi onun yüzünü küçük elleriyle tutup yüzüne çevirdi. “Babası,” diyordu. “Yeşil’in babası.” Doru’nun çenesinin titrediğini görebiliyordum. Kendini sıkıyordu gözlerindeki nemi büyütmek için.

Şu hallerine ölüncüydü. Ölüyordum da. “Fotoğraflarda neredeymiş Yeşil’in babası,” dedim ama Doğa duymadı bile beni. Eğildi ve babasının üzgün duran yüzüne dudaklarını dokundurdu. Tam alnına. Sonra da babasının bacaklarının üzerine oturdu. “Ne yani?” diye sordum ağlamaklı çıkan sesimle. “Ben oyunda yalnız mı kaldım? Benimle kimse oynamayacak mı?”

“Ben sorayım,” dedi Doru buruk bir gülümsemeyle. “Bana bu mucizeyi veren o güzel kadın nerede?”

Gözlerine baktım, bulduğum ilk fotoğrafı elime aldım. Ona gösterirken başını geriye atmış gülüyordu. Doğa’ya hamileliğimin beşinci ayından bir fotoğraftı. Çıplak karnımı tuttuğum ve karnımın en büyük haliyle kocaman sırtıttığım...

“Burada karnım beş aylık,” dedim burnumu çekerek. “Doğa çok yaramazdı. Çok da güçlü. Ben hep sana benzediğini düşündüm. Annem doğunca bana benzediğini söyledi ama ben hâlâ aynı düşüncedeyim. İnsan en çok kimi seviyorsa...”

“Senin en çok sevdiğin,” dedi yutkunurken. Yüzü ciddileşti. “Bendim.”

“Hep,” dedim vurgulayarak.

“Dedesi?” diye sorunca Doğa, ikimizin de bakışları ona kaydı. Biz Doğa’ya soruyu hep Doğa’nın dedesi, Doğa’nın babası diye sorduğumuzdan herkes onun için iyelik ekiyle sahiplenilmekten ibaretti.

Babamı buldum fotoğrafların arasından. “Bu,” dedim kızımın neşeden ışıldayan gözlerinin içine bakarak. “Minerva’nın babası.”

“Dedesi,” dedi Doğa benimle inatlaşır gibi. Başımı salladım. “O senin deden.”

Boğazım düğümlenmişti. Yutkunamıyordum. Gülüyordum ama sırf belli etmek istemediğimden. Babam hep bir fotoğraf olarak kalacaktı Doğa için. Babasını bulmuştu ve artık onu fotoğraflarda bulmak istemiyordu ama dedesini... Onu en çok ben arıyordum. *Arasam da bulunmazım oldun babam* diye geçirdim içimden.

Fotoğrafını öptüm. “Annenin babası,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Doğa’nın dedesi.”

Doru, Doğa’nın saçlarını öperken gözleriyle de beni seviyordu.

Sonrasında Doru annesinin, babasının ve kardeşinin fotoğraflarını da getirip fotoğraf yığınınına bıraktı. Onlar da Doğa’nın dedesi, büyükannesi ve halasıydı. Bunu yaptığı için çok mutlu olmuştum.

Doğa’nın uykusu gelene kadar oynamaya devam ettik. O yatağın ortasında uyuyup kaldığında, “En sevdiği yemek ne?” diye sordu Doru. Bakışlarını toparlamaya çalıştığım fotoğraflardan ona kaldırdım. Onun hakkında pek bir şey bilmediğinden soruyordu.

“Sanırım bu,” dedim ve elimin parmaklarını açıp kapadım. Anlamamış gibi kaşlarını kaldırıncı, “Süt,” dedim. “Anne sütü. Bırakmıyor, ben de bırakmaya çalışmıyorum.”

“Hımm,” dedi Doru duyduğu hoşuna gitmiş gibi. “Onu beslerken en azından bir kere yanınızda olabilir miyim?” Başımı salladım. “Çok şeyi kaçırmana neden oldum, Doru. Beni affet bile diyemiyorum.”

“Affedilecek bir şey yok ki,” diyerek omzunu silkti. Doğa uyanmasın diye sessiz konuşmaya çalışıyordu. “Olan oldu. Boş yere keşke demenin kime yararı var?”

“Ya sen?” diye sordum. “Hâlâ en sevdiğin şey...”

“Senin yaptığın börekler. Uzun zaman oldu yemeyeli.”

“Yarın yaparım istersen,” dediğimde burnundan güldü. “İsterim. Peki sen?”

“Ne ben?” diye sordum. Onunla böyle konuşmak hem garip hem de güzeldi.

“Patlıcan seviyor musun hâlâ?” Dudaklarımı aralayıp başımı yana yatırdım. “O konuda emin değilim. Hamileyken garip bir şekilde soğudum patlıcandan.”

“Oh be!” dediğinde şaşırdım. Bunu, bu kadar sorun mu ediyordu yani?”

“Etçilsin diyebilir miyiz artık?”

“Sanmam,” dedim. Dudaklarını dişlerine geçirerek güldü. “Ya fesle-
ğenler?”

Ellerimle fotoğrafların hepsini kenara itip dizlerimin üzerinde kedi gibi önüne adımladım. Başımı yukarıya atmamla, yüzünü yüzüme eğdi. Nefesini yüzümün her bir karışında hissettim.

Bakışları dudaklarımda dolaşırken, “Fesleğen sensin. Nasıl sevmem? Seni bulduğum her şeyi hâlâ çok seviyorum ben,” dedim fısıldar gibi. “Ne hatırlıyorum, biliyor musun?” diye sormamla biraz daha eğilip dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Ne?”

“Bana bir keresinde *bundan sonra ben sana her daim hemsaye* demiştin. Gölgesi bir olan, aynı gölgeyi paylaşan demekti hemsaye. Hiç unutmadım, Doru. Gölgem oldun, yoluma düştün. Gittiğim her yere benimle geldin sen.”

“Öyleydi,” diye fısıldadı erkeksi sesiyle dudaklarımı dudaklarıyla örterken. “Sen de benimleydin.”

Öpücüklerine karşılık verdim. Sonunda Doğa’nın engel olamayacağı bir an yakalamıştık. Kucağına tırmanıp oturdum. “Doğa’ya demek istiyorum ki,” dedim ve öptüm onu. “Burası benim. Hep benim.” Kollarını etrafıma sardı. Gülerek beni göğsüne çektiğinde tekrar öptüm. Öpücükleri beni anın yoğunluğundan bayıltacak noktaya getirdiğinde başımı kolunun üzerine yasladım. Saçlarım omzuna serildi.

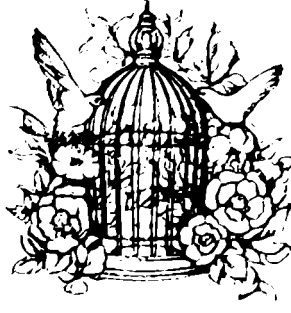
Onları parmaklarının arasına geçirip sevdiğinde esnedim.

“Gece uyutmadım seni,” derken dudakları dudaklarıma sürtünmeye devam ediyordu. “Bu gece uyumak için tek fırsatın.”

“Hımm,” diye homurdanabildim yalnızca. Gözlerim kapanıyordu. Önünde serili duran boynuma taşındı dudakları. Eli geceliğimin altından girip karnımı okşadı. Bir an duraksayıp avucunu oraya bastırdı. Sıcaklığı tenimi kavuruyordu.

“Bir şansımız daha olur mu?” diye sordu. “Bir mucizemiz daha?”

Bunu sorarken sesi çatlamıştı. Derin bir nefes alırken o, gözlerimi aradım. “Belki,” dedim. “Kim bilir.”

9. BÖLÜM

PENCEREMDEN

Camdan hızla süzülen damlalar birbirine karışıp yok olurken, diğerleri de ara vermeden onları takip ediyordu.

Öyle gür, öyle gök yarılr gibi yağıyordu ki yağmur, İzmir’de sesinden dolayı karanlığa uyananların çok olduğuna neredeyse emindim.

Aklımda bir şiirin dizeleri dolaşıyordu.

Muazzam bir ihtimalsin.

Gökyüzüne dokunmak gibi.

Tüm maviliklerin sahibi olmak gibi.

*Hani nasıl desem, “mutlu olmak” gibi.**

Doğa babasının göğsünde yüzükoyun mışıl mışıl uyuyordu. Benim başım, Doru’nun uyumadan önce *ikinize de yer var burada* diyerek uzattığı koluna yaslıydı. Şu görüntü tüm maviliklerin sahibi olduğumu düşündürüyordu. Yanında uyuduğum bu iki varlık benim bütün mavimdi.

Başımı yana çevirip usulca avucunun içini öptüm. Sonra da doğrulup Doğa’nın perdenin açıklığından giren ışığın altında huzurla uyuyan yüzünü süzdüm.

“Seni babana kavuşturabilmek için ne çok uğraştım,” diye fısıldadım. Dayanamadım ve yanağını öptüm.

Dudakları aralıktı. Hep böyle uyuyordu. Eli babasının yanağına yaslıydı. Parmakları sakallarının arasındaydı. Bir ara onları avuçladığını ama sonra elini orada unuttuğunu anlayabiliyordum. Eğilip o elini de öptüm.

Doğa şu kadarıyla uyanmadı ama Doru’nun gözleri sanki numaradan kapalıymışçasına açılıverdi ve yüzüme çevrildi.

Göğsünü usul bir solukla doldurup yine aynı şekilde bıraktı. Bakışları göğsünde uyuyan Doğa’ya kaydı kontrol etmek ister gibi. “Tüm gece böyle

* Cahit Arifoğlu’nun bir şiiri.

uyudu. Uyanmasın diye kıpırdamadan geçirdim geceyi. Dünyanın en güzel şeyi buymuş,” dedi uykulu, boğuk sesiyle fısıldayarak.

“Neymiş?” diye sordum sessizce tebessüm ederek.

“Göğsümün kendi bebeğime korunak, yuva olması,” diye yanıtladı uykulu haline rağmen oldukça yoğun bir tonlamayla.

“Yerimden feragat ettim,” dedim alınganlık yapmadan. Yapamazdım çünkü Doğa’yı böyle uyutması da benim için dünyanın en güzel şeyiydi.

“Bir yanı hep senin,” diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. Başımı salladım. Biraz aşağıya kayıp göğsünün Doğa’dan boşta kalan yerini öptüm. O yara izini. Görmesem bile tam şu anda dudak kıvrımlarının yükseldiğine ve gülümsemeye dönüştüğüne emindim.

Eli başımın arkasını kavradı. Parmakları saç diplerime baskı uygulayarak severken, “Neden uyandın sen?” diye sorduktan hemen sonra, “Yağmur mu?” diye ekledi.

“O da var,” diyerek başımı kızımın yüzünün yanına yasladım. Aldığı minik ve sessiz solukları tenimde hissedebiliyordum. Doru’nun parmaklarının hareketi tüm bedenimi karıncalandırıyor, garip bir rahatlama hissiyle beraber gevşememe, mayışmama neden oluyordu. Doğa’nın poposuna yakın duran yorganı tutup omuzlarına kadar çektim

“Doğa hastaydı ya,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. “Geceleri neredeyse hiç uyumazdım. Sık sık nefes alıyor mu diye kontrol ederdim. Ondan alışkanlık kaldı.” Parmakları enseme kavradı. “Yağmurun da etkisi var elbette ama ben geceleri kızımı kontrol etmek için uyanıyorum.” Burnundan bir soluk bırakıp, “Ben,” dedi ve bıraktığı soluğun ardına daha gür, sesli bir nefes çekti. “Üzmemek için seni soramıyorum. Merak ettiğim çok şey var ama...”

Göğsünde başımı salladım. “Eğer istersen,” diyerek yüzümü ona doğru kaydardım. “Sana olan her şeyi anlatırım. Annem anlattı ama bunu istersen ben de...”

Doru’nun Doğa’nın sırtında duran eli yüzüme uzandı hafif hareketlerle. Onu sarsıp uyandırmamaya gayret ediyordu. Parmakları yüzüme dökülmüş birkaç tutam saçı geriye tararken, “Anlatmak seni üzüyor, biliyorum. Anne geldiğim o gün yanımda bile duramadın. Başkasından dinlemek bile korkutuyor seni.”

Yanağıma yaslanan elinin içini öptüm. “Hadi kahve içelim. Uyuyamam ben artık. Sana olan biten her şeyi anlatayım. Bir daha da açmayalım bu konuyu,” dedim.

“Gel buraya,” dedi ensemdeki eliyle beni kendine çekerken. Doğrulup ona doğru yaklaştım. Başını yataktan usulca kaldırıp dudaklarıma sessiz ama uzun denebilecek yoğun bir öpücük kondurdu. Geri çekilecekken, ensemdeki elini sabit tutarak uzaklaşmama izin vermedi. Gözlerini gözlerime dikti.

“Bir rüya görüyordum az önce,” diye fısıldadı erkeksi kalın sesiyle. “Ne?” dedim sessizce gülerek. “Ne gördün?”

“Anlatacağım ama burada değil. Doğa’yı üzerimden al, sonra da kahve yapmaya git. Ben de şömineyi yakayım. Sonra...” dedi ve beni tekrar çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdı. “Sonra benim de sana bizden anlatacaklarım, söyleyeceklerim var.”

Ben kahveleri hazırlarken, Doru da şömineyi yaktı. Işık yakmadan ve olabildiğince sessizlik içinde çalışıyorduk. Doğa uyanırsa hiç iyi olmazdı.

Cam verandadan çıkıp yanıma geldi. Hazırladığım kahvelere göz attıktan sonra yatak odası tarafına doğru gözden kayboldu. Döndüğünde elinde battaniye tutuyordu. Bir de şiir kitaplarımdan birini. Necip Fazıl Kısakürek olduğunu loş karanlığa rağmen anladım. Arasında ayraç olan bir tek o vardı.

Cam verandaya geçtiğinde, ben de artık hazır olan kahveleri alıp arkasından takip ettim. Bir fısıltıyla, “Doğa’nın üzerini de kontrol ettim. Açıp duruyor,” dediğinde aynı tonda, “Senin güzel baba olacağını hep biliyordum ama bu kadarını beklememiştım,” diye itiraf ettim.

Bana cevabını yeşil gözlerini devirerek verdi. Ateşin tam önüne kurulduk. Cam veranda büyük ve konforluydu. Zaten biz de burada zaman geçirmeyi hep sevmiştik. Evin diğer odaları hiç yokmuş gibi, Doru burayı bizim için yaptığı günden itibaren neredeyse evin hiçbir yerini kullanmamıştı. Hâlâ böyle olmak güzeldi. Doğa’nın da en sevdiği yerin burası olduğunu biliyordum.

Bardakları ateşin önüne, yere bırakırken beni izlediğinin farkındaydım.

Kahve bardağını ona uzattım. Ellerinin arasına alıp dudaklarına taşıırken, ben de kendiminkini alıp yudumladım. “Ne düşünüyordun?” diye sorduğunda dudağımı büküp kahvemin tadını çıkardım. Kocaman bir yudum daha alırken bardağın üzerinden ona baktım. “Seni, bizi, olanları.”

“Ben,” dedi iç geçirerek. “Galiba bu kadar kolay olmasını beklemiyordum.”

“Neyin?” diye sordum. Şöyle olabildiğimiz içinse söyledikleri, bu imkânsız değildi.

“Sana söylediklerimden sonra çok büyük konuşmuştun. Şu an hiç gelmeyecek gibi geldi.”

Omzumu silktim. “Ben de seni affedemem sanıyordum. Sen demiyormusun *çok sevmekten oluyor bunlar* diye. Aslında mevzu seni sevmek olunca şaşırılmamak gerek. Ben onca zaman boyunca beni arayıp sormamana rağmen yine sana gelmedim mi? Doğa daha önce iyi olabilseydi, hayat bu kadar zorlamasaydı beni, çok önce gelirdim.”

Bakışları derinleşen ifademde gezinirken, elindeki bardağı yere bırakıp battaniyeyi aldı. Kendi omuzlarına sararken onu izledim. Üşüdüğünden yapıyor zannedişiyordum ama o battaniyenin iki ucunu da tutup kollarını yanlara açtı *gel* der gibi.

Bardağımlı onunkine yakın bırakıp koynuna sokuldum. Beni bacaklarının arasına alıp kollarını etrafıma doladı. Sırtım göğsüne rahatça yaslandı.

Kolları göğsümün üstüne doğru kapanırken, başı omzumla boynumun aralığında bir boşluk buldu ve oraya yaslandı. Dudakları tenime temas ediyordu. “Çok sevmekten,” diye mırıldandı erkeksi bir tonlamayla. Tenimi öperek nemlendirdi. Kalbim içimde bir kuşun kanadı gibi usul usul salınırken, derin bir nefes çektim ve sustum. Öylesine huzurluydum ki başka bir şeye ihtiyacım yokmuş gibi hissediyordum. Bir ona, bir de kızıma ihtiyacım vardı.

“Doğa’yı belki de burada yapmışızdır,” dedi Doru dudaklarını kulağının hemen altına kadar getirirken.

Şöminedeki ateş çatırdayarak yanıyordu ve bir hayal gibi gözlerimin önüne o geceyi getiriyordu. “O gece görevden döndüğümde seni burada bulunca; yanında yatan, sana benzeyen, daha minik ama her şeyiyle sen olan birinin daha hayalini kurmuştum. Seviştığımız anın tamamı boyunca, karnını avuçlayan ellerim, dudaklarına kapanan dudaklarım bile bedenine yalnızca bunu diledi. Yalvardı sana benzeyen biri daha diye. Belki de Doğa, güvercinimin yavrusu benim o günkü dilediğimin karşılığıdır,” dediğinde geçmişte kalan o anın etkisinde bugünüme bakıyordum.

Doğa birkaç oda ötemizde anne ve babasının kaçamağından habersiz mişıl mişıl uyuyordu.

Yıllar sonra onunla ilk defa böyle huzurlu bir an yakalıyordum. Artık hem birbirine iki deli âşık hem de anne ve babaydık.

Bir anda geçmişte kalan ama hâlâ bizim olan o türküyü mırıldanmaya başladı.

“Yazması oyalı, kundurası boyalı, yâr benim aman...”

Gözlerim belirginleşirken dudaklarımdaki kıvrılmayla bakışlarımı ona çevirdim. Yanağımı öptü.

O, türküyü mırıldanmaya devam ederken sesinin güzelliğinde kayboldum. O an sesini bize ait bir anın içinde dinlemeyi ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Ateşi izledim, soluğunu tenimde hissettim. Göğsümün üzerinde bağlı duran kollarını sevdim.

“Uzun da geceler yâr boynuma sar benim aman aman...”

Bittiğinde, hiç yitip gitmeyecek bir an daha kazanmıştım. Bu an da diğerleri gibi günlüğümde yerini alacaktı. Ama şimdi orada yazan başka anları konuşma zamanıydı. Bilmediklerini, duymayı çok istediklerini teker teker anlatacaktım.

“Binbaşım,” diye fısıldadım. Ona böyle seslenmek hâlâ garip hissettiriyordu. “Binbaşı oldun. Bir tebrik edeyim önce.”

Yanağımın hemen yanında duran dudakları yükseldi. Güldüğüne dair burnundan bıraktığı soluğu tenimi gıdıkladı. Dudakları yanağımı öptü. “Teşekkür ederim güvercin.”

Bana her güvercin dediğinde içim eriyordu. Sanki zaman hiç akmamış, akıp bizden gitmemiş, biz hiç ayrı kalmamışız gibi hissediyordum. Nefes aldım ve yüzümü ona doğru çevirip yanağına bir öpücük kondurdum.

“Konuşacak çok konu var ama ben buradan başlamak istedim. Rütben hem senden saklandığım yer hem de sığındığım limandı ya... Önemli o yüzden.”

Dudaklarım sakallarına sürtündü. “Çok özledim dedin ya... Ben daha çok, Doru. Ben sana *gelme* dedim ama aslında gelişini bekledim. Bir yerlerden çıkmanı, gelip Doğa’yı görmeni diledim. Doğa’yı hiç göremezsen ne yaparım diye düşündüm, seni bir daha göremezsem ne yaparım diye... Düşündükçe de ailemin varlığına rağmen kimsesiz hissettim. Çıkmazım çok büyüktü. O gidebilirdi ve ben bu acıyı taşıyamıyorken sana da yaşatmak istemedim. Doğa çok uzun bir süre kuvözde kaldı. Onu neredeyse bir yıl boyunca ben de kucağıma alamadım. Böylesi de çok zordu. Hatta belki daha bile zor. Cam bir duvar var, her gün önüne kadar gidebildiğin. Ötesinde canından kopan biri var ama sen dokunamıyorsun, koklayamıyorsun. Doyasıya öpmek istiyorsun ama boğazın düğümleniyor, camı geçip biraz bile yaklaşamıyorsun. Varlığın ona zarar. Yanına girdikten sonra kaç defa hastalandı, bilmiyorum. En ufak yakınlaşma bile onu hasta edebiliyordu.

* İki Keklik türküsü. Balıkesir yöresine aittir.

Düşünsene, bu bir anne için ne kadar zor? Çocuğun senin yüzünden hastalanıyor. Bu yüzden yanma girişlerimi bile isteye azalttım. Haftada bir ancak girebiliyordum, onu da yapmamaya dikkat ettim. Ben senden önce ağlayamıyordum, biliyorsun. Çünkü sensizlik kadar derin bir yara tanımamıştım. Doğa kadar güzel hissettiren ama başına bir şey gelse her şeyden çok acıtan bir duygu da yaşamadım. Ben sensizlikle savaşıırken, bebeğimin varlığına bile sarılamadım.”

“Üzgünüm,” dediğinde titreyen sesiyle başımı salladım. “Üzülme. Daha kendim gibi hissediyorum, daha güçlü. Çok şey yaşadık seninle. Kazandıklarımız dışında -başta Doğa- kaybettiklerimiz de çoktu. Baban, babam...” İç çektim.

“Zaman... Başta zamanı kaybettik. Beni sev diye beklerken ayrı, beni sevdikten sonra ayrı üzüldüm. Zamanı başa sarma şansım olsa seni sevmekte daha cesur olurum. Ceylin kötü bir arkadaştı ama bazen onu bana iyi davrandığı, daha doğrusu öyle sandığım anlardaki gibi anımsıyorum. Ben onu iyi zannettiğim için uzağında kaldım. Ama şimdi, yani şimdiki aklım hata ettiğimi söylüyor. Ben arkadaşşıma hiç ihanet etmedim ki. Seni seven benken fedakârlık etmeye, senden vazgeçmeye çalıştım. Karşıma alıp konuşmalıydım.”

Elleri omzuma dökülen saçlarımı sevdi. “Yine de sen, beni sevmiyorken *yapabilir miydim ki* diye sorguluyorum. Yapamazdım galiba, Doru. Sende bana karşı en küçük ışık yokken adım atamazdım.”

“Orada ben suçluyum, Erva. Hiç boşuna öyle olsa ne olurdu, böyle olsaydı ne olurduyu düşünme. Ben sana âşık olmaya meyilli olan kalbimi bile doğru düzgün yönlendiremedim.” Elimi yanağına götürüp sakallarını sevdim. Sonra da onun eğilip bana kahvemi uzatmasına izin verdim.

“Geçen iki yılda,” dedi Doru kendi kahvesini omzumun yanında yudumlarken. “Neden bana söylemedin, Erva?” Bardağını yere bıraktı ve beni yine kollarıyla sarıp iyice göğsüne yasladı. Ellerinin sıcak avuçları karnımı tutuyordu.

“Sana cevabımı farklı bir şekilde vermek isterim,” dedim yüzümü yanımda duran yüzüne doğru çevirerek. Başımın arkası omzuna yaslandı. “Hâlâ günlüğümü okuyorsun, değil mi?”

Gülerek yanağına öptü. “Ölene kadar okuyacağım tek şey, senin günlüğün olabilir. Öyle güzel sevmişsin ki öylesine olmayan... Ben hep sevdada senden eksik kalır mıyım diye korktum.”

“Bu mümkün değil. Bana, *beni nasıl bu kadar kolay affettin* diye soruyorsun ama sen de saklandığın öfkenden çok kolay sıyrıldın, Doru. Beni o gün yatak odasında nasıl suçladığını, gözlerime nasıl nefretle baktığını çok iyi hatırlıyorum. Sözlerin bile gözlerin kadar tesir etmemişti. Asıl ben *her şey bitmiş, onda biz diye bir şey kalmamış* dedim. Diyorsun ya *bir bakışın yetti*, aynısını ben de düşündüm, Doru. *Bu adam artık beni sevmiyor* dedim.”

Kolları karnımın üzerine dolanıp beni sararken, dudakları boynumun yanını öptü. Kokumu, sessiz odanın ateşten çıtırtılarla dolu seslerine eşlik edercesine güçlü bir şekilde içine çekti. “Ölürüm lan ben sana. Senden vazgeçmek mümkün olsaydı, bir yıl boyunca sensizlikte sürünmezdim.”

Yutkundum. Elim yanağında dudaklarını boynuma sürmesine izin vermeye devam edercesine dolaştı. Hemen sonra parmaklarımı ensesine kaydardım, başımı da tamamen omzuna yasladım.

Yukarıya doğru sivrilen çenemi tuttu ve açığa çıkan boynuma daha çok sokuldu. Ben onun saçlarını severken, o derin bir nefes alıp bıraktı.

“Öfkem, benden gittiğini sandığım içindi. Kendimeydi. Kaybettiğimiz o zamanda gelip seni alamayışımaydı. Evimizin ortasında dururken bana yabancılaştığını düşündüm. Buna izin verdiğim için de en çok kendime kızdım.”

“Doğa’yı söylemeseydim,” dedim yutkunarak. Bu en merak ettiğim şey olabilirdi. “Hâlâ ayrı olur mu-”

“Olamazdık.” Netti. “Biz seninle ayrı falan kalamazdık. Bunu dün gece görmedin mi? Nasıl bir açlıkla, nasıl bir hasretle her hücreni sevdiğimi? Nasıl doymadığımı, içimdeki açlığını bir türlü doyuramadığımı?”

Başımı salladım. Dudak kıvrımlarım yükselirken, yüzümde ona ilk kez âşık olan Erva’nın gülümsemesi peyda olmaktaydı. Utangaç, yanaklarını kızartan... Kollarını belimden çözdüm. Battaniyeyi geriye atıp ona doğru döndüm. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

İki bacağının tam arasında, dizlerimin üzerinde durdum. “Doğa’yı neden söylemediğimi sormuştun,” dedim. “Evet,” diyerek beklentiyle baktı yüzüme. Ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirip beni kendine çekti.

Kollarım dengede kalabilmek için boynuna dolanırken, başını geriye atmış gözlerimin içine bakıyordu. “İki yıl boyunca neler olup bitti, onları da anlatacaktın.”

Başımı salladım. “Sen de bana rüyandan bahsedecektin.”

“O en son,” dedi Doru gülerek. “Tamam,” dedim ve anlaşmış olduk. Eğilerek, hiç beklemediği anda yüzünü avuçlarımin arasına alıp dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. “Bekle, geliyorum.”

Ayağa kalkıp doğruca yatak odasına gittim. Doğa'nın üzerini açıp açmadığını kontrol ettikten sonra bebek çantasının altına gizlediğim üç adet yeşil kapaklı defteri de alarak cam verandaya döndüm.

Bıraktığım yerde, bıraktığım şekilde beni bekliyor ve kahvesini yudumluyordu. Kapıdan girdiğim anda bakışları elimdeki defterlere kaydı.

“Onlar ne?” diye sorunca, “Günlüklerim,” dedim ve önündeki mindere diz çökerek oturdum. “Bunların çoğunu sana yazdım. Bir gün olur da anlatamazsam, onlar sana yaşanan her şeyi anlatsın diye.”

Elindeki bardağı yanına bıraktı. Gözleri elimdeki defterlerde kalırken, “Erva, ben...” dedi. Ne diyeceğini biliyordum. Okuyamayacağını söyleyecekti. “Öncekilerde kendime mâni olamadım ama bunları isteye-”

Omzumu silktim. “Yazarın kendisi hepsini sana veriyor. Sana ait olan bir hikâye bu. Birlikte yaşamadığımız anların yazıldığı bir hikâye. İçinde yine senden ve kızımızdan başka kimse yok ki. Sen olanları öğrenmeden devam edemeyiz. Bunlar zaten senin.”

Doru üç günlükten en üstte duranı tereddütlü ifadesini sürdürerek eline aldı. Kapağını araladı. Günlükteki ilk sayfa bir yıl öncesine aitti. Bakışları tarihte dolaştı. Hemen sonra gözleri, dolu dolu olan gözlerimin içine baktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. *Neden* diye soracaktım ki, “Seni iki yıl boyunca yalnız bıraktığım için. Son bir yılda gururuma yenilip aramadığım için,” diye ekledi.

Eğilip mahzun duran yüzüne yaklaştım. Alnını öptüm; yüzünün yanını, çok sevdiğim gözlerinin kenarını, dudaklarının kıvrımını... “Geçti.”

Başını sallarken yüzü iyice kederlenmişti. Geri çekildiğimde hikâyemizin benim penceremden yazılmış kısmı dudaklarının arasından dökülmeye başladı.

Kendimi oldukça garip hissediyordum. Yaşanan o anda sanki o da varmışçasına heyecanlı, bir o kadar da duygusal hissediyordum.

“Çok değil, bundan tam bir yıl önce -çok uzun bir zaman aslında- yanımdaydın. Hızlı geçen ama bir o kadar da geçmeyen bir döngünün içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum kendimi. Doğa altı aylık doğdu, Doru. Şimdi ise bir yaşında. Onu hastaneden çıkarabileceğimi söylüyorlar.

Bugün ilk defa gönül rahatlığıyla kucağıma aldım onu. Ama yine de tedirgindim. Bebeğimden kendimi sakınıyorum ve çok zorlanıyorum.

Ben onu kollarımın arasında doğru dürüst tutmayı bile bilmiyorum. Acelemiyim yani. Bir yıl oldu ama ben kızımı kollarımın arasında tutarken bile ona zarar veririm diye korkuyorum.

Büyümüş. Camın ardından izlediğim zamanlardaki gibi değil.

Doğa kocaman mavileriyle dikkatle yüzüme baktığında, çok sevdiğin -bir zamanlar bakamadığın- yeşillere ne kadar yaş sakladıysam bırakıverdim.

Annelik çok başka bir şey. Annelik çok güzel bir şey... Sana sadece bu kadarını söyleyebilirim çünkü tarif etmeye sözcüklerim yok.

Baba olduğunu bilsen... Kim bilir ne çok sevinirdin? Ama o hâlâ iyileşemedi, Doru. Buradaki doktorlar Türk doktorlarından bana göre daha acımasız. Ya da gerçek, benim canımı çok fazla acıtıyor. Yalan da olsa birinin beni kandırmasına ihtiyacım var.

Doğa iyileşemeyebilirmiş. Tedaviye çok ağır yanıt veriyormuş. Bebeğimiz altı aylık doğmasına rağmen saçlı doğmuştu, biliyor musun? Ama bal rengi o güzel saçlarını kaybetti. Saçları yok ve bu bile canımı çok yakıyor. Kaşları... kirpikleri... Hepsi gitti.

Onun daha canı ne ki? Nasıl dayanıyor, aklım almıyor. Tedaviler çok ağır. Ben bir pencerenin ardında durup onu her izlediğimde çok güçlü olduğunu düşünüyorum. Benim içim şuncağız yaşında yaşadıklarına cayır cayır yanarken, dayanamazken, onun tam bir savaşçı olduğunu düşünüyorum. Senin gibi.

Zor diyorlar, düşük bir ihtimal diyorlar ama ben, Doğa'nın seninle tanışabilmek için bu savaşı kazanacağını düşünüyorum. Bunun için gece gündüz dua ediyorum.

İki gün önce son kez konuştuk seninle. Her gün arardın, sorardın ama iki gündür ben de ulaşamıyorum sana. Telefonun hep kapalı. Neden üsteğmenim? Göreve çıkmadığını Gülru'dan biliyorum. Neden telefonun kapalı?"

Doru günlüğün kapağını sertçe kapattı ve başını geriye atıp gözlerini dolduran yaşları savuşturabilmek için bir süre öyle kaldı. "Özür dilerim," diyordu. "Özür dilerim..."

Günlüğü elinden çekip aldım usulca ve bacaklarının arasında döndüm. Önüne otururken omuzlarında duran battaniyenin kenarlarından tutup kendime doğru çektim. O, beni nasıl az önce sarıp sarmalamışsa, yine o şekilde göğsüne sırtımı yasladım.

Çenesini başımın üzerine yaslariken derin bir nefesle ciğerlerini doldurdu. Kolları kollarımın üzerine sardı. Günlüğü dizlerimin üzerine çıkarıp göz hizama kaldırdım. Burnumu çektim çünkü ben de ağlayacak gibiydim. Kaldığım yerden devam ettim.

"Sevgilim... Ben artık sadece ikiniz için yaşıyorum. Onu, sana kavuşturacağım günlerin hayalini kuruyorum. Merak etme, onu senin yerine de koruyorum."

Günlüğü kapayıp derin bir nefes aldım. "Ağlamıştım bunu yazarken," dedim titreyen sesimle. Ben de titriyordum ve Doru kollarıyla omuzlarımı sıkı sıkı sarıyordu.

Dudakları saç diplerime değiyor, öpüyor ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Ne var ki o, benden beter haldeydi. İçimi çektim. "Şimdi mutlu bir an," dedim ve üç yeşil günlükten en açık yeşil olanı elime alarak sayfaları çevirdim. Başına babası notunu düştüğüm o sayfayı buldum.

"Bu, Doğa'nın sana ilk kez babası deyişi. Sana neden babası dediğini anlamış olmalısın. O, seni hep bizden Doğa'nın babası diye dinledi, bildi," dedim. Başını sallayınca okumaya başladım.

"Bugün keyfi yerinde Yeşil Hanım'ın. Eskiye göre daha güçlü olan bacaklarıyla tüm gün yatak odamda koşturdu. 'Yapma kızım, dur kızım, yorulacaksın,' dedikçe ben, o tüm çekmeceleri dağıttı. Tam bir çorap canavarı. Dolabımın çekmecelerinde ne kadar çorap varsa yere indirdi."

Katlanmış şekilde duran tüm çorapları birbirinden ayırıyor, sonra tekrar katlamaya çalışıyor. Amaç ne asla bilmiyorum, sorgulamıyorum. Çok eğleniyormuş gibi görünüyor, bu da bana yetiyor."

Annem ve babam birkaç gündür onu oyalamak için bir oyun buldu. Yanımızda getirdiğimiz tüm fotoğrafları halının üzerine serip Doğa'nın dikkatini çekmeye çalışıyorlar. Fotoğrafların arasında en çok sen varsın. Nişanımızda çektiğimiz fotoğraflar, düğün niyetine bahçede verdiğimiz kutlamada çekilen fotoğraflarımız, senin birkaç asker üniformalı fotoğrafın...

Doğa'ya, 'Doğa'nın babası nerede, Yeşil?' diye soruyor annem; o da bulmaya çalışıyor. Başlarda bulamıyordu ama şimdi seni bulmakta çok iyi."

Seni bulunca fotoğrafı eline alıp öpmesi yok mu? Dağılıyorum o anlarda. Bunu yapmayı benden öğrendi. Ona nispet yapmak için fotoğrafını öpünce o da aklınca beni kiskandırıyor."

En sevdiği fotoğrafın asker üniformalı olan, Doru. Genelde ilk olarak fotoğrafların arasından onu buluyor. Hani şu çimenlerin üzerinde, Kahve ile oturduğun. Galiba ben de en çok o fotoğrafı seviyorum."

Bugün ilk defa bir şey oldu. Çok güzel bir şey.

Annem sordu; Doğa da fotoğraf yığnında seni buldu. Eline aldı, baktı, baktı ve bir anda gülücükler saçarak 'Babası!' diyerek öptü.

Anne bile diyemiyor daha ama onun söylediği ilk kelime sendin. Pardon, ilk önce Köpü dedi ama o sayılmaz, değil mi? ☺

Hissediyorum, Doru. O yakında iyi olacak ve biz sana geleceğiz. Doğa'yı seninle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Ve...

O çıktığın görevden sağ salım dönmen için dua ediyorum. Bu ayrı kaldığımız en uzun süre. Seninle en son altı ay önce konuştuk. Tastamam altı ay, ne eksik ne fazla.

Döndüğünde ve beni aradığında belki onu sana söylerim. Gel derim. Gel olmuyor sensiz... Seni özleyen biri daha var, gel..."

Günlüğü yere bırakıp Amerika'da yazmaya başladığım ilk defteri elime aldım. Onda da özel bir sayfa aradım.

Şimdi okuyacağım, Doğa Yeşil Demir'in doğum hikâyesiydi.

"Bu," dedim bulduğum sayfada parmaklarımı gezdirirken. "Yanımda olmanı en çok istediğim, adını sayıklayıp durduğum bir andan. Kocaman maviler tam da bugün araladı gözlerini dünyaya ve benim Amerika'da sensiz geçen karanlık günlerim bir anda aydınlandı. Doğa Yeşil Demir; senin kızın, kızımız bugün doğdu."

"Ervan'ın Günlüğü, 18 Mart 2023, Amerika."

Burada kısa bir es vermem gerekiyordu çünkü Doru, onun doğum tarihini henüz bilmiyordu.

Başımı yana çevirip dudaklarımı yüzümün yanında duran yanağına sürterek, "Kızımız 4 Mart 2023 tarihinde dünyaya geldi," diye fısıldadım. "Doğa Yeşil Demir balık burcu ve özelliklerini birebir taşıyor. Kendi de küçük bir balık gibi görünüyor zaten. Duygusalız, sevgiye açız ve inatçı olduğumuz yanlar da var. Kısacası babası olarak başın biraz belada," dedimde güldü.

"Ağlayarak ya da inat ederek senden çok şey isteyecek. Hepsine hazır mısın? Çünkü yapman gerekecek."

"Her şeyi yapamam," dedi Doru.

"Mesela?" diye sorunca, başını biraz yana çevirip gözlerimin içine baktı. Ateşin turuncu yansımaları yüzünde dalgalanıyordu. "Seni kuskanıyor. Kıskanmasın çünkü sen benim bu dünyadaki en büyük ikinci zaafımsın."

İlki artık Doğa'ydı. Söylemese bile biliyordum ve bundan en küçük bir rahatsızlık duymuyordum. İkinci sırayı almaya kızım için seve seve razıydım.

"Benim de sıralamam aynı. Sen benim en büyük, en güzel ikinci zafımsın," dedim tane tane. Vurgulayarak söylediğim her bir sözcük için dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hımm," dedi dudaklarımdan aldığı tadı ağzının içinde dolaştırıyormuşçasına. "Bununla baş edebilirim çünkü Doğa'yla asla savaşmayacağım. O ilk sıra daima onun."

Başımı salladım. "O halde yavru güvercinin dünyaya gelişini dinle babası. O ilk dünyaya geldiği andan beri senin gibi bir savaşçıydı. Sana gelebilmek için savaştı. Ve kazandı..."

Doru duygu yüklü bir ifadeyle başını salladı. Gözleri dolduğundan benden kaçırıyordu şimdi. Önüme döndüm ve dizlerimde duran günlüğü okumaya başladım.

"Doğa Yeşil Demir doğdu..."

Kendime gelir gelmez onu görmeyi istedim. Henüz çok küçüktü ve 4 Mart 2023 tarihinde gözlerini dünyaya açmayı seçmişti. Sağlıklı olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyorken, onu görmeme izin verilmiyordu.

Bir terslik varmış gibi de gelmiyordu. Babamın, annemin ifadeleri gayet normaldi. Sadece erken doğumun kaygılarını yaşıyorlardı. Benim için de endişeleniyorlardı elbette. Onları anlayabiliyordum ama onlar benim artık bir anne olduğumu anlayamamışlardı. Ben onların kızı olmaktan çok Doğa'mın annesiydim.

Benim, Doğa'yı görmekten başka istediğim bir şey yoktu. Bir kerecik görebilsem tüm kaygılarım geçecekti ama...

Emzirmeye getirilmeyeceğini biliyordum. Hani filmlerde bebekleri anneyle buluştururlar, ilk tanışma yaşanır, birbirlerinin kokusunu alırlar ya... O sahne olmayacaktı bizim hikâyemizde.

Ben günlüğüme bebeğimle ilk karşılaşmam doğumdan hemen sonra yazamayacaktım. Doktorla konuşmamdan hemen sonra o ilk karşılaşmanın belki aylar sonra olacağını öğrendim. Bir gariplik vardı ve nedenini araştırıyorlardı.

Doğa mosmor doğmuş. Solunumda zorluk çekiyormuş ve kalp atışları çok güçsüzmüş. Yapılan bir dizi tahlil ve tetkikten sonra sorunun neyden kaynaklandığı bulunmuş.

Kanser!

Küçücük bedeninde kocaman, lanet bir kanser var!

Nöroblastom` adı verilen bu çirkin isimli kanser, onun küçük bedenini esir almış. Anne karnında bebeğin kanserli dünyaya gelmesi olağandışı bir durumken, Doğa kendini o ender durumun içinde buldu doğar doğmaz.

Kötü huylu olduğu ve orta seviye tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Kemoterapi alması, belki ameliyat olması gerekiyor. Ama o çok küçük ve kızımın şansızlığı erken doğmuş olması. Karnında büyüyen bu kitleden kurtulabilir mi, kesin cevap vermiyor doktoru.

On yıl boyunca bu kanser türüyle mücadele eden çocuklar varmış. İleri seviye olanlarda hastalıktan kurtulmak çok daha düşük bir ihtimalmiş.

Doru... kendimi parçalanmış, dağılmış, yok olmuş gibi hissediyorum. Onu bu hastalıktan kurtarmak istiyorum ama gücüm yetmiyor.

Doktorun bana söylediği; sakın olmam, bağışıklığını yükseltebilmek için ona sürekli süt sağmam ve beklemem. Zaman diyorlar bana ama beni boşlukta bıraktıklarını bilmiyorlar.

Babam, doktor arkadaşına çok güvenmesine rağmen Amerika'daki tüm hastaneleri ayağa kaldırdı. Alanında uzman doktorlar gece gündüz Doğa'yı iyi etmek için çalışıyor.

Benim sana anlatacak güzel bir doğum hikâyem yok. Ama çok güzel bir kızımız var. Doğa çok güzel, Doru. Camın arkasından izlemeye gidiyorum onu her gün. Daha yanına giremedim ama o benim kızım diye mi bilmiyorum, bir başka güzel."

Doru'nun ağladığını yanımdan kalktığında anladım. Ellerini yüzüne kapatmış, odanın içinde amaçsızca dolaşiyor ve belli belirsiz sözcükler sıralıyordu. Sesi çatallı ve boğuk olduğundan anlayamıyordum.

Günlükleri yere bırakıp ayağa kalktım.

"O iyi, artık iyi," desem de ellerini yüzünden çekmedi. Omuzları sarsılıyordu. Yere, dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Ben piç kurusunun tekiyim!" diye fısıltılı bir bağırış kopardı. Çatlaman sesi canımı yaktı. "Ne olursa olsun çıkıp gelmeliydim."

Günlükleri kendini suçlasın diye okumamıştım. Bilmeye hakkı olduğu içindi... Ama şimdi kendimi berbat hissediyordum. Gidip önünde diz çöktüm. Onu kollarımla sarıp göğsüme çektim. Başı göğsümün üzerinde yer bulurken dudaklarımı saçlarına bastırdım rahatlatmak ister gibi. Öptüm, öptüm...

* Sinir hücrelerinde çıkan timördür. Genellikle bir yaş altı bebeklerde görülen bu ur, çocuk yaşlarda görülen kanser türlerinin yaklaşık yüzde onluk kısmını oluşturur.

“Senden daha suçluyum ama hiç böyle ağlamıyorum. Gerçi yaş da kalmadı artık,” diyerek gülerken amacım onu neşelendirmektir. İşe yarayacağını sanıyordum ama burnundan salınan ve geceliğimin saten kumasını ısıtan güçlü soluk güldüğünün, en azından az da olsa rahatladığının göstergesiydi.

“Bir daha benim yüzümden ağlamayacaksın,” diye fısıldadı vurgulayarak.

“Sen verdiğin sözleri hep tuttun. Ya hayat çıkıp dikildi karşımıza ya da ben... seni bırakıp gittim. Mecburdum, sen yoktun ama ne önemi var? İkimiz de suçluyduk.”

Ben onu anladım, o beni. İkimize dair ne varsa konuştuk. Aklında kalanları sordu, ben eksik olanları tamamladım.

Elbette iki yılı bir saatte konuşup bitiremezdik. O anın içinde yaşamışız gibi de tamamlanamazdık. Ama aramızdaki duygusallık yerini başka bir yoğunluğa bıraktığında kendimi daha hafiflemiş hissediyordum. Onun da öyle olduğunun farkındaydım.

Durduk durulduk, bir süre sarıldığımız yerde öylece oturduk. Sonunda ikimiz de sakinleşmişken Doru bana gördüğü rüyayı anlattı.

Onunla ilk kez tanıştığımız anı içeren bir rüyaymış. Fakat bu defa Doru beni çiftlikteki evlerinin önünde karşıladığında yanımda Doğa da varmış. Mutfığa su içmeye kaçtığımda bana kim olduğumu sormuş. Ben de *evliyim* diye yanıtlamışım. *Geç kaldın. Bir kızım var ve babası çok kıskanç.* Rüyanın komik bir yanı vardı çünkü sonrasında o kızın kendi kızı olduğunu, karısının da ben olduğumu öğreniyormuş.

Anlatmayı bitirdiğinde hâlâ gülüyordum. “Bence sen keşkelere fazla takılmışsın. İtiraf et, o gün tanıştığımızda *keşke bu kız benim olsa* dedin mi?”

“Dedim,” dedi hiç duraksamadan. “Allah var, dehşet güzeldin. Ama *kesin bir sevgilisi vardır* dedim. Albayın kızı olduğunu öğrendiğimde *boku yedin oğlum, Doru* da dedim.”

“Arma. Hiç öyle bir havan yoktu.”

“Sana yeterince çarpılmış gibi görünmüyor muydum?”

Bunun üzerine biraz düşündüm. “Hımm, sana açılmam gerektiğini düşünmemi ve o cesareti oradaki tavrın belirlemiş olabilir. Birazcık,” diyerek iki parmağımla miktarı işaret ettiğimde güldü. “Ama sonra fazla kör olduğunu düşündüm.”

“Tam isabet olmuş.” Bu defa gülme sırası bendeydi.

Tüm gece uyumadık. Doru günlükte yazdıklarına üzülmüş olmasına rağmen ısrarla devam etmemi istedi.

Gün ağarana kadar okudum. Tek bir anı bile atlamadan...

Yeni gün, gece boyu yağan yağmurlardan arınmış olarak geldi. Doğa tüm gece hiç uyanmamıştı. Hâlâ uyuyordu.

Kahvaltı hazırlamak için yerimden kalkıyordum ki telefonumun sesi Doğa'nın yattığı yerden yükselmeye başladı. Telefonun sesini kısmayı unuttuğum için söylenirken Doru, benden daha hızlı kalktı ve odaya fırladı. Elinde telefonla döndüğünde, "Annen," dedi ve hemen sonra, "Doğa uyanmış. Ben ona bakayım," diyerek telefonu bana verip odaya döndü.

Annem, Doru'da kaldığımızı biliyordu. Dün konuşmuştuk. Barıştığımızı ve eskisi gibi olmak için çabaladığımızı da biliyordu. Sabahın bu saatinde aramasını bu yüzden beklemiyordum. Neden arıyor olabileceğini merak ederek telefonu açtım ve kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. Yerdeki battaniyeye uzandım. Şöminenin ateşi çoktan sönmüştü.

"Erva rahatsız ediyorum yavrum ama..."

"Ne rahatsızlığı anneciğim? Sorun değil tabii ki. Bir şey yoktur inşallah."

Annem sıkıntılı bir soluk bıraktı. "Sorun değil elbette ama konuşmamız gereken şeyler var. Tüm gece gözüme uyku girmede. Biliyorum, kocanla zaman geçirmek istiyorsun ama biraz erken gelebilir misin, diye soracaktım."

İyice meraklanırken, "Gelirim tabii," dedim. Battaniyeyi katlayıp ortadaki masanın yanında duran sandalyelerden birinin sırt kısmına sallandırarak bıraktım. "Ne kadar erken? Hemen mi?"

"Gelsen iyi olur. Kahvaltıyı beraber, burada hazırlarız. Damadım da gelsin. Ona da şöyle bir sıkı sıkı sarılayım. Buna çok ihtiyacım var."

Annemin sevgiye ihtiyacı vardı. Bunu en iyi ben anlardım. Babamsız geçen her an onu mahvediyordu. Meleda olmaktan uzaklaşmaya başlamıştı. Tam da bu sebepten hâlâ onun yanında kalıyordum. Muhtemelen de kalmaya devam edecektim. Onu yalnız başına bırakmam mümkün değildi. Yoksa kendini tamamen kaybederdi.

"Anne," dedim çatallanan sesimle. Gözümü dolduran yaşı parmağımın kenarıyla kuruladım. "Ben hemen çıkıp geliyorum. Doğa yeni uyandı. O terlemiştir şimdi. Hava soğuk. Kendine gelmeden çıkarmayayım dışarıya. Doru'yla sonradan gelir onlar."

"Sağ ol, Minerva'm. İyi ki varsın yavrum."

Annemin sesi şimdi daha ağlamaklı çıkıyordu. Aslında ağlıyordu, gizlemeye çalışıyordu. “Bir karar aldım ve bunu ilk senin duyman gerek. Öyle yaparsan daha iyi olur.”

Telefonu kapayıp yatak odasına gittiğimde, Doru yatağa uzanmış uyku sersemi olan kızımızın sırtını sakınleştin diye ovuyordu. Doğa yanağını yatağa yaslamış, yüzükoyun yatıyordu ve dudakları emme hareketiyle içine göçüp tekrar serbest kalıyordu. Acıkmıştı.

Kenarda durmuş onlara bakarken Doru gözlerini Doğa’dan ayırmadan, “Hâlâ uykusu var gibi. Mızızlanıyor biraz,” dedi.

Yatağın alt ucunda duran bebek çantasından Köpü’yü çekip çıkardım. “Bunu al,” dedim yanlarına uzanırken. “Sen varsın diye buna çok ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor ama Doğa bunsuz yapamaz.”

Doru elimdeki Köpü’ye kaşlarını çatarak baktı. “Günlükte bahsettiğin Köpü bu mu? Bu alışkanlığı bırakması gerek. Kızıma ben yeterim.”

“Bir oyuncağı da kıskanmazsın, Doru,” dedim imalı bir tonlamayla. Eli Doğa’nın sırtında dolaşmaya devam etti. “Kıskanmak değil,” dedi beni düzeltmek istercesine. “Doğa’nın bir bana ihtiyacı olsun bundan sonra. Eksik yanlarını ben tamamlayayım.”

Eksik yanları... Hiç böyle düşünmemiştim. Elimdeki oyuncak köpeğe baktım. Doğa bu yüzden mi onu yanından ayırmıyordu?

Doru şaşkın ifademi süzdü. “En sevdiği fotoğrafımın Kahve ile çekilmiş olan olduğunu söylemiştin. Fotoğraf yığnında hep en önce onu buluyor demiştin. Belki de Kahve’ye benzetiyor onu.” Bakışları Köpü’yü işaret etti. “Yanımda o var diye onu kıskanıyor. Bilmiyorum. Sen anlatınca bana dokundu biraz. Öyleymiş gibi hissettim.”

“Hiç böyle düşünmemiştim,” dedim dalgın dalgın. Eğildim ve Doğa’nın yanağını öptüm. “Bebeğim benim. Aşkım. Anne seni çok mu seviyor?” Güldü Doğa. Bakışları babasının yüzünde dolanırken, elini havaya kaldırıp parmaklarını yanağıma dokundurdu. Onları da öptüm. Ben öptükçe güldü.

Elimi kaldırıp parmaklarımı göz hizasında açıp kapadım. Sanki bunu bekliyormuş gibi kendini yatakta döndürdü ve sırtüstü yatar pozisyona geçti. “Mama.”

Gülerek bakışlarımı Doru’ya kaldırdım. “Acıktığından mızızlılığı.” Doru, dirseğini yatağa yaslayıp çenesini avucunun içine aldı. Bizi izlerken, “Onu besleyecek misin?” diye sordu. Bakışları askılı geceliğimden taşan göğüs dekolteye kayarken, “Görmek istiyorum. Onu beslerken izlemek istiyorum,” dedi yoğun, beklenti dolu bir sesle.

Doğa o esnada yataktan hiç kalkmadan kıyın kıyın poposunun üzerinde bana doğru yaklaşıyordu. Geceliğimin yakasına asıldığında minik parmakları, ben daha bir şey yapmadan göğsümü açığa çıkardı ve dudaklarını aralayıp göğsümün ucunu ağzına çekti.

Elimle poposunu tutup onu iyice kendime çevirdim. Eli geceliğimin üzerinden diğer göğsüme yaslandı, onu da sahiplendi ve parmakları saten kumaşı sıkı.

Doru manzarasından hayli keyif alır halde, “Bu şahane bir şey,” deyince dudaklarımı yaladım. “Öyle. Artık son demlerimiz. Hem sütüm yeterli değil hem de o büyüyor. Ama böyle beslenmekten hoşlandığı da bir gerçek.” Doğa ağzıyla şapırtılı sesler çıkarınca bakışlarımı ona çevirdim. Poposunda duran elimi kaydırıp yüzüne gelen kâküllerini geriye taradım.

Beni izliyor ama göğsümü emmeyi de sürdürüyordu.

“Anneanne seni görmek istiyormuş. Çok özlemiş,” dedim ona. Göğsümün ucunu, “Annesi,” demek için bıraktı ama hemen sonra tekrar ağzına aldı.

Çenesine yakın gamzeleri o sütü her içine çekişinde belirginleşiyordu.

“Sizi mi çağırırdı?” diye sordu Doru, duyduğu şeyden canı sıkılmış gibiydi. Başımı salladım. Bakışlarım sıkıntılı ifadesini bulurken, “Ben önden gideyim. Siz de giyinip sonra gelirsiniz,” diye mırıldandım.

“Beraber gidebiliriz. Hemen hazırlanabiliriz,” dedi yüzü aydınlanarak. Annemin onu da çağırdığını duyunca ifadesi hemen yumuşamıştı. Doru her ne kadar ilk karşılaşmalarında annemle sarılıp kucaklaşmış olsalar da ondan çekiniyordu. Geçmişin izleri hâlâ üzerimizdeydi.

“Bence benimle bir şey konuşmak istiyor,” dedim fısıltılı bir tonlamayla. “Kötüydü biraz. Ağlıyordu, Doru. Sen, Doğa’yı sonra getir. O sürede ben de onu rahatlatmaya çalışayım.”

Anlayışla başını salladı. Bakışları dalıp giderken Doğa’ya, “Babanı unutmuyor,” dedi kendi kendine.

Başımı salladım ve göğsümü emmeyi sonlandırıp, göğüs ucumla oynamaya başlayan Doğa’nın ağzını yana çevirdim. Geceliğimin yakasını yukarıya çektim. “Bu kadardı bebeğim. Süt falan kalmadı orada. Bu seni baba bana getirene kadar tok tutacaktır.”

“Babam,” diyerek onu kollarının arasına çekti Doru. Sonra da dudaklarını Doğa’nın boynuna gömdü. Gıdıklar gibi o girintide çenesini oynatırken,

Doğa kıkırdıyor ama sakalları battığı için aynı zamanda yüzünü buruşturuyordu. Elleri babasının yüzünü iki yandan kavrarken, “Babası,” diyordu.

Allah’ım bu hallerine şuracıkta ölebilirdim. Gıkım çıkmazdı çünkü böyle ölmek dünyanın en güzel şeyi olabilirdi.

“Süt kokuyorsun babam,” dediğinde Doru dolu dolu, dayanamadım ben de güldüm. Onu doyamamış gibi öperken Doru, yanlarına sokuldum. Önce Doğa’nın yanağına, sonra da kocamın yanağına bir öpücük kondurdum.

“Aşkınızı bölmek istemem ama anne gidiyor,” dediğimde ikisi de duraksayıp gözlerini bana çevirdi. Doğa’nın kocaman mavileri gözlerimin önünde parıldarken, âşık olduğum adamın yeşilleri yüzümü gözleriyle seviyordu. “Ender’e söyleyeyim, seni bıraksın.”

“İstemez binbaşım. Ben tek gidebilirim,” dediğimde dudak kıvrımları yükseldi. “Akşama buradasınız, değil mi?” Cevabın olumlu olmasını ister gibi bakıyordu. “Şu bana öğrettiğin tavuk. Eğer unutmadıysam ondan yaparım.”

Güldüm. “Sen et konusunda her zaman başarılı değil miydin zaten?” dedim unutmadığımı belli edercesine. “Sadece menemen bilmediğini biliyorum.”

Güldü ve kolumu tutup beni kendine çekti. Yanağıma gürültülü bir öpücük kondurduktan sonra aramızda kalan Doğa’ya çevirdi bakışlarını. “Kalırsınız değil mi babam?” diye bu defa ona yineledi sorusunu.

Evet demeyi çok istesem de söz vermiyordum. Annemin şu an ne halde olduğunu bile bilmiyordum. Belki de hâlâ ağlıyordu.

“Biz bugün annemde kalsak iyi olur, Doru. Ama sonra yine-” Derin bir soluk alınca sözlerim bölündü. Kendini Doğa’nın hemen yanına sırtüstü yatar halde bıraktı. Gözleri tavanda dolanırken, “Karımı ve kızımı evimde istiyorum. Bunu istemek hakkım mı, bilmiyorum ama ben sizi tekrar istiyorum,” diye mırıldandı.

Sözleri kendine olsa da olanlardan dolayı kendini suçladığını anlayabiliyordum. Sanki bizi istemeye hakkı yokmuş gibi.

“Dedemler döndü biliyorsun. O şimdi yalnız...”

“Biliyorum biliyorum,” derken başını iki yana sallıyordu. Bakışları yanında yatan ve onu izleyen Doğa’ya kayarken, “Anneanne de bizle kalsa ne iyi olurdu, değil mi babam?” diye sordu. Doğa onun kendiyle konuştuğunu

anladığından yatakta döndü ve babasının karnından destek alarak ayağa kalktı.

Sonra hiç beklemediğim bir şekilde bacaklarını açarak pat diye kendini onun karnının üzerine oturur vaziyette bıraktı. Doru nefesi kesilmiş gibi omzunu havalandırırken, Doğa elini ağzına kapatmış kıkırdıyordu.

“Kuş kadar haliyle soluğumu kesmeyi başaran...” derken gözleri gözleri mi buldu. “Bir sen varsın, bir de o.”

“Hımm,” dedim gülümseyerek. “Ben de mi soluğunu kesiyorum?”

“Kesmek ne kelime?” dedi serseri bir gülümseme yüzüne hâkim olurken. Yanına sokulup eğildim ve soluğunu kestim. Sert bir öpücükle karşılık verdi yumuşak öpücüğüme. Eli enseme dolandı.

Birazdan gidecektim ve onu doya doya öpmek istiyordum. Doğa’nın başım, öpüşmemiz derinleşirken göğsümün altında hissettim. Aramıza girmek ister gibi başını oraya sokmaya çalışıyordu. Dudaklarımız ayrıldı ama Doru’nun hâlâ beni tutan eli yüzünden fazla uzaklaşamadım.

Doğa, ben çekilmeyince, “Annesi!” diye neredeyse ağlayacak gibi bağırdı. “Babası!” Kendini zorluyordu. İlla ayıracaktı. Doru kahkahalarla gülerken, ensemdeki elini çekip ona gözlerimi devirdim.

“Dün gece aramıza giremez diyordun,” dedim omzumu silkerek. Yataktan kalktım. Doğa da bunu fırsat bilip babasının göğsüne uzandı. Gülüyordu ve mutluydu. “Al işte. Oldu bile.”

Kocaman kollarıyla ona sarıldı Doru. “Babası ölsün buna,” diyordu. Verilen sözler ancak bu kadar tutulabiliyordu. Üzerimdeki geceliğin askılarını indirdim gözlerine baka baka. Yüzündeki gülümser ifade bu hareketimle silindi. Bakışları derinleşti.

Geceliği kollarımdaki askılarından kurtarıp üzerimden kaydırarak ayakucuma bıraktım. Yerinden doğrulacak gibi oldu ama göğsünde yatan Doğa’yı hatırlayınca fazla kıpırdıyamadı.

Neyse ki Doğa’nın başı diğer tarafa çevriliydi ve şu yaptığımı görmüyordu. Saçlarımı ellerimle dalgalandırdım. İç çamaşırlarımın lastiklerini parmaklarımı geçirerek düzelttim.

“Giyineyim ben. Çıkacağım şimdi,” dememle Doru’nun boğazından kükremeye benzer bir hırıltı yükseldi. Öksürerek sesini temizledi, “Seni ben bırakayım. Beraber gidelim,” dedi. Olmaz dercesine başımı salladım.

Önünden salına salına yürüyüp karşıdaki konsolun üzerinde katlı duran kıyafetlerimi aldım. Görmememe rağmen hâlâ beni izlediğine yemin

edebilirdim. Arsız bakışları, doğumdan sonra dolgunlaşan ve iyice kadınsı bir hal alan kalçalarımı inceliyordu.

Sutyenimi giydikten sonra krem rengi, triko elbisemi üzerime geçirdim. Beyaz külotlu çorabımı da giydikten sonra hazırdım.

“Doğa’nın bebek koltuğu benim arabada. Ben senin arabayı alsam, sen de benimkiyle gelsen olur mu?”

“Ne?”

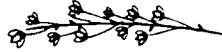
“Doru,” dedim dalgın bakışlarının önünde parmaklarımı şaklatarak. “Daldın.”

Derin bir nefes aldı. “Daha şimdiden özledim kızım seni. Ben bırakayım diyorum, inat ediyorsun.”

“Annem,” dedim ona gözlerimi belirginleştirerek. “Yalnız konuşsak daha iyi. Kadın, sen evdesin diye belki açılmaz. Bir derdi var ve bu öncekinden farklı, hissedebiliyorum. Aldığı bir karar mı ne varmış.”

Alnı merakla kırıştı. “Hayırdır inşallah.”

Dudaklarımı büktüm. “Her neyse öğreneceğim. Sen, Doğa’yı giydir. Olabilecek en kalın şekilde. Çantasında her şey var. Biraz da oyalanın. Bir saat sonra falan görüşürüz,” dedim ve yatağa tırmanıp önce onu sonra da Doğa’yı öptüm.

Doru Demir’den

Doğa’yla zaman geçirmek dünyanın en güzel şeyi olabilirdi. Onu evin içinde özgür bırakmıştım. Her nereye giderse ben de peşinden gidiyordum. Birazdan evden çıkacaktık ama doğalgazı evin her yerinde açmıştım.

Cam verandayı geçip Erva’nın bekârken oturduğu evin olduğu tarafa koşturdu. Bense sadece takip ettim.

Meraklı gibi dokunmadık, bakmadık yer bırakmıyordu. “Babası,” dedi mutfak masasının altına eğilirken. Ne görmüş olabilirdi ki orada? Ben de eğildim ama dikkatini çekecek bir şey göremedim. Boştu. “Köpü ditti.” Doğruldu ve kocaman mavi gözleriyle üzülmüş gibi gözlerime baktı. “Köpek neye gitti, Doğa?” diye sorduğumda eliyle antre tarafını gösterdi. Koştı, peşine takıldım. Salona girip boydan pencerenin önüne geçtiğinde bakışları bahçeyi tarıyordu. “Köpü!” diye bağırduğunda onun Kahve’ye seslendiğini anlamış bulunuyordum. Ortada Kahve falan yoktu ama o her neredeyse sesini duyurabileceğini sanıyordu.

Bu şerefsiz Kahve'ye şimdiden sinir olmaya başlamıştım. Kızımın gönlünü daha ilk dakikadan çalmıştı. Ah, onu elime bir geçirirsem...

Doğa minik ellerini iyice cama yasladı. Burnundan salınan soluk buğu yaparken, "hav hav, del del," diyordu.

Yanına gidip diz çöktüm. Onu kollarımın arasına alıp kendime çeken bile gözleri penceredeydi. "Ben kıskanç bir adamın, Yeşil Hanım!" dedim ama hiç oralı olmadı. Yüzünü tutup yüzüme çevirdim. Küçücüktü zaten suratı, kaybolmuştu parmaklarımın arasında. "Babam, senin tek aşkın benim. Tek sevdiğin. Bir de anne var tabii." Beni dinliyormuş gibi görünüyordu ama pek umursadığı söylenemezdi. "Köpü möpü yok! Bırak gitsin."

Benden biraz uzaklaştı. Minik eli yanağımı buldu. Fark etmişim ki bunu çok sık yapıyordu. En çok da annesine. "Babası cici," dediğinde güldüm.

"Cici mi?" *Ben mi?*

Kızgın falan da değildim ama nedense bunu beni sakinleştirmek için yapıyor diye düşündüm. "Aldı mı babası?" diye sorduğunda şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu, ondan duyduğum en uzun cümle olabilirdi.

"Ne aldım mı babam?" diye sordum. Bir cevap bekleyerek sormamıştım ama Doğa beni daha çok şaşırtırcasına, "Köpü aldı mı babası?" deyince kalbimin atışları hızlandı. O, bana her babası deyince böyle oluyordum. Lâkin bu defa farklıydı. Doğa ilk defa benden bir şey istiyordu.

Onu tutup kendime çektim. Sıkıca sarılıp saçlarını öptüm. Yanağını, boynunu. Kokusunu soludum. Baba olmak başkaydı. Çok başka. İnsana kendini çok daha güçlü hissettiriyordu. Doğa, benden dünyaları istese yapacak haldeydim.

Küçücük haliyle beni parmağında bile oynatabilirdi, bunun farkındaydım. Devken, minicik bir serçeye yenilmek gibiydi baba olmak ve dünyanın en güzel yenilgisiydi bu. Onu kucağıma alarak ayağa kalktım. Birlikte evi son kez gezdik ve zaman yaklaştığı için eşyalarını da alarak evden çıktık. Karnının artık acıktığını, bu yüzden de huysuzluk yaptığını anlayabiliyordum. Onu arabanın arka tarafındaki bebek koltuğuna yerleştirdim.

Erva, benim arabamı alıp gitmişti. Doğa için o arabaya da bir bebek koltuğu almam gerekiyordu galiba. Evet, kesinlikle gerekiyordu.

"Gelince," dedim koltuğunun kemerini sıkarken. "Kahve'yle tanışacaksın. Şu Köpü meselesini çözelim artık. Seninkinin bir heves olduğunu düşünüyorum. O itin o kadar sevilesi olmadığını görünce, tüm ilgin tekrar bana dönecek"

Doğa hiç oralı olmadı çünkü tüm ilgisini arabanın ön camına konan kuşa vermişti.

Elini öne uzatıp, açtı kapadı. Bana onu göstermeye çalışıyordu. “Tuş,” dediğinde dudaklarını büzüp, güldüm. “Annen sana bütün hayvanlar âlemini tanıtmış galiba. Atları da biliyor musun?” diye sordum. Ben öylesine sormuştum ama o, “Dıdı,” deyip yerinde zıplayınca atın adım seslerini taklit ettiğini anladım. Gözlerim belirginleşti. “Kuzu,” dediğimde, “Mee,” diye yanıtladı beni. “Evet, tanıtmış,” dedim daha çok şaşırarak.

Yol boyu bunu bir oyuna dönüştürdük. Aşırı zeki bir kızım vardı. Ona anneannesin bahçesine yaklaşmamıza çok az kala, “Peki anne?” diye sordum. “Anne ne diyor, Doğa?”

Buna elbette bir cevabı yoktu. Yalnızca gülmüştü.

Bilmiyordu tabii annesinin bir güvercin olduğunu. Koynumun güverciniydi o benim. Yavrusu ise Doğa’dı.

Arabayı durdurup kapıyı açtım. Hava düne göre çok iyiydi. Güneş tepedeydi. Evin pencerelerinde gözlerimi dolaştırdım. Buraya seneler önce ilk kez geldiğimde Erva’nın varlığından bir haberdim. Yani ona deli divane âşık olacağımı, evleneceğimi, bir kızımız olacağını asla bilmiyordum.

Yalnızca içime garip bir his hâkim olmuştu. Meğer o his bugünümmüş. Ben galiba ona geç kaldığım için içimdeki pişmanlığı asla atamayacaktım. Bir nefes çektim içime ve Doğa’nın tarafına dolandım.

Kapısını açmıştım ki evin kapısı da aynı zamanda açıldı. Elim Doğa’nın kemerine uzanırken bakışlarım kapıdaydı. Kapıyı açan Erva’ydı ama biraz farklıydı.

Üzerinde babasının asker kıyafeti vardı. Ona oldukça büyük gelen o üniformayla kapının önündeki iki basamaklı mermer merdivenlerin kenarında duraksarken, gülümsemeyle karışık ağlamaklı ifadesiyle bana bakıyordu. Çok yakışmıştı. Üniforma ona öyle çok yakışmıştı ki gözlerimi üzerinde dolaştırmaktan alamadım.

Erva, ellerinden birini yüzüne doğru kaldırınca bakışlarım oraya kaydı. Taktığı yüzüğü parmaklarını aralayarak işaret ederken yüzüme bir gülümseme hâkim oldu. Elim direkt boynuma gitti. Kazağımın içinden kolyemi çıkardım. Yüzük gitmişti. Kendiminkini çoktan takmıştım ama onunkini hâlâ üzerimde taşıyordum. Kendininkini ne ara boynumdan almıştı?

“Taktım!” diye seslendi ağlamaklı sesiyle, var gücüyle. Doğa’nın kemerinde olan elimi çekip doğruldum.

Ben de kendi elimi kaldırıp ona gösterdim. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan, parmağımdaki o yüzüğü parmaklarımı kapatarak öptüm. Güldü ama yine her an ağlayacak gibi duruyordu.

Ona doğru birkaç adım atınca, Erva çıplak ayaklarıyla yerinden fırladı.

Bana çarpar gibi dururken, onu ayaklarını yerden kesercesine havaya kaldırıp kucığıma aldım.

“Bende sadece emanetti,” dediğimde bir hıçkırık dudaklarının arasından fırar etti. Yüzümdeki tebessüm anında dağıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki bana. Bir şey olduğunu anlamamak mümkün değildi. Onu gülümseten belki yüzüktü ama ağlatan başka bir şey vardı. Boynumu öptü. “Nerede kaldın? Sana çok ihtiyacım vardı,” dediğinde daha sıkı sarıldım. Başının arkasını sevdim. “Ne oldu yavrum? Neye üzüldün?”

Hıçkırıklarını boynumda susturmaya çalışırken, “Annem gidiyor, Doru,” dedi.

Daha sıkı sarıldım. Çıplak ayaklarını postallarımın üzerine bıraktım. Çenesini tutup yüzünü yüzme hizaladım. “Nereye gidiyor sevgilim?” Çenesini bırakıp avucumla yüzündeki yaşları kuruladım. “Ha güzelim? Nereye gidiyor annen?”

Erva titreyen çenesine rağmen zorlanarak da olsa cevap verdi. “Dedemlerin yanına taşınıyor. Anneannem hasta diye. Burada olmaya da dayanamıyormuş artık. Babamsız olmak onu mahvediyormuş. Bizi sana emanet edecek birazdan.”

“Emanet ne demek?” dedim kuruladığım yanağını öperken. “Lan sen bana emanet misin? Ağlama yavrum. Annen temelli gitmiyor ya.”

“Doru,” dedi yüzümü avuçlarının arasına alarak. Yaşlar yanaklarına inmeye devam ediyordu. “Şimdi ben de...” Yutkundu. Konuşmakta zorlanıyordu. “Gitme dersem kalır, biliyorum ama bunu isteyemiyorum ondan. Burada yapamıyor. Ama ben iyice kimsesiz gibi hiss-”

“Şşt, söyleme öyle,” diyerek susturdum onu. “Ben varım, Doğa var. Sen kimsesiz değilsin.” Böyle hissetmesine asla dayanamazdım. “Ben varım kızım. Evimize geleceksin, önceden olduğu gibi. Yuvamıza geleceksin. Senin her şeyin olurum ben.” Bunları iyi hissetsin diye söylüyordum. Annesine bir şey olmuş değildi ama öyle olmuş gibi davranıyordu.

Yüzünü göğsüme gömdü. Ağladı, ağladı... Sadece annesine ağlamıyordu, Erva. Biliyordum. Akıttığı yaşlar aynı zamanda babasınaydı. O durulana kadar hareketsiz durmaya ve ona sarılmaya devam ettim. Sonunda rahatladığını hissettiğim anda kulağına, “Anneni ne zaman görmek istersen

yanına götürürüm. O yine annen. Bazen hatıralarda yaşamak zordur,” diye fısıldadım.

“Çok zor!” diye seslendi biri kapının önünden. Başımı kaldırmamla gözleri yaşlarla dolu dolu olan Meleda anneyi gördüm. Niye böyle oldu dercesine baktım yüzüne ve o beni anladı.

“Annem hasta oğlum. Benim yanında olmam gerek. Bu ev üzerime üzerime geliyor artık. Erva beni anlıyor, biliyorum ama... Kötü olacaksa gitmem,” dediğinde Erva başını göğsümden kaldırmadan iki yanına salladı.

“Ben bunu istemiyorum,” diye seslendi boğuk bir sesle. “Seni ne iyi edecekse ben onu istiyorum. Ama yine de bu beni üzüyor.”

Meleda anne önündeki basamakları inip yanımıza geldi. Gözucuyla Doğa'yı kontrol ettim. Bizi izliyor, olanları anlamaya çalışıyordu.

“Tek olunca zor. Hem sen de kocanın yanında olmak istiyorsun. Ben yük olmak istemiyorum,” dedi Meleda anne. “Bunları konuştuk. Nedenlerimi zaten biliyorsun.”

Erva kollarımın arasından sıyrılıp annesine döndü. “Biliyorum,” dedi titreyen sesiyle. Ağlamamak için kendini sıkıyordu. Şu görüntüsü beni mahvediyordu.

“Her altı ayda bir yanınıza geleceğim. Burada kalamıyorum artık. Beni evinizde misafir edeceksiniz.” Erva başını salladı. “Her zaman,” dedi yutkunarak.

Meleda anne dayanamayıp kızına sarıldı. “Annem benim. Babanın gidişi ikimize de zordu. Ama beni de anla. Şu dört duvar üzerime yıkılıyor gibi geliyor çoğu zaman. Ne uyuduğum uyku ne de uyanabiliyorum. Mehmet'in gidişi beni mahvetti. Ben onun olmadığı bu şehirde nefes alamıyorum. Yalnızım. Boğuluyorum, Erva,” dediğinde bakışlarımı ikisinin üzerinden çektim.

Doğruca Doğa'ya gittim. Ağlayarak, “Babası,” diye sesleniyordu. Onu kemerinden kurtarıp kucağıma aldım.

Erva Demir'den

Beni üzen şey, annemin gidiyor oluşu değildi. Bunu beklemiyor oluştumdu. Annemi bu kadar bitkin, dağılmış görmeyi beklemiyordum.

Onunla babamın eşyalarını karıştırırken üniformasını bulmuştum. Çok özlediğimden giymiştim. Belki ona sarılıyormuş gibi hissederim diye. Annem öncesinde onun eşyalarını ihtiyaç sahiplerine dağıtmak için

ayırıyordu. Bazılarınıysa kendine saklıyordu. Üniformasını bana vermek istemişti. Seve seve kabul etmiştim. Fotoğraflarını, alyansını ve cep saatini ise kendine saklamıştı.

Babamın anneme benim doğumumdan hemen önce hediye ettiği bir madalyon vardı; içine fotoğraf yerleştirilenlerden. Annem onu hep takardı. Ama bugün o kolyeden elini hiç çekmiyordu. “Yanımda bir bunu götürsem, onunla yaşadığım her anı götürmüş olurum, biliyor musun?” diyordu annem.

O madalyonun içinde benim ve babamın fotoğrafı olduğunu bana babam söylemişti. Bir ona göstermiş içini. “Benimki de burada,” der ve hep kalbini işaret ederdi eliyle. “Sizin fotoğraflarınız burada.”

Babam... Onu ne çok özlüyordum.

Ben galiba üzerinden aylar geçmesine rağmen onun gidişini atlatabilmiş değildim. Annem de benden farksız değildi. Hatta daha bile kötü bir haldeydi.

Ne zaman onu hatırlasa -bunu madalyona dokunduğunda anhyordum- gözlerini benden kaçırıyordu. Beni de üzmemek istemiyordu ama başarılı olmadığı gerçektir. Onu böyle görmek benim için çok zordu.

Doru; benim için baba, anne, koca, her şey demekti. Şimdi annem de gitmeye karar verince, üstüne yüzüğümüzü çantamda bulunca hepten kendimi kaybetmiştim. Babamın gidişi, annemin gidiyor oluşu, hepsi omuzlarıma yük olup binmişti sanki.

Kendime dayanak aramış, o anlarda anneme üzüntümü belli etmemeye çalışmışım. Fakat Doru’nun gelişiyile ağlamayayım, güçlü durayım demem bir işe yaramamıştı. Ona yenilmiştim. Bu defa da beni sarıp sarmalayacağını bildiğimden kendimi kollarına bırakmışım.

Annem bir haftaya gidiyordu, o yüzden ondaki eşyalarımı bana toplamıştı. Hepsini Doru’nun arabasına yerleştirtmişti. Ayrılacağımız güne kadar bizde kalacaktı.

Şimdi cam verandadaki koltuklara oturmuş, bahçeyi izliyordum. Artık ağlamıyordum ama kendimi boşlukta gibi hissediyordum.

Doru, odamızda Doğa’yı uyutuyordu. Bu hüznü hava dağılsın diye öncesinde bizimkileri eve davet etmişti. Gülru’yu, Ender’i, Dilde’yi ve Neslihan’ı. Lojmanda kim kaldıysa. Hava kararmıştı ve annem neredeyse gelmek üzereydi.

Doru'nun mutfak tarafından seslendiğini duydum. "Yemek söyledim dışardan." Doğa'yı uyutmuş olacak ki sesini alçak tutuyordu. "İstediğin özel bir şey var mıydı?"

Başımı mutfağa doğru cevirdim ama cevap verecek halde değildim. Ben cevap vermeyince kapının yanından başını uzattı. Hâlâ bıraktığı yerde oturduğumu görünce yanıma doğru yürüdü.

"Benimle kalmak istemiyor muydun yoksa?" diye sordu imalı bir tonlamayla. Böyle düşünmediğini biliyordum. Beni güldürmek için konu bulmaya çalışıyordu.

"Bilmem," dedim. Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Takmış bulundum bir kere."

"Çok gıcıkısın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni gıcık bulduğunu bilmiyordum."

"Öylesin," dedi başını sallayarak. Yanıma oturdu. Elimi tutup yüzüğü göz hizasına kaldırdı. "Belki de onu senden almalıyım."

"Çok beklersin," diyerek elimi elinden çektim. "Onu bana kocam verdi."

"Hımm," dedi. Güldü ama dudaklarını birbirine bastırarak saklamaya çalıştı. "Kocan kim senin?"

Oyun oynuyordu benimle. Melankolik bir ruh haline sahip olsam da beni neşelendirmek için çabalayan şu halini görmezden gelemezdim.

"O bir binbaşı. Çok yakışıklı. Oldukça güzel bir gülüşü var. Ya senin? Senin hayatında biri var mı?"

Bu defa gülüşünü saklayamadı. Bana gözlerini devirdi. "Var," deyince koltukta ona doğru çevirdim bedenimi. "Nasıl biri?" diye sordum.

"Oldukça sulugöz. Önceden hiç böyle değildi. Her şeye ağlıyor."

"Ya!" diyerek omzuna bir şaplak attım. Sesim fazla yüksek çıkmıştı. Doğa'yı uyandırmaktan korkarak sesimi alçalttım ve hemen sonra, "Pislik-sin!" dedim.

"Doğrular bunlar ama," diyerek oyunu farklı bir yere çekince iyice sinirlendim. "İyi bir yanı yok mu bu kızın?"

"Var, olmaz mı?" dedi koltukta geriye yaslanıp kollarını göğsünde bağlarken. Düşünüyormuş gibi yapıyordu. Oldukça uzun süre düşünüyormuş gibi... "Doru," dedim adını vurgulayarak. "Vallahi seni mahvederim!"

"Tamam," dedi baskılarım sonuç bulmuş gibi. "İşte bir tane var. Bana Doğa gibi harika bir çocuk verdi."

Kaşlarım çatıldı. Yüzümü sallandırırken, “Başka?” diye sordum. Bu adam modumu yükseltmek yerine düşürüyordu. Farkında mıydı acaba?

“Çok saf bir de.” Kollarımı göğsümde birleştirip kaşımı kaldırdığımda halime güldü. “Oyun olduğunu bile bile kanıyor.”

Kollarımdan tutup beni kendine çekti. Alnım alnına yaslanırken ellerim destek alabilmek için göğsüne kapanmıştı. “Bütünüyle aşk. Her zerresine âşığım. Öl desin, ölürüm. Öyle çok seviyorum onu. O üzüldükçe ben kahroluyorum,” diye sıraladı sözlerini.

“Doru,” dememle öptü beni. Nefesi ağzımın içine doldu. “Üzülme, bende kalmak sana iyi gelecek. Kocana söylemeyiz, söz.” Güldüm. Öpücüklerine karşılık verirken avuçlarım yanaklarını kavradı. “Söylemeyelim. Çok sinirlidir. Delidir. Sana zarar verebilir,” dedim.

“Yasak aşk yaşamaya ne meraklıymışsın!” diyerek beni altına çekti. Üzerime uzandığında kahkahalarla gülüyordum. Elleri kazağımın altından girdi ve dudakları hiç durmadan yüzümün her yerini yağmalamaya başladı. “Kocam,” dedim gülmeye devam ederek. “Olanı söylüyorum ben... Korkmalısın... Fena delidir.”

Belimin iki yanını sıktı. Dişlerinin arasından, “Sana deliyim lan ben! Sana!” dedi. Beni bacaklarının arasına sabitledi. Artık kıpırdayamıyordum. Sadece gülüyordum. Gözlerimiz birbirine kilitlenirken bir süre öyle kaldık. “Geçsin,” dedi yalvarır gibi. “Şu üzgün halin geçsin.”

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp başımı salladım. “Geçti sevgilim.” O varsa ben hep iyiydim.

Dudakları dudaklarımı buldu. İçine çeker gibi soluğumu kesercesine öperken beni, kapı çalmaya başladı.

Kalabalık bir lojmanda yaşamamanın en kötü yanı buydu. Birileri tarafından her zaman bölünebilirdiniz.

10. BÖLÜM

MAVİYE BOYA

Hiç sesimi çıkarmıyordum ve her ne yapacaksa kendi karar versin diye bekliyordum.

Eğildi ve parmaklarını çimenlere geçirip bir tutam kopardı. Yememesini umarak tetikte bekledim. Keşfetme dönemimizdeydik ve her bulduğunu ağzına atma gibi bir huyu vardı.

Yerinde doğrulup çimeni bir süre inceledi. Koklayıp tekrar inceledi. Hemen sonra ağzına yaklaştırdı. “Yeşil! Sakın!” diye bağırdım uyarıcı bir tonlamayla.

Mavi gözlerini yüzüme çevirdi. Baktı... baktı. Sonra sinir olmuş gibi o rombul poğaçaya yanaklarını şişirdi. Elindeki çimen parçalarını yere fırlatıp bana arkasını döndü. Hiç takmadan hızlandırdığı adımlarıyla yürümeye devam ettiğinde onu takip ettim.

“Burası da tamam,” diyen Doru’nun sesiyle bakışlarımı kulübemin kapısından seslenen kocama çevirdim. “O küçük koltuğu sonunda yerleştirdim.”

Doğa, babasını görür görmez yönünü direkt ona çevirdi ve kollarını açarak ona doğru koştu. “Babası geldim,” diyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Doru’nun güçlü kolları kızımızı havaya kaldırırken, “Kahve nerelerde?” diye sordum. İki gündür Doğa’yla tanışmalarını umuyorduk ama bir türlü olmuyordu.

Doru, köpeğimi göreve götürmediğinde onu Ender devralıp İzmir’de bir süredir devam eden bir görevde kullanıyormuş. Bunu duyduğumda canım çok sıkılmıştı. Türkiye’ye döndüğüm andan itibaren bir kere olsun Kahve’yi görememiştim. Bu konuda Doğa benden daha şanslıydı. Ona ilk görüşte âşık olmuştu ve şimdi de ağzından düşürmüyordu.

“Ender işini tamamlayınca getirecek. Bu sefer kesin buluşacaklar.”

“Umarım çünkü aksi takdirde bu kez Doğa’yı kandırmamız mümkün olmayacak.”

Doru başını sallayarak Doğa'nın çenesini avucunun içine aldı. "Ne zaman kandı ki?" diye sordu. Kızımın minik yüzünü bana döndürdü. "Şuna bir bak." Sırıtarak önlerinde durdum ve ellerimi arka ceplerime soktum. "Şu suratla beni bile hizaya soktu. Sana çekmiş." *Ne demezsin* der gibi başımı salladım. Onun bu huyunun kendisine daha çok benzediğini itiraf etmedim. O sırada Doğa'ya, onun için aldığı koltuktan hevesle bahsediyordu. "Annenin kulübesine senin için bir koltuk koydum. Anne çalışırken yanında oynayabilirsin. Küçük bir çizim masası da düşündüm ama bunun için erken gibi." Bakışlarını benimkilerle buluşturdu.

"Tabii ki erken," dedim gülererek. "Kalem tutmayı bile beceremiyor. Şimdilik benim yanıma bir sandalye atabiliriz. Mama sandalyesi iş görür."

Doğa'nın annemde kalan bütün eşyaları artık yanımızdaydı. Kızımla birlikte tamamen Doru'nun yanına taşınmıştık. Bizi rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Kulübede yaptığı tüm değişiklikler de bunun içindi.

Dün, Salih Karca'nın asistanı iş tekliflerini düşünüp düşünmediğini öğrenmek için aramıştı. Bir gün öncesine kadar işe dönmeye çok hazırken, o an ailemle biraz daha zaman geçirmem gerektiğini anlamıştım ve *tekliflerini daha sonra değerlendirebileceğimi* söylemiştim. Doru her an göreve gidebilirdi ve biz yine ayrı kalabilirdik. Önceki hayatımızdan buna alışkındım ama şimdi annem de gidiyorken yalnız kalacaktım. Kızımın yanında olmam gerekiyordu.

Çalışmayı çok özlediğim için şimdilik kulübemi minik bir çalışma atölyesine çevirmeyi düşünüyordum. Sadece çizim değil, tasarımlarımı oluşturmak için de makineler almayı planlıyordum. Kulübenin arkasında boş bir alan daha vardı. Kulübeyi kendi bütçemizle oraya doğru genişletebilirsek lojman yönetiminin buna bir şey diyeceğini sanmıyordum. Neticede daha geniş ve hiç masraf yapılmamış bir kulübe işlerine gelirdi. Elbette bunlar ilerleyen zamanlarda gerçekleştireceğim şeylerdi. Şimdilik kızımla orada zaman geçirmenin tadını çıkaracaktık.

İkisi de beni dışarıda bırakıp kulübeye girince, ben de davet edilmeme rağmen arkalarından gittim. Doğa'yı, onun sığabileceği kadar küçük olan ve rahatça kendi başına oturup kalkabileceği yeni koltuğuna oturtmuştu. Benim tekli koltuğumun hemen yanındaydı. Doğa Hanım'ın keyfi yerindeydi. Gerine gerine oturmuş, babasını izliyordu. Bacaklarını sallıyor, eliyle koltuğunda boşta kalan yere vuruyor ve babası da gelip yanına otursun istiyordu.

Doru gibi iri bir adamın oraya sığmaya çalıştığını düşündüğümde beni bir gülme aldı. “Ben nereye oturayım, Doğa?” diye sordum alınmış gibi yaparak. “Anne de yanına oturabilir mi?”

“Olmaş,” dedi ve hiç beklemediğim bu cevapla yüzüm düştü. “Babası,” diyerek Doru’yu çağırmaya devam etti. “Besle, büyüt... o, babacı kesilsin başına. Gözü görmesin annesini,” dedim bu defa gerçekten alınmış olarak.

Doru benim koltuğuma oturdu. Alınganlığımın ona dokunmamış olması canımı sıkarken bakışları yüzüme çevrildi. Eliyle dizine vurdu. “Burası senin. Gel yavrum.”

Omzumu silktim. “İstemez, ben gidiyorum. Size baba ve kız olarak saadetler dilerim.” Tavrım Doğa’nın hiç umurunda olmadı ve babasını çağırmaya devam etti. Kulübeden çıkacakken Doğa’nın minik adımlarını arkamda işittim. Gerçekten gittiğimi şimdi anlıyordu.

Hemen yanımda durup ellerini bacaklarıma dayadı. Beni içeriye itmeye çalışıyordu. Ona şöyle bir baktım. Kollarım göğsümde birleşirken, “*Olmaş* demedin mi sen bana? Gidiyorum işte,” dedim. Ayaklarını yerde zorlayarak bacaklarımı itmeye devam etti. “Annesi!” diye bağırdı. Eğilip onu kucağıma aldım. “Ne istiyorsun, söyle?” diyerek yanağını öptüm. “Anne kalsın mı, gitsin mi?”

“Kal,” dedi ağlayacak gibi. Güldüm. “İşte böyle kandırırlar. Beni unuttursan üzülürüm,” dediğimde başını omzuma yasladı. Eli hep yaptığı gibi yanağıma bulurken, Doru’nun varlığını arkamda hissettim. “Gerçekten kıskanıyor musun?” diye fısıldadı kulağıma doğru. Kolu arkamdan belimi sararken başımı salladım. “Beni dışlıyorsunuz bazen.”

“Saçmalıyorsun,” diyerek enseme öptü. “Doğa’dan daha çocuksun.”

Omzumu silktim. “Öyleyim.” İnkâr etmeyecektim çünkü ben de en az Doğa kadar sevgiye açtım.

“Kızlarım benim,” dedi erkeksi sesiyle. Dudaklarını enseme o çıkıntılı kemiğe sürttü. Nefesini tenimin üzerinde hissetmek içimi ürpertiyordu.

Annem iki gündür bizde kalıyordu, o yüzden de birbirimize yaklaşılmıyorduk. Doru, annemin evimize geldiği günden sonraki gün iş için dışarıdaydı. Tüm gün onu görememiştim. Bugün de geç gelmişti. Zaten az görüyordum, bir de geceleri yakınlaşıp hasret gideremeyince... Yani şu anki sevgi açlığım ve alınganlığım hiç de abartılı falan değildi. Doru’nun dediği gibi çocukluk etmiyordum.

Doğa’yı yere bırakıp ona döndüm. O, bahçeye doğru adımlarken ellerimi gömleğinin üzerinden göğsünün iki yanına yasladım. Gözlerim çene

hizasındayken, "Akşam seni istiyorum. Çok özledim," diye itiraf ettim. "Doğa'yı annemle uyumaya gönderirim." Dudak kıvrımları yükseldi.

Bunu itiraf etmek beni biraz utandırdığından gözlerine bakamıyordum ama güldüğünü görebiliyordum. "Hımm," deyince parmaklarım gömleğinin düğmesiyle oynadı. "Tek gece yetmedi. Beni sevmene ihtiyacım var."

"Başka," dedi boğuk çıkan sesiyle. Parmak ucumda yükseldim ve yanağımı yanağına sürterek dudağımı kulağına yaklaştırdım. "Tüm gece boyunca seni sevmek istiyorum. Üzerinde, altında, her yanında olmak." Yutkundum ve onun da âdemelmasının hareketlendiğini fark ettim. "Seni..." dedi dişlerinin arasından. Her ne diyecekse tamamlamadı. Elleri belimin yanlarını sıktı. "Güvercin," dedi uzatarak. "Sabahın köründe uyuyanı uyandırırıyorsun..."

Parmaklarımı tahmini bir hareketle dudaklarına dokundurup kapadım. Susmalıydı, yoksa ben konuşamayacaktım. "Ben ne haldeyim, bilmiyorsun. Annem var diye belli de edemiyorum. Yanına sokulmak istiyorum ama yapamıyorum. Sarılmak istiyorum. Bana sıkıca sarıl, kemiklerim bile kırılsın istiyorum. Öyle özledim ki seni."

Fısıltılı sesim onu ürpertmiş gibi nefeslenirken, kollarını belime doladı ve beni öyle sıkı sardı ki bir bütün olduk sandım. Hâlâ kollarının arasında ufacık kalıyordum. Gerçekten de onun kızı gibiydim. Boynunun yanını öptüm.

"Farklı değiliz," deyince dudaklarım teninin üzerinde duraksadı. "Dün giydiğin elbise... Onu üzerinden söküp almak istedim." Dün ne giydiğimi anımsamaya çalıştım. Düşük omuzlu, ince, siyah kazak bir elbiseydi.

Kalçamın altında bitiyordu ve vücudumu tamamen sarıyordu. "Vücut hatların akla zarar bir hal almış. Aklıma zarar," dediğinde boğuk ama vurgulu bir tonlamayla, az önce onun aldığı soluğun benzeri benim ciğerlerime doldu. Göğsüm göğüs kafesine çarpıp titrerken belimde olan elinin biri kalçamı kavradı ve kalın parmaklarıyla sıktı.

"Doğa'yı gece annemle uyutman şart. Artık durmaz, durulamaz bu adam."

"Köpü," diye bağırarak Doğa'nın neşeli sesini işittiğimde Doru'dan ayrılmakta zorlandım. Doğa alkış çalıyordu. Ona doğru döndük.

Kahve köşeden fırlamış, Doğa'nın üstüne doğru geliyordu.

Doru, "Vay şerefsiz!" diyerek derhal yerinden fırladı. "Atlayacak üzerine!"

Beni de panik sardığından arkasından koştum. Yapmaz diye umuyordum ama Kahve fişek gibi uçarak geliyordu.

“Kahve!” diye seslendim dikkatini çekmek için. Doru, Doğa’yı kaptığı gibi havaya kaldırdı ama bu defa da Kahve’nin hedefi bendim. Yönünü değiştirmişti ama hızını kesmeden bana doğru geliyordu.

İrileşmiş, geçen iki yılda iyice büyümüştü. Ama yine de bildiğim Kahve’ydi. “Çekil!” diye bağırdı Doru şaşkınlıkla. Kahve’nin böyle bir tepki vermesini hiç beklemiyormuşçasına şaşkın ve endişeliydi.

“Bir şe-” Şey olmaz diyecektim ki Kahve’nin üzerime atlamasıyla kesilen nefesim ağzımın içinde boğuldu. Onun ağırlığıyla geriye doğru yalpalayıp çimenleri üzerine sırtüstü düştüm. Ağzımdan, “Ah!” diye bir ses çıktı ama sonra o da kesildi. Kahve yüzümün her yanını yalayıp, ağzının içinden ağlamaya benzer iniltili ulumalar çıkarıyordu.

Doru, “Ulan şerefsiz! Ulan şerefsiz it!” diye söyleniyordu sertçe bize doğru adımlarken. Doğa’nın şaşkın bakışlarını üzerimdeki Kahve’ye ve beni yalayıp durmasına rağmen görebildim. Başta acı acı yüzümü buruştursam da şimdi kahkahalarla gülüyordum.

Ellerim köpeğimin kıvırcık tüylerinin arasına girerken gözlerinin yanlarını, tüylü yanaklarını, burnunun üzerini öpücüklere boğdum.

“Çok mu özledin sen beni, Kahve’m?” dediğimde başını geriye atıp iki kere havladı. Doru şimdi başımın yanında dikiliyor, tehditkâr bakışlarını Kahve’nin üzerinde dolaştırıyordu. Doğa ise bu yaşananları oyun sandığından babasının kucağından tepinerek inmeye çalışıyordu.

“Babası!” İkinir gibi çığlığı bastığında Doru ona sertçe baktı. “Bu itin yanına bırakmam seni!”

Doğa daha inatçı bir tavırla, “Pis!” deyip babasının omzuna vurdu. Doru’nun kaşları çatıldı ama hemen ardından Doğa, tepkisinden etkilenip elini yanağına koyunca ve yüzünü boynuna saklayınca ifadesini yumuşattı. Çaresizce gözlerime bakıyordu. “Isırırsa, hele onu da böyle yalarsa ben bu köpeği ne yaparım bilmiyorum, Erva,” dedi.

“Ben varım, Doru. Korkma, bir şey yapmayacak,” dedim.

Yüzünü buruşturup gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Her yanına salyasını bulaştırdı.”

“Olsun,” dedim yerimde doğrularak. Kahve’yi bacaklarımın arasına çekerek olduğum yere oturdum. Tüylerini sevdim. “O bizden daha temiz. Bu sevilmez mi, Doru?” Yanağımı avuçlarımın arasında tuttuğum başının üzerine yasladım. “İzin ver, onunla Doğa da tanışsın.”

Doru da severdi Kahve’yi ama çok belli etmezdi. Lâkin mevzubahis biz olunca işin rengi değişiyordu galiba.

Temkinli olmayı elden bırakmayarak dizlerinin üzerine, yanıma çöktü. Doğa, babası öyle yapınca yüzünü sakladığı yerden açığa çıkardı. Yine de köpeğe atılmak için aceleci davranmıyordu. Muhtemelen babasının tepkisini bekliyordu.

“Sevebileceğini söyle ona,” dedim Doru’ya kısık bir sesle.

Doru, onu ayaklarının üzerine bıraktı. Ama hemen sonra, “Bana bak, Kahve!” dedi tehditkâr bir tonlamayla. “Doğa’ya bir zararın dokunursa ilk işim seni şehirden sürdürmek olur.”

Köpeği de insan yerine koymuştu ya, pes doğrusu.

Doğa’nın başının üzerini öptükten sonra, “Sevebilirsin!” dedi yine sertçe.

Cıkladım. “Ha, sen böyle söylersen kesin sever,” dedim.

“Zorlama beni, Erva,” dedi gözlerini belirginleştirerek. “Zaten yeterince zorluyor.”

“Korkma,” diyerek omzuna uzanıp dokundum. “Bir şey olmayacak.”

Doğa ellerini açtı Kahve’ye doğru ama çok da uzanamadı. Başını babasının göğsünde geriye atıp ona bakmaya çalıştı. “Babası Köpü cici,” dedi onu yumuşatmak ister gibi. “He, cici kızım,” dedi Doru asabı bozulmuşçasına burnundan solurken. Boynunu yanlara doğru esnetti. “Allah’ım sabır.”

İş başa düşüyordu. Uzanıp Doğa’nın ellerini tuttum. Gerçi bunu Doru’ya yapsam daha iyiydi çünkü en çok onun ihtiyacı var gibi görünüyordu. Kahve şimdi bacaklarımın arasında yatıyordu. Baş bacağımanın üzerine yaslıydı.

“Gel anneciğim. Bak burada Köpücük varmış.” Doğa bana dişlerini göstere göstere sırıttı. “Sevsin Yeşil,” dedikten sonra poposunun üzerine oturdu. Ellerini bırakmadım. Minik avuçlarını Kahve’nin üzerine koydum. Doğa, parmakları tüylerin arasında kaybolurken öyle bir gülüyordu ki. Doru ilk paniği atlatmış gibi gergin omuzlarını serbest bıraktı.

“Akşamı düşün,” diye fısıldadım. Anında gözlerime çevrilen gözleri ve afallayan yüzüyle bir kahkaha patlattım. “Rahatla kocacığım, bak bir şey olmadı.”

Doğa poposunun üzerinde Kahve’ye yaklaşıyordu. Başını az önce benim yaptığım gibi onun başının üzerine yasladı. Doru’nun kaşları yine çatıldı. Manzaramdan hayli keyif alır halde ellerimi geriye atıp avuçlarımı çimenlere yasladım.

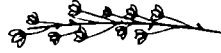
Gözlerimi kocamın yakışıklı yüzünde dolaştırdım. Sakalları hâlâ uzun-
du. Şu hali beni cezbediyordu. Daha yabani görünüyordu. Yokluğumda
kolları iyice kaslanmıştı. Göğüs kaslarına diyecek söz bulamıyordum. Sert
karın kaslarını düşününce içimi çektim.

Onu izlediğimi fark edince bakışları yüzümü buldu. Bakışları derinle-
şirken, “Neye bakıyorsun sen öyle?” diye sordu. Anlamamıştı sanki. Duda-
ğımın kenarını ısırardım.

“Çok acıktım ben. Ama önce duş almam gerek. Acaba kocam bana yar-
dım edebilir mi diye düşünüyordum,” deyince dudakları aralandı ve hemen
sonra yutkundüğünü gördüm.

“Edilir,” dedi belli belirsiz. Bakışları kazağımın göğüs dekoltesi veren
yakasında dolaştı. “Siktir,” dedi bakışlarını oradan çekerken. Ayağa kalkıp
beraberinde Doğa’yı da kaldırdı. Doğa itiraz etmek için ağzını açıyordu ki,
“Bu kadar yeter babam,” dedi Doru. “Babanın anneyle işi var. Sonra devam
edersiniz.”

Kendimi çimenlerin üzerine bıraktım. Güldükçe güldüm. Kocam bana
gözlerini devirdiğinde de bunu sürdürmeye devam ettim. Kahve tekrar
üzerime çıkmaya yelteniyordu ki Doru önünü kesti. “Ender!” diye bağırdı
bahçenin bir ucuna doğru. “Gel al şunu, yoksa elimden bir kaza çıkacak.
Karıma göz dikti bu!”

Mavi boya duvarla buluştukça Doru’nun gözlerinin içi ışıldıyordu. Öy-
lesine mutluydu ki. Mutluyduk...

Doğa için hazırlamaya başladığımız odanın boyasını annem seçmişti.
Nasıl olduğuna bakmak için sık sık kontrole geliyordu. Elinde kahve tep-
siyle, “Salona götürüyorum bunları. Hadi siz de gelin!” diye seslenirken
yine odanın kapısının önündeydi. Bakışları duvarla buluştu, hayranlıkla
dolaştı ve iç geçirerek, “Pek güzel oldu yahu bu renk,” diye ekledi.

Biz gülünce Doru da başını bize çevirip, “Yeşil’imin odası,” dedi gururla.

Annem elinde tepsiyle salona geçerken tulumumun ceplerine ellerimi
soktum. Kumaş mendili çıkarıp Doru’ya doğru yürüdüm. “Alın boya ol-
muş,” diyerek tam önünde durdum ve parmak ucumda yükseldim. Alnını
temizlemeye giriştiğimde dikkatle yüzümü inceliyordu. Bir şey söyleyecek
gibiymiş. Hafif bir tebessümle, “Söyle,” dedim. “Söyle sevgilim.”

“Seni son zamanlarda hiç bu kadar mutlu görmediğimi düşünüyordum.” Rahatlamış gibi omuzlarını kaldırıp indirirdi. Boya fırçasını duvara yasladı. Kolunu belime sarıp beni kendine çekti ve ona yaslanmamı sağladı.

“Annen bugün gidiyor. Bunu sorun etmiyor musun?” Önce yanağını öpüp derin bir iç çektim, ardından da başımı geriye atarak ona olabilecek en geniş gülümsememi gösterdim.

“Artık etmiyorum çünkü o böyle mutlu olacak. Ben kendi anneme yetişemiyorum. Burada kalırsa acaba üzgün müdür, babamı mı düşünüyor diye endişe edecektim. Sana ve Doğa’ya yeterince vakit ayıramıyorum kaygısına düşecektim.”

“Burada kalmasını istediğimi söyledim,” dedi Doru alnında dolaşan mendili elimle birlikte tutup yana indirirken.

“Duydum,” diye mırıldandım başımı sallayarak. “Mutfağa yeterince geliyordu sesiniz. Dün akşam onu benim için vazgeçirmeye çalışıyordun. *İsterseniz Erva’nın evini sizin için dayar döşeriz, yanımızda olursunuz. Erva da çok mutlu olur* dedin.”

“Kabul etmedi,” dedi Doru çabalarında başarısız olmuş gibi omuzlarını düşürürken. Yüzünün yanını sevdim.

“Benim bütün çocukluğum bu şehirde geçti. Annemle babam aşklarının itirafını ilk kez bu şehirde yapmışlar. Yine bu şehirde evlenmişler. Ben ilk bebek adımlarımı Urla’nın sokaklarında atmışım. Babam, anneme evlenme teklifi ettiği yerde her yıl evlilik yıldönümlerini kutlardı. Alaçatı onlar için kaçamak yapılacak durak noktası gibiydi. Bu şehir onların izleriyle dolu. Annem yalnızca evde değil, babamın olmadığı her yerde çok mutsuz. Bu şehir ona iyi gelmiyor. Onu anlıyorum, Doru,” dedim. Yüzümün avuçlarının içini doldurmasına izin verdim.

“Sen olmasan ben de burada kalamazdım. Evi bırak, şehir boğardı beni. Sığdıramazdı. Gerçi ben,” dedim omzumu silkerken. Bakışlarım uzak bir anıya daldı.

“Senden ayrılıp İstanbul’a gittiğimde bile... Oraya bile sığamadım. Annem gidiyor ama aslında babamın hatıralarından kaçamayacağını da biliyor. Onun asıl gidiş nedeni anne ve babası. Anneannem artık hasta. En azından onlara karşı son görevini yerine getirmek istiyor.”

“Sen iyi olacaksın ama değil mi?” diye sorarken endişesini gizlemeye çalıştı ancak başaramadı. Tereddütsüz başımı salladım. “Olacağım,” dedim oldukça net bir şekilde. “Annem yine gelecek. Bana söz verdi. Her altı ayda bir burada olacağını söyledi.” Hüzünlü havayı dağıtabilmek maksadıyla

gölümsedim. Bakışlarımı maviye boyanmış duvara çevirdim. “Bugün biter mi sence?” diye sordum.

Duvarın birini maviye boyamıştık. Diğer ikisindeyse yine mavi boya vardı ama ben onlara bulutlar çizmiştim. Beyazın yer yer pembe rengi yüklendiği ve pamuk şeker gibi görüldüğü bulutlar her yerdeydi.

“Bu duvar da bitti sayılır,” dedi Doru benden ayrılarak. “İkinci katı da attım. Kurusun, temizler mobilyalarını yerleştiririz.”

Doğa’ya dün bembeyaz ahşaptan mobilyalar almıştık. Kocaman bir yatağı vardı. Biz ev küçük olmasına rağmen lojmanda yaşamaya kararlıydık. Evin bana ait kısmı hâlâ kullanımda değildi. Fakat Doru’nun çalışma odasını Doğa’ya hazırlamak için tüm eşyaları oraya taşımıştık.

Artık küçük evlerde yaşayan ailelerin daha huzurlu olduklarına inanıyordum. Doru’yu evin içinde kolaylıkla bulabiliyordum. Doğa her yerde dilediği gibi oynayabiliyordu. Nereye kayboldu diye aranmak zorunda kalmıyordum. Öncesinde geniş ev hayali kurarken sonunda ikimiz de küçük evde hemfikir olmuştuk.

“Oyuncaklarını,” dedim elimle yatağını koyacağımız duvarın sol köşesini gösterirken. “Şuraya koyarız. Onun için annemin evinde bir dolabım vardı. Kızıma onu vermeyi çok isterim. Sonra evden almaya gideriz, değil mi?”

“Gideriz tabii,” dedi Doru. Pencereilerin önüne gitti. Bulutla kaplı karşı duvar boydan, iki kanatlı pencereye sahipti. “Buraya kalın perdeler alalım.”

“Güneşi geçirmesin diyorsun yani?” dedim imayla gülerken. “Olmaz öyle. Doğa’nın güneşe ihtiyacı var. İnce tüller olsun.”

“İncesi de olsun ama,” dedi Doru önerimi beğenmemiş gibi. “Yatağı boşuna büyük almadık, Erva. Arada ben de gelir, kızım ile yatarım. Güneş sevmediğimi biliyorsun.”

Güneşi sevip sevmemesine takılmadım. “Ne zamanlarmış o zamanlar?” Ellerim belimin yanlarında yer bulurken başını çevirip kaşının birini kaldırdı. “Görevden döndüğümde mesela.”

“O anlarda Doğa benim yanımda uyuyor olur,” dedim boşuna endişelenmemesi için. “Kocamı ayrı yatıracak değilim.”

Kahkahası boş odada çınladı. “Hiç ayrı yatmayacak mıyız biz?” diye sordu. “Bir kere inadın çok pis. Mutlaka bana kızacak bir şey bulur, yanından göndermek istersin.”

Ona doğru adımladım. Elimi omzuna koydum. “O anlarda,” dedim kısıtığım bakışlarımı yüzünde dolaştırarak. “Gideceksin yani, öyle mi?”

Bana döndü. Omzunda duran elimi avucunun arasına alıp öptü. “O anlarda,” dedi gözlerini aynı benimkiler gibi kısıp gözlerimin içine bakarken. “Senden daha inatçı olabilirim. Beni koynundan ancak-”

“Çocuklar! Kahveler buz oldu. E, hadi! Gelin artık.” Annem seslenince konuşmamız yarım kaldı.

Ancak parmağımı hemen yüzüne salladım. “Ayrı yatmak falan yok! Küs olsak da git diye direktsem de... Seni kovsam da -ki olmaz öyle bir şey- gitmeyeceksin!”

Tehditkâr sözlerim onu gülümsetti. Bu aralar yüzünden o erkeksi, güzel gülüşü hiç eksik olmuyordu.

Beni hızlıca kendine çekip yanağıma sert, gürültülü bir öpücük kondurdu. “Hadi,” dedikten hemen sonra popoma şaplak attı. “Hadi, annen iki saate çıkacak evden. Daha onu yolcu edeceğiz. Sonra da...”

“Sonra da?” diye sordum boğuk, ihtiyaç dolu bir sesle. Sonrasında ne olacağını biliyordum.

Annemin gelişyle tam bir hafta oluyordu ve evimiz misafirlerden hiç kurtulmuyordu. Gideceği için Gülru ve diğerleri hep bizdeydi. O planladığımız kaçamağı henüz gerçekleştirememiştik. Çünkü annem bizden önce yorgun düşüp yatağına çekiliyordu. Doğa da bize kalıyordu. Şimdi bir odası olacaktı. Belki bu gece...

“Seni öyle bir si-” Elimi ağzına kapadım. “Sus, biri duyacak şimdi.” Gözleri ışıldadı. Avucumu öptü. Elime rağmen, “Bu gece seni uyutan kocayı siksinler,” dedi.

Elinden kurtulup kapıdan çıktım. Bedenim alev almış gibiydi.

Annem orta sehpaye koyduğu kahvelerle bizi bekliyordu. Doru hemen arkamdan salona girdi.

“Ben biraz erken gideyim diyorum,” dedi annem yanına oturduğumda. Doru da halının üzerinde pelüş oyuncaklarıyla oynayan Doğa’nın yanına kuruldu. “Her şeyim hazır zaten. Ender bırakır beni.”

“Neden?” diye sordum üzgün bir tonlamayla. “Seni biz bırakacağız anne. Ne Ender’i?”

“Çocukla çıkmayın kızım siz şimdi dışarıya. Dışarıda zehir gibi bir soğuk var. Hastalanır falan, maazallah. Burada vedalaşırız işte. Hem bir haftadır vedalaşmıyor muyuz? Oraya da gelmenize gerek yok.”

“Olmaz,” dediğimde annem kahvesini yudumlayarak, “Söyledim bile ben, Ender’e,” dedi. İtirazımı hiç de umursamadan devam etti. “Akşam yarına kadar açık kalsın Doğa’nın odasının camı. İyice kurusun duvarlar, öyle yerleştirin eşyaları. Odasının kapısını da kapatmayın. İsteddiği zaman yanınıza çıkıp gelebilsin. Alışınca kapatırsınız. Şimdi ayrı yatacak ya o, korkar falan benim güzel torunum.”

“Anne,” dedim üzgün bir tonlamayla. Başımı omzuna yasladım. “Gidiyorsun ama hâlâ bizi düşünüyorsun. Merak etme, Doru çocuk odası için özel boya seçti. Kokusuz.”

“Olsun,” dedi annem saçlarımı severek. “Dediğim gibi, gelmeyin siz.”

“Ben bırakırım sizi,” dedi Doru. “Ender’e gerek yok. Erva ile Doğa kalsın. Üşümezler dediğiniz gibi.”

Annem bu öneriye de itiraz edecek oldu ama Doru diretince başını salladı. “E, peki madem. Oğlum bıraksın beni havalimanına.”

Kocamın yüzü aydınlandı. Annem ona içten bir şekilde her oğlum dediğinde böyle oluyordu. Dile getirmiyordu ama annem tarafından kabul görmek çok hoşuna gidiyordu. Zerrin annemlerin İzmir’de olduğumu bilmesine rağmen beni arayıp sormamalarıysa içten içe o da gönül koymaya başlamıştı. Evet, babamın cenazesinden sonra beni hiç arayıp sormamışlardı. Sanırım buna alışmaya başlıyordum. Babamın ölümünden sonra artık kimseyi umursamıyordum.

Doğa oyuncak tavşanının kulağından sürükleyerek ayaklarımın önüne doğru emekler gibi geldi. Bacaklarıma tutunup ayağa kalktı. Ne diyeceğini biliyordum. Gülmemek için kendimi tutup bekledim. Tavşanı kucağıma bıraktı. Herkes onu izliyordu. “Mama annesi, mama,” dedi ve tavşanın ağzını göğüslerime bastırdı. Bir kahkaha patlattım.

Annem, “Ha, kızım,” dedi Doğa’yı kucağına çekerken. “Annen sana bulamıyor sütü, bir de oyuncak tavşanımız eksikti.”

İki gün önce sütüm kesilmişti. Artık gelmiyordu.

“Bitti anneciğim,” dedim ciddi bir ifadeyle açıklamaya çalışarak. “Süt yok artık. Sen büyüdün. Kalmadı sütümüz.”

“Neden?” diye sordu ellerini *tüh* der gibi birbirine vurarak. Annem onunla baş edemeyeceğimi anlayınca araya girdi. “Güzel torunum, bal yanaklım benim,” dedi Doğa’nın tombul yanaklarını öperek.

“Bir kardeşin daha olursa; böyle ufacık, senin kadar güzel bir bebek. Annenin yine sütü olur.”

Doğa'nın annemin anlattıklarını dikkatle dinleyişine ölebilirdim.

Doru, oturduğu yerde hiç sesini çıkarmadan bizi dinliyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde öncesinde gözlerinin karnımda dolaştığını gördüm. Onu yakaladığımı anlayınca bakışlarını kaçırdı. Bir bebeğimizin daha olmasını çok isterdi, emindim. Ama sanırım ben bunu istemiyordum. Aynı şeyleri tekrar yaşamaktan korkuyordum. Allah bana Doğa kadar güzel bir kız evlat vermişti. Fazlasını istemek hakkım değilmiş, bununla yetinmem gerekiyor muş gibi geliyordu.

Annem benden önce çok kez düşük yapmıştı. Benden sonra da bir bebeğini daha kaybetmişti. Ben bunu Amerika'da, Doğa'yı dünyaya getirdikten sonra öğrenmiştim. Babamın da annemin de beni gözünden bile sakınışlarının nedenini o zaman anlamıştım. Annem son kaybından sonra bir daha hamile kalmayı bile denememişti. Düşününce ne kadar ağır olduğunu anlayabiliyordum ve ona hak veriyordum. Benim tek duam, bu rahatsızlığın kızımda da olmamasıydı.

Annemin evden çıkmasına yakın, arkasında bir şey unutmasın diye etrafa iyice bakındım. Doru bavullarını çoktan arabaya götürmüştü. Annemle kaç defa vedalaştığımı hatırlamıyordum. Antrede dizlerinin üzerine çökmüş, Doğa'ya sarılıyordu.

Elimde poşete sarılı sandviçle yanlarına yaklaştım. "Yemek yemek istemedin. En azından bunu uçağa binmeden önce ye."

Annem gözlerime baktı. "Üzülme, ağlama da. Hissederim, Erva." Gözlerim yaşlarla dolu diye böyle söylüyordu. Burnumu çekip ikisinin yanına diz çöktüm. Annemin kolundaki çantanın içine sandviçi attım. "İyi olacaksın, değil mi?" diye sordum.

Doğa'ya sarıldığı kollarından birini açıp beni de arasına çekti. Ağlamak için kendimi sıkıyordum. Sıktıkça sıkıyordum ve her an patlayabilirmişim gibi hissediyordum. "İyi olacağım. Anneannenin bana ihtiyacı var. Kimsesi yok kızım. Benim de yok. Seni kocana emanet ettim. Onlarla daha iyi olacağım," dedi çatallı çıkan sesiyle. Bana diyordu ama o da her an ağlayacak gibiydi.

Başını arkaya çevirip kapıyı kontrol etti. Doru'nun gelmediğini anlayınca hızla bana döndü. "Zerrin eğer sana adım atarsa sakın kırgınlığı sürdürme. O da bir anne. Ben kaybın ne olduğunu çok iyi biliyorum. Eskisi gibi olamazsan bile soğuk davranma bizde kalsın, olur mu?" dedi.

Başımı salladım. İstesem de kocamın ailesine kötü davranamazdım ki. Eskisi gibi olamazdık belki ama küslüğü sürdürmeye çalışan ben olmazdım.”

“Güzel,” dedi annem önce beni, hemen sonra da Doğa’nın yanaklarını öperek.

“Ağlamak yok, Mehmet Ege Saraçoğlu’nun kızı ve torunu,” dedi gözlerini üzerimizde dolaştırarak. “Söz mü?” Bunu sorarken ağlaması, tuttuğum yaşları zorladı. Yine de beni üzgün görmesin diye biraz daha kendimi sık- tım. Kucağımda Doğa’yla ayağa kalktım. Doru gelmişti ve kapıda annemi bekliyordu.

Annem hepimizde gözlerini dolaştırdıktan sonra, “Birbirinize emanetsi- niz,” dedi ve bir kez daha bana sarıldı. Doru’ya doğru adımlarken, “Oğlum, seninle orada vedalaşırız,” deyip elini omzuna vurdu.

Onlar gittikten sonra Doğa’yla ateşin başına oturduk.

Annemin gideceğini öğrendiğim o ilk an kadar kötü hissetmiyordum ama içimdeki duygusallık doruk noktasındaydı.

Doğa’nın saçlarını sevip öptüm. Annem gitmişti, Doru da yoktu. Eve bir sessizlik hâkim olmuştu ve bu durum Doğa’yı da etkilemiş gibi görünü- yordu. Onun durgunluğundan bunu anlayabiliyordum. “Doğa ne dersin, yemek mi yapsak?” diye mırıldandım. “Baba eve aç gelir.”

Bu sırada evimizin kapısı tırmalanıyordu. Doğa hemen yerinde dikleşti. “Kahve’si,” dedi gözleri parlayarak. Evet, onun adını öğrenmiştik ve artık söyleyebiliyorduk. Kahve’nin pati seslerinden eve geldiğini anlıyordu.

“Önce kapıyı açalım o zaman,” diyerek onu da elinden tutup, berabe- rimde ayağa kaldırdım.

Doru, Kahve’nin eve girmesine daha önce asla müsaade etmemişti. Doğa’nın hasta olmasından endişe ediyordu. Ancak ben bu durumu pek umursamadan, gizlice arada eve alıyordum. Doğa, benden önce kapıya koşunca arkasından, “Koşma!” diye bağırdım. Elbette bu onu durdur- mayacaktı.

Dakikalar sonra ben mutfakta yemek hazırlarken, Doğa cam veranda- nın mutfağa açılan kapısının eşğinde Kahve’yle oynuyordu. Onun mut- fakta bulunmasını pek istememiştik çünkü burası verandaya göre biraz so- ğuktu. Ateş yandığından orada bulunması daha uygundu. Kapının önünde oynadıkları için onları da görebiliyordum.

Kullandığım ve hâlâ tezgâhta duran malzemeleri dolaba kaldırdım. Me- nümüzde kıymalı makarna ve bol yeşillikli, çeri domatesli bir salata vardı. Doğa maydanoz sevmediği için ona sadece salatalık ve domatesle bir salata

hazırlamıştım. Kıymalı makarnayı da çok seviyor, yeme alışkanlıklarına göre daha fazla yiyordu.

Makarnanın sosunu son kez karıştırıp ateşten alırken, hazırladığım salatayı kâseye koydum. Yanımda duran telefonumdan saati kontrol ettim. Doru gideli üç saatten fazla olmuştu. Annemin uçağının yeni kalkmış olması gerekiyordu. Onun gelmesine en az bir saat vardı. “Doğa,” dedim mutfaktaki işim artık bittiğinden. “Ben odanı yerleştirmeye geçeceğim. Sen de gelmek ister misin? Bana fikir verisin.”

Doğa hemen harekete geçti. Ancak benim yanıma gelmek yerine verandaya koşup pelüş oyuncaklarını topladı ve öyle döndü. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Babası ona önceden bir odası olacağından bahsetmişti, bu yüzden sanırım boş odasına ilk olarak pelüş oyuncaklarını yerleştirmek istiyordu. Onun odasına gittiğini görünce, peşinden takip ederek ışıkları açtım. Doğa’nın odası, banyodan sonra hemen yatak odamızın yanındaydı ve antrenin karşısındaydı.

Odaya girip oyuncaklarını duvarın kenarına dizmeye başladığında gülmeden duramadım. “Öyle olmaz anneciğim. Oraya dolap gelecek,” dedim ama beni hiç dinlemeyip tavşanı duvara yasladı.

O sırada evin kapısı çalmaya başladı. “Bekle biraz,” diyerek kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda karşımda bizim kızlar duruyordu; Dilde, Neslihan, Gülru ve Asaf. Dün de bizdeydiler. Tüm hafta boyunca bizimleydiler ve onların da canı sıkılıyordu, bunu biliyordum. Asaf kapı açılır açılmaz içeriye fırlayınca Gülru arkasından, “Ayakkabıların oğlum!” diye seslendi.

Neslihan içeri girdiğinde, “Balımızı görmeye geldik,” dedi. Ben de ona, “Sana da merhaba, Neslihan,” diyerek laf atmayı ihmal etmedim. Ancak o hiç aldırış etmeden Doğa’nın odasına yöneldi.

Dilde ise canı sıkkın bir ifadeyle başını sallayarak, “Merhaba,” dedi ve yanımdan geçti. Gülru’ya bakıp, “Buna ne oldu?” diye sordum.

“Abisi aramış da bugün. Rügeyya ile kavgalı ya bunlar, barıştırsın diye buna baskı yapıyor.”

Fırat ile Rügeyya ailesel bazı mevzulardan dolayı evlenecekken son anda ayrılmışlardı. Ben bunu yeni öğrenmiştim. Bir küs, bir barışık ilişkileri devam ediyordu.

“E, kızıdan ne istiyormuş? Dilde ne yapabilir ki?” diye sordum kapıyı kapatırken. Gülru omzunu silkti. “Ay, deli işte. Şu an aralarındaki iletişimi sadece Dilde kurabiliyor. Kıza yükleniyor.”

Fırat abinin tavırlarına bir türlü alışamayacağımı hissediyordum. Sorunun bir şekilde çözüleceğini bildiğim için fazla düşünmek istemedim ve Gülru'yu takip ettim.

“Gerçekten gelmekle çok iyi ettiniz. Ben de Doğa'nın odasını düzenleyecektim. Yardım edersiniz artık,” dedim.

Neslihan, “Ederiz elbette,” diye yanıtladı Doğa'nın yanaklarını mıncırırken. “Aşkımın odasını birlikte yapalım.”

Doğa, evin kalabalıklaşmasıyla artık daha mutlu görünüyordu. O da benim gibi yalnız olmayı sevmiyordu. Kahve odanın ortasında volta atarken, “Doru abi görmesin bunu evde,” dedi Dilde. Konuyu o da biliyordu. Şu gereksiz uzayan konuyu. “Vallahi yer bu defa. *Şerefsiz Kahve* deyip duruyor zaten.”

“Haha! Öyle mi diyor ya, ben hiç dikkat etmemişim,” dedi Gülru. “Yakışır.”

“Ne yakışır ya?” dedim gözlerimi devirerek. “Burnumdan getiriyor resmen.”

“Kıskanıyor adam, ne yapalım? Bir köpekle bile paylaşamıyor.”

“Kahve söz konusuysa dinlemem, hiç kusura bakmasın,” dedim ellerimi kalçalarımaya yaslayarak.

“Teyzemi kapıda uğurladım. Erken gideceği tutmuş, az kalsın kaçırıyordum. Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sorunca Gülru, iç geçirdim. “Alışacağım. Sen de ayrısın ailenden. Asıl sen söyle.”

“Bu durum gerçekten zor,” diye yanıtladı. “Her sıkıntılı anında gözlerin, ellerin ve kalbin onu arayacak fakat mesafeler engel oluşturacak. Alışılıyor ama bir yanın hep eksik.”

“Şimdi ne yapacağız? Antredeki kutuları buraya mı taşıyacağız?” diye sordu Dilde biraz ileriden. Bense dalgın bir şekilde başımı salladım.

“Umarım kurabiliriz. Bir yatak, bir gardırop ve bir komodini var.”

“Her türlü hallederiz,” diyerek antreye doğru adımladı Dilde. Biz de onu takip ettik. Hiç beklemiyordum ama bir saat sonra üç mobilyayı da kurmayı başarmıştık. Ben şablon yönlendirmesini yaparken Neslihan tutmuş, Gülru ile Dilde de çivi tabancasıyla tüm parçaları bileştirmişti.

Doğa yere serdiğim su yeşili, pamuk kadar yumuşak halının üzerinde zıplarken, Asaf da Doğa'nın elinden sonunda kurtarabildiği Kahve'yle oynuyordu. Neslihan duvarlara önceden aldığım birkaç minimalist tabloyu asıyordu. Gülru ise Doğa'nın yatağının örtülerini seriyordu.

Kapının önünde durup odanın fotoğrafını çektim. Doru'ya bir şey başarmış gibi gururla gönderdim. O ne derdi bilmiyordum ama iyi iş çıkardığımız ortadaydı. Onu bekleseydik odanın kurulumu geç saatlere kalacaktı.

Kızlara teşekkür ettikten sonra birer yorgunluk kahvesi ikram ettim. Sonrasında Asaf'ın uyku saati yaklaştığından Gülru kalktı, kızlar da onu takip etti.

Doru hâlâ ortalarda yoktu.

"Şimdi Doğa," dedim onunla odaya dönerken. "Oyuncakların için yeri yarın yapabiliriz. Anneannenin evinden dolap gelecek. Hepsini dizme görevi senin. Tamam mı?" Başını salladı. Oyuncakları hâlâ duvar dibindeydi. İnatla onları orada tutmaya devam ediyordu.

Doğa yatağına tırmanırken, ben de yerde kalan birkaç kıyafeti katlayıp dolabına kaldırdım.

"Daha yemek yiyeceğiz, Doğa," dedim elini tutup onu yataktan indirerek. "Uykun olmadığını biliyorum." Bana aşağıdan bakarak güldü. "Makana."

Makarna denemeye çalışıyordu. Ben yemek yaparken onun Kahve'den gözünün bir şey görmediğini düşünmüştüm. Kokusunu almadıysa da mutfakta neler hazırladığımı biliyordu.

"Hem de kıvırcık. Böyle lüle lüle," dedim. Toplu saçlarının ucundaki dalgayı parmağımla çevirdim. "Hadi gidip yiyelim." Ben Doğa'nın karnını doyurana kadar Doru da gelir diye düşünüyordum.

Bir saat sonra evin kapısı açıldı. Doru'nun sesini yemek masasından işittim. Dönüşünü beklediğim saate göre geç kalmıştı. O da yetişebilsin diye oyalanmıştık ama şimdi geliyordu.

"Silkerim ben böyle görevi! Bir Türk askerine el kaldırıyorlar, siz de ortalığı dağıtmıyorsunuz öyle mi?"

"Binbaşım," diyen Ender'di ama Doru onun sesini bastırdı. O da kapıda olmalıydı. Ayağa kalktım. "Gözüm görmesin, Ender. Yarın konuşacağız bu konuyu. Git, asabımı bozma."

Kapı sertçe kapandığında bakışlarımı yemeğini yiyen kızıma çevirdim. Televizyon açık olduğu için dikkati oradaydı.

Doru cam verandaya geldiğinde ifadesi oldukça katıydı. Gözü beni bile görmüyordu. Ceketini çıkarıp kenara bir yere fırlattı. Gömleğinin üstten bir düğmesini çözdü.

"Doru," dedim çekinerek.

Bakışları gözlerimi buldu. Düşünceli ifadesi yumuşayıp dağılırken, “Kusura bakma,” dedi gözlerini bir süreliğine kapatıp açarak. Burnundan bir soluk bırakıp dudaklarını yaladı. “İş. Sorma bir şey. Yeterince gerdiler beni.”

“Sormam,” dedim yerime otururken. Doğa yemeğini bitirdiği için sandalyeden inmeye çalışıyordu, ona yardım ettim.

“Attığım fotoğrafı göremedin, değil mi?” diye sordum tam karşıma oturan Doru’ya. Konuyu değiştirmeye, gerginliğini yumuşatmaya çalışıyordum. “Telefonun kapalıydı. Görmemiştir tabii. Biz Doğa’nın odasını kurduk.”

“Ne?” dedi bakışlarını yüzüme kaldırarak. Duymamıştı bile beni.

Çatalımla önümdeki tabağı karıştırdım. “Yemek getireyim sana,” diyerek hemen yerimden kalktım. Doru bir şey demek yerine başını salladı.

Elimde onun tabağıyla döndüğümde, telefonunu masanın yanındaki prize şarja takmaya çalışıyordu. Hâlâ canı sıkıyordu. İşte bu da benim canımı sıkıyordu.

Yemeğini yerken bile biriyle mesajlaşmaya devam etti. Tüm ekibin olduğu bir grupları olduğunu biliyordum. Göreve gidenlerin sinyal bozucu farklı hatları oluyordu. O hatlarla aileden biriyle görüşemiyorlardı ama birbirleriyle iletişim kurabiliyorlardı. Sadece tahmin yürütüyordum ama bu yoğun mesajlaşma trafiği onlarla konuştuğu içindi.

Yemeğimi bitirdim, tabağımı yıkayıp kaldırdım. Doğa’yı yatırdım. Işığı kapatıp verandaya dönecekken Doru yemeğini bitirmişti. Şimdi daha az öfkeli görünüyordu ama hâlâ canı sıkın gibiydi. Çokça da düşünceli. Henüz Doğa’nın odasını bile görememişti.

Umursamamaya, sorun etmemeye çalışarak verandaya döndüm. Yine de surat asmadan edemiyordum. Doru ortalığı toparlayıp kendi tabağını yıkarken, ben de şömineyi ateşi sönmüş mü diye kontrol ettim. Sonra da odama geçtim.

Soyunup askılı geceliğimi giydim. Hemen uyumayı planlıyordum, yoksa ondan suratıma bakmamasının sinirini çıkarabilirdim.

Yorganı aralamamla arkamda belirdi. “Doğa’nın odasını kurmuşsun. Attığın mesajı şimdi gördüm. Gidip baktım, Doğa’yı da kontrol ettim ama karanlıkta detaylı inceleyemedim. Uykusu bölünmesin diye de ışığı yakamadım. Yarın eksik var mı bakarım-”

“İyi geceler,” diyerek konuşmasını bile tamamlamasına müsaade etmeden yatağa girdim. “Işıkları kapatır mısın?” Gözlerim bunu söylerken çoktan kapanmıştı.

“Erva.” Adım sesleri yatağa doğru yaklaştı. “Sen bana alındın mı?” diye bir sorun yönelttiğinde cevap vermedim. Ne yaptığının yeni farkına varıyordu.

Kıyafetlerini çıkardığını işitebiliyordum. Dolabı açıp kapadı ama sonra aldıklarını giymek yerine sanırım yere attı. Işığı kapattı ve yatağın diğer tarafına girdi. Bana doğru yaklaştığında kolları anında belime dolandı. Ona doğru çekildim. Evet, bir şey giymemişti. Altında sadece *boxer* vardı. Sırtım onun göğsüne yaslandı. Elleri ensemden saçlarımı aralarken dudakları orayı öptü.

“Bir askeri dövmüşler,” dedi. Söylediği şeyi öncesinde az çok anlamıştım ve onun kadar sinirlenmişim. Ancak yine de gözlerimi açmadım ya da sormadım. “Gizli görevdeydi. Bozulmasın diye hırpalanmaya göz yummuş. Bunu yediremedim. Mahir de duyunca çok sinirlendi.”

Ben yine cevap vermeyince, “Erva,” dedi karnımdaki elleriyle beni daha çok kendine çekerek. Gözlerimi araladım.

“Masada anlatabilirdin,” diye mırıldadım.

“İşimi çok anlatmıyorum, biliyorsun. Gergindim ve seni de huzursuz etmek istemedim.”

Ona doğru döndüm. Belimdeki kollarını gevşeterek bana müsaade etti ama asla bırakmadı. Yüzümü ona dönünce de daha sıkı sarıldı. Belime sarılı duran kolu yukarıya kaydı ve güçlü avucu enseme kavradı. Gözlerine bakmadan -aynı yastığın üzerinde yatıyor olmamıza rağmen- derin bir nefes alıp verdim. “Görev, anlıyorum. Söyleyemiyorsun. Ama suratıma bile bakmadın, Doru. Oysa ne kadar heyecanlıydım. Sana Doğa’nın odasını gösterecektim. Böyle anlarda beni unutacak mısın? Söyle, en azından hazırlıklı olayım.” Ayrılığımız yüzünden artık biraz daha alıngandım. Bu, kontrol edebileceğim bir şey değildi. “Zoruma gitmedi diyemem.”

“Seni unutmadım,” dedi nefes vererek. “O anki yazışma çok mühimdi. Mahir ortalığı yıkarım diye başlayınca öfkesini almaya çalıştım. Gece adamı alacağız, Erva. Görevde ne yapacağımızı-” Elimi dudaklarının üzerine kapatıp susturdum onu ve gözlerinin içine baktım. Beni ikna etmek için görevden bahsettiğinin farkında bile değildi.

“Sorun yok,” dedim düz bir sesle. “Geçti. Sadece... Anladın sen. Bu ilk kez oluyor. Yani beni görmeyişin.”

“Erva’m,” dedi adımı uzata uzata. “Özür dilerim. Dayak yiyen asker bir kadın ve bu daha çok sinirlenmeme neden oldu. Kendine vurulmasına izin vermesi bende ipleri kopardı. Bu işimi bırak, adamlığıma yediremediğim bir şey.”

“Anlıyorum. Açıklama daha fazla. Yalnızca bu bir daha tekrarlanmayacak, değil mi?”

Başını salladı. Elimi sakallarının üzerine kapadım. Parmaklarım aralarına girip sevdi. Bakışları yüzümde dolaşıyordu. Geçtiğinden emin olmaya çalışıyordu ve bu da benim hoşuma gidiyordu.

“Öp beni,” dedim. Kaşlarının arası dediğimi sorgular gibi çatıldı. Bunu beklemiyordu. “Öp,” diye yinelediğimde gözleri yüzümde dolaşmaya devam etti. Hemen sonra ağzı dudaklarımın üzerine ele geçirircesine kapandı. Önce yumuşakken sonrasında daha aç, daha muhtaç bir hal almaya başladı. Ağzımın içine doğru inledi. Elleri kalçalarımı sertçe sıktı.

Beni üzerine çektiği an, ona teslim oldum. Elim aramızdaki giderek serleşen erkekliğini iç çamaşırının üzerinden kavradığında, o da diliyle ağzıma kaydı. Göğsünden hafif bir hırıltı yükseldi. Avucumun arasında onun katıksız gücünü tutuyordum ve bu, göğüs uçlarımın sivrilmesine neden oluyordu. Farkındaydı ve bu durum onu şimdiden çıldırtmış gibi görünüyordu.

İniltilerimiz birbirine karışırken ellerinin hareketleri daha da çığırından çıktı. Doğa uyuyor diye sessiz kalmaya çabalıyorduk ama bu konuda pek başarılı olduğumuz söylenemezdi. Geceliği üstümden söker gibi çıkartıp aldığı anda, ağzı aşağıya kayıp göğsüme kapandı. Sıcak dilinin üzerinde daireler çizdiğini hissettim. Ucunu açlıkla emerken parmaklarımı sırtına geçirmekten, tenini çizmekten kendimi alamadım.

Belirginleşen göğüs ucumu öpücüklere boğdu. *Boxerından* kurtulmaya çalıştı.

Ona sabırsızca yardım ettim. Ardından onu kalçalarından çekip içime almaya zorladım. Tenlerimiz birbirine çarpıp sessiz odada çınladığında, iriliğini ve sertliğini bütünüyle hissedebiliyordum.

İçimde kendini kaybetmiş gibi hareket ediyordu. Bense onunla sevişirken her defasında aklımı kaybediyordum. Ne var ki beni görmezden gelişinin intikamını henüz almamıştım ve o konuda aklım hâlâ yerindeydi.

“Bir daha,” dedim vurgulayarak. Tırnaklarım kalçalarına geçtiğinde inledi.

Ellerim hâlâ onu içimde ama benden uzakta tutuyordu. İlerleyemiyordu. “Her ne olursa olsun, beni görmezden gelersen... seni bundan mahrum bırakırım.”

Yüzü kasıldı. İçimde ilerlemek istedi ama izin vermedim. “Bırakamazsın!” dedi hırıltılı bir sesle. Dudakları öpücükleriyle dudaklarımı yağmaladı. “Seni görmezden gelmedim.” Sakalları yüzümü çiziyordu. “Gelmem!”

“Güzel,” dedim başımı zevk kasırgasında kaybolmuş gibi geriye atıp belli belirsiz gülerken. Ellerimi kalçalarından çözdüm, omuzlarına asıp onun içimde tekrar kaybolmasına izin verdim. Sertçe. Anın tadını çıkarabilirdim artık.

“Erva, Erva...”

Sevişme sırasında sürekli adımı fısıldadı. Hareketlerimiz belirli bir noktaya ulaşana kadar hafifleyerek sürdü. Ardından yumuşak dokunuşlara dönüştü. O an kendimi tamamen dağılmış hissettim. Aralıksız ıslanırken tekrarlayan bu doyum, daha önce hiç yaşamadığım bir deneyimdi. Her yanı sızlıyordu. Ona sarıldım ve yorganı üzerimize çekmesiyle gözlerimi kapattım. “Beni duşa götürmen gerek. Bunu yapamayacak gibiyim. Her an uyuyakalabilirim.”

“Biraz sarılmama izin ver.” Nefes nefese konuşuyordu. Burnumdan güldüm. Onu yormuş olmak bana keyif veriyordu. Bacağımı kıvrarak beline attığımda avucu kalçamı kavradı. Okşarken şakağıma dudaklarını bastırdı. “Sen gerçekten koynumun güvercinisin. Hemen kalbime dokun.”

Söylediğini yaptım. Elim kalbini bulurken dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. “Üsteğmenim,” diye fısıldadım. Tıpkı eskisi gibi. “Deli gibi atıyor.”

Gülerek dudaklarımı ısırdı. “Doğa uyanıp gelebilir. Bu yüzden şimdi beni seninle tekrar sevişmemeye ikna etmelisin. Duşa gitmeliyiz.” Bunu ben mi yapacaktım?

Ben ona söylüyordum, o bana. “Ya gelmezse,” dedim yüzümü sakallı çenesinin altına gömerek.

“Tekrar seni si-” dedi ama hemen sonra, “Sevmemi istiyor musun?” diye sordu.

“Doru,” dedim kızar gibi.

Güldü ama sesi yorgundu. “Sabah söz. Doğa uyanmadan.”

Bu fena bir fikir değildi. “Duşa gidelim. Hadi kaldır beni.” Nasıl da uyumak istiyordum şimdi. Kalkmak çok zor olacaktı.

Doru'nun eli usul usul sırtımı okşadı. Başımın üzerini öptü.

Yataktan kalktığında başım gidişiyile yastığa düştü. Onu izliyordum. Kıyafet arıyordu. Altına bir iç çamaşırı ve eşofman geçirdi. Bana da dolaptan saten geceliklerimden birini fırlattı.

Sırtüstü döndüm. "Giydiresene," dedim. Gülerek yorgandan sıyrılmış, açıkta duran göğsümü süzdü. "O kadar mı yordum seni?" Gözlerinde ateş yanıyordu. Yorgun olmasına rağmen hâlâ bana aç görünüyordu.

Yanıma oturdu. Beni kucağına çekip kulağıma, "Doğadan betersin," diye fısıldadı. Başımı omzuna yasladım. Elleri önce göğsümde gezindi, ardından popoma şaplak attı. Gözlerimi açmadan gülümsedim. Başını göğsüme yaslayıp saçlarıyla oraya süründüğünde, "Doru," dedim gülmeye devam ederek.

"Ne, Doru?" diye sordu, "Ne yapıyorsun?" diye geri bir soru yönelttim.

"Sen benimle oynadın, ben de seninle oynuyorum." Yüzünü göğüslerime gömdü. Aynı saçlarıyla yaptığı gibi yüzünü oraya sürttü. Derin ve sesli bir nefes çekerek, "Mis gibisin," diye mırıldandığında çenesini tutup yüzünü yüzüme kaldırdım. Dudaklarının kenarını yalıyordu doymamış gibi. Gözlerinin içine baktım.

"Beni tahrik ediyorsun."

"Amaç da bu. Seninle tekrar sevişmek istiyorum. İkna olacak gibi misin?"

"Doyumsuzsun."

Dudaklarının kenarları yükseldi. "Öyleyim. Seninle ilgili kendime engel olamıyorum. Doyulmuyorsun."

"Biliyorum," dedim geceliğimi alıp eline tutuşturdum. "Giydir şunu ama dokunma."

"Ceza mı veriyorsun?"

"Ödül olur diye düşünmüştüm."

Burnunu kırıştırdı. Dediğimi yaparak geceliği üzerime giydirdi. Kucağına yerleştim ve başımı omzuna düşürdüm. Rahatlamış gibi bir nefes aldım. "Şikâyetçi misin?" diye sordum. Yıllar beni bir miktar değiştirmiş olabilirdi. Bir kere eski Erva daha uysaldı. Şimdiki ise daha inatçı. Bu konuda ne düşünüyor diye merak ediyordum.

"Hayır," dedi tereddütsüz. "Kastettiğin eskiye göre daha inatçı bir kadına dönüşmüş olmansa, bundan son derece memnunum. Her zerreni seviyorum."

Güldüm. Derin bir nefes aldı. “Erkeğimin her halini seviyorum. Beni yemekte unuttuğu için başına bunu defalarca kakacağımı bilmesine rağmen sesini çıkarmamasını seviyorum. Hep sevdim...”

Çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitledi. Önce yanağımı öptü, hemen sonra da dudaklarımı.

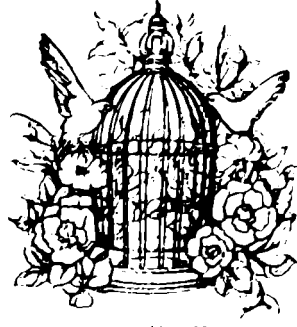
“Seninle yatakta kalmak istiyorum ama artık yapmamız gereken şeyler var,” dedi.

Ne olduğunu galiba biliyordum. Bu konu üzerine konuşmuştuk. Karşılaşmalardan bahsediyordu. İtiraf edilmesi gerekenlerden. Konuşulması gerekenlerden...

“Kahvaltıdan sonra annelere gidelim mi?”

Başımı salladım. Bizim normalde Doğa’yı onlara çoktan söylemiş olmamız gerekirdi. Oraya gidince neyle karşılaşacağımı bilmesem de tedirginliğimi kendime saklıyordum.

11. BÖLÜM

O BENİM

Doru Demir'den

Uykulu hali kahvaltı masasındayken de devam ediyordu. Doğa'yı beslemeye çalışıyordu ama gözleri arada kapanıyordu. Daha ağzına hiçbir şey koymamıştı. Yorgun bir mırıltıyla, "Önce Doğa doysun," dediğinde aklımda onun bu hale gelmesine sebep olan gece dönüp duruyordu. *Bizim gecemiz.* Yorgunluğunun kaynağı bendim. Zaman zaman kendime soruyordum; beni bu kadar doyumsuz hale getiren şey neydi? Asla hayalini dahi kuramayacağım kadar güzel bir kadınının olması mı? Hâlâ benim gibi bir adamı nasıl sevebildiğini kendime soruyordum. İsteddiği herkesi elde edebirdi ama o neden bende kalmıştı?

Ona *tüm yollarım seni bulacak* diye sözler verirken, aslında düğümlediğim yolları hiçe saymış ve yine yanıma gelmişti.

Görevden döndüğüm gün onu antrede, dizlerinin üzerinde gördüğümde içim özlemle dolsa da bir canavara dönüşmüş gibiydim. Onun gözünde de öyle göründüğüme emindim.

Ender, bana onun döndüğünü söylediğinde Mahir'in gözlerine bakıp, "Ben gidiyorum abi," demiştim.

Nereye gidiyorsun diye sormamıştı çünkü karısından Erva'nın döndüğünü duyduğuna emindim. Bir yarbay olarak artık ayrıcalıklarını kullanıyordu ve karısıyla gizli gizli telefonda konuşabiliyordu.

Mahir bana duyduğu şeyi söyleyememişti çünkü öfkemden çekinmişti. Fakat benden asla gidiyorum lafını duymayı beklememişti. O uzaktayken sürekli göreve kaçan arkadaşı farklı davranır sanmıştı. Ne var ki benim ona hâlâ âşık olduğumu biliyordu. Hepsi biliyordu. Sadece ben bunu kendime itiraf edemiyordum.

Ankara'ya gidip Özel Kuvvetler Komutanlığını ziyaret ettiğimizde, İzmir'e doğru yola çıkmak yerine tekrar Hakkari'ye dönmeyi ve oradaki görevi sürdürmeyi ben istemiştim. Mahir artık bir yarbay olduğu için eve dönmeden önce Hakkari'nin güvenliğinden emin olmak istemişti.

Böylelikle ben, tüm arkadaşlarımın yönünü değiştirip bir ay sonra eve tek başıma dönmüştüm. Şimdi karşımdaki sandalyede oturmuş kızımızı doyurmaya çalışan kadın için.

Erva'nın beni affedeceğini asla düşünmemiştim. Onu kırdıktan sonra bir daha yüzüme bakmaz sanmıştım. O kocaman yüreğiyle beni bağışladığında kendimi dünyanın en mutlu adamı saymıştım. Tam şu anda, olan her şey için dün geceye rağmen Doğa'yı bile görmezden gelip onu kendimle doldurmak istiyordum.

Kendi karıma, şu yorgun haline rağmen sahip olmak istiyordum.

Belki de çok özlemektendi. Kaybedilen iki yılın ardından giden zamana yetişmeye çalışmaktandı. Ne yaparsam onu daha çok sevebilirdim? Hak ettiği buydu. *Çok sevmek.*

Kendine gelmek istercesine omuzlarında dağınık duran saçlarını elleriyle toplayıp geriye doğru savurdu. Kolları yanlarına düşerken üzerindeki saten geceliğin gevşek askısı sağ omzundan aşağıya kaydı. Çıplak teni, yorgunluğuna rağmen beni bir parça daha cezbedi. Ona karşı hissettiğim açlık artıyordu.

Çatalı parmaklarımın arasında çevirdim. Gözlerim gerdanıyla boynunun arasında, dün gecenin izlerini taşıyan bir kızarıklık buldu. Onu severken fazla hoyrattım, hırpalıyordum ve kendime bunun için çok kızılıyordum.

Bakışlarım kırmızı izde dolaşırken Erva uykulu gözlerini benimkilerle buluşturdu. Eli az önce baktığım yerin üzerine kapanıp ovuştururken, belli belirsiz gülümsedi.

Muhtemelen elinin altındaki o kızarıklık, günün ilerleyen saatlerinde morluğa dönüşecekti. Ama o bunu bile umursamadan bana gülümseyebiliyordu. *Aklımdan geçenleri bilmeden.*

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken kolunu Doğa'nın sandalyesinin arkasına yasladı ve ona doğru eğildi. Gülmeye devam ederek kaşlarıyla *ne var* dercesine işaret etti. Elindeki ballı ekmeği Doğa'nın ağzına uzattı.

Onu da kendi gibi sabahları balla besliyordu. Benim bu evden asla eksik etmeyeceğim şeylerden biri de galiba bal olacaktı ve ben tam şu anda bunu düşünüyordum. Doğa ballı ekmeğini dünyanın en güzel şeyiymiş gibi keyifle ısıtırken, "Seni çok yorduğumu... Balı, anne kız çok sevdiğinizi... Ve boynunda öpücüklerimden dolayı yer eden o kızarıklığın acısını tekrar öperek almak istediğimi," dedim.

Doğa'da olan bakışları bana dönerken gözleri belirginleşti.

Geçen zamanın ne kadar hain olduğunu o böyle afallamış halde bana her baktığında tekrar tekrar anlıyordum. Erva normalde onu ne kadar çok sevdiğimi bilirdi. İlgimin onu şaşırtıyor olmasına bile kinleniyordum. İtiraf etmese de hâlâ içinde sorguluyordu bunu ve ben anlıyordum.

Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünen haline güldüm. Onu izlerken kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim. “Yatağa dön, Erva,” dedim ciddileşerek. Öyle yapmazsam beni dinlemezdi. “Bugün gitmeyelim istersen.” Çatalımı tabağımın yanına bırakıp geriye yaslandım. “Uyu sen. Belki yarın...”

İtiraz edeceğini biliyordum. Yanağını Doğa’nın başının üzerine yaslayıp bana en masum haliyle gülümseyerek iç geçirdi. Dudak kıvrımlarım yükseldikçe yükseldi. Şu hali beni mest etmeye yetiyordu işte. “Yorgunum ama dayanabilirim. Korkuyorum ama üzerine gitmem gerektiğini biliyorum. Yanımda olduğunu, beni ve Doğa’yı asla üzmelerine izin vermeyeceğini de biliyorum. Bal almayı bizi mutlu etmek için sürdüreceğini bildiğim gibi. Kaymak da almayı unutma kocacığım.”

Tüm hayatım boyunca işittiğim en güzel itirazdı bu.

“Asla,” dedim baskın, net bir tonlamayla. Bu, sözlerinde teker teker sıraladığı her şey içindi ama en çok çaresizce *beni üzmelerine izin verme* dercesine gözlerime bakıyor oluşunaydı. Öylesine söylemiyordum bunu. Hem olacakları önceden kontrol altına aldığımdan hem de çıkabilecek en küçük pürüze çoktan hazırlıklı olduğumdandı. “Tek kötü söz etsinler, sana ya da Doğa’ya -ki bu asla olmayacak- karşıma almaktan çekinmeyeceğimi bil.”

Annemin tavrının olumsuz olmayacağını biliyordum. Gümüş’ün de. Lâkin beni onun kadar düşündüren anneannemdi. Her ne olursa olsun, karşısına dikilmekten geri durmayacaktım. İster darılsın, ister yok saysın beni. Ben karşımda duran bu iki, birbirinden güzel mucizeyi bir daha kaybetmemeye niyetliydim.

“Biliyorum sevgilim,” diyerek gülümsedi. Kolumu sandalyenin arkasına asıp sallandırdım. Yeşil gözleri üzerimde dolaşırken, “Kahvaltı hazırladığın için de teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Kahvaltıyı ben hazırlamıştım. Onu bu kadar yorup üstüne yemek hazırlatacak değildim. “Ciddiyim, Erva. Yarın da gidebiliriz. Ertelemeyelim diyoruz ama zorlamanın da anlamı yok. Ha bugün, ha yarın.” Masaya doğru eğildim. “Kahvaltını et ve gidip yat. Ben Doğa’yı da alırım. Karargâha gitmem lazım. Doğa benimle olur, sen de uyursun.”

“Dün geceki şey yüzünden mi?” diye sordu olanların tedirginliğini üzerinden atamamış gibi. “Almışlar mı adamı?”

Yüzüme baktı, baktı... Ben konuşmayınca Doğa'yı kahvaltısı bittiği için sandalyeden yere indirdi. Önce dirseklerini masaya dayadı, sonra başını ellerinin arasına sıkıştırarak yeşil gözlerini tekrar bana çevirdi. Derin bir nefes alıp oflayarak bıraktığında, konunun benim tarafımdan devamının gelmeyeceğini anladığını fark ettim.

Mahir dün gece haberi alınca apar topar dönüş kararı almıştı. Uyumadan, biraz bile dinlenmeden yola çıkacaktı ve muhtemelen gece geç bir saatte karargâhta olacaktı. Tüm bunları kahvaltı hazırlarken netleştirmiştik. Benim de önceden gidip olan biteni bir kontrol etmem gerekiyordu.

Normalde şu an bu masada olmamam gerekiyordu ama Erva'yı bir kez daha alındığı yerle baş başa bırakırsam, iyice büyüyecekti ve bu durum aramızda sorun yaratacaktı.

“Sen de gitme. Doğa da gitmesin o zaman. Ben sizsiz uyuyamam ki,” dedi yalnız olmaktan nefret ediyormuşçasına bir çaresizlikle. Annesinin gitmesini hiç istememiştim çünkü Erva, o gidince saklamaya çalıştığı yalnızlık hissinin içinde iyice kaybolacaktı.

Erva'da son iki haftada gözlemlediğim en belirgin değişiklik buydu. Daha önce yalnız kalmaktan rahatsız olmazken, şimdi yalnızlıktan her fırsatta uzak duruyormuş gibi görünüyordu. Bunda babasının vefatının da etkisi olduğunu hissedebiliyordum.

Yakında göreve çıkmam gerekebilirdi. Onu arkamda yalnız bırakmak istemiyordum. Annem her ne olursa olsun, ona sahip çıkardı. Benim yerime de yokluğumda yanında olurdu. Erva buna ihtiyaç duymayacaktı çünkü o her şeye rağmen, değişen tüm yanlarına rağmen güçlü bir kadındı. Ama ben onun ve kızımın yalnız olmasını istemiyordum.

Gözlerim bir anlığına Doğa'nın olduğu tarafla buluştu. Annesin kopyası gibiydi. Onun kadar inatçı ve aynı zamanda onun kadar narindi.

Bakışlarımı tekrar Erva'ya çevirdim. “Sen kahvaltını etmeden bir yere gittiğim yok. Dün akşam benim yüzünden çok az yediğini fark etmedim mi sanıyorsun? Seninle ilgilenemedim ama gördüm, Erva.”

“Alındığımı bile,” dedi imalı bir tonlamayla. Sesi yükselmedi, aksine iyice düştü. “Anlamadın ki sen. Yemeği yemediğimi nasıl fark ettin?”

Kaşlarımı kaldırdım. Bu mesele ona tahmin ettiğimden de fazla dokunmuştu. Erva bana hislerini açık etmemeye çalışıyordu artık. Önceden hiç böyle değildi. Yüzünden, mimiklerinden bile okuyabilirdim. Zamanın

hızden görürdüğü bir de bu vardı. O anne olunca duygularını bastırmayı daha iyi öğrenmişti. Ben gerginim diye geride duruyor sanırken o her şeyi üzerine alınmıştı.

“Bak,” diyerek dirseklerimi masaya dayadım. Ona doğru eğildim. Gözlerimle verandadaki halının ortasına uzanmış tavanı izleyen ve anlamsız sözcük dizilerinden oluşan bir şarkı mırıldanan kızımı kontrol ettim. Bakışlarım orada oyalanırken, “Üzerinde çalıştığımız gizli bir görev var. Dün gece hem bu mahvolabilirdi hem de bir şerefsiz yüzünden görevdeki askerimizin canına mâl olabilirdi,” dedim her kelimenin üzerine basa basa.

“Sana inanıyorum demiştin,” dedi hâlâ bana alınmadığını kanıtlamak ister gibi. Başımı salladım. “İnanıyorsun, elbette inanıyorsun. Dün gece arzu dolu sesinle ismimi fısıldarken çok iyi anladım. İçimi yakışın, sana doyamayışım ve hâlâ seninle bu yemek masasında zor oturuyor oluşum da işte bu yüzden.”

Sözlerim hoşuna gitmiş olacak ki dudaklarının arasından minik bir kıkırtı döküldü. Gözleri ışıldadı. “Tamam, anlatma artık. Karınım ama bu kadarını bilmem gerekmiyor. Sadece bir daha beni görmezlikten gelme yeter,” dedi.

“Asla,” dedim söz verir gibi. Beni de anlaması gerekiyordu. Zaman sadece onu değiştirmemişti. İki yıldır görev almaktan başka bir şey yapmayınca, işi kapının dışında bırakmaya alışmam gerekiyordu. Ona gülümsedim.

Masanın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu ve tabaklardan boşta kalan beyaz ahşabın üzerine indirdi. İnce, benimkilere göre küçücük kalan elleri ellerimi kavramaya çalışırken bakışları ellerimizin birleştiği yerdeydi.

“Bir şey itiraf etmeliyim.”

Söylediği şeyi gülerek dile getirmese daha meraklı olabilirdim. “Duyalım.” Bu bana onunla eskiden oynadığımız oyunu hatırlattı. Gerçek zamanı oyunu. Ona itiraf etmek için o kadar çok şey biriktirmiştin ki. Onunkileri duymayı da çok istiyordum.

“Göründüğümünden daha yorgunum. Beni gerçekten yordun. Şu an kollarında yatağa gitmeyi o kadar isterdim ki.” Kızımıza baktı ve bana dönerken sesi fısıltıya dönüştü. “Uyurken yanımda olmanı ve sıcak göğsünde uyuyakalmayı...”

Ellerini bırakıp ayağa kalktım. Öyle yapınca beni meraklı gözlerle izledi. Az önce Doğa'nın oturduğu sandalyeye oturdum. Bacaklarımı aralayıp ne yaptığımı sorgulayan bakışlarıyla benimkileri buluşturdum ve elimle dizime vurdum.

Ne yapacağını anladı ama tepki veremedi. Sadece Doğa'yı kontrol etti. Kızım halının üzerinde yatmaya devam ediyordu. Açık televizyon onu güzel oyalıyordu ve o anlamsız şarkıyı söylemeye devam ediyordu.

Elini tuttum ve hareketime uymasını sağlayarak onu dizime oturttum. Bacakları bacaklarımın arasında yer bulurken, burnumla saçlarını geriye ittiğimde dudaklarım yanağına sürtündü. Soluğu dudaklarının arasından heyecanla dökülürken, "Doğa," dedi bir fısıltı gibi. "Bize çevirdi bakışlarını. Saçımı çekmesini istemiyorum."

"Az önce keyfi yerindeydi."

Erva, "Senin aşkının kokusunu alıyor ve sadece kendine istiyor bence," diye bir tahminde bulunduğunda güldüm.

Doğa'nın şu an bizi izlemesini zerre umursamadan yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Bakmaya devam etsin o zaman. Sen de beni dinleyeceksin. Şimdi kahvaltını yapacaksın, sonra da gidip mışıl mışıl uyuyacaksın. Kocan döndüğünde tekrar onu doyuracaksın. Tamam mı?"

"Doru," dedi gözleri Doğa'dayken. Arka çaprazımda Doğa'nın ayaklandığını ve birazdan üzerimize atılacağını belli eden adım seslerini işittim. Yanağından, hemen sonra da boynundan sessiz öpücükler çalarken karım dizimde sırtıyordu. Doğa da o sırada, "Babası!" diyordu o tatlı sesiyle. "Babası deldim."

"Nereye geldin kızım?" diye sordum gülerek başımı ona çevirirken. Erva kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve dizimden bir miktar öne doğru eğilip Doğa'ya dil çıkardı. Bunu beklemediğimden önce gözlerim irileşti, sonra da kahkahayı bastım. Bu, Erva'da daha önce rastladığım bir şey değildi.

"O benim," dedi Erva, Doğa'nın kızgın bir hal alan ifadesine ondan daha inatçı olduğunu belli edercesine bakarak. "Benim kocam, senin baban. Annenin de sevmesine izin verecek misin, Yeşil?"

Doğa yüzünü sallandırdı. Ona uzanıp diğer dizime çekmek istedim ama bir adım geriye çekilince tasarladığım şeyde başarısız oldum. Aynı annesi gibi kollarını göğsünde bağlayarak dudaklarını büzdü. "Didsin mi? Doğa'sı didsin mi?"

"Ne?" dedim şaşırarak. "Bunu da ne ara öğrendin?"

"Benden elbette," derken omzunu silkti, Erva. Hemen sonra bakışlarını Doğa'ya yöneltti. "Gitmesin," dedi. Doğa'ya içi gidiyormuş gibi bakıyordu ama yaptığı her ne ise onu sürdürmeye niyetliydi. "Annesi Doğa'yı çok seviyor. Babası da öyle. Gitmesin ama anlasın. Anne de babayı çok seviyor. Doğa böyle yapınca..."

Doğa kollarını göğsünden çözdü ve bize doğru adımladı. Erva sanki az önceki konuşmayı hiç yapmamış gibi boşta kalan dizimin önünde durdu. Kocaman mavilerini yüzüme dikti. “Babası seviyo mu?” derken ellerinden biri dizimdeydi, diğeriyle de kendini gösteriyordu. “Seviyo mu babası?”

İşim hayli zordu. Şu hali kalbimi durduracak güce sahipti. Biraz daha yaptığını sürdürürse kızımın yanağını öpe öpe bitirebilirdim. Erva, benden önce davranıp eğilerek onu kucağına aldı. Kendi dizinin üzerine oturttu. Onlar benim bir dizimde kucak kucağa otururken elimle Erva’nın sırtını destekledim.

“Söyle babası?” dedi Erva gözlerini bana dikerek. Arada kalmış gibi hissediyordum kendimi. “Doğa’yı çok sevdiğini söyle.”

“Ben ikinizi de çok seviyorum,” dememle Doğa minik eliyle gömleğimi göğüs kısmından kavradı ve beni kendine çekti. Daha doğrusu ben onun bu güçsüz hareketine uyum sağladım. Yüzüne doğru eğilince o da dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Bir şey söyleyecekti ama düşünüyordu.

Bunu Erva’yla ben yanındayken sık sık yapıyoruz diye öğrenmişti kesin. Edepsiz laflarımızı o duymasın diye uğraşırken, o fısıldayarak konuşmayı anne ve babasından öğrenmişti.

Beni öyle bir süre tuttu ama hiçbir şey söylemedi. Öğrendiği kısım sanırım bu kadardı. Gülerek onu kucağıma çekip göğsüme yatırdım ve sırtımı da sandalyeye yasladım. Doğa elleriyle göğsümün üzerinde dik durmaya çalışıyordu. “Anne uyumaya gidecek, biz de seninle dışarıya çıkıyoruz. Şerefs- yani Kahve de bizimle gelebilir. Uygun mudur?” diye sorduğumda yüzü aydınlandı. “Köpü,” dedi bana çıkmış olan sekiz dişini de göstererek sırıtırken. Ellerini birbirine çarptı, “Hav hav!” diyerek kahveyi taklit etmeye başladı. “Didelim. Kahve.”

Erva esniyordu. Eliyle ağzını kapatmaya çalışırken oturduğu dizimi oynattım. “Hadi ye bir şeyler. Bu heyecanla hemen çıkartacak bizi evden.”

Bana başını salladıktan sonra dizimden biraz kalktı ve bacağını iki bacağının arasına alarak tekrar oturdu. Yüzünü masaya dönebilmek için yapmıştı. Kot pantolonumun kumaşına rağmen onu hissedebiliyordum. İçimde çılgılık atan ihtiyaca kulaklarımı kapatmak zorundaydım. Bunu düşünürken dizimi hafif hafif sallamaya başladığımı ve onu da beraberinde salladığımı farkındaydım.

Doğa, dikkati dağılmış gibi kucağımdan kayıp yere inerek pencerelerin önüne yöneldi. Ne yapmak için oraya gittiğini biliyordum. Gözleri bahçede Kahve’yi arayacaktı.

Erva, dirseklerinden birini masaya dayadı. Çatalı eline alıp ağzına rastgele bir şeyler attı. Tamam, akşam onu fazla yormuştum ama çatalı bile tutmaya hali yokmuş gibi görünmesi normal miydi? Elimini uzatıp Erva'nın sırtındaki çapraz askılı geceliğinden açıkta kalan tenini sevdim. Avucum ve parmaklarım omurgası boyunca aşağıya doğru kaydı. Hareketime tepki göstermezken, teni ürpermiş gibi kabardı. Sevmeye devam ettim.

Doğa pencerenin önünde yine şarkı mırıldanıyordu. Söylemeyi seviyordu. Annesi gibi. Erva'yı en çok mutfakta şarkı söylerken duyuyordum. Söylediği şeyler genelde doksanların yavaş parçaları oluyordu. Bazen de benim ona söylediğim türkülerden mırıldanıyordu.

Tenini sahiplenir gibi avuçlayarak yukarıya çıktım. Parmaklarım saten, çapraz iplerin üzerinden sürtünerek kaydı. Ensesini kavradım. Sonra enseyle omzunun arasındaki o kıvrımı sıktım. Bu onu rahatlatmış gibi ağzından minik bir inleme dökülürken sırtı bana doğru yay gibi gerildi. Biraz daha sıktım. Daha sert.

"Çok iyi geliyor," dedi rahatlamış bir sesle. Başparmağım yumuşak etinde baskı uygulayarak dairesel hareketler çizerken omurgasını öptüm. Zaman vücut hatlarını belirginleştirse de kucağımda hâlâ çok zayıf ve küçük kalıyordu. Parmaklarımda omurgasındaki kemikleri sayabiliirdim.

"Biliyorum," dedim gülerek. "Akşam istersen seve seve masaj yaparım." Bu hem onu rahatlattığı için hem de bana zevk verdiği için oldukça hoşuma giden bir aktivite olurdu. Sonunun nasıl biteceğini daha şimdiden biliyordum.

Ağzına domates atıp başını omzunun üzerinden yana doğru çevirdi. "Akşama annelere gidelim, Doru. Ben o zamana kadar dinlenmiş olurum. Ertelemeyelim daha fazla. Yoksa onların bana yaptığıyla aynı şeyi yapıyor olacağım. Doğa'yı onlardan saklıyor gibi olmak istemiyorum."

"Yavrum," diyerek doğruldum yerimde. Öne doğru eğilirken onu da karnından tutup göğsüme yaslardım. Ellerimden biri hâlâ omzundaydı. "Sana kafana bir şeyi takma demedim mi? Boş ver. Ne düşünürlerse düşünsünler."

"Olmaz öyle." Omuz çekti. "Eskisi gibi olamayacağımız kesin. Şimdi bir de bu eklenip iyice ara açmasın. Yoruldum ben. Bir an önce bitsin, kurtulayım istiyorum."

Sakallı çenemi omzuyla boynunun arasına sürttüm. "Peki o zaman. Sen nasıl istersen. Ben, Doğa'yı alıp çıkıyorum. Sen de kahvaltını edip dinleniyorsun. Gelmeden bir saat önce ararım, hazırlanırsın. Çiftliğe geçeriz," dediğimde başını salladı.

Herkesin ilgi odağı olmayı başarıyordu. Kıskanıyor muydum, ever. Ama hoşuma da gidiyordu. Doğa bizi karargâhın çıkış kapısından uğurlayan erlere karşılık vererek el sallıyordu. Elinden tutup arabaya çekmeye çalıştım fakat gözlerini onların üzerinden uzaklaştırmadı, elini de sallamaya devam etti.

“İçeriye girin!” diye sert bir sesle bağırınca ben, erler birbirine bakıp geri çekildi. Emir emirdi ve Doğa’nın kendilerine el sallamaya devam eden haline rağmen demiri bile keserdi. Hızla dönüp gözden kayboldular.

“Sonunda,” dedim eğilip Doğa’yı kucağıma alarak. Kahve, ben yürümeye başlayınca arkamızdan bizi takip etti. Yaklaşık iki saattir bizimleydi ve karargâhtaki işimiz sonunda bittiğinden onu da lojmana bırakabilecektim.

Doğa’yı arabanın arkasındaki bebek koltuğuna oturtup kemerini bağladım. Kahve çoktan arabadaydı. Dönüp şoför koltuğuna geçecektim ki bir adım bile atamadan telefonum mesaj sesiyle çaldı.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp Ender’den gelen o mesajı okudum.

Gönderen Ender: *Adam kimseye ötmemiş.*

Bizden şüphelenmiş gibi görünmüyor. Alkolü fazla

kaçırınca saldırmış bizimkine. Tam üç saattir peşindeyim,

garip bir davranışını görmedim. Teğmen Nazlı’yla da konuştum.

Buna özür mesajları atıp duruyormuş. Ne yapalım?

Mahir gelmeden bir şey yapmama kararı almıştık. O yüzden mesajına, “*Bekliyoruz, lojmana dön,*” yazıp gönderdim. Telefonu arka cebime kaldırıp arabama bindim.

Kapıyı kapatmamla telefonum bu defa çalmaya başladı. Erva’ya eve geleceğimizi haber vermiştim. Bu sebeple o olamazdı. Koltukta yükselip pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım.

Ekranı Gümüş’ün adı vardı. Neden aradığını biliyordum. İki gündür sürekli arıyordu ve heyecandan deliye dönmüştü. Beni de bu süreçte deli etmişti.

Telefonu arabanın hoparlörüne bağlar bağlamaz, “Nerede kaldınız?” diye söylenmeye başladı. “Ya abi, geleyim diyorum. Neden inat ediyorsun? Ben öğrendiğimden beri yerimde duramıyorum.”

Omzumla telefonu kulağıma sıkıştırırken arabayı çalıştırdım. “Sen gelirsen Erva, Doğa için olduğunu düşünür, Gümüş. Bilmiyormuş gibi yaparsın dedim sana. Ben sana bunu hiç söylemedim.”

“Haklısın,” dedi düşen ses tonuyla. “Hep haklısın zaten. Onu kaybettim. Beni affetmeyecek. Allah beni-”

“Kendi kendine beddua okumayı bırak. Daha önce düşünecektin bunu. Erva, adam yemiyordu. Korkup çekinecek ne vardı? Bir kere de sen kıırılsaydın, Gümüş. Erva bir kere de seni kıırılsaydı. Benimle olan ilişkisi seninkinden farklıydı. Bunu düşünecektin.”

“Haklısın,” dedi tekrar ve ben bunu duymak istemediğime karar verdim. Gümüş, Erva’dan çekiniyordu. Hatalı olduğunun farkındaydı. Aralarının bir daha geri dönüşü olmaz şekilde bozulmasına sebebiyet verecek bir şey yapacak diye onu arayamıyordu. Çünkü haklı sözlerine verecek bir cevap bulamayacaktı.

Ben aralarındaki mevzuda Erva ne karar verirse destekleyecektim. Çünkü ailem ona karşı gerçekten suçluydu. Müdahale de etmeyecektim. Barıştırmaya da çalışmayacaktım. Gümüş bu konuda ne yapacaksa tek başınaydı.

“Doğa sever bizi inşallah,” diyerek iç çekti. “Sevsin ya da sevmesin biz onu çok seveceğiz.”

“Lojmana götürüyorum şimdi onu. Karargâha geldi benimle. Yarım saatte lojmanda oluruz. Erva’nın hazırlık durumuna göre de geliriz.”

“Abi,” dedi Gümüş sıkıntılı bir şekilde. Söyleyeceği mühim bir şey varmış da iki gündür bunun sancısını çekiyormuş gibi hissediyordum.

“Biz aslında büyük günah işledik ona karşı.” Dikiz aynasından yolu kontrol ederken yansımadaki kaşlarım çatıldı. “Ne günahı? Erva’ya karşı mı?”

“Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sen de öğrenince çok kızacaksın.”

“Şu günü mahvedecek, beni sinirlendirecek bir şeyse söyleme, Gümüş,” dedim soluklanarak. Sorunlardan yorulmuştum artık. Ben, Erva’dan ayrıken ve onunla Yankı hakkında saçma düşüncelere kapılmışken bunu aileme yansıtmamıştım. Onların Erva’yla görüp görüşmemesi beni ilgilendirmezdi, bu yüzden etkilenmelerini istememiştim. Yine de onlar tavırlarımdan bir şeyler olduğunu anlamıştı. Sorgulamalarını yanıtsız bıraksam da onları Erva konusunda geride tutan şeyin biraz da bu olduğunu düşünüyordum.

“Anneannemi Nalan teyzelere yollayacağım. Onun çenesi durmaz çünkü. Canını sıkar Erva’nın.”

“İyi düşünmüşsün. Mümkünse biz gidene kadar orada tutsun Nalan teyze.”

“Fotoğrafındaki kadar güzel mi?”

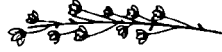
Gülümsedim. Dikiz aynasından Doğa'yı kontrol ettim. Uyudu uyuyacak haldeydi. "Erva'nın küçük halini düşün. Bir tek gözleri dedesi. Geri kalan her şeyi o."

"Siz birbirinize benziyorsunuz bir kere. Ona benziyorsa sana da benziyordur. Gönderdiğin fotoğrafta yandan görünüyordu ama yine de benzetmiştim."

Tekrar Doğa'ya baktım. Benim kızımdı o. Bana göre her şeyiyle annesiydi ama benim kızımdı.

"Lafa tutma. Kapat. Geliyoruz," diyerek telefonu kapatacaktım ki, "Abi," demesiyle durdurdu beni. "Ne sever? Ne yapayım?"

"Bir şey yapma, Gümüş. Sen sadece Erva'nın gönlünü almaya bak."

Siyah bir kazak giymişti. Biz gelene kadar duş alıp saçlarını da kurutmuştu. Dalgalı kumral saçları açıktı.

Erva artık -bazı zamanlar haricinde- pek yeşil giymiyordu. Yeşil giymesi çok önemli değildi elbette ama bu, canımı sıkıyordu.

"Kolyemi verebilir misin?" diye sorduğunda, yatağın kenarında oturmuş siyah külotlu çoraplarını giymeye çalışıyordu.

"Hangisini?" diyerek konsolun önüne doğru ilerledim. Takılarını orada bir kutunun içinde saklıyordu.

"Nişanda hediye ettiğin kolyeyi. Onu hâlâ takıyorum." Dizinin üzerine yerleştirdiği bacağını indirirken, son bir kez çoraplarını düzeltti ve gözleri benimle buluştu. "Küs olduğumuz dönemlerde çıkarmak zorunda kalmışım ama."

Onu takmaya devam ettiğini fark etmiştim. Çok sık olmasa da dışarı çıktığında boynunda görüyordum. Kutunun içinde kolyeyi buldum ve yanına oturmak için yürüdüm.

Saçlarını toparlarken, "Ben takayım," dedim. Saçlarını, bana yardımcı olmak istercesine ensesinden çekti. Yüzündeki gergin ifadenin bir süredir farkındaydım. Sürekli dudağının kenarını ısıırıyordu. Gözlerini de benimkilerle çok fazla buluşturmuyordu. Elime değen eli ter içindeydi. Annemlere gideceğimiz için resmen negatif enerji yüklenmişti.

"Kendine işkence ediyorsun," dedim en sonunda dayanamayarak. Hem oraya gitmeyi istiyordu hem de geriliyordu.

“Etmiyorum.” Derin bir nefes çekti içine ve üfleyerek bıraktı. “Sana öyle geliyor.” Ona inanmadığımı yüzüme bakabilse anlayabilirdi.

O, saçlarını kavrayınca ben de ellerimi çektim ve boynuna uzanıp, zorlanarak da olsa kolyeyi klipsine geçirdim. Kocaman ellerim böyle ince ve küçük işler yapmak için pek maharetli değildi. Elimle boynunu kavrayıp ensesine dudaklarımı bastırdım. Kazak elbisesinin küçük bir V şeklinde sır dekoltesi vardı.

O dekoltenin en altına kadar teninin tüm çıplaklığını öptüm. Mayışarak gergin halinden az da olsa uzaklaşıp, boynunu yana doğru esnetti.

Minik bir rahatlama sesi dudaklarından süzüldü. Elimi ilerlettim ve göğsünün birini kavrayarak sıkarken, “Daha iyi misin?” diye tenine fısıldadım.

“Ah, evet...” Göğsünün üstünde duran elimin üzerine elini yerleştirerek parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. Daha fazla sıkılmamı teşvik edencesine başını omzuma yasladı.

Doğa salondaydı ve buradan sesini işitebiliyordum. Kahve ile oynuyordu, O it ilk defa bir işe yaramıştı.

Erva’yı uyluğumun üzerine çekip oturttum. Kalçaları kucağıma yuvasını bulmuş gibi kusursuz bir şekilde yerleşirken kendini bana sürttü. Onu aniden çevirdim ve bacaklarını belime doladım.

Çenesini ağzımın içine aldığımda gözleri kapandı. Ellerim bacaklarını nazıkçe okşayarak elbisesinin altına girdi. Kalçalarını sıkınca göğsünden hırıltılı, küçük bir ses yükseldi. Onun gerginliğini gidermeye, rahatlamasını sağlamaya çalışıyordum ama yaptıklarım bana bir ceza gibi geliyordu. Sertleştiğimi hissettiğine emindim.

“Oraya gittiğimizde hiçbir şey olmayacak. Haa,” dedim dilimle boynunu yalayarak. “Eğer hâlâ gitmek istemiyorsan planı iptal etmeye hazırım.”

Ellerini omuzlarıma yerleştirip kalçalarına yaptığım gibi sertçe sıkı. Tırnakları gömleğin üzerinden etime geçmişti ama bu, canımı yakmak yerine beni tahrik ediyordu.

Kucağımda hareketlenen kalçasını sabit tutmaya çalışıyordum.

Az sonra yatağa gidebileceğimiz ve onu tükenene kadar sevebileceğim bir anın içinde değildik.

Kazağının yakasını parmağımla çekerek açtım ve buz mavisi, dantelden yapılmış şeffaf iç çamaşırını ortaya çıkardım. Göğüslerindeki pembe uçlar dikkatimi çekti. Onların sivriligi, bir elmasın keskinliğini andırıyordu.

soluğumu göğüslerinin arasına üflerken, gülümsemeye devam ederek dudaklarının kenarını dişledi.

Onun yaramaz ve küçük bir kız olduğunu hep biliyordum. Bu durum hoşuma gidiyordu. Elleri boynuma sarıldığında parmakları arkamda kenetlendi. Başımı göğüslerinin arasına çektiğinde gülüşümden salınan sıcak soluk tenine boşaldı. Öptüm ve burnumu o oyuntuya sürterek kokusunu içime çektim.

“Parfümü en çok buraya sıkmışsınız. Bu kokuya âşığım.”

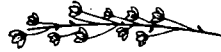
Kıkırdadı ve çenemi tutarak yüzüne bakmamı sağladı. Önce dudaklarından, ardından daha sert bir şekilde yanağımdan öptü. “Daha iyi hissediyorum,” dedi sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi. Gülmeye devam ederek başını salladı, “Kalçalarımı sıkarken Narin annem eğer fazla üzerime gelirse, ona tırnaklarımı geçirebileceğimi düşündüm. Çok güzeldi.”

Ben onunla kendimi baştan çıkarırken o... Bir kahkaha patlattım. “Ya memeni avuçladığımda?”

Kahkahama eşlik etti. “Onda da benim değil, onların benden çekinmesi gerektiğini düşünüyordum. Dişlerimi göstereceğim onlara. Ne kadar dişli olduğumu.”

“Hımm,” diyerek gülen dudaklarına dudaklarımı sürttüm.

“Eve döndüğümüzde, Erva,” dedim yutkunmakta zorlanarak. “Senin onlara olan kırgınlığını, kızgınlığını almanı defalarca sağlamaya çalışacağım. Benimle sevişirken kim bilir neler düşüneceksin?”

Çiftliğin kapısını iki kızım için de aralarken aklımdaki tek şey, Erva'nın yüzündeki huzursuzluktu. Burada olmak için kendini zorluyor gibi görünüyordu. Hâlâ. Ben ona erteleyelim dediysem de dinlememişti.

Başta ben de şu karşılaşmanın bir an önce olup bitmesini istemiştim ama galiba hata etmiştim.

Bakışlarımı, Erva'nın kucağında duran ve uyudu uyuyacak gibi görünen Doğa'ya çevirdim. Bugün fazlaca araba yolculuğu yaptığımızdan yorulmuştu. Karargâh ile lojman arası bir saatlik mesafedeydi. O kadar yola onu da götürmekle hata ettiğimi düşünüyordum. Yine de en azından Erva huzursuz haline rağmen az da olsa dinlenmiş görünüyordu.

Evin kapısına yaklaşmamıza yakın, Erva duraksayarak derin bir nefes aldı. Tek adımda yanına yaklaştım. “Sorunsa-” Geri dönelim diyecektim ama o, boşta olan elini olumsuz anlamda sallayarak beni durdurdu.

"Aklıma bir an için anneannemin bana söylediği şeyler geldi," dedi derin derin nefeslenirken. "Uğursuz dediğini unutamamışım, Doru."

Dişlerimi sıktım. Kolumla omzunu sararken, "Sana bir daha öyle konuşamayacak, buna inan," dedim. Başını salladı ama bunu çok da inanmayarak yaptı. Narin Gülendim'in her durumda kendi kurallarına göre hareket ettiğini ikimiz de biliyorduk. "Bu defa değil," dedim belli belirsiz. Gümüş'ün onu evden gönderdiğini söyleyen sözlerine inanmak istiyordum.

Tekrar yürümeye başladığımızda kapı, Gümüş tarafından açıldı. Eşikte beklemeye başlarken elleri önündeydi ve yüzü solgun görünüyordu. Çekindiğini hissedebiliyordu. Onlar çok yakın iki arkadaşken aralarına aşılması zor mesafeler girmişti.

Yeğenim annesinin yanında belirlediğinde, Erva'nın gözleri Gümüş'ten anında ona kaydı. "Doru!" diye seslendi en içten ses tonuyla. "Seni çok özledim."

Doru'nun yüzü aydınlanırken, aynı şeyi kız kardeşim için söylemek mümkün değildi. Onun kendini görmezden gelmesine üzülmüş gibiydi.

Biz yanlarına yaklaştığımızda, Gümüş oğlunun elini tutarak birkaç adım attı. Kapının önünden çekilince annemi gördüm, şaşkın bir ifadeyle bize bakıyordu.

Gözleri bende, Erva'da ve kucağındaki Doğa'da gidip geliyor gibiydi. Onların tam önünde durduğumuzda, bir yerden başlamanın zamanı olduğunu düşündüm ve bunu ben üstlendim. Tereddüt etmeden, "Kızım ile tanışın," dedim. Elimi Erva'nın sırtına destek olmak istercesine koyarken, annemin dudakları aralandı ve gözleri Erva'nın yüzünde donup kaldı. Gümüş, Doğa'nın varlığından haberdardı ama annem şimdi öğreniyordu. Böyle bir anı öngörmek ve sonrasında neler olacağını tahmin etmek pek de kolay değildi. Annemin tepkisinden hiçbir şey çözemiyordum. Sadece şaşkın olduğunu fark edebiliyordum.

Annem hareketsiz kalmaya devam edince Erva da hareketsizleşti. Bana bakarak, "Amerika'ya tedavi olmak için gitmiştim ve orada Doğa'yı dünyaya getirdim," dedi sonunda. "Karşınıza bir anda çıkarmak istemezdim ama şartlar bunu gerektirdi. Torunuz ve yeğeniniz olduğundan onunla tanışmaya hakkınız vardı."

Gelişinin başka bir nedeni olmadığını vurguluyordu. Kendine aralanacak kapıları tamamen kapatıyordu.

Annemin gözleri ıslanırken, Gümüş dudaklarına götürdüğü elinin altında ağlama hissini uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Yeğenim Doru herkesten önce davranıp Erva'nın önüne yürüdü ve Doğa'nın ayağını, bacağını, elinin yettiği yerlerini sevdi.

Torununun harekete geçişiyle annem de çözöldü. "Hoş gelmişsin kızım," dedi Erva'ya bakarak. Ona doğru adımlamak istiyordu ama Erva baştan bütün kapıları kapadığından, kendini geri durmak zorundaymış gibi hissediyordu.

"Adı ne dayı?" diye sorduğunda Doru, dikkatim annemden ona kaydı. "Doğa Yeşil Demir," dedim dudak kıvrımlarım hafifçe yükselirken.

Doğa farklı birini görmenin -üstelik bunun da bir çocuk olmasının- heyecanıyla, "Babası," dedi bana bakarak. "Abi."

Ona abi demeyi Ender öğretmişti. Hem de iki kez ziyarete gelip gitmeyle. "Abi, kızım," dedim ve Erva'nın yanına adımlayıp onu kucağından aldım.

Annem şu an gözyaşlarını saklama gereği duymadan ağlıyordu.

Gümüş, "Aynı Erva'ya benziyor," diyerek Doğa'yı dikkatle incelemeye devam etti.

Herkeste bir donukluk, zamanın getirdiği bir soğukluk vardı. Doru bile Erva'yı hatırlıyordu ama o iki yıl önceki çocuk gibi ona hayran gözlerle bakmıyordu. Galiba buradaki herkes birbirine yabancılaşmıştı.

Doğa'yı, yeğenim sevebilsin diye yere bırakırken annem bize doğru yaklaştı. Gözlerindeki yaşların arttığını gördüm. Çekingen hareketlerle eğildi ve Doğa'nın önüne diz çöktü. Bir anda onu kucağına aldı.

O sırada Gümüş, Erva'ya doğru bir adım attı. Ancak Erva'nın ona bakmadığını görünce sadece, "Üzgünüm," diyebildi ve yine duraksadı.

Erva, Gümüş'ün söylediklerini sanki hiç duymamış gibi yüzünü bize döndü. Gözleri gözlerime kilitlenirken, "Dışarıda kalmasak mı?" diyerek Doğa'yı işaret etti. "Hava serin." Belki Doğa için kaygılanıyordu ama bunu, bulunduğumuz yerden kaçmak için bahane olarak kullandığını biliyordum.

"Kızım haklı," dedi annem. Kucağında Doğa'yla ayağa kalktı. "İçeriye geçelim. Konuşacak çok şeyimiz var." Erva yalnızca başını sallamakla yetindi.

Ayağa kalktım ve annem önden, Gümüş de Erva'dan alamadığı yakınlıktan dolayı üzgün bir şekilde arkasından içeriye geçerken Erva'nın kolunu tuttum. Onu kendime çekip durdurdum. Doru bizimle dışarıda kalmıştı. "Dayım," dedim başımla evi işaret ederek. "Sen geç içeriye, üşütme. Biz geleceğiz yengenle şimdi."

Yeğenim kocaman gülümsedi. “Yengem, sen geleceksin diye okula bile gitmedim. Hemen gel, olur mu? Çok özledim seni,” deyip başını Erva’nın koluna yasladı. Erva yutkunarak Doru’nun başını sevdi.

“Ben de seni çok özledim, Doru,” dedi belli belirsiz. “Çok büyümüşsün.” Gülümsemeye çalışıyordu ama ona engel olan bir şey vardı. Onunla bunu konuşmak istiyordum. En azından dışarıda kalıp bir nefes almasını. Kırgınlığı tahmin ettiğimden de derindeydi.

Yeğenim başını geriye doğru eğip kara gözleriyle Erva’nın yüzüne baktı. “Unutacağım diye çok endişelenmişim. Ama neyse ki buradasın. Dayım seni çok özledi. Biz de. Annem de. Hepimiz özledik,” dedi. Erva söylediklerinin etkisiyle derin bir nefes aldı.

“Doru, yengen artık hep burada. Sen içeriye gir, biz de konuşup geliyoruz.” dedim. Yeğenim başını salladı ve hemen dediğimi yapıp içeriye geçti.

Ben daha bir şey söylemeden Erva, “Onlar da Yankı’ylayım sanıyor muş,” dedi. Bu sözleri karşısında donup kaldım.

“Senin gibi. Gülru evden çıkmadan önce aradı. Beni buraya habersiz göndermek içine sinmemiş. Sen, ben yokken kendini kaybedince yine suçlu olarak beni görmüşler. O yüzden arayıp sormamışlar. Gülru, *gittiğinde suçlamalarla karşılaşabilirsin, ne olur üzülme* dedi. *Gitme* bile dedi. *Ben açıklamaya çalıştım ama Doru’nun hali ortadayken bana inanmadılar* dedi. Kuzenim diye beni savunuyor sanmışlar. Onların şu hali Doğa yüzünden. O olmasaydı bu kadar iyi karşılanmazdım. Çok kırgınım, Doru. Bana bunu yakıştırdıkları için paramparçayım. Sen de öyle sandın ama...” dediğinde kalan sözcüklerini yuttu. Bana hâlâ kırgın olduğunu biliyordum. Yalnızca saklamaya çalışıyordu. Duygularını görmezden geliyordu.

12. BÖLÜM

ÇOK SEVMEKTEN

Zerrin anne olup biteni anlattıkça, Doru'nun ne kadar sinirlendiğine şahit oluyordum. Tavrı, *Yankı'yı benimle sanıyorlarmış, ondan arayıp sormamışlar* dediğim anda başlamıştı.

Kendine de hâlâ kızdığının farkındaydım. Böyle bir yanlış anlaşılma nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Aynı durum başıma gelse ne yapardım diye düşünüyordum. Onlar gibi suçlar mıydım, yoksa güvenmeyi mi tercih ederdim?

Zerrin anne, konuya iki yıl önce olanlardan girmeyi tercih etmişti. O dönem davranışları dışlamak, yok saymak gibi algılansa da aslında kendi etrafına duvar ördüğünden, içine kapandığından söz etmişti. Acısını anlıyordum ama ben de onların ailesinin bir parçası değil miydim? Bu kadarını hak etmiş miydim? “Bu durumun bir yıl öncesine kadar devam etti,” dediğinde tepkisiz kalmaya devam ettim.

“Sana ağzımı açıp tek kötü söz etmedim,” dediğinde Gümüş, “Babamı kaybettiğim için üzgündüm. Bebeğim de gidince tamamen kendimi kaybettim,” diye araya girdi. Acı olan şey, ben onları o zamanlar anlayabiliyordum ama şimdi beni neden anlamadıklarını sorguluyordum.

Buraya gelirken -Yankı olayını öğrenmeden önce- *zor olur ama affederim, onlarla kötü olmam* diyordum. Ama şimdi aynı düşüncede kalamıyordum.

Zerrin anne benden tepki alamayacağını anlayınca asıl konuya girdi.

“Biz yine de Erva'yı kötü bilmedik,” diye bir açıklama yaptı. Gümüş de başını sallayarak onayladı annesini. “Tamam, arayıp sormadık ama ona *neden böyle oldu* diye hesap sormayı da kendimizde hak görmedik. Çünkü ayrılmanızda bizim de payımız vardı.”

Bazı şeyler böyle kolay açıklanıyordu ama hiç yeterli gelmiyordu. Bıraktığı etkiyi ise zerre azaltmıyordu.

Zerrin anneyi kendi annem gibi, Gümüş'ü ise bir kız kardeş gibi seerken onların bana bunu nasıl yakıştırabildiğini anlamıyordum. Kocamın

beni ne kadar sevdiğini bilsem de bir öfke anında söylediği sözlerin acısını içimde taşıırken, onları affetmem mümkün olmuyordu. “Neye inandınız?” diye fısıldadım sonunda sessizliğimi bozarak. Sesimin kısıklığı üzüntüme eşdeğerdi. “Gözünüzde bunu yapabilecek biri miydim?”

Doru’nun yanımda gerildiğini hissettim. İster istemez, üzerine alınmış olmalıydı. O kendi gözleriyle gördüklerine inanmıştı. Peki annem kadar sevdiğim Zerrin anne neye inanmıştı?

Zerrin anne suçunu kabullenir gibi bakışlarını mahcupça yüzümde dolaştırdı. Omuzları giderek düşüyordu.

“Yankı’yı tanımam ben,” dedi utançtan iyice alçalan sesiyle. “Meleda anlatırdı *aile dostumuzun oğludur, şöyledir, böyledir* diye. Birkaç kez aile albümlerinizi göstermişti. Yüzüne de oradan aşınayım. Gümüş’ün benden daha iyi tanıdığını biliyorum. Sen gittikten bir yıl kadar sonra bizi rahmetli Mehmet aradı. Doru’yu sormak için.”

Oğlunda dolaştırdı gözlerini. Yutkundü ve canı içinde kaldığı durumdan ötürü yanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ağlamaklı bir sesle, “*Ervâ ona ulaşamıyor. Şimdiye kadar aramadı, bundan sonra da aramasın. Benim kızım kimsesiz değil*” deyip duruyordu.” Sözlerini tamamen Doru’ya yöneltti. “Ben bu konuşmadan artık kızlarının mutlu olmasını istediklerini anladım. Haklılardı tabii ama sen de burada perişan haldeydin. Buna biz sebep olmuştuk. Kendimizi suçladık. Telafi etmek istedik. Gümüş aramaya çalıştı ama telefonunu annesi açtı. Görüşmek istemiyor sandık. Yine hakkıydı. Çok geçmedi,” diyerek nemlenen gözlerini kızına çevirdi. “Bir mesaj geldi Gümüş’e. Ervâ’nın yeni numarasıymış.” Elini kızına uzattı. “Gümüş gösterene mesajları,” dedi ama Gümüş yeltenmedi bile.

“Abimden boşanacağın yazıyordu. Ona ulaşamayınca bana yazmak istemişsin. Bu mesajı alınca *yapma, etme, abim kötü* dedim. Ama dinlemedin. Yurtdışında olduğun için uygulama üzerinden aramaya çalıştım. Hem senden özür dileyecektim hem de abim için konuşacaktım ama uygulama kullanıcısı olmadığın için ulaşılmıyordu. Buradaki bağına tamamen koparıyormuşsun ve bir daha dönmeyecekmişsin. Kendine yeni bir hayat kuruyormuşsun,” dedi Gümüş.

Başımı iki yana salladım. Büyük bir hayal kırıklığı içindeydim. Ben hiçbir zaman öyle bir mesaj yazmamıştım. Bu da Yankı’nın oyunu olmalıydı. “İnandınız yani,” dedim gözlerimi belirginleştirerek. “Benim bunu yapabileceğime inandınız! Doru’yu ne kadar sevdiğimi bilmiyormuşsunuz gibi bir mesaja inandınız.”

“Hepsi bu kadar değil ki,” dedi Gümüş. Hakklılığını savunmaya çalışmıyordu. Aksine yaptıkları hatanın nasıl yanlış anlaşıldığını açıklamaya, af dilemeye çalışıyordu.

“Baban da yazdı bize. *Doru’ya ulaşın, Erva’dan boşansın* diyordu. Annem, anneni aradı. Konuşmadı bile. Telefonu *şu an çok yoğunum, sonra arayayım* deyip kapadı. Tekrar da aramadı. Annem ağladı, durdu. *Bunlar Doru’yu silmiş. Oğlumu ne halde koyduklarını bilmeden üstünü kapatıyorlar* dedi. Ender’in bir konuşmasına denk gelene kadar ben hâlâ inanmak istemiyordum. Senin onu unutabileceğini aklım almıyordu. Bunu neden daha önce düşünmediniz deme çünkü acım vardı, Erva. Babam bizim her şeyimizdi.” Sıkıntılı nefesini bıraktı ve koltukta öne kayıp gözlerini gözlemeye kilitledi. “O gün Ender telefonda abimle konuşuyordu. Görevde vurulacakken son anda kurtulmuş. Onun üzerine dönüyordu sohbet. Sebebi senmişsin. Aranızda bir şey olmuş ve abim bu yüzden dalgınmış. Abime *Erva sana ne dedi, orada ne oldu* diye sorunca ben de abime ulaşip boşanmak istediğini sonunda söylediğini düşündüm. Şu duyduklarımızdan sonra nasıl inanmazdık? Sen kendini bizim yerimize koy. İki yıl ortalarda yoktun, Erva. Orada ne yaşıyorsun biz bilmiyorduk ki.”

Yüzümü buruşturdum. Duyduklarım yüzünden midem bulanıyordu. Anlattıklarının herhangi birine dair en ufak bir bilgim yoktu. Annem telefona dönmediyse bu, benimle ve Doğa’yla ilgilendiğindendi. Babamsa son ana kadar benim yanımdaydı ve daima iyiliğimi istemişti. “Döndüğümde,” dedim başımı yanımda oturan Doru’ya çevirirken. “O da beni suçladı. Ben size kendimi nasıl tanıtmışsam; buradayken sildiniz, orada da yok saydınız. Özür dilerim ama affedemiyorum. Ne zorluklar atlattım, neler yaşadım ama siz burada hakkımda neler düşünüyormuşsunuz. Yazık!” dedim sert bir tonda ve ayağa kalktım.

Zerrin anneye doğru yürüyüp Doğa’yı kucağından aldım. Gümüş, “Erva,” diyerek ayağa kalktığı anda onu görmezden geldim. Evden çıkarken Doru da arkamdaydı. Öfke, üzüntü ve derin bir hayal kırıklığı içindeydim. Kendimi son derece yorgun hissediyordum.

Arabaya doğru yürürken Doru’nun elini dirseğimde hissettim. Beni durdurup kendine doğru çekti. Yüzümü ona çevirmedi, o da zorlamadı ve iyice arkama yaklaştı. “Erva,” dedi derin bir nefes alarak. “Onlara zerre kadar hak vermiyorum ama...” Öfkeliydi. Kendini kontrol etmekte zorlandığını gergin ses tonundan anlayabiliyordum. Hâlâ onlardan çok, kendisine kızdığını hissedebiliyordum. “Yankı’nın yaptıkları...” Yutkunmak için

duraksadı. Konuşurken bile zorlanıyordu. Eminim şu an ona karşı da tavırlı olmamdan korkuyordu.

Doğayı yere indirdim. Kızım ellerini önünde birleştirerek bir bana, bir Doru'ya baktı. İçeride olanlar tartışma boyutunda olmasa da etkilenmiş olmalıydı. Derin bir nefes alıp Doru'ya döndüm. Bunu yapmazsam sakinleşemezdim.

Gözlerim kapının önünde bizi üzgün gözlerle izleyen Zerrin anne ve Gümüş'e takıldı.

"Annenin de Gümüş'ün de beni gerçekten sevdiğini düşünürdüm. İnsan en çok sevdiğine kırılırdı ve ben de buradan giderken öyle düşündüm. İki yıl boyunca yalnızdım, Doru. Biri bile demedi mi *biz bu kıza haksızlık mı yapıyoruz* diye? Dedilerse bile," dedim gözlerimi Doru'nun gözlerinden kaçırarak. "Yeterince sevilmiyormuşum, kolay vazgeçilmişim. Uzaktayken onları unutamayan, orada bir de onlar için ağlayan Erva'ya üzüldüm."

Doru kolumu tutarak bana doğru yaklaştı. Başını iki yana salladı. "Haklısın," dedi fısıldarcasına. "İnsan nankördür. Sonuna kadar haklısın," diye ekledi sesi çatallaşarak. Yüzündeki ifade çaresizlikle doluydu çünkü hem kendini suçluyordu hem de benim haklı olduğum yerde kendine de ceza kesiyordu. Öfkemden çekiniyordu. Aramızdaki konuyu kapatmayı başarmıştık ama sürekli yeniden açılıyordu ve bunu engelleyemediği için korkuyordu.

"Kimseyi affetmek zorunda değilsin," dedi fakat sesi o kadar alçaldı ki. Yutkundüğünde zorlandığını hissettim. "Eğer istemezsen, bir daha buraya gelmeyiz. Hiçbir şeye mecbur değilsin." Başımı iki yana salladım. Mesele gelip gelmemek değildi. Ailem sandığım insanların iki mesaja, iki açılma-yan telefona inanıp benden vazgeçmeleri idi. Sorgulamadan, *Erva yapmaz böyle şey* demeden.

Zaman... Herkes bana zaman ve araya giren mesafeler diyordu. Onların iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunda ben geride kalmıştım. Benim iyileşmek için zamana ihtiyacım olduğunda da yanımda kimse kalmamıştı. Olan buydu. Olan hep bana olmuştu. Onlar Dağhan babamın ölümüyle alakalı acılarını yaşarken ben beklemedim, yok sayılmayı çok umursamadım diye olan bana olmuştu.

Ben içimde bir tek Doru'yu affetmiştim. O da çok sevmektendi işte. Başkası olsa onu da siler atardım. Ha, hâlâ kırgın mıydım? Evet, kırgındım. Ona da zaman gerekiyordu. Seviyor muydum? Hem de çok. Zaman, severken sarardı geçmeyen yaraları.

Ne düşündüğümü bilirmiş gibi kolumdaki elini sıkılaştırdı. "Sen ne dersen o dedim. Ne dersen o," dediğinde üstüne basa basa. Tam o sırada bir kes yükseldi arkamızdan.

"Bu kız!" diyordu biri bağırtı koparırcasına. "Bu kız evimi, ocağımı söndürdü!" Başımı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Narin Gülendam'dı ve Nalan teyzelerin evinin tarafından yaşının getirdiği ağırlığa rağmen olabilecek en hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Nalan teyze onu durdurmak ister gibi arkasından koşuyordu.

Zaten bir patlama için zemin arıyordum. Daha önceki sakinleşme çabaları tamamen boşa gitti. Eğilip Doğa'yı kucağıma aldım. "Doru," dedim kızımı ona verirken. "Lütfen beni durdurma. O kadar doluyum ki sana da patlayabilirim."

O sırada Narin Gülendam bağırmaya devam ediyordu. "Gideceksen bunu evlenmeden önce yapsaydın! Oğlumu mahvetti bu kız. Neden burada?" Narin Gülendam daha yanımıza gelmeden hızla ona doğru adımladım. "Ben uğursuz değilim!" diye haykırdım. Babam yaşasaydı, şimdi beni böyle savunurdu. O, bana bile kendimi ezdirtmemişti.

Narin Gülendam şoktan ne yapacağını bilemeyen bir halde kaldı. Fakat ben adımlarımı hızlandırarak ona doğru ilerlemeye devam ettim. Onun yüzünden son iki yıl boyunca bu kelimeyle yaşamak zorunda kalmıştım. Şimdiyse yüzüne karşı bunu söyleme zamanı gelmişti. Bu sözü hak etmiyordum. "Sen vicdanını kaybetmişsin!"

Belime dolanan kolla havalandım. Olduğum yere mihlanırken sözlerim havada aslı kaldı. "Değmez," diyen Doru'nun fısıltılı sesi kulağıma doldu. "Buradan gidecek, Erva! Bu yaptığından sonra sana söz gidecek."

Bu söylediğini Narin Gülendam da duymuş, benim gibi ifadesi kaskatı kesilmişti.

Şimdi Gümüş'ün kucağında olduğunu fark ettiğim Doğa ağlıyordu. Nefes nefese kalmıştım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Doru, belime sarıldığı koluyla beni sanki kaçıp gitmemden korkarcasına sıkı bir şekilde tutuyordu.

Doru, "Erva'ya kötü hissettiriyorsan gitmelisin," dediğinde Narin Gülendam'ın yüzünde şimdi hayal kırıklığı vardı. Öncesinde öfkeyle dikleşen yaşlı omuzları, şimdi yenilmiş gibi düşmüştü. "Sana layık olduğumu mu sanıyorsun?" dedi çaresizce. "Ben evladımı koruyorum. Seni pamuklara sardım da büyüttüm ben. Bu bana hak mı?"

Ya bana demek istedim. Bana hak mıydı?

"Hâlâ!" diye kükredi Doru. "Hâlâ çeneni tutup susmuyorsun büyük ana. Karıma dil uzatma hakkını ben sana hiçbir zaman vermedim. Susmayı bilecektin ama susmadın. Yetti!" dedi ve boşta olan elinin işaretparmağını ona salladı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Onu kabullenemiyorsan beni de sileceksin!"

Narin Gülendam'ın gözleri irileşerek yaşla doldu. "Yazıklar olsun!" diye hayal kırıklığı yüklü bir söz döküldü dudaklarının arasından. "Kal desen, kalmam artık." Buna rağmen geri adım atmadı Doru. Öfkeli hali devam ederken, "Tamam," dedim karnımdaki kolunu ellerimle kavrarken. Sakinleşsin istiyordum. "Tamam, başka bir şey deme."

Benim öfkem kolayca alevlenirdi ama ateşi çabuk sönmeye meyilliydi. Ona önceden söyleyecek birkaç sözüm varken, böyle sert bir şekilde konuşmayı hiç planlamamıştım. Ama Doru acımadan sözlerini indirmişti. Hak etmişti, evet. Ancak bu manzaraya daha fazla dayanamayacak gibiydim. Narin Gülendam, yere diz çöktüğünde eteği çimenlerin çamuruyla ıslandı. Nalan Teyze yanındaydı ve onu kaldırmaya çabalıyordu.

Doru beni yere indirip kolumu tuttu. Hemen sonra arkasında duran ailesine döndü. "Eğer onun gibi düşünen varsa beni yok bilsin!" dedi kararlı bakışlarını üzerlerinde dolaştırarak. Gümüş'ün titrediğini görebiliyordum. "Abi," diye hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. "Böyle olmasın. Olmasın." Zerrin anne gözleri bendeyken, "Özür dilerim," diye fısıldadı belli belirsiz ama aramızdaki mesafeye rağmen duydum, dudaklarından okudum.

Doğa kollarını bana doğru açmış ağlamaya devam ediyordu. Onu almamı istiyordu.

Doru, kolumu Doğa'nın ağlayışlarına rağmen bırakmadı. Benimle yürüdü. Onu sol koluyla kucağına aldı.

"Babası... babası," diye hıçkırdığında Doğa, Doru tüm öfkesine rağmen dudaklarını onun başının üzerine kapatıp öptü. "Yeşil'im. Eve gidiyoruz babam."

Arabada bir sessizlik hâkimdi ve Doru'nun solgun ifadesi yüzünden aklımdan neler geçtiğini merak ediyordum. Aslında düşünmeye dahi mecalim yoktu.

Vites değiştirirken dengesiz bir hareket yaptı, sanki hıncını oradan alıyormuş gibi. Başımı arka koltuğa çevirip zorla uyutmayı başardığım kızımı inceledim. Yanaklarında hâlâ tuzlu gözyaşlarının izleri duruyordu.

"Üzöldü. Artık her şeyi anlıyor," diye fısıldadım. Doru bir süredir nefesini tutuyormuş gibi hiddetle soluk aldı. Göz göze geldiğimizde çenesini sıkmakta olduğunu fark ettim. "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. Gözleri kendini zorlamanın etkisiyle kan çanağına dönüşmüştü.

"Sizi eve bıraktıktan sonra gideceğim, Erva," deyip gözlerini yola çevirdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda, "O köpeği öldürmeye," diye yanıtladı.

Yankı'dan mı bahsediyordu? "Yapmayacaksın böyle bir şey, Doru," dedim fısıltılı bir bağırişla. Yankı onu şikâyet etmekten söz ederken gitmesine asla izin veremezdim. Bu defa gerçekten öldürmeden bırakmazdı onu, biliyordum. "Beni hiçbir şey durduramaz. Bu defa öldürmeden bırakmam. Ailemi birbirine kattı. Yaşamaya hakkı yok onun."

Benim de onu bırakmayacağımı bilmiyor muydu?

"Cezasını kesmedin mi zaten? Hastanelik etmedin mi? Kim bilir daha neler yaptı? Her öğrendiğin şeyde ona bir caza mı keseceksin?" dedim dişlerimi sıkı sıkı. Tartışmak istemiyordum ama onu yolundan nasıl çevireceğimi bilmediğimden ister istemez sinirleniyordum.

Yolda olan gözlerini gözlerime çevirdi. "Benden iki kere dayak yedi o it. İlkinde akıllanmayan adam, ikincisinde de akıllanmaz. Allah'ın hakkı üçtür ama bu defa gebertmeden bırakmayacağım."

Arabayı patika yolun kenarındaki boş alana çekip durdurdu. Geldiğimizin farkında bile değildim. "Doğa'yı alıp in sen. Evde bekle beni," dedi. Yolundan onu durduramayacağımı vurgularcasına.

"İner miyim sanıyorsun?" dedim viteste duran elini sıkı sıkı kavrayarak. "Deli misin sen? Birini öldürmeye gidiyorum diyeceksin, ben de rahat rahat evimde seni mi bekleyeceğim? Bekle yaparım! Doru gidersen yemin olsun-"

"Erva!" dedi gözlerini gözlerime mıhlıyarak. "Ben boş laflara asla inanmadım." Sesi titriyordu. Öfkeli ifadesi dağıldı. Asıl öfkesinin kaynağını açıklamaya başladı. "Görevi, her şeyi yaktım sana geldim lan ben!" Konuşurken gözlerinin nemlenmesini hiç beklemiyordum. Gözkapaklarını kapattı bir an için ve derin, titrek bir nefes aldı. Burun kemerini sıkıyordu sakinleşmek ister gibi. Çiftlikte olanlardan dolayı onu da suçluyorum sanarak açıklama yapmaya çalışıyordu.

"Aklımda babanın boşan laflarına rağmen boşanmak hiç yoktu. Seni alıp eve getirecektim. Yankı itini de olduğu yere gömecektim ben o gün. Keşke," dedi ve gözlerini açıp arka koltukta uyuyan Doğa'ya çevirdi.

“Keşke o gün, oraya gömseydim onu. Seni de alıp gelseydım. Sen bana kırgın olabilirsin ama ben de o gün yara aldım. Seni yine de aklımdan çıkaramadım. Ne gurur tanıyor ne başka bir şey. Seviyorsan seviyorsun. Unutamiyorsun. Sen *her şeyi aştık, sorun yok* diyorsun ama ben orada yaptığın konuşmada anladım ki geçmemiş, geçmez.”

“Doru,” diyerek durdurdum onu. Benim onun üzüldüğü şeyi telafi etmekten çok, gidişine engel olmam gerekiyordu. Bundan başka bir şey düşünemiyordum. “Gidemezsin. Eve gidelim, konuşalım. Ben kırgın falan değilim.” Öyleydim ama Doru’dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hislerimin bile. “Bugün olanlar seninle ilgili değil-”

Yarım bir tebessümle başını önüne eğdi. “İn, Erva,” dedi ne yapmaya çalıştığımı bilir gibi. “İn, yoksa zorla indireceğim. Duramam ben artık.”

“Görevini yakacaksın. Mesleğin elden gidecek,” dedim. Kendimle ikna edemiyorsam çok sevdiği mesleğiyle ikna ederim diye düşündüm. Elini sıkı sıkı tutmaya devam ediyordum.

“Doğa çok üzüldü hem.” Ona hayır diyemezdi, değil mi? “Uyanınca babası derse, kızının üzülmesine izin mi vereceksin? Benim için gelmiyorsun eve, ne olur onun için gel.” Olacak olan buydu. Doğa kısacık zamanda ona çok bağlanmıştı. Ben zaten hep yanındayım diye mi bilinmez, babası varken ağlamak için bile omuz olarak onu seçiyordu.

“Erva,” dedi adımı uzata uzata. Bakışlarını başını kaldırmadan yüzüme çevirdi. “O uyanmadan gelirim ben.”

“Gitmiştir o!” diye bastırdım. “Gitmiştir.” İkna edilmez duruyordu ya, oturup ağlayacaktım şimdi. “Git dedim ben ona.”

“Ne dedin, ne dedin?” diyerek başını kaldırdı. Ben o an ağzımdan kaçır-dığım sözle kalakaldım. Kaşları derin bir çizgiyle çatılırken, “Sen onunla mı konuştun?” diye sordu imayla. Buradan nasıl geri dönülür, bilmiyordum.

Öfkesini almaya çalışırken, daha çok öfkelendirmekten başka bir şeye yaramamıştı. Umutsuzca devam ettim. “Hastaneye gidip konuştum. Senin kadar ben de ne yaptığını öğrenmek istiyordum. Veranda da gördüm diyordun. Onu soracaktım ve tabii bunu neden yaptığına dair hesap-”

“Lan sen beni delirtmek mi istiyorsun!” diye patladığında elimde olan elini sıkıp gözlerimi kapadım. “Ben adamı öldüresiye dövmüşüm, sen yanına mı gidiyorsun?”

Gözlerimi açıp yüzüne çekinceyle baktım ama hemen ardından ondan çekinen ifadem silinip kayboldu.

"Gittim," dedim tereddüt etmeden. "Senin kadar benim de hesap sormaya ihtiyacım vardı. Sordum da. Olan her şey benim üzerimden dönüyor. Herkes beni suçluyor. Ona hesap sormaya en çok benim hakkım vardı."

Alnında bir damar seğiriyordu. Bir şey dememek için kendini sıktığını görebiliyordum. Haklı olduğumu o da biliyordu.

"Öldüresiye dövmüşsün, Doru," diyerek tuttuğum nefesi bıraktım. "Almış cezasını. *Hayatımdan uzak dur, yüzünü bile görmek istemiyorum* dedim ben ona. Yaptığının farkında ve bir daha karşımıza çıkmayacak. Şimdi sen gidersen..." Direksiyonda duran diğer elini tutup iki elini de dizlerimin üzerine aldım. "Evimize gidelim. Konuşalım."

Ben ifadesinden onu sakinleştirebildim, birazdan eve gelecek sanırken -aptallık işte- dizlerimin üzerinden uzanıp kapıyı açtı ve iterek sona dayanmasını sağladı. Koltuğun yanına alırken elini, yüzüme kaldırdı başını. Ne diyeceğini biliyordum. Gidecekti ve ben engel olamayacaktım. "Gitmiştir," dedim çaresizce. "Gitmiştir." Öyle olması için içimden dua ediyordum.

Dudakları hiç beklemediğim şekilde uzanıp alnıma temas etti. "Sizi bir daha göremeyeceğim hiçbir şey yapmayacağım, söz," dedi yemin verir gibi. Sesi şimdi daha sakindi. "Eve git yavrum. Hâlâ buralarda. Otelde kalıyor. Onu geldiği yere gönderip geleceğim."

"Doru," dedim yumuşadığı yere daha çok asılır bir tonlamayla. "Gitme, ne olur. Ben tekrar konuş-

"Yapmayacaksın," dedi buz gibi bir sesle. Onunla tekrar konuşabileceğimi söyleyecektim ama izin vermeyeceğini düşünmem gerekirdi. "Onunla tekrar konuşursan bu defa yaşatmam o iti. Senin sesin bile haram ona. Yüzünü bile görmeyecek bir daha, Erva. Ve söz, sorun çıkmayacak. Onu uçağa bindireceğim ve buradan siktir olup gitmesini sağlayacağım."

Stresten parmaklarımın etlerini yoluyordum saatledir. Tünediğim pencere önündeki koltukta başımı bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyordum ama Doru hâlâ ortalarda yoktu. Telefonunu da açmıyordu. Kafayı yememe az kalmıştı.

Ender ile gittiğini biliyordum. Doru gitmeden önce Mahir'in de görevden döndüğünü söylemişti. İş bitince karargâha geçecekti. Bu yüzden gelişi uzayacaktı.

Bunu bilmeme rağmen evime sığamıyordum. Bana bir sorun çıkmayacağına dair söz vermişti. Çıkmazdı, değil mi? Dizlerimin üzerinde duran

telefonumu alıp bir kez daha Ender'i aradım. Doru'ya ulaşamadığım için yarım saattir şansımı ondan yana kullanıyordum. O da açmıyordu.

"Al bunu, Köpü," diyen Doğa'nın sesiyle başımı oldukları tarafa çevirdim. Kahve'nin ağzına mama kabından avuçladığı köpek mamasını sokmaya çalışıyordu. "Mama mama."

Kahve, neyin ne olduğunu biliyordu ama Doğa ona o kadar fazla mama vermişti ki köpek neredeyse patlayacaktı. Acı bir şekilde uluyarak burnunu Doğa'nın çıplak ayaklarına sürttüğünde, Doğa kıkırdayarak elindeki mamları yere bıraktı. Artık yerde sayamayacağım kadar çok köpek maması vardı. Gıdıklanıyormuş gibi kıkırtıları kahkahaya dönüştüğünde, "Yeşil!" diye seslendim. "Yanıma gel anneciğim. Doymuş Kahve, artık yemeyecekmiş."

Olduğum tarafa doğru birkaç adım yürüdü. O sırada Kahve uzaklaşmaya başladı. Doğa ellerini birbirine sürterek küçük parmaklarının arasında kalan kırıntıları temizlemeye çalışırken kocaman mavilerini gözlerime dikti. "Domuş mu?"

"Doymuş annem," dedim. Bebeğimin güzel kafasının içi tıklar tıklar çalışıyordu. Elimle dizime vurdum. "Gel yanıma otur. Babayı bekleyelim."

Doru sözde o uyanmadan burada olacaktı. Doğa gün içinde öyle uzun süre uyumazdı ki. Gerçi artık hava kararmak üzereydi. Doğa birkaç saate babası gelmezse yine uyuyacaktı.

Yanıma gel dememe rağmen dönüp Kahve'nin kuyruğundan yakaladı. Kahve az önce Doğa'dan fırsat bulup nefes alabilmişti ama yine eline düşmüştü. Ah, şu her şeyi kuyruğundan sürüklenme huyu yok muydu? Kahve kendini yere bırakıp Doğa'nın çekişlerine direnmeye çalıştı. Başını bana çevirip üzgün üzgün baktı. *Ah, be kızım.* İlla beni yerimden kaldıracaktı.

"Anneciğim canı yanar ama," dediğimde Doğa önce bana baktı, sonra Kahve'ye. Kuyruğunu bırakıp yanına çöktü. Tüylü kulağını tutup kaldırdı ve başını oraya soktu. "Caniii yaniyoo mu?" diye sordu. Kahkaha attım. Bunu nereden öğrenmişti? Kulağının orada olduğunu nereden biliyordu? En önemlisi o kulağı neden kaldırıyordu?

Kahve havlayınca, Doğa da *ne diyor* dercesine başını bana çevirdi. Hâlâ kulağını tutuyordu. Ben ona sürekli Kahve'nin çevirisini yapıyorum diye soruyordu. Evet, köpek çevirmeni de olmuştum.

"Doğa'yı annesi özlemiş diyor," dedim tam önünde durarak. Hiç takmadı beni. Önce tuttuğu o kulağı bıraktı, hemen sonra da ellerini yere koyup ayağa kalktı. Ben ne yapacak diye beklerken yalpalaya yalpalaya bacağı havaya kaldırdı.

Birazdan ne olacağını hemen anladım. “Hayır, Doğa!” dememe kalmadı, Kahve’nin gövdesine bacaklarını iki yana atarak kendini bıraktı. Kahve ulurken, kızımı tutup, “Eşek sıpası seni,” diyerek kaldırdım üzerinden. Aynıısını babasının karnına da yapıyordu. İyi alışkanlık olmuştu bu.

Havaya kaldırıp kucağıma aldım. Pencerenin önüne doğru yürüdüm. “Canı şimdi yandı işte. Böyle yapılır mı? O da senin kadar minik.” Canına okumuştı sabahtan beri, canına! Canım Kahve sesini çıkaramıyordu çünkü Doğa’yı çok seviyordu, bizimki ise suyunu çıkardıkça çıkarıyordu.

“Babaya bakalım biz,” diyerek bağdaş kurup koltuğa oturdum. Doğa’yı da bacaklarımın arasına oturttum.

Bu şekilde bir saat daha geçti. Doru hâlâ ortalarda yoktu. Bir onu düşündüm, bir de bugün olanları. Doğa huzursuz olmasın halimden diye belli etmemeye çalışıyordum ama canım çok sıkındı. Nasıl olmasındı? Beni bir yalana inanıp hayatlarından çıkarmışlardı.

Sonrasında onlarla nasıl olurum bilmesem de bir süre ne Gümüş’ü ne de Zerrin anneyi görmek istemiyordum. Narin Gülendam’ı ise... Doru onu buradan kesin gönderecek gibiydi. Ne kadar kararlı olduğunu görmüştüm.

Dizlerimin üzerinde uyuyakalan Doğa’nın saçlarını sevdim. O kadar huzurlu uyuyordu ki. İçinden arada bir cadı çıkıyordu ama şu haline ölebirlirdim. Eğildim ve yanağına küçük, belirsiz bir öpücük kondurdum.

İki saat önce yaptığım sebze püresiyle karnını doyurmuştum ama uyuyakalmadan önce bir şey yedirememiştim. Muhtemelen acıktım diye gecenin bir vakti uyanacaktı.

Usulca bacaklarımı aşağıya sallandırıp onu kucağıma aldım. Odasına götürüp yatırdım. Yorganını üzerine çektim.

Kapısını kapatıp antreye çıktığımda kararan hava gözlerime fazla gelmeye başlamıştı.

Işıkları yaka yaka cam verandaya dönüp telefonumu elime aldım. Doğa uyuyor diye arayamamıştım. Ender’i bir kez daha arayacaktım.

Hiç beklemememe rağmen telefonu açtı. “Ender,” dedim sanki her an suratıma kapatabilirmiş dürtüsüyle bir çırpıda. Onu sorguya çekmem gerekiyordu. “Ne oldu? Nerede kaldınız?”

“Erva,” dedi gürültülü bir ortamdan gelen sesiyle. “Ben karargâhtayım. Mahir geldi. Doru bir saat önce çıktı. Narin Gülendam’ı havalimanına götürecekti.”

"Ne!" dedim gözlerim irileşirken. Bu kadar çabuk mu? O kadar mı sınırlıydı ona?

"Hak etmiş. Hiç kafana takma. Orada kızı falan da var. Yaren'in annesi, biliyorsun. Onları da aradı, havalimanından alsınlar diye."

Ne kadar içimi soğuk tutmaya çalışsam da apar topar gönderilmesinden ötürü üzül müştüm. Onun gibi vicdansız olamıyordum.

İçimi çektim. "Sorgulamayacağım. Böyle yaptıysa bir bildiği vardır," dedim.

"Aynen öyle. Birkaç saate evde olur binbaşım."

Ender gayet sakin konuşuyordu. Belki de Yankı'yla tahmin ettiğim kadar kötü geçmemişti. "Ya şey ne oldu?" diye sordum yine de korka korka. Anladı ve beni zorlamadan cevap verdi. "Bir dayak daha yedi, oturdu aşağıya. Olan bu. Hâlâ şehirde kalmaya devam ediyordu piç! Onu da havalimanına bıraktık. Gittiğinden de emin olduk."

"Bu kadar mı? Sorun çıkarmadı mı?"

"Sorun çıkaracak yüzü mü var onun sanki, Erva? Soruyorsun bir de. Aileni birbirine kattı şerefsiz. Hepimize yalan yanlış bilgiler yaydı. Seviyor muş, falanmış. Böyle sevmek yerin dibine batsın. İnsan sevdiğinin saçının bir teline zarar vermekten çekinir. Doru hiç acımadan indirdi yumruğunu." Gülmek için durdu. "Bu defa yüzüne çalışmadı ama. Yer kalmamıştı çünkü. Façasını çok bozmadan gönderdik."

"Sorun çıkarmayacak mı yani?" diye sordum. Ben hâlâ olacıklardan korkuyordum. "Şikâyet etmeyecek mi? Ben onunla konuştuğumda edeceğim falan diyordu-"

"Etmeyecek tabii," diye böldü beni kendinden emin bir şekilde. "Buna hakkı mı var sanki? Binbaşım ağzına sıçtı, ağzına giderken. O evveliyatını bellediğim de öyle mal mal baktı. *Ne zenginliğini ne gücünü tanıırım senin* dedi. *Ne var ne yoksa başına yıkmadan durmam.* Sanki binbaşımın arkası boş mu? Biz ne güne duruyoruz? Yankı iti hele bir şikâyet etsin onun ebesini-"

"Tamam," dedim ne söylediğinin farkına varsın diye sesimi yükselterek. Ağzının bu kadar küfürbaz olduğunu bilmezdim Ender'in. "Pardon," diyerek sustu içine kaçmış sesiyle.

"Meraklanma. Birkaç saate gelir. Bir de," dedi aklına bir şey gelmiş gibi eklerken. "Çok üstüne gitme. Adam dalıp dalıp gidiyor. Hali perişan. Kırıklığının farkında, Erva. Söylemiyor ama telafi edemezsem diye korkuyor."

Derin bir nefes çektim. "Neyse, aç gelir şimdi o. Sabahtan beri bir kahvaltıyla duruyor. Yemek hazırlayayım ben. Sonra konuşuruz," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra mutfağa geçtim. Doru püre falan yemezdi şimdi. Buzlukta annemin gitmeden önce yaptığı köfteler vardı.

Onları çıkarıp yanına biraz da patates ekleyerek fırına verdim.

Onlar pişerken ben de telefonumu alarak verandaya geçtim. En son, bu sabah Doru'yla Doğa karargâha gittikten sonra annemle konuşmuştum. Anneannemin yanına ulaşmıştı ve oldukça mutluydu. Orası ona çok iyi gelmişti. Fakat şimdiden bizi özlemeye başlamıştı ve yanına davet ediyordu.

Dedemlerin Barbados'ta, deniz kenarında büyük bir yazlık evi vardı. Evin etrafı palmiye ağaçlarıyla sarılıydı. Ben oraya en son on beş yaşımıdayken gitmiştim. O zaman babam işlerinin yoğunluğundan dolayı yalnızca kısa süreliğine uğramıştı. Birkaç gün geçtikten sonra geri dönecekti. Sanırım o zamanlar babam, Doru'yla yeni tanışıyordu. Adını ilk kez o tatilde babam, dedeme anlatırken duymuştum.

"Bir genç var, görme baba. Öyle mert, öyle delikanlı. Gözü de kara. Aynı senin gençliğine benziyor." Dedem o sıralar Milli İstihbarat Teşkilatından emekli olmadığından konu dikkatini çekmiş ve Doru'yu merak etmiş gibi görünüyordu. "Hemen tanışalım," dediğinde yerimde güldüm.

Babam yeni tanıştığı genci gururla anlatmaya devam ederken, ben de bir köşeye geçip onları dinledim. Garip bir şekilde hiç sıkılmadan hem de.

"Çaylak falan ama en kıdemli bordo berelilerin arasında bile parlıyor Doru Demir. Onu özel bir time almak niyetindeyim. Ekibi ne zaman toparlarım, bilmiyorum. Ama önce başlarına sağlam bir komutan bulmam lazım."

"Şu Yasin," dedi dedem. Yasin'i de tanıımıyordum, diğerlerini de. "Türkiye'deyken benimle tanıştırdığın er. Onu da düşün. Bileği sağlam gibi duruyor. Anlarım askerden, biliyorsun. Eğitimini alsın, sınavına girsin, hemen asteğmen olmaya baksın."

"O da aklımda. Bir de Kadir var. Gelirsen yine seni hepsiyle tanıştıtırırım. En önce Doru'yla ama. Oğlum olsa bu kadar severim."

"Anladık onu," diyerek gülünce dedem, "Erva," diye seslendi babam onları dinlediğimi fark ederek.

"Böyle şeyler dinlemek hoşuna gidiyor, değil mi? Sen de gel, aramıza katıl." Hoşuma gidiyor diyemezdim. Sadece dikkatimi çekmişti. Yoksa ne Doru'yu bilirdim ne de diğerlerini.

"Geçen," diye başlayınca babam anlatacağı şeyden keyif alır gibi fırıldak yanlarındaki koltuğa oturdum.

"Atraksiyonlu bir şey mi anlatacağın şey? Bana askerlerini değil, olayları anlat baba," dedim. Bağdaş kurup oturunca, halime bakıp güldüm. Böyle kınuların meraklısı olsam ne olacaktı acaba?

"İşte bu Doru'yla nasıl tanıştığımı anlatacağım," dedi babam. Dirseğimi koltuğun kolçağına yaslayıp çenemi de avucumun arasına dayadım.

"Göreve Hakkâri Yüksekova'ya gitmişiz. Orada görevli bu da. Diğer bordoların arasında resmen parlıyor. Komutanları da fark etmiş bundaki yeteneği, altına tank vermiş-

"Tank mı? Nasıl kullanıyordu ki onu?" diye böldüm sözlerini. Gözlerim belirginleşti. Daha önce karargâhta sabit duran tanklar dışında, biri kullanılırken hiç görmemiştim. O kadar ağır araçları nasıl kullanıyorlardı ki? Makine mühendisi olmayı kafaya koyunca, işin mühendislik tarafı ilgimi çekiyordu. Babam henüz bu hayalimden bir haberdî.

Bilmediğinden, "Ne yapacaksın nasıl kullanıyorlar? Çok merak ediyorsan ben seni Türkiye'ye dönünce birine birkaç tur bindiririm," diyerek güldü.

"Neyse, bir teslimata mı ne gidiyormuş. Tek diye kıstırmışlar bunu dağda."

"Tankla mı?"

"Ne yapacaksın tankla mı, değil mi Erva'm? Tankla tabii. Bölme de anlatayım." Babama rağmen, "Tank öyle her yerde kullanılıyor mu ki? Teslimata niye tankla gidiyor?" diye sordum. Dedem kahkahayı bastı. "Mühimmatsa ya da çok mühim bir şeyse teslim ettiği, pekâlâ gidilir tankla," diye yanıtladı.

"İşte," diye söylendi babam gözlerini bir daha bölme beni dercesine gözlerime dikerek.

"Sağdaki hâkim tepeden hiç durmadan taranıyordu. Ekipte üzerine gittik. Tanımıyor tabii bizi. O gün onu oradan kurtardık ama sonra başka bir çatışmada o benim hayatımı kurtardı."

"Çok kestirme anlatıyorsun baba. Olayı anlatmadın," deyince babam güldü. "Ne anlatayım istiyorsun? Kaç terör üyesini nasıl öldürdüğümüzü mü?"

"Evet derdim de neyse," diye homurdandım omuz kırarak. "Allah yeni oğlunla seni mutlu etsin baba. Eve de getir de tanışalım. Ama ben çok sıkıldım bu muhabbetten. Bir dahakine daha çok olay istiyorum, biline. Yüzmeye gidiyorum şimdi."

Daldığım anıdan gözlerimi pencereindeki karanlık bahçe manzarasına araladım.

Elim kalbime gitti. Öncesinde annemi arayacaktım ama vazgeçtim. İçimi bir melankoli kaplıyordu. Şimdi ona da yansıtmak istemiyordum.

Doru Demir... Adını ilk defa orada duymuştum gerçekten. Ne değişik isim diye düşünmüştüm ama babama sormamıştım. Kim derdi ki onunla evleneceğim, o adam benim her şeyim olacak?

Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle mutfğa adımladım. Kocamın çocukluğumun masalı olması şimdi düşününce garip geliyordu. Gülümsemem iyice sırtımaya dönüştü.

Yemekleri fırından çıkardığım sırada kapının kilidi çevrildi. Doru olduğunu biliyordum. Olabildiğince sesiz hareket ediyordu çünkü saat itibari ile Doğa'nın uyuyor olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Tabakları çıkarıp kenara aldım. Fırın tepsisini de yanına indirdim. Adım sesleri kapıda yoğunlaşınca başımı çevirip ona baktım.

Çok yorgun görünüyordu. Uykusuzdu. Ben yine uyumuştum gün içinde ama o... Üstüne tüm gün bir şeylerle uğraşmıştı.

"Yemek," dedim fısıldayarak. "Seni bekledim, yemedim. Açsın değil mi?"

Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atarken *fark etmez* der gibi bir bakış attı. "Yemediysen beraber yeriz. Pek iştahım yok."

Neden iştahı olmadığını biliyordum. Ender'in de fark ettiği şeyi düşünüyordum.

Yemekleri tabaklara alıp kenara koydum. O da çekmeceyi sessizce aralayıp çatal ve bıçak çıkardı. Elimde tabaklarla içeriye geçerken o da beni takip etti. Çok sessizdi.

Masada karşılıklı sandalyelere kurulurken o bana çatal ve bıçak uzattı, ben de ona tabağını. Şömine neredeyse sönmek üzereydi ve içerisinin ısısı düşmeye başlamıştı. Hafifçe titredim. Bunu görünce hiç duraksamadan yerinden kaktı.

"Odun atayım biraz. Yüzün solmuş. Hasta olacaksın yoksa." Elim yüzüme gitti. Farkında bile değildim. Tüm gün hasta gibiydim zaten ama çok üzerinde durmamıştım.

Aslında yemek yemek bile içimden gelmiyordu. Çatalla tabağımdakileri karıştırdım. O otururken çatalımın ucuna bir köfte takıverdim. Köfteye baktım. Neredeyse tüm köfteleri ona ayırmıştım, bende sadece iki tane kalmıştı. Onları bile yemek istemiyor gibiydim. "Bunları da al," diyerek çatalın ucundaki köfteyi tabağına bıraktım. Sonra da diğerini.

Tabağında dolaşan bakışlarını yeni fark etmiş gibi benimkine kaydındı. “Et yememe problemleri mi?” diye sordu. Omuz çektim. “Patates iyidir.”

“O zaman sen de bunları al,” diyerek tabağını kaldırıp, patateslerinin yarısını benim tabağıma boca etti. Bu kadarını hayatta yiyemezdim. Ona söylemedim çünkü şu an hiç inatlaşmıyorduk. Çok kolay anlaşıyorduk. Bu halimize hiç alışkın değildim. Öyle olmak istemiyordum ama elimde değildi.

Ağızma küçücük böldüğüm bir patatesi atıp, “Göndermişsin onu,” dedim. Bakışlarım tabağımdaydı.

“Hangisinden bahsediyorsun? Bugünün iki sorun çıkaranı vardı.”

“Hangisini anlamak istiyorsan.”

“İkisinden de konuşmak istemiyorum, Erva,” dedi bakışlarını üzerimde dolandırarak. Bakmıyordum ama beni izlediğini biliyordum, hissediyordum.

“Ne dedi sana?” dedim sesinde aldığım sert tınıyı ona yönelterek.

Güldü ama pis bir gülümsemeydi bu. “Benim seni kaybedeceğimi söyledi. Bir şey yapmasına gerek yokmuş. Artık peşinde de dolanmayacakmış ama ben kendi ellerimle kaybedecekmişim seni. Merakını giderdi mi bu?”

Başımı salladım. “Giderdi. Yüzüne çalışmamış olmanı açıklıyor bu. Daha öldürücü olmuştur darbelerin.”

“Birileri olan her şeyi haber vermiş,” dedi Ender’i kastederek. Bir şey demeyince devam etti. “Söz vermesem öldürürdüm,” dedi hiç tereddüt etmeden, duraksamadan. Bakışlarımı tabağımdan kaldırıp ona yönelttim. Az önce ağızma attığım küçücük patates parçası ağızımda büyümüştü.

“Hakkârî’de ne oldu?” diye sorduğumda anlamadı. Kaşlarından birini kaldırırken, “Ne?” diye sordu.

“Yüksekova,” dedim ve onun tabağına uzanıp bir tane patates dilimi çaldım sanki bende yokmuş gibi. Bölmeden ağızıma attım bu sefer. Çiğnerken o da ifademin rahatlığını inceliyordu. Hâlâ neden bahsettiğimi anlamamıştı.

“Tankla sıkıştırmışlar ya hani seni bir gün. Nasıl kurtuldun oradan? Ya da kurtarıldın?”

Sandalyesine geriye yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Kasları o öyle yapınca şişmiş, gömleğinin kollarını büsbütün doldurmuştu. Bir anlığına bakışlarımı oraya indirdiysem de yüzüne çıkarmayı başardım. Zordu, zorlandım.

“Bu bilgiyi nereden edindin?” diye sordu gözleri kazak elbisemin yakasında dolaşırken. Masanın üzerine kollarımı dayamıştım, bu yüzden oldukça fazla dekolte veriyor olmalıydım. Eğilip bakmadım ama görüntüyü bozmak istedim. Çatalımı tabağın kenarına koyup doğruldum ve gerinerek sandalyeme yaslandım. Kollarımı da onun gibi göğsümün üzerinde birleştirdim. Gözleri kapanan manzarasıyla anında benimle buluştu.

“Babam anlatmıştı. Seninle ilk orada tanışmış. On beş, on altı yaşında falandım o zamanlar. Sen de yirmi üç, yirmi dört olmalısın. Çok gençmişsin. Korkmadın mı hiç?” dedim.

Gözlerini gözlerimden kaçırıp burnundan güldü.

“Korkmadım. Gelmeselerdi de ben çıkardım o pusudan,” dedi. Anlatımında abartı yoktu. Gerçekten yapabileceğinden emin konuşuyordu. “Hem ben kaç defa vuruldum, bilmiyorum. Ölmedim. Göreceğim varmış demek ki.”

Göreceğin ben miymişim diye sormak istedim ama yapmadım. Ses tonu ve iması öyle olduğunu söylüyordu zaten. Yine de ben cümlesinde başka bir yere daha takıldım. Doru’nun güzel, bakmalara doyamadığım güçlü gövdesindeki kurşun yaralarından kalma izlere. Bunu düşünmek nefesimi kesti ama belli etmedim.

Bakışları üzerimde dolaşırken ağır ağır aşağıya inip hızla yüzüme çıktı. “Yemeğini bitir,” dedi düz bir sesle. “Uykusuz ve yorgun görünüyorsun. Sonra da gidip yat.” Az önce aklından bunu geçirmediğine yemin edebilirdim ama sormadan ispat edemezdim.

Yemeğin geri kalanını sessizce tükettik. Ben elbette tabağımı bitiremedim. Doru da ısrar etmedi.

Bulaşıkları o hallederken ben de odaya geçmeden önce Doğa’yı kontrol ettim. Mışıl mışıl uyuyordu meleğim. Onu uyurken bile özlüyordum.

Odama girer girmez soyunarak dolaptaki en açık geceliğimi üzerime geçirdim. Mürdüm rengiydi ve tamamen şeffaftı. Bu da yetmezmiş gibi boyu kalçamda bitiyordu. Sırt kısmı yoktu. Etek kısmını iki çapraz uzun askı tutuyordu.

Odaya geldiğini hissettiğimde sırtım ona dönüktü ve yatak örtüsünü kenara kaldırmak için katlıyordum.

Adımları odaya dolduğunda kapının kapandığını işittim. Arkasından hafif sesli bir öksürme takip etti. Şu an beni izlediğinden o kadar emindim ki.

"Hakkâri'de," dedi boğazını temizlerken. *Ne diyor* diye düşünürken bir anda idrak ediş yaşadım. Konu açmaya çalışıyordu. Konuşalım istiyordu. Ya da konuşmayalım.

Ekimdekiyle biraz daha oyalandım. Sonra da katladığım örtüyü yüzümü ona dönmeden konsolun üzerine bıraktım. "Ne olmuş Hakkâri'ye?"

Bunu bekliyormuş gibi bana doğru adımladı. Ben o sırada yorganı yatağa girmek için aralıyordum.

Görmememe rağmen seslerden kazağını çıkardığını anladım.

"Tam on yedi terör örgütü üyesi yakaladık."

Elim yorgandayken başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. Bu konu dikkatimi çekmiyordu. Başka zaman çekebilirdi belki ama şimdi değildi. Ben öylesine sormuştum ama o dikkatimi çekmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çabalaması hoşuma gidiyordu ama bunu sürdürmeye gücümün kalmadığını hissediyordum.

Pantolonun kemerine uzandım. Göğsünden hırıltılı bir ses döküldü. Nefes alamıyormuş gibi başını eğip ellerime baktı. Kemerini çözerek düğmesini açtı. Pantolonu yere bırakırken kollarıma uzanıyordu ki, "Hadi yatalım," dedim ve yana çekildim. O da yatağın kenarına çöker gibi oturdu. Bakışlarımı gözümün içine bakmaya çalışan gözlerine diktim. "Işığı kapatayım."

Kapıya doğru adımlarken derin bir nefes çektiğini ve zorlanarak bıraktığını işittim.

Elim lambanın düğmesindeyken son kez bakışlarımı yüzüne çevirdim. Ellerini yüzüne kapatmış ovuşturduğunu görünce, üstüne de zorlandığım beli eden çaresiz bir sesle sessizce, "Siktir!" dediğini işitince, "Bu gece için söz verdiğin her şeyi," dedim yorgun omuzlarımı yukarı ve aşağıya esneterek. Gözlerini benimkilerle buluşturdu. Boynumu yana doğru düşürdüm, gözlerimi kapatırken. "İstiyorum galiba," diye ekledim daha önce masaj teklifine dokundurma yapar gibi.

Gözlerimi araladığımda ayağa kalktığını gördüm. Onun artık benimle konuşmak için çekinmesini istemiyordum. Bunun için an kolluyordu ama çözülemiyordu.

Çiftlikte yaşananlar orada kalmıştı ve artık evimin kapısından hiçbir olumsuzluğu içeri almak istemiyordum. Ellerini alıp kalçalarımın üzerine bıraktım. Kendi ellerimi çekerken onun elleri değdiği yeri hemen sahiplendi. Nefesini yüzümde hissediyordum. Dudaklarının arasından usulca ve

sessizce süzülen bir melodi gibiydi. Tüm yüzüme dağılıyordu ama en çok dudaklarımda yoğunlaşıyordu.

“Ne yapmak istiyorsun, Erva??” diye sordu boğuk, erkeksi ve hafif sert bir tonla. Sesindeki katılık, kendini kontrol etmeye çalışmasından kaynaklanıyordu, bunu biliyordum. Çünkü olanları görmezden geldiğimin ve konuşmaktan kaçındığımın farkındaydı artık.

Kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dilimi sürdüm. “Beni,” dedim ve yutkundum. Boğazımdaki kuruluğu geçiremediğim için hemen arkasından bir daha denedim. “Beni öpmeni...” Söyleyeceklerim henüz tamamlanmadan dudaklarım dudaklarının arasındaydı. Acı vermekten ve hırpalamaktan çekinmeden öperken hareketlerinin aslında hissettiklerini yansıttığını anlayabiliyordum. Kulaklarımdaki tek ses, sessiz odamızda yankılanan öpüşlerimize aitti. Kalbim yalnızca benim duyabileceğim bir sesle haykırıyordu. *Daha fazlasını iste! Duraksamadan, zirveye ulaşana kadar her şeye sahip olmayı iste! Daha fazlasını! Sonrasında kendini oradan bırak!*

Dudaklarımız ıslak bir sesle ayrılırken dili az önce hırpaladığı yerin üzerine sürtünerek geçti. “Sevmeni,” dedim onun tadıyla nemlenen dudaklarımı nefes nefese kalmış halde aralayarak. Kalbim göğüs kafesimi parçalamaya çalışıyordu. Göğsüm onun sert göğüs kaslarına çarpıp hemen sonra geri çekiliyordu. Elinin aramızdan kayıp geceliğimin yakasını kavradığını hissettim. Esnek bir kumaşı olduğundan onu parmaklarına geçirip kolayca göğsümün altına kadar sıyırdı.

Güçlü avucu çamaşırımın tül kumaşının üzerinden göğsümü kavrar-ken, “Bunu mu?” diye fısıldıyordu kulağıma. Parmakları sıkılaşıırken dudaklarımı araladım. Başım geriye yaslandı.

Arkamda duvar vardı. Terleyen avuç içlerimi duvarın soğukluğunda dolaştırmak istedim. Ellerimi de bedenimle birlikte geriye yaslamamla, “Gözlerini aç,” dedi ve çenemi tutup yukarıya kaldırdı. Gözlerimin kapalı olduğunun o ana kadar farkında değildim.

Kirpiklerim aralanırken, “Fazlasını,” diye fısıldadım gözlerinin içine baka baka. Dantelli kumaşın üzerindeki eli aşağıya kayıp iç çamaşırımın altına girdi. Çıplak göğsümü avucunun arasında sıkıştırırken, kendini bana yasladı. Duvarla arasında sıkışıp kalmıştım ve bu bana kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Pantolonunun kumaşı çıplak bacaklarıma sürtünüyordu. Diziyle hafif aralık duran bacaklarımı biraz daha araladı ve bacağının üst kısmını bacaklarımın arasına bastırdı. Hareketiyle beni duvara iyice yaslayarak yukarıya itti.

Dudaklarımın arasından dökülen belli belirsiz inilti, ağzının kapanmasıyla silinip gitti. "Canını sıkının," dedi üzerine basa basa. Bacağını kadınlığıma sürttü. "Canını sıkarım."

Göğsümdeki eli sıkılaştırırken diğeri dizkapağımın altından girip bacağını kaldırdı ve kalçasının etrafına dolanmasını sağladı. Kendini oraya bastırırken kalbim sanki mümkünmüş, öncesinde gümbürdeyerek atmıyormuş gibi hızlandı. "Artık üzülüyorum," diye inledim.

Birbirinden kopan dudaklarımızla başını eğip avucunun altındaki göğsümün sivrilmiş ucunu ağzının içine çekti. Diliyle ağzının içine çekip emerken, "Ya ben," dedi inleyerek. Elini çekmesiyle göğsümdeki yerini bütünüyle ağzı aldı. Kollarının arasında titremeye başladım. "Seni üzüyor muyum?"

Kendimi duvarla bacağının arasında yükseltip ona bastırmaya çalışırken, "Ha- hayır," dedim titrek sesimle nefes nefese. Kalçamın altından tutup kaldırdı ve beni kucağına aldı. Bacaklarımın ikisini de kalçalarının etrafına dolayarak dengede kalmaya çalıştım.

Ellerimi aşağıya indirip pantolonunu aşağıya ittim ve yere düşmesini sağladım. Şimdi iç çamaşırından taşacakmış gibi duran şişkinliğini, iç çamaşırımın üzerinde daha net hissedebiliyordum. Kollarımla boynuna asılarak kalçalarımı kıpırdattım ve ona sürtündüm. Islandığım bu iç çamaşırdan bile belli oluyordu.

Kollarıyla beni yukarıya çekip ilgisiz bıraktığı diğer göğsümü ağzının içine bir dizi homurtulu sesle aldı. Öptüğünde ben kendimi her an kaybedebilirmişim gibi alt bedenimi ona bastırdım.

Şişmiş ereksiyonunu bacaklarımın arasında ve karnımın altında hissedebiliyordum.

"Kırgınlığın," dediğinde durdu ve boğazı kurumuşçasına sertçe yutkundu. Hemen sonra dönüp beni yatağa götürdü. Bedenim yatakla buluştuğunda üzerimdeydi. Yüzü yüzümün tam karşısındaydı ve ne kadar üzgün olduğunu gördüm. "Kırgınsın bana. Sen bana soğuk olunca gebermek üzereymişim gibi hissediyorum."

Yüzünü iki yanından avuçladım. Başımı iki yana salladım *öyle değil* dercesine ama üzgün ifadesine işlemedi. "Kırıldığın yeri görüyorum," dedi çattallanan sesiyle. Gözlerindeki kırmızı damarlar şimdi daha belirgindi.

Ne kadar acı çektiğini kanıtlarcasına nemlenirken gözleri, "Tuttum avucumun arasında, bırakmam," dedi çaresiz çıkan sesine rağmen inatla üzerine basa basa. "Oradan koparsan ölürüm. Sen benden gidersen ölürüm. Bırakamam."

Uzun süre nefessiz kalmış gibi derin bir nefes aldı. Gözlerini benimkilerden kaçırdı. “Ne yaparsam geçer?” Ellerimle yüzünü kaldırıp gözlerime bakmaya zorladım. Onun az önce soluduğu havada asılı kalan soluğunu içime çektim. Sonra hiç duraksamadan yanağını, dudaklarının kenarını, yüzünün her yerini karış karış dolaştım. Öptüm, öptüm.

Parmaklarım sakallarına dokunurken dudaklarım çenesinin altına öpücük kondurdu. Kesik kesik aldığı nefesler, hâlâ tedirgin olduğunu hissettirerek kulaklarıma doldu ve kalbime kadar ulaşıp orayı sıktı. O üzüldüğünde ben de daha derin bir üzüntü hissediyordum. İşte o an, ondan başka hiçbir şey düşünemez, başka bir tasayı umursamaz hale geliyordum.

Omzuna sarıldığım kollarımla onu daha da yakınıma çekerken yanındaki elini tuttum. Ağırlığını tam olarak üzerime vermese de göğüslerimiz birbirine değdi. Elini alıp kalbimin üstüne koydum.

“Burada, kırgınlığımdan daha derin bir aşk var,” dedim titrek bir sesle. Derin bir nefes alıp verdim. Gözleri benim gözlerime odaklandığında, “Kırgınlık da geçer, kızgınlık da,” diye ekledim vurgulayarak. “Korkma, ben senden ölsem vazgeçemem. Bu, bilinen bütün anlamlarıyla teslimiyet. Onlar sansın biz bittik. Sansınlar bırak...” Yankı’nın sözlerime odaklandığını ve içinin derinliklerinde bir şeylerin onu kemirdiğini hâlâ fark edebiliyordum. Geçmemişti ve ben olmadan da o sözlerin etkisini geçiremeyecekti.

“Geçen uzun süreye rağmen seninle uyuyup uyanmışım. Hiç ayrılamamışım. Aklından bile geçirme.”

Şimdi kollarının arasında üşür gibi titriyordum. Alt çenem, üst çeneme vurmasın diye kendimi sıkıyordum. Ama bu üşümekten değildi, tam tersine içimde kıvılcımlar yanıyordu. Bu açık olmaktandı. Kırıldığı yerin parçalarını tutuyordu. Asla bırakmayacağını biliyordum. Bir daha başka bir yerden kopmamamıza asla izin vermeyecekti.

Başımı yastıktan hafifçe kaldırdım ve dudaklarına dudaklarımı bastırdım. Kollarını altımdan geçirip üst bedenimi göğsüne çekti. Dudakları öpücüklerime sert bir şekilde karşılık verirken, “Öleceğimi bilsem,” dedi yemin verir gibi. Dişlerini altdudağımın dolgun yerinde hissettim. “Bir daha seni üzmem. Üzülmene asla izin vermem.”

Belime sarılı kollarından birini çözerek iç çamaşırlarına uzandı. Onu çıkarmasına yardımcı oldum. O kısa süre içinde tenimden bir an olsun uzaklaşmadı. Aramızda mesafe istemezmişçesine kendini sertçe içime itti.

Sonu zorlamaya başladığında, topuklarım çarşafların üzerinde yuvarlanıyordu. Kollarını beni olduğum yere sabitlemek istercesine tekrar belimin

altına soktu. Kalçalarını içimde hareket etmek için geriyor ve serbest bırakıyordu. Yeni başlamış olmamıza rağmen altında nefes nefese inliyordum, titriyordum, sarsılıyordum.

“Doru!” Bacaklarımı kalçalarının etrafına sararken kollarımı da boynuna doladım. Tutunmaya ihtiyacım vardı. Göğüslerim de onun bedeniyle birleşirken baskı hissediyordum. Göğüs uçlarım ilgi bekler gibi sızlıyordu.

“Öpmeni,” dedim konuşmakta zorlanarak. “Ah! Öpmeni istiyorum.” Boynuma gömdüğü dudakları orayı defalarca talan ederken sıcak dudaklarının altında sarsıldım. Ağız benimkine çılgılık atmamı engellemek ister gibi kapandı. Öptükçe öptü. “Sus, Doğa...”

Demesi kolaydı. Ben de sessiz kalmaya çabalıyordum ama... Elleri belimin yanlarını sıkıca kavradı ve kendisini sert bir şekilde bana doğru itti. Küçük bir çılgılık dudaklarımdan kaçtığında bunu hemen ağızıyla yakaladı.

Bir an sonra içerden gelen bir ses duydum. Bir kapının aralandığını belirten gıcırtı yankılandı. “Doğa,” dedim nefes nefese. Doru’yu üzerimden itmek üzereydim ki, “Kapı kilitli,” dedi kendini bana doğru itmeye devam ederek. Bu durumun pek bir önemi yoktu. Açamazsa ağlamaya başlayacaktı. “Yarım bırakırsan ölürüm, Erva,” dedi. O kadar çaresiz görünüyordu ki ne yapmam gerektiğini bilemedim.

Muhtaçlığını fark ediyordum ve ben de benzer duyguları yaşıyordum ama...

“Babası...” Kapı tıklatıldı, ardından kızım tarafından açılmaya çalışıldı. “Geldim babası.”

“İyi ki geldin babam,” dedi Doru kendisini sıkarak.

Doğa, babasından yanıt alamayınca uykulu bir sesle, “Annesi!” diye seslendi. Sesi ağlamaya ramak kalmış gibi geliyordu. Doru artık Doğa’yı daha fazla bekletemeyeceğimizi anladı. Üzerimden kalkıp hızla dolaba gitti. Oradan kendine bir eşofman altı alıp giydiği sırada yüzünde acı bir ifade belirdi. Çarşafa sarındım ve ona ayak uydurdum. “Öncelikle sen duşa gir,” dedim ona işaret ederek. İhtiyaçları karşılanmamış bir adamın hali neyse, o şekilde görünüyordu. Onun durumuna acımamak mümkün değildi. “Ben ilgilenirim onunla.”

Burnundan soluk alıp verirken, “Bunun hesabı görülür,” deyip kapıyı açmak için uzandı. “Doğa’yı suçlayamazsın!” dedim kızar gibi gözlerimi büyüterek. Bakışlarını benimkilere dikerek anahtarı çevirdi. “Ondan soran kim? Senden soracağım hesabını. Annesi değil misin?” dedi.

Açılan kapıyla Doğa, yeşil pijamalarıyla ve kucağındaki Köpü'yle karşı-mızdaydı. Boşta olan eliyle gözlerini ovuşturuyordu.

"Annem," dedim az önce yediğim tehdide gözlerimi devirip gülerek. "Bunun hesabını benden soracakmış baba, kızım." Eğildim ve üzerimdeki çarşafa dikkat ederek onu kucağıma aldım. Hâlâ gözlerini ovuşturuyordu. *Madem uykun vardı Doğa, neden uyandın?*

Doru'ya bir bakış attım. "Sonra," dedi bir umut. "Devam edilir mi?" Dudaklarımı büktüm. "Uymazsa ya da burada yatmak isterse..."

Doru, "Geber diyorsun yani babaya kızım," diyerek eğilip Doğa'nın başını öptü. Sonra da banyoya gitti. Haline her ne kadar komik olmasa da güldüm. İşin kötü yanı ben de yarım kalmıştım ve onu hâlâ deli gibi istiyordum.

"Uyur muyuz, Doğa?" diye sordum onu kendi odasına doğru götürürken. "Senin yatağında birlikte uyuyalım anneciğim."

Doru'nun banyodan, "Uyu tabii. Sen orada uyu," diyen sesi geliyordu. Hemen arkasından suyun açıldığını işittim. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Anne sonra da babayı uyutsun, Yeşil. Çabuk uyursan belki banyo bile yapabilir," diye sesimi kocama duyurmak ister gibi bağırdım. Doru'nun gülen sesi banyonun içinde yankılandı.

Düzenleme

Ny.ozlem

13. BÖLÜM

KARGA

Necip Fazıl Kısakürek'ten bu sefer," diyerek bacaklarımın arasına elindeki şiir kitabını bıraktı. Yatak odamızın halısında bağdaş kurmuş otuyordum. Sırtım yatak kenarına dayanmıştı. Odamızda, alçak sesle Sezen Aksu'nun *Çocuklar Gibi* parçası çalıyordu.

Fark etmiştik ki ikimiz de Sezen'in şarkılarını çok seviyorduk. *Aşktan Ne Haber* şarkısı ise favorimiz olabilirdi.

Ne haber aşktan diye bağırmak istiyordum. Çok âşıktım, çok seviyordum.

Elimdeki şiir kitabını yere bıraktım. "Bir bakayım," diyerek bacaklarımın arasında açık duran kitabı elime aldım. Gözlerimi sayfanın üzerindeki şiire gezdirdim ve yüzümde saf âşık bir gülümseme belirdi. Bu şiiri onu beklerken okumuştum. Hatta günlüğümde bir yere de not etmiştim. Kıs kıs güldüm. "Ben yokken bunu mu okudun?"

Yanıma oturup sırtını benim gibi yatağın kenarına yasladı. Kollarımız birbirine değiyordu. Derin bir nefes aldı ve gözleriyle elimdeki şiir kitabını işaret etti. "Sen her zaman buradaydın. Sensiz geçen zaman hiç olmadı. Ama evet, bu şiir bana seni hatırlatıyor."

Onun bu sözleri beni garip bir hüznle sarmaladı. Yanımda olmasına rağmen bir şeylerin eksikliği içinde olduğum hissi içimi kapladı. Bir elimle yanağını okşarken onun da bu duyguyu paylaştığını biliyordum.

Sakallarını epey kısaltmıştı. Onları özleyecektim ama böyle daha bir benim Doru'm gibiydi. Elim yanağındayken tek elimle tuttuğum şiir kitabını yüzüme yaklaştırdım.

"Sen, kaçan ürkek ceylânsın dağda. Ben, peşine düşmüş bir canavarım! İstersen dünyayı çağır imdada; sen varsın dünyada, bir de ben varım!"

Ona sevecen bir bakış attım. O ise gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. "Sen," dedim ve tane tane sıraladım. "Benim canavarımsın. Bir benim.

* Necip Fazıl Kısakürek'in *Bekleyen* adlı şiiri.

Kimseyi çağırmayacağım.” Durgun ifadesi dudak kıvrımlarının yükselmesiyle rebessüme dönüştü.

Aklından ne geçirdiğini merak ettim. Şiiri ezbere biliyordum. Kitaptan okumama gerek yoktu. Kapatıp kenara kaldırdım ve yan bir şekilde kucağına kuruldum. Bacaklarımı öne doğru uzatırken kollarıyla belimi sardı.

Gözlerine baka baka, “*Seni korkutacak geçtiğin yollar, arkandan gelecek hep ayak sesim. Sarıp vücudunu belirsiz kollar, enseni yakacak ateş nefesim,*” diye fısıldadım. Nefesimi yüzüne üflediğimde daha çok güldü.

“*Kimsesiz odanda kış geceleri, için ürperdiği demler beni an! De ki: Odur sarsan pencereleri. De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran! Göğsümden havaya kattığım zehir, solduracak bir gül gibi ömrünü. Kaçıp dolaşsan da sen, şehir şehir. Bana kalacaksın yine son günü-*” Şiirin devamını okumamı engellercesine dudaklarını dudaklarıma bastırarak, sert bir öpücük çaldı.

Alnı alnıma yaslanırken, “Döneceğin günü beklerken,” dedi kalp atışları hızlanmış gibi nefes nefese konuşarak. Yutkundum. Onun beni odamızda beklediğini -yalnız, bir başına- hayal ettim ve yüreğim sızım sızım sızladı. Ağzımı açıp bir şey diyecektim ki izin vermedi. Alnını alnımın üzerinde iki yana salladı.

“Başlarda her gece buradaydın,” diye fısıldadı. “Bazen kızdım, *git* dedim ama yine de gitmedin. Yatağımızda,” dedi yutkunmakta zorlanarak. “Seninle seviştim her gece. Çok özledim güvercin.” Sıcak dudakları dudaklarıma kavuştu. Sızlanır gibi öperken, “Şu an burada olman bana hayal gibi geliyor,” diye fısıldadı boğuk sesiyle.

“Değilim,” dedim yüzünü avuçlarımla arasına alarak. “Ben seni bir daha bırakıp gitmem. Beni sevdiğin sürece, gitmemi istemediğin sürece buradayım. Koynunun güvercini sensizken de koynunda yaşadı.”

Onu durgunlaştıran, ara ara dalıp gitmesine neden olan şeyin gidişimden korkuyor olması olduğunu biliyordum. Ama ben korksun istemiyordum. Doğa’dan arta kalan tüm zamanlarımı tekrar bir araya geldiğimizden beri yalnızca onunla geçiriyordum. Eksik hissetmesin, yine eskisi gibi olalım diye.

Aslında biz her geçen gün biraz daha fazlalaşıyorduk. En sevdiği şarkıyı yeni öğreniyordum. Film izlemeyi bana nazaran daha çok sevdiğini, yemek yapmakta son iki yılda fark ettirmemeye çalışsa da bayağı geliştiğini, geceleri uyku tutmayınca kalkıp spor yaptığını, hatta arada koşuya çıktığını öğrenmiştim. Ruh halimden çok etkilendiği için üzgünsem onun da üzüldüğünü -tıpkı benim gibi- arkadaşlarıyla yapmayı en sevdiği şeyin maç

izlemek olduğunu ama buna pek fırsat bulamadıkları için yapamadıklarını, yaz kış hiç üşümediğini, bu yüzden dolabında bir tane bile kalın hırkası olmadığını çok iyi biliyordum.

Yanağına kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdum. Gecenin bir saati bizi bu noktaya getiren aşk değildi. Doğa'nın ta kendisiydi.

Ellerimi kocamın yüzünden çekmeden kucağında biraz dikleşip yatağımızın üzerine baktım. Doğa yüzükoyun yatmış fotoğraflarımızla oynuyordu. Bu kadar sessiz olunca garipsiyordum. Küçük hanımın uykusu yine gece vakti kaçmıştı ama şimdi geri dönüyor gibiydi. Minik ayucuna yaslandığı çenesi oradan kaçıp duruyordu ve o inatla geri yaslıyordu.

"Seni," dedim kucağına tekrar sinerek. Gözlerimi yeşillerinde dolaştırdım. "Şu durgun halinden çok güzel çıkarırdım normalde ama şartlar..." Gülererek, "Olsun," dedi ve yanağımdan öptü. "Durgun falan değilim şimdi." Kısa, sert sakallı çenesini yanağıma sürttü. Geçtiği yerleri de tatlı tatlı, hiç acele etmeden öptü. O an aklıma melankolik havayı dağıtacak bir şeytanlık geldi.

"Hiç," dedim kollarımı boynuna dolarken. "Beni senin kadar güzel öpen olmadı. Bir tek sen böyle güzel seviyorsun."

Dudakları tenimde duraksadı. Eli çenemi kavrayıp yan dönük olan yüzümü yüzüne çevirdi. Burnunun üzeri kırıştı. Gülmek istedim ama kendimi tuttum. *Ah, benim aklı hemen çelinen kocam. Günlüklerimi okudun ya. Beni senden başka öpen oldu mu?*

Gözlerimin içine kısılmış gözleriyle bakarken, "Kim?" diye bir soru yöneltti. Kollarımı boynundan çözerken, "Ne kim?" diye sordum ödüllük performans sergileyerek anlamamış gibi. Kaşlarının arası çatıldı.

"Kim öptü seni güvercin?" O güvercinin üzerine öyle bir basmıştı ki vereceğim cevap aşırı önemliymiş gibi, "Kocam," dedim gülererek. "Sen tanımıyor musun onu?"

Dudağının kenarını gülümseyerek ısırды. Bu haline biterdi insan. Güzellikten ölürdü. Gözlerinin derinliği cevabımla parıldıyordu. İfadesi rahatlar larken ciddi kalmaya çalışmak zordu.

"Ben tanımam senin kocanı," diyerek oyunumu bozmadan devam ettirdi. Yasak aşk oyunu koymuştuk biz bunun adını. Her defasında önce kanıyordu bana, sonra da uyum sağlıyordu.

"Tanımaman güzel. Yoksa devam edemezdik."

"Seviyor musun onu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Cevabımı bekliyordu.

Başımı salladım. Sonra küçük bir çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Dev gibi adamı çocuklar gibi seviyorum.”

Kahkaha attı dev. Ben de dayanamayıp sonunda güldüm. “Erva... Erva,” dedi adım en sevdiği şeymiş gibi dillendirerek.

“Sen de az cüsseli sayılmazsın hani,” diyerek göğsüne sokuldum. Ellerim kol kaslarını avuçladı. Tutuşumla kaslarını belirginleştirdi. “Şimdi o uzakta. Göreve gitti de-”

“Kocan mı?”

“Hı hı...”

“Ee?” diye sordu dudağının kenarını ısırarak. “Tutsana sen beni şu iri kollarla. Vallahi ihtiyaçtan,” dedim kaşlarını oynatarak. “Yoksa ne niyetim olabilir?”

“Bilirim ben senin o niyetini,” dedi kendine imalı bir tonlama seçerek. “Tutarsam bırakmam, ona göre.”

Çenesini öptüm. “Bırakma. Bırakırsan adam değilsin.”

“Hadi...” dedi gözlerini belirginleştirip kahkaha atarak. “Adamlığımıza da laf edildi.”

Kaslarını sıktım. Sızlanma dolu bir ses yükselirken ağzının içinden kucağında kıpırdattı beni. “Yapmasana kızım,” dedi çocuğuna kızan baba edalarında. “Çocuğun yanında. Saldırayım mı istiyorsun?”

“Yok,” dedim hemen geri çekilerek. Ayağa kalktım, ne olduğunu anlamadı. Pamuklu geceliğimin eteklerini düzelttim gözlerinin içine baka baka.

“Ne yok?”

“Sende iş yok,” dedim ellerimi birbirine vura vura. “Kocam olsaydı şimdi...”

“Erva!” diye güçlü bir kükremeyeyle ayağa fırlayınca hemen antreye doğru koştum. “Doğa!” diye haykırıyordum. “Annemi kurtarman gerekiyor, hemen şimdi!”

Bir süre sonra Doğa çağırma yetişmeden, Doru beni salondaki halının üzerine boylu boyunca serdi.

Hareket edemiyordum ve tüm ağırlığını üzerimde hissediyordum. Dudakları dudaklarımı ezercesine vahşi bir hayvan gibi öperken, sakalları tenimde izler bırakıyordu. *Tut* dediğim iri kollarıyla beni sıkıştırıyordu. “Doru ah! Doğa gelecek şimdi!” diyerek elimle omzuna vurdum ama fayda etmedi.

Gülmesem belki daha ikna edici olabilirdim. Elleri belimin yanlarını, geceliğimden sıyrılan baldırlarımı sıkıyordu ve bu hareketi bende gülme isteği uyandırıyordu.

“Onu,” dedi öpücüklerini boynuma taşıırken. “Beni baştan çıkarmaya çalışmadan önce düşünecektin.”

“Baştan çıkmaya ne meraklıymışsın ya! Hem... Ah!” Isırdı hayvan. “Doru!” diyerek omzuna vurdum. “Seni kocama söyleyeceğim.”

“Bak hâlâ!” diyerek kahkahayı bastı. Yana devrildi. “Kocanı yesinler senin.” Nefes nefese kalmış halde başımı yana çevirip karanlık odada yüzünü görmeye çalıştım. Benden farklı değildi. Gülerken düzensiz nefeslerinden dolayı göğsü inip kalkıyordu.

“O kolların.” Nefes aldım. “Bende...” Aldığım nefesi uzunca verdim. Başını çevirip bana bakınca, “Anısı var,” diye bitirdim.

Dirseğini haliya yaslayarak yan döndü ve başını avucunun içine yasladı. “Neymiş?” Aynı onun gibi yana dönüp başımı avucuma yasladım. Yüz yüze bakıyorduk şimdi.

Karanlığa alışmıştı gözlerim ve artık yarı gülümser ifadesini net bir şekilde seçebiliyordum. Gözlerimi yüzünde dolaştırarak, “Gerçek zamanı,” diye mırıldandım. Onunla bu oyunu özlediğimi fark ettim. “Günlüğe hiç yazmadım bunu.”

“Neden?” diye sordu burnundan gülererek. Nefes sesini işittim. “Biraz şeydi çünkü.”

“Neydi?” Sesli güldü.

Yanımda duran elimle uzanıp kolunu sıktım. “Çok iriler ya.”

“Ee,” dedi. Zevk alıyordu şu halimden. Alsındı. Onu keyifli görmek çok hoşuma gidiyordu.

“Daha o yoktu hayatımızda,” dedim dalıp giderken. Parmaklarım kolunda dolaştı. Ceylin’i kastediyordum. Adını anmak istemediğimi biliyordu. “Mahir, Gülru’yu sizinle tanıştırmış. O zaman evlilik hazırlıkları, izin işleri için İzmir’deydiler. Bizde kalıyorlardı.”

“Hatırlıyorum.”

Başımı salladım. “O zamanlar işte. Seninle ilk tanışmamız o gün olmuştu. Bizimkiler yemeğe gelmişti.” Yasin, Ender, Mahir ve Kadir’i kastediyordum. “Bir sen yoktun. Ailen Bolu’dan İzmir’e taşınmak üzereydi.”

“Babamın hastalığı yüzünden,” diyerek iç çekti. “Babam her şeyi satıp savmıştı. Son dönemlerini yanımda geçirmek istiyordu ama anneme de

hastalığından hiç söz etmeden *çocukları özledim* diye bahane bulmuştu.” Elimi yanağına çıkarıp sevdim. “Hatırlıyorum biraz. Gümüş o zamanlar ufak çaplı bir rahatsızlık sanıyordu, değil mi?” diye sorunca başını salladı. Dudasına denk düşen avucumun içini öptü.

“Neyse,” diyerek nefes aldım. Aniden gelişen kederli havayı dağıttım tekrar. “Biz seninle çiftlikte tanıştık. O gün görür görmez âşık oldum. Babamın sürekli anlatıp durduğu teğmen karşımdaydı.”

Güldü. “Teğmendim değil mi ben o zaman?” Başımı salladım. “En yakışıklısından. En, en... Dibim düşmüştü sana.” Yününü avuçlayıp biraz hor kullanarak sevdim. “Şu suratına ölecektim neredeyse.”

“Erva,” dedi aşka gelmiş gibi beni bir anda belimden tutup kendine çekerken. Başım elimin altından kaydı ama hemen onun koluna yaslayabildim. Bacaklarımı bacaklarının arasına sokup derin bir nefes aldım.

Şu an halının üzerinde yan bir şekilde, yüzlerimiz birbirine dönük yatıyorduk ama umurumda değildi. Çok güzeldi. Doğa muhtemelen sonunda uykuya yenik düşmüştü. Şimdi anne baba saatiydi.

“Sonra,” deyince keyfi oldukça yerinde olduğundan anlatmaya devam ettim. “İşte sonra siz aniden bir göreve falan gittiniz ama benim aklım sende takılı kalmıştı bir kere. Gözümü kapıyorum sen, açıyorum sen. Gelse de günlerim şenlense, onu tekrar görsem diyorum.”

Bana bakan gözleri ışıldadı. Bakışları yüzümde hayranlıkla dolaşıyordu. “Beni mi düşünüyordun?”

“Deli misin?” dedim kocaman gülerek. “Hem de nasıl. Resmen her an seninle ilgili hayaller kuruyordum. Babam anlatırdı *çok yakışıklı genç doğrusu* diye. Az bile anlatmış dedim,” deyince bastı kahkahayı ve gülüşünü dudaklarımda söndürdü. “Ölürüm lan ben sana.” Parmaklarımı dudaklarımızın arasına sokarak öpücüklerinden kurtulabildim. “Binbaşım lütfen ama. İzin verin de anlatayım.”

Hemen ciddileşerek sesini temizledi. “Dinliyorum güvercin.”

Güldüm. Bana isiminden çok, artık böyle sesleniyordu. Adım ağzında güvercin kalmıştı. Hoşuma gidiyor muydu? Hem de nasıl.

“Düğünden sonra bunlar İzmir’e taşındılar. Gülrular yani. Sen o dönem suratıma bakmıyordun. Arada atışıp duruyorduk hatta. Herkes bize kedi ve köpek gibisiniz deyip duruyordu. Ben bu durumdan hoşnut değildim ama kuyruğu dik tutmak adına sen laf sokunca ben de duramayıp laf sokuyordum.”

Kaşları çatıldı. “Ben sana laf sokmadım.”

“Hadi oradan. Bal gibi sokuyordun. Bir keresinde hep beraber yemeğe gittik. Burnumdan getirdin. Nadir zamanlarda elbise giyyordum zaten. Hevesliydim. Beyimiz beğenmemiş. Kısaymış da herkes bana bakıyormuş. O kıyafet oraya hiç uymuş mu?” dedim.

“Ben karışmamışımdır sana,” dedi beni yalanlarcasına. Vallahi bal gibi de karışmıştı. “Emanet muhabbetleri kocacığım,” dediğimde hatırlar gibi oldu.

“O zaman karışmışımdır.”

Ayak yapıyordu. Unutması imkânsızdı. İlk sevişmemizde bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf edip dilime düşmüştü ya, o yüzden şimdi numara yapıyordu. Yemezlerdi.

“Ceketini verdin otururken, dizlerime örttün,” dediğimde dudak kıvrımları yükseldi. “Bacakların güzel geldiyse gözüme, bakarlar diye vermişimdir.” Sırıttım.

“Hiç sanmıyorum,” diyerek omuz çektim. “Senin suratıma baktığın yoktu.”

Belimdeki eli bacaklarıma indi. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Parmaklarını oraya kapayıp sıktı. “Bacaklarını hatırlıyorum. Demek ki bakmışım. Çok güzeller ama o kadar açmaya gerek yoktu.” İşine geleni hatırlıyordu bu adam. Gözlerimi devirdim. “Neyse. O günden bahsetmeyeceğim. Ertesi gün denize gidelim dedik-”

“Biz demedik. Sen dedin. Bunu hatırlıyorum işte. En ince ayrıntısına kadar hem de.”

“Bölme beni!” diye cırladım. İşime gelmeyene de ben böyle sinirleniyordum işte.

“Denize gidelim dedik,” dedim üzerine basa basa başımı sallayarak. Erkeksi kahkahası bir kez daha evimizin karanlık salonunu sardı. Bu defa o, yüzümü elinin arasına alıp hor kullanarak sevdi. Eli dudaklarımı avuçladı. “Gerçek zamanı. Bikin fenaydı. Asker adamım ben. Yüreğime indirecektin. *Ben böyleysem, bu kızı başkası görse ne düşünür* dedim. Bakanları da yakaladım zaten. Sana bir şey diyemedim o gün, hepsini tenhada indirdim.”

“Ben de aynısını senin için düşündüm. Geniş omuzlarınla yeni tanışmıyordum ama yüz yüze ilk kez bakışıyorduk. Kollarına geliyorum şimdi.”

Güldü ama bir şey demedi. Sabırla bekledi altından ne çıkacağını. “Bir oyun oynayalım dediler.” Gözlerimi açtım, “Bu defa ben demedim, onlar dedi,” dedim vurgulayarak. “Biliyorum,” dedi hayli durgun ve dalgın bir tonlamayla.

“Yasin’in bir kız arkadaşı vardı o dönem. Ender tekti. Eşsiz kaldığı için o hakem olacaktı. Sen, ben olayım diye direktmiştin ama sonra bir şey oldu, vazgeçtin bir anda.”

Yutkundü gözlerimin içine gözlerini kaldırarak. “Dayanıklılık oyunuydu. Herkes eşini kucaklayacaktı. Pes etmeyen ya da eşinin ayağını yere sonuna kadar değdirmeyen kazanacaktı. Ben de oynayacağım diye tutturmuşsun. Ender’e kalıyordun-”

Dudaklarım şaşkınlıktan aralandı. “Emanet problemi deme sakın, inanmam.”

“İnanma zaten. O an babanın emanetisin falan filan zerre gelmedi aklıma. Bikiniyle birinin kucağında olma fikrin canımı sıktı. Oyundan çıkmaktan vazgeçtim.” Hiçbir şeye daha önce bu kadar şaşırmış olamazdım.

“Doru sen farkında değil miydin, yoksa salağa mı yatıyordun?” diye soruverdim. İç çekerek omzunu silkti. “Ne dersen de. Kimsenin seni o halde kucaklamasına izin falan vermezdim.”

“Ama sen aldın beni kucağına. Sen kimse değil miydin? Oyunun sonuna kadar da bırakmadın. Tam bir buçuk saat boyunca.”

Sorumu es geçti. “Orada erkeklik giriyor devreye. Girmişiz bir kere oynana. Kaybedemezdim. Hem koala gibi yapıştın kızım. Bırakmadın ki. İster istemez kazanacaktık.”

“Hadi oradan,” diyerek burnuna bir fiske salladım. “Azıcık kayacak gibi oluyordum, bana bağıırıyordun. *Tutunsana kızım* diye.”

Güldü. “Gerçek zamanı. Güzel kokuyordun, tenin yumuşacıktı. Emanete ilk ihanetimin orada oldu. Erkek kafası, ne yapacaksın? Engel olamıyor bazı şeylere. Ve galiba ben seni hiç emanet olarak görmedim. Bahaneymiş yani. Bunu sonradan anladım.”

“Biliyordum,” dedim zafer kazanmış gibi yumruğumu önümde sıkarken. Beni aniden çevirip altına aldı. “Sen söyle şimdi. Kollarımla ilgili olan hayalin neymiş?”

“Çok güzel sarılıyordun,” dediğimde nefesimi içine çekti. Bakışlarımı dudaklarına indirdim. O sırada ellerim omuzlarına çıktı, oradan da seve seve kollarına indi.

“Hayatım boyunca olmam gereken yeri bulmuş gibiydim. Beni sarmamı, göğsünde uyutmanı, kollarının arasından hiç ayırmamanı hayal ettim. Seninle evlenebilmeyi ben o kısacık deniz tatilinde aklıma düşürdüm.” Sesim giderek düştü.

“Ama sonra sen ona âşık oldun. Ben silindim gözlerinin önünden. Hayallerimi yanan günlüğüm gibi yaktım, kül ettim. Gözünün önünden çekildim. Aramızdaki mesafeyi ben büyüttüm aslında. Sen onu seviyordun, ben uzakta kalmalıydim. Ama,” dedim gözlerimi gözlerine dikerek. “Ben hep seni sevdim.”

Dudaklarını benimkilere kapadı. En hoyrat, en arzulu öpüşmemiz bu olabilirdi. Çok iyi hissettiriyordu dudağımı içine alıp emen dudakları. Kolları beni sıkıca sardı. “Onu hiç sevmedim. Hiç! Bir tek seni sevdim,” dedi üzerine basa basa. Öptü.

“Seni arzuladığımı itiraf ettim sana, unuttun mu?” Dudaklarına daha sıkı yapıştım. Ellerimden biri yanağını kavrarken, diğeri saçlarının arasına girip karıştırdı. İnledim altında. “Ben imkânsız aşk yaşarken ‘sen bana karşı yasak aşk mı yaşıyordun?’ diye sorduğumda güldü.

“Yasak masak bozar bizi. Aklımdan çıkardım seni. Çıkaramamışım ama... Karım oldun, Erva. Benim oldun. Senin oldum. İmkânsızı falan kalmadı bu işin. Şöyle ne güzel olduk seninle.”

“Olduk,” diye fısıldadım aralık dudaklarına. “Eğer en baştan beni böyle güzel kollarının arasına alacağını bilseydim, seni hemen benim yapardım,” dedim ve kahkahasıyla yanıt verdi. “Ceylin’den daha çok nefret ediyorum şimdi. Gelecekteki kocamı almış elimden, sürtük!”

Kendini bana bastırduğında inledim. “Bana bunlarla gel,” dedi keyfinin oldukça yerinde olduğunu belli eden bir sesle. “Güvercinim, sevgilim, her şeyim...” Eli geceliğimden içeriye girdi. Okşayarak yukarıya kadar süzüldü ve göğsümü avuçladı. İç çamaşırı giymiyordum.

“Doru!” diye fısıldadım gözlerim belirginleşirken. “Albayımın kızı, benimsin,” diye fısıldadı. “Var mısın, bu gece bir yasak aşk yaşayalım?”

“Ne yasaklılığımız kaldı ki bizim?”

“Doğa uyudu. Uyanıkken bize engel olduğunu biliyorsun,” dedi.

Bu anne baba saatinden çok, iki sevgilinin saati geldi demekti. Sevgilimin kollarının arasında olmanın zamanıydı. Altında kıpırdandım. “Doğa’yı kontrol et, ışığını kapat ve hemen yanıma dön. Salonun kapısını kilitlemeyi de unutma. Gün aydınlanana kadar seninle sevişmek istiyorum.”

Kalemi kâğıtta nasıl dolaştırıyorsam; Doğa da gözlerini bir benimkinde, bir de kendi önündeki kâğıtta dolaştırıp benzeyip benzemediğini kontrol

ediyordu. Sonra da kalemini benzemediğini düşündüğü yerlere daireler çizmek için büyük büyük çeviriyordu.

Gözlerim yanımda oturan Doğa'nın eseriyle kendi çizimim arasında ister istemez mekik dokudu. Benimkinde daireler yoktu. Hele onunki kadar büyük daireler -karalamalar- hiç yoktu.

Masanın üzerindeki koluma minik parmaklarını dokundurdu. Hemen sonra, "Annesi," dedi kazağımdan çekştirerek. "Annesi tuş, bak."

Kocaman mavilerine baktım. Kuş demek istiyordu. Ona bütün hayvanlar âlemini öğretmiştim. Gururla, "Bakayım anneciğim," dedim ve önündeki kâğıdı kendi önüme çektim. "Hımm," dedim güzel der gibi başımı sallarken. Dairelerden başka bir şey göremiyordum. Şimdi yanlış bir dairenin üzerine parmağımı koyup kuş bu mu diye de sormak istemiyordum. Yanılıyorsam hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

"Bu çok güzel," dedim gülerek. "Ama ben ağzını göremedim anneciğim. Mamasını nereden yiyor bu kuş?"

Kolumu bırakıp kâğıdı kendi önüne çekti. Kollarını masaya dayayıp biraz yukarıya tırmandı. Kâğıdın üzerine eğildi ve küçücük, tam ısırma-lık olan işaretparmağıyla ortadaki en büyük halkanın üzerine dokundu. "Buda."

Kıkırdadım. O yanımda bu kadar sevimli görünürken ben çalışamıyordum. Zaten beni sürekli bölüyordu. Daha beş dakika önce Köpü'yü çizmişti. O da en sağdaki, küçük dairelerden biriydi.

"Peki bu kuş ne yapıyor?"

Bana gamzelerini göstere göstere güldü. "Tuş ucuyoo."

"Nereye?" diye sordum gülerek. "Bu ya," diyerek kalkıp sandalyenin üzerine tırmandı. Atlamayacaktı değil mi? Ne olur ne olmaz diyerek kollarımı açtım. O da kucağıma zıpladı ve kondu. "Annem!" diye ciyakladım nefesim kesilmiş gibi çünkü göğsüme çarpmıştı ve ben ciddi anlamda nefes alamadım. Onu kollarımın arasına sarıp bacaklarımın üzerine oturturken, "Sen kuş değilsin," diyerek başının üzerini öptüm.

Doğa'ya yeni banyo yaptırmıştım. Saçları bebek şampuanı kokuyordu. "Uçamazsın. Sen annenin kuşusun, babanın kuşusun ama bu kuş uçamıyor."

"Ucuyoo..." diye diretti başını göğsümde inatla sallarken. "Tuş ucuyoo."

“Sen uçarsan anne seni özler. Baba da özler. O yüzden bu kuş uçamıyor,” diye direttim. Yokluğumda koltukların üzerinden uçmaya çalışmasını falan istemiyordum. Düşüncesiyle bile yüreğim yarıldı.

Elleri kazağımın eteğiyle oynuyordu. Parmakları içeriye kaydı, “Mama,” dedi mızırdanır gibi. Kolumdaki saati kontrol ettim. Evet, hanımefendinin beslenme saati gelmişti. Lâkin arandığı şey boşunaydı. Sütün bitişine hâlâ alışamamıştık. Onu beraberimde ayağa kaldırdım.

Bacaklarını belime dolayıp, kolumu da kollarının altından geçirerek yan bir şekilde oturmasını sağladım. “Eve gidiyoruz o zaman. Belki babamız da uyanmıştır. Birlikte kahvaltı yapabiliriz.”

Sabahın oldukça erken bir saatindeydik. Doğa erken uyanınca ben de uyanmak zorunda kalmıştım. Doru gece iş için dışarıda olduğundan ve sabaha karşı geldiğinden şu an yatağımızda uyuyordu.

Doğa evde ses yapmasın, onu uyandırmasın diye son birkaç saattir kulübede zaman geçiriyorduk. O sürede ben de yeni bir proje üzerinde çalışıyordum.

Araba fabrikasında çalışma hayallerim hâlâ bakiydi. Yeniden başladığımda özgeçmişimde yeni projelerim de olsun, onlardan da bahsedeyim istiyordum.

Kulübeden çıkıp adımlarken, Kahve’yi evimizin önündeki basamaklarda yatarken gördüm.

Eve girerken onu da kapıyı aralayıp içeriye aldım. Dünden razıydı zaten, hemen antreye doğru fırlamıştı. Fısıltılı bir tonlamayla, “Ses yok,” dedim hem Doğa’ya hem de Kahve’ye bakarak. Oysa beni dinlemeyeceklerini biliyordum.

İkisini de cam verandaya bıraktıktan sonra mutfığa geçtim. Olabildiğince sessiz hareket ederek kahvaltı hazırlığına giriştim. O sırada aklımda Mahirleri kahvaltıya davet edip etmemek vardı. Kadir’in, Yasin’in, Sefa abinin ve Fırat abinin dün görevden döndüğünü biliyordum.

Mahir onlardan daha önce görevden döndüğü için onunla görüşebilmiştik. Mahir’le geçen zamana rağmen aramızda bir şey değişmemişti. O da en az Gülru kadar ailemin bir parçasıydı ve buradaki en büyük savunucum olduğunu biliyordum.

Beni bir kardeşi kucaklar gibi kucaklamış, o gün bizde toplanıp tüm gece sohbet etmiştik. Amerika’da yaşadığım her şeyi bir kez de ona anlatmıştım ve ondan da bana diğerlerinden bahsetmesini istemiştım. Burada

gidişimle değişen pek bir şey yoktu. Kızlar onun bana anlattığı her şeyi zaten öncesinde anlatarak açığı kapatmışlardı.

İçimi çektim. Hepsini kahvaltıya davet etme şansım olur mu diye bir kez daha düşündüm. Yasin kesin karısıyla zaman geçiriyordu. Sefa abi annesini görmeye gitmiş olabilirdi. Fırat abi de hem kız kardeşiyle hem de Rügeyya ile hasret gideriyor olmalıydı. Rügeyya'yla arasının açık olduğunu duymuştum ama görevdeyken bile fırsat bulup kardeşini arayan ve aralarını yapması için üsteleyen adam durmazdı.

Kadir'i istesem de çağıramazdım. Onun şimdi karısının yanında olduğunu Doru'dan duymuştum. Gümüş'le aramız açık olduğundan çağırırsam da gelmez diye düşünüyordum. Belki de bana karşı o da tepkiliydi. İçimi çektim.

Ender ve Mahir'le her şeyi yoluna koymuştuk ama diğerlerinin beni nasıl karşılayacağını galiba tam olarak bilmiyordum.

“Güvercin!”

Doru'nun sesi antre tarafından yükseldiğinde hazırlığı neredeyse bitirmiştim. “Mutfaktayım sevgilim. Kahvaltı hazırlıyorum. Uyandın mı?” İnşallah benim yüzümden değildi. Ses yapmadığıma emindim ama...

“Neden hazırladın ki?” diye uyuklu sesiyle sorduğunda mutfağın kapısındaaydı. Altında gri bir eşofman vardı. Üstündeyse bir şey yoktu. Gözlerim bayram ederken onu şöyle bir süzdüm.

Gün geçtikçe sanki karın kasları daha da belirginleşiyordu. Olduğum mesafeden karnındaki kas katmanlarını sayabilirdim. Göğsünün altından, eşofmanının lastiğine kadar uzanıyordu.

Elimdekileri tezgâhın üzerine bıraktım ve parmaklarımı bezle kuruldım. Ona doğru yürüdüm. “Neden ki? Aç değil misin?”

“Dışarıda yeriz diye düşünmüştüm. Ne zamandır birlikte bir yere çıkmıyoruz.”

Kollarının arasına çekti beni. Dudaklarımı göğsüne sürttüm. Öyle güzel kokuyordu ki aynı Doğa gibi. Dağ gibi adamı çocuk gibi sevmek. Öpe öpe bitirdim. “Hazırladım bile. Olsun, sorun değil. Başka zaman çıkarız.”

“Görüyorum güvercin,” dedi mahmur bir gülümsemeyle. “Kocaya bir öpücük ver.” Güldüm. Başımı geriye atıp onun beni alması için dudaklarımı uzattım. Eğilip öptü. Nefesimi nefesiyle demledi. “Oh,” dedi sonra da. “Bal kaçamağı mı yaptın, yoksa hep mi böyle tatlıydı bu dudaklar?”

Kaçamak yapmıştım ama söylemeyecektim. “Kendinden,” dedim omuz kırarak. “İnanmazsan bir daha bak.”

“Hahah! Yerim lan seni, yerim,” dedi dişlerinin arasından. Dudaklarını içine çeke çeke öptü. Biz öpüşürken cam veranda tarafından, “Babası,” diyen Doğa’nın sesi yükseldi. Dudaklarımız duraksar gibi çok az ayrılırken Doru gülererek, “Güvercinimin yavrusu!” diye seslendi. Gözleri gözlerimdeydi ve orada beni tekrar öpmek istediğini görebiliyordum. Belki de Doru ona böyle sesleniyor diye Doğa kendini kuş sanıyordu.

“Alarm var bunda,” dedi gözlerini kısıp verandanın kapısına doğru bakarak. “Ne zaman seni yemeye hazırlansam *babası* diye cıyıklamaya başlıyor.” Son bir haftadır böyleydik. En son salondaki sevişmemizde kalmıştık. Doğa geceleri uyanmayı alışkanlık haline getirmişti. Kocam etrafta yardım çağrısıyla dolaşıyordu.

“Babası!”

“Ben buna güvercin yavrusu diyorum ama,” dedi Doru gözlerini devirerek. “Sen karga doğurmadığına emin misin?”

Göğsüne bir sille salladım. “O kargayı üstüne bir salarım, görürsün,” dedim yalancı bir tehditle. “Belki annesi de güvercin değildir. Sen yanlış tanımışsındır. Ben de bir karga olabilirim pekâlâ.”

“Sen karga olursan, buna kargalar bile güler. Böyle güzeli yok çünkü,” dedi aç dudakları boynuma gömülürken. Dişlerini etime geçirip ağzının içine emer gibi çekti. Ben sırtıırken kendinden geçmiş halde, “Gebersem ya şurada. Şuraya gömseler ya beni. Kalsam burada...” diyordu.

Kalçalarıma inen elleriyle beni kendine çekti. Kıkırtılarım iyice büyü-yüp mutfığı sardı. Dudaklarıyla boynumla oynuyor, ısıyor, öpüyor, sakallarıyla sürtünerek gıdıklıyordu. “Doru,” dedim çığlık çığlığa gülmeye devam ederken. “Asıl ben şimdi öleceğim.”

Ellerimi omuzlarına dayayıp onu itmeye çalıştıkça, kalçalarımda duran büyük elleriyle beni kendine sabitliyordu ve ben boşuna çabalamaktan ileriye gidemiyordum.

Arkamızdan kızgın bir ses yükseldi. “Babası!”

Başımı yana çevirmemle, Doru’nun dudakları da boynumda duraksadı. “Geldim diyecek,” dedi fısıldar gibi.

“Geldim babası.”

Gülerek Doru'yu kendimden uzaklaştırdım. Doğa'nın kocaman mavi-lerine ve elinde salladığı yeşil bercye baktım. Eve girdiğimizde onu elinden alamamıştım.

"Didelim."

Hazır vaziyette duruyordu karşımda. Nereye gidiyorduk biz şimdi?

Doru, "Nereye kızım?" diyerek eğildi ve Doğa'yı kucağına aldı. Yanağına öpücükler kondurdu. "Annesi gibi bal mı kokarmış bu?" derken bana güle-rek kaçamak bir bakış attı. Yakalanmıştım sanırım. Dudaklarımı yaladım.

Bal kâsesi tezgâhta güneş gibi parlıyordu. Tezgâha doğru yürüyüp kahvaltılıkları elime aldım. "Ben kahvaltı edeceğim vallahi. Siz nereye gidiyor-sanız gidin."

Doğa elimdekilere ağzı sulana sulana bakıyordu. Meyveyle sarılmış krepler yapmıştım. Çok severdi. E, acıkmıştı da.

Tabakları elimde salladım. "Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?"

"Geliyoruz tabii," dedi Doru, Doğa'ya bakarak. "Annemiz bize yemek hazırlamış. Hiç gider miyiz?"

Doğa teslim olmuş gibi başını sallayıp yutkundu. "Annesi," dedi elimdeki tabaklara uzanarak. "Aa, olmaz," diyerek geri çekildim. "Masaya gel. Yoksa yok."

Ben içeriye geçerken peşime takıldılar. Doğa'yı besleme görevi bugün Doru'daydı. Onlar yan yana otururken ben de karşılarına geçtim. Doğa'nın sevdiği şeyleri artık Doru da biliyordu ve tabağına o ne seviyorsa ondan koyuyordu.

Ailecek yaptığımız kahvaltı yarılanırken kapı çaldı. Doru yerinden kalkacakken, ağzıma peynir atıp ondan önce davrandım.

Kapıyı açtığımda karşımda Gülru, Mahir ve Asaf vardı.

"Günaydın baldız," dedi Mahir. Ona sırtıtarak baktım. "Günaydın." Geçen gece bizde olmalarına rağmen Mahir'i çok özlemiş olmalıyım ki onu gördükçe mutlu oluyordum.

Geri çekilirken Gülru'nun elinde üzeri kumaş mendille örtülmüş bir tabak duruyordu.

"Kahvaltıya geldik," diyerek elime tabağı tutuşturdu. Bunu yapmasa da kahvaltıya geldiklerini anlardım.

Onları içeriye alıp kapıyı kapadım. "Hoş geldiniz," dedim.

Gülru kocası ile oğlu içeriye geçerken kolumu tuttu ve bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi beni kenara çekti. "Anlatacaklarım var."

“Hayırdır?” Niye fısıldaşarak konuşuyorduk ki şimdi?

“Kızım, Ender Dilde’yi öpmüş. Fırat da bunları görmüş.”

“Ne!” dedim kocaman açılan ağızma elimi kapatarak.

“Sakinleş çünkü daha bitmedi,” dedi Gülru hain bir sırıtişla elini havada sallayarak. “Gümüş yeniden hamile. Son bir haftadır hastanelerden çıkmıyormuş.” Elim ağızımdan indiremedim. Gözlerimi kısıtım. “Kötü mü? Bir sorun mu var?” Endişelenirken şaşkınlığım da aldığım bu haberle uçup gitti.

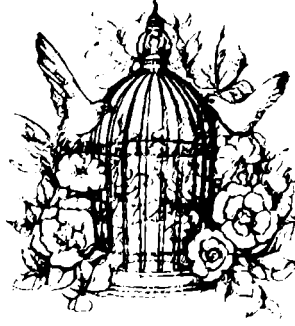
“Hayır, değil. Sadece düşük yapmaktan korkuyor yine. İki günde bir kontrole gidiyormuş.”

Ben her ne kadar son görüşmemizi kötü yapmış olsak da Gümüş’ten bir geri dönüş beklemiştim. Arayıp sormayınca biraz kırılmıştım galiba. Ama şimdi şu işittiğimle... Benim onu aramam gerekiyordu. Biz düşman değildik.

“Sıkı dur,” dedi Gülru daha bitmemiş gibi. *Ay, daha ne söyleyecek* diye düşünürken ben, “Hamileyim,” diyerek üçüncü bombayı patlattı. “Haklıymışsın. Hamileyim. Hem de üç aylık. Biraz endişeliyim ama belli etmemeye çalışıyorum.”

Kaldım. Bir süre hiçbir şey diyemedim.

Ben tepki veremeyince halime gülerek, “Bir düğün, iki bebek haberi verdim sana. Gülsene be!” diye cırladı.

14. BÖLÜM

KADİFE GECE

Gülru'nun ortaya attığı üç bombanın etkisi hâlâ sürüyordu. Kapı ağzı dedikodusundan ne kadar bilgi alınabiliyorsa hepsini almıştım ama kahvaltıda düşünmeye devam ediyordum.

Daha önce duymadığım bu üç havadisi de benden önce Doru'nun duyduğunu öğrenmiştim. Bana hiç belli etmediği için çok şaşkındım.

Doru'ya Gülru'nun hamilelik haberini dün gece Mahir vermişti. Gülru'nun anlattığına göre Mahir o kadar sevinçliymiş ki evde heyecandan adeta deliler gibi koşmuş ve telefonla çevresindeki herkesle konuşarak, "Baba oluyorum!" diye haykırmış.

Gecenin o sessizliğinde Mahir'in seslerini nasıl işitmediğimi merak ediyordum.

Doğa dün gece geç uyumuştı ve beni soru yağmuruna tutmuştu. En son bayılarak uyumak zorunda kalmıştım.

"Köpü nerede annesi, babası nerede annesi, mama yok mu annesi, uyudun mu annesi, bu ne annesi, şu ne annesi..."

"O bir gece lambası, bu bir şiir kitabı, oradaki de babanın kamuflajı anneciğim, onlar da annenin ilaçları."

Doğum kontrol hapını neden merak ederdi ki? Annelik sanılandan zordu. Asla pes edemeyeceğim, bebeğim iki yaş sendromuna yaklaşıırken sürekli savunmada kalmam gereken oldukça zor bir zanaattı.

Bu iki yaş sendromu denilen illet -ki biz daha yaşımıza girmemiştik- Doğa'yı hiç sebepsiz salya sümük ağlatabiliyordu.

Televizyonda açık olan -duygusal bile olmayan- bir çizgi film sahnesine zırl zırl ağlayabiliyordu. Aşağıya salınan dudağı, titreyen çenesi beni benden alıyordu. Onun o tatlı ama duygusal haliyle baş etmek zordu.

Geçen gün bahçede, yerde ölü bir arı görmüştü. Önüne oturup ağlamıştı. *Ne oldu* diye sormuştum ama yine malum altdudağını sallandırarak yüzüme bakmıştı. Babası onu almalıymış, doktora götürmeliymiş. Oysa

doktor bile diyemiyordu. "Dodo," diye ciyaklıyordu. O ağlayınca benim de ağlayışım gelmişti.

Fakat benimki arıya değildi. Doğa ufacık haline rağmen *dodo amcalarının* hayat kurtardığını, hastanede çok zaman geçirdiği için biliyordu.

İçimi çekip çayımı yudumladım. Aklıma Doğa'yla ilgili gelen başka bir anıyla sııttım.

Arıya ağladığımız gün, akşamüzerine doğru onu bahçede sadece birkaç dakika yalnız bırakmışım. Ve bir kedi ciyaklamasıyla koşarak kapıya çıkmışım. Doğa, kediyi ne ara gördüyse onun yanına gidip kuyruğundan yakalamıştı. Ben hayret içinde ona bakarken kuyruğundan çektiği kediyi eve sokmaya çalışıyordu. Kedi tepiniyor, arkasında kıvrılıyordu ama bırakmıyordu. Ah, tüm bunlar oyuncak havyalarını kuyruğundan sürüklemeye alışkanlığı yüzünden oluyordu.

Elinden kediyi aldığımda bir de bunun için ağlamıştık. O ağlıyor diye ben de ağlayınca -artık sürekli ağlaması beni de üzüyordu- sesleri duyan Doru da panikle kapıya çıkmıştı.

Benim Doğa'yla, onun ikimizle başı beladaydı. Bazen ona acıyordum. Daldığım yerden çıktım ve bakışlarımı yanımda oturan kocama yönelttim. Kucağında oturan Doğa'nın karnını doyurmaya çalışıyordu.

Aklıma o an Gümüş'ün hamilelik haberi geldi. Gülru'nun dediğine göre Doru bu haberi ondan dün sabah almıştı. Hatta kardeşinin yanına bile gitmişti. Bana neden söylemediğini hiç bilmiyordum. Sanırım onunla aramız bu kadar bozuk olduğu için doğru zamanı kolluyordu.

Öğrendiklerim yüzünden hâlâ şok içerisindeydim.

Ender'le Dilde konusu ise tam olaydı. Gülru ısrarlarıma rağmen üstü kapalı anlatmıştı. Dilde gecenin o saati Ender'in evine neden gitmişti, sonra nasıl öpüşmüşlerdi ve Fırat onları nasıl basmıştı, bilmiyordum.

Kocamın bu konudan haberi Dilde'nin onu yardım istemek için aramasıyla olmuştu.

Ben böyle bir şey öğrenecek olsam gecenin bir vakti demem, uyku muyku dinlemeden Doru'yu uyandırır ne var ne yoksa anlatırdım. Ama benim aşırı düşünceli kocam bunu yapmamıştı. *Gülru da olmasa yanmışız, bitmişiz yani.*

Şimdi Gümüş'ün yerinde olsam, aramadım diye bana gönül koyar mıydım bunu düşünüyordum.

Çayımı höpürdeterek içerken gözlerim yine Doru'ya kaydı. Onunkiler de hemen gözlerimi buldu. O kadar yakışıklıydı ve o kadar güzel gülüyordu ki kızamıyordum. Gece gece üzölmeyeyim diye söylemediğini tahmin etmek zor değildi.

Bana doğru eğildi ve masanın altından elimi tuttu. Çenesini omzuma doğru yaklaştırdı. "Ne düşündüğünü çok merak ediyorum. Sürekli bana bakıp nasıl tatlı güldüğünün farkında mısın güvercin?" diye fısıldadı.

Söylediğine sırtıtmaktan kendimi alamadım. Bakışlarımı diğerlerine yönelttim. Neyse ki herkes yemeğine odaklanmıştı. Başımı ona tekrar çevirmemle, omzumun üzerinde göz göze geldik. Gülmeye devam ediyordu. "Bunlar hep özlemekten, biliyorsun değil mi?" dedim.

Başını salladı. "Hem de ne özlemek," derken aniden Mahir'in sesi yükseldi.

"Hadi Gülrü, kalk gidiyoruz!"

Başımı onlara doğru döndürdüğüm an, Mahir ciddi bir ifadeyle ayaklandı. Yanaklarımda kızarma hissi belirdi. Acaba bizi mi duymuştu?

"Nereye ya?" diye cırladı Gülrü omuz kırarak. "Biz daha Erva'yla gündemin kritiğini yapacağız. Kahvaltı derdine düştük, bir şey konuşamadık ki!"

"Sonra konuşursun gülüm." Mahir, Asaf'ın da elini tutarak sandalyesinden indirdi.

"Delirtme beni, Mahir! Sanki evde ne var? Gelmişiz, oturalım biraz."

Doğa, babasının kucağından kaydı ve doğruca evden ayrılmak üzere olan Asaf'ın yanına gitti. Kocaman mavilerini bir Gülrü'da, bir Mahir'de dolaştırıyordu.

"Var, evde bir şey var," diye directti Mahir. Oğlunu da alarak evin kapısına doğru yürüdü. Doğa da onların peşine takıldı. Muhtemelen onlara gidecekti. Gerçekten benim onu bir yere bırakacağımı düşünüyor muydu? "Sen gel, ben sana göstereceğim ne var," diyen Mahir'e bakışlarımı yönelttim.

"Bak ya!" diye söylene söylene ağzına en kocamanından bir dilim domates atıp ayağa kalktı, Gülrü. "Bön daha yiyordum amo!" Ah, ağzındakini yutup konuşsaydı ya.

Mahir, "Evde yersin. Gel sen," diyerek Gülrü'yu süzüp güldü.

Araya girmeyeyim diyordum ama, "Nereye cidden?" diye sordum. "Kahve yapacaktım daha."

“Karpuz kesecektim değil miydi ya o?” diyerek sırtınca Mahir, ters bir bakış attım. O ise hiç aldırmadan, “Görüşürüz baldız,” diye seslendi. Gülrü yanına varınca da, “Sağlıcakla kalın,” diye ekledi. Neydi bu şimdi? Sanırsın çok uzağa gidiyorlardı.

En son kapının kapanma sesini işittim. Doru’ya dönmemle saatine bakıp belli belirsiz, “Nerede kaldı bu ya?” dediğini duydum. Birini mi bekliyorduk?

“Kim gelecek, Doru?” dememe kalmadı kapımızın zili çalmaya başladı. Gülrulardır diye düşünerek ayaklandım. Herhalde bir şeylerini falan unutmuşlardı.

Lâkin Doru benden önce kapı ağzında bekleyen Doğa’yı kucaklayıp kapıya yürüdü ve konuşmaya başladı.

“Babasının her şeyi, aşkı ve sevgisi.” Yanaklarını büyük büyük öptü. Her öpüşte Doğa kıkırdadı. Bu halleri beni çok mutlu ediyordu. Onları arkalarından takip ettim.

Doru kapıyı açtığında hemen yanımdaydım ve karşımda bir adet neşe saçan Dilde duruyordu.

“Kız,” diyerek atıldım hemen. Bu ne şanstı böyle! O gelmese ben de onu arayacaktım. Elbette konuyu didiklemek içindi. Ne olup bittiğini merak ediyordum.

Sanırım Dilde’yi mutsuz görmeyi bekliyordum ama şu hali şaşırmama neden oldu. Yüzü her zamankinden aydınlıktı. Haftalardır ortalarda hasta gibi dolaşırken bugün tüm hayatı değişmiş gibiydi. Gözlerinin içi bile bir başka parlıyordu. “İçeriye geliyorsun ve hemen olup biteni anlatıyorsun,” deyince ben, *hayır* dercesine başını salladı ama bunu yine gülerek yaptı. “Gelemem vallahi. Doğa kuşumu, ballı lokmamı alıp gideceğim.”

Söylediğini anlamayarak duraksadım. Doğa’yı nereye götürüyordu? Neden benim bundan haberim yoktu? Bunu düşünürken Doru, Doğa’nın montunu dünden razı gibi vestiyerden aldı ve üzerine geçiriverdi. “Nereye?” diye sormamla Dilde kendinden oldukça emin bir şekilde, “Bize. Birlikte biraz zaman geçireceğiz,” dedi.

Doru hiç sorgulamadan, Doğa’yı bir daha öperek Dilde’nin kollarına teslim etti. “Ben seni arayana kadar getirme. Kızıma iyi bak, yoksa Fırat’ı üstüne salarım.” Tehdidinden çok beni şu an her ne dönüyorsa onu biliyor oluşu şaşırttı. Haberliydi yani.

“Biri bana da söyleyebilir mi neler oluyor?” diyerek kızıma uzandım. Doğa’yı göndermeye niyetim yoktu. Ben onu gözümünden uzak, en güvendiğim yere bile bırakamazdım. Doru’ya planladığı şey her neyse kızacaktım.

Dilde geri çekilerek, “Kusura bakma, veremem,” deyip başını iki yana salladı.

“Ne demek veremem ya-” diyecektim ki Doru kolumdan tutup beni içeriye çekti. Bir yandan da, “Dediğim gibi, Doğa’ya iyi bakmazsan yemin olsun acısını Ender’i süründürerek çıkarırım,” diye sesleniyordu.

Kapı kapanmadan önce son gördüğüm şey, Dilde’nin bunu bir emir gibi algılayıştıydı. “Doğa!” diye seslendim ama beni duyan olmadı.

Durdum ve kolumu Doru’nun elinin arasından kurtarıp omzuna vurdum. “Kızımı,” dedim cırlak bir sesle. “Nasıl gönderirsin? Git ve geri al, Doru! Hemen!”

Doru beni ne taktı ne de sözlerimi umursuyormuş gibi baktı. Kolumu tekrar tutup beni ansızın kendine çekti.

Hâlâ, “Doru!” diye bağıırıyordum. O gözlerimde, yüzümde arzulu bakışlarını dolaştırırken de devam ediyordum. “Nasıl melül melül baktı, görmedin mi? Kızımı istiyorum ben!” Ağlayacaktım neredeyse.

Tuttuğu kolumu parmaklarının arasında sıkıttı. “Kızımızı ben de çok seviyorum, Erva,” dedi sabır dilercesine bana gözlerini devirerek. “Şunu yapmayı kes çünkü benim seninle ilgili başka planlarım var.”

Plan mı? Bunu o mu organize etmişti yani? “Nasıl yani?” Şaşkın ifademe bakıp güldü.

“Önce konuşacağız. Sonra da sevişeceğiz.”

“Bu... bu... Plan bu mu?”

Başını sallayarak gülümsedi. “Kızım, seni çok özledim. Gerçekten çok. Bir haftadan fazla oldu. Artık sabrım kalmadı! Yeter bu kadar. Hem...” dedi ama cümlesini tamamlamadı. Konuşurken sesi sona doğru düştüğü için anında duruldum.

“Hem ne?” diye sordum alnımı kırıştırarak.

“Gel şöyle,” dedi ve elimi tutarak beni salona doğru çekti. Koltuğun önüne geldiğimizde önce beni oturttu, sonra da kendi oturdu. Hemen bacaklarımı koltukta altına toplayıp ona doğru döndüm. “Doru bir şey mi var?”

Elini yanağıma yerleştirdi. Başparmağıyla gözümün kenarını, elmacık kemiğimin üzerini severken, “Yok, hemen endişelenme. Hem endişelenecek bir şey de yok,” dedi.

“Ne o zaman?” diye sordum. Sesim çatallı ve yüksek çıkıyordu. O konuşmayı ben sakinleşeyim diye uzattıkça delirecek gibi oluyordum, farkında değildi.

Derin bir nefes eşliğinde, "Göreve gidiyoruz, Erva'm," dedi gözlerinin içine bakarak. "Bir haftadan uzun sürecek gibi. Haberi gece aldık."

Onun bu sözlerini duymaya asla alışamayacak gibiydim. Babamdan dolayı daha güçlü olmam gerektiğini bilsem de etkileniyordum. Oturduğum yerden farkında olmadan aramızda oluşturduğum mesafeyi kapatmak için ona yaklaştım. Kollarımı omzuna sarkıttım ve ellerimle ensesini kavradım. "Sen her zaman verdiğin süreden çok sonra geliyorsun. Boşuna umutlandıрма beni," dedim. Gülümseyerek, "Ağlamayacaksın, değil mi?" diye sordu. Gözleri titreyen çenemin etrafında gezindi. Başımı ağır bir şekilde iki yana sallayarak, "Ağlamayacağım," dedim.

Ona söz vermiştim. Artık ne olursa olsun gözyaşı dökmeyecektim. En fazla gözlerimi doldurabilirdim. Bu sözü nasıl tutacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Güzel," diyerek başını salladı. Ardından beni kollarıyla sarıp kucağına aldı. Bacaklarımı hemen kucağının iki yanına yerleştirdim. Dünden razıydım çünkü onu şimdiden çok özlediğimi hissediyordum.

Dudaklarıma yumuşak, sıcak dudaklarını kapatarak beni öptü. Dudaklarım benimkilerden ayırdığında konuşacağı bir şey daha olduğunu anladım. Bir fısıltı gibi, "O hapları bırakman gerek," dediğinde ilk başta söylediği şeyi idrak edemedim. Hangi haplar? "Korkularını..." Öptü. "Ben taşıyım. Yükünü de alırım. Denemeden ne olur bilemeyiz." Elleri kalçalarımı kavrayınca ürperdim. Ancak bu yaptığı şey yüzünden değildi.

"Benden bunu isteme," dedim. Korkularımı bu şekilde yıkamazdı. Kendini kullanarak bunu yapamazdı. Dudakları arsızca boynuma gömüldü. "Doru!" diye söylendim. Kalbim iki sebepten çok hızlı atıyordu. Beni umursamadan dudaklarıyla tenimi ezdi.

Omuzlarını durması için sıktığımda, "İki saat diye anlaştım. Zamanın tek zerresini boşa harcamam," dediğinde dudaklarını boynumdan kopardım ve gözlerinin içine baktım. Ne söyleyeceğimi bilir gibi, "Görevden," dedi nefes nefese, "Dönerken sana ne getireyim?"

"Kendini!" dedim dolmaya hazırlanan bakışlarımı onunkilerden kaçırarak. Verdiğim söz buraya kadardı. Hem göreve gideceği için hem de bana söylediği şey yüzünden dağılmış gibi hissediyordum.

Çenemi tutup yüzümü çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Sana," dedi nefesini dudaklarıma bırakarak. "Sana yeşil bir şey getireceğim."

Bir damla yaş yanağıma sızarken ağladığımı gördü ve titreyen çenemi bırakmadan dudaklarıyla o yaşı yakaladı.

"Tekrar yeşil giymemi mi istiyorsun?" Sesim de titrediği için zorlukla konuşuyordum.

Cevap vermedi. En azından bilinen anlamda değildi. Onun yerine beni koltuğa yatırıp bedenlerimizi ayırmadan üzerime çıktı ve kazağını ensesinden çekip çıkardı.

Saçlarım koltuğa yayılırken bu görüntü onu mest etmiş gibi bir süre gözlerini orada dolaştırdı.

"Bana kullanmayacağını söyle, Erva," dediğinde yutkundum. Onu ikna etmekte başarılı olamayacağımı düşünüyordum.

"Hapları yanımda götüreceğim." Uzanıp hâlâ beni izleyen gözlerini kenarlarını sevdim. "Eczanelere adını dağıtacağım. *Aile meselesi, ilaç vermeyin güvercine* diyeceğim."

Gözümden akan yaş saçlarımın arasına karıştı. Titreyen sesimle, "Korkuyorum. Ya onu kaybedersek?" dedim.

Doru'ya benzeyen bir erkek çocuğun görüntüsü gözlerimin önüne düşüverdi. Burnumu çekerken, koltukta yanıma uzanıp beni göğsüne çekti. Eli saçlarımda dolaşırken dudakları alnımı öpüyordu.

"Seni güldürmeye, korkunu almaya çalışıyordum. Erva, ben tekrar baba olmayı çok isterim ama sen ne zaman hazır hissedersen, o zaman. Asla zorlayamam."

Onu anlayabiliyordum. Doru, Doğa'yla çok güzel baba olmuştu ama onun doğumuna, gelişimine hiç şahit olamamıştı. Bebeğimizi karnımda hissetmek istiyordu ve bu duygunun açlığını çekiyordu.

Yüzümü göğsüne sakladım. "İsteğine kayıtsız kalamam. Seni bu duygudan mahrum etmeye hakkım yok. Ama korkuyorum, çok korkuyorum," dediğimde çenemi tutup yüzümü yukarıya kaldırdı.

"Gücüm ne kadar yeter, bilmiyorum ama ben ne sana ne de ona bir şey olmasına izin veririm. Baban kadar güçlü bağlantılarım yok. Seni Amerika'ya götüremem belki ama burada neyim var, neyim yoksa iyi olun diye önünüze dökerim. Ama yine de buna senin gönlün yoksa asla zorlayamam. Korkacak hiçbir şey yok güvercin. Elini bırakmam, seninle ne hissediyorsan paylaşırım." Dudaklarını alnıma kapattığında derin bir nefes aldım. Bir şey söyleyemedim ama içimde sessiz bir kabulleniş yaşıyordum. Ona sıkıca sarıldım ve göğsünde kayboldum.

Doru, Doğa'ya dolaptan bulduğu elbiseyi giydirirken ben de benim için seçtiği elbiseyi giymeye çalışıyordum.

Dar, yeşil elbisenin belimde toplanan eteğini kavradım. Külötlü çoraplarımdan dolayı kolaylıkla kumaşı aşağıya kaydardım. Yandaki fermuarını da koltuğumun altına kadar tek seferde çektim.

Uzun saçlarımın enseme sıkışan uçlarını da kurtardıktan sonra doğruca aynanın önüne adımladım.

Şu elbiseyi neden giydiğimi bilmiyordum. Gerçek anlamda bilmiyordum. Koyu yeşil elbisenin derin bir V şeklinde dekoltesi vardı. Bana kendi elleriyle dekolteli bir elbise seçmişti. Dolgun göğüslerim oldukça belirgindi o dekoltenin içinde.

“Doru,” diye seslendim o sırada Doğa'nın saçlarını tarayan kocama bakmadan. “Nereye gidiyoruz, söylemeyecek misin?”

Olumsuz anlamda başını iki yana salladı. Lojmandan ayrılmasına yalnızca iki buçuk saat kalmıştı ve bizi bir yere götüreceğini söylemişti. Neresi olduğunu bilerek söylemiyor, beni merakta bırakmaktan zevk alıyordu.

Oysa ben son saatlerimizi Doğa ve onunla yalnız geçirmek isterdim. Düşüncemi ona da söylemiştim ama beni dinlememişti. Aynadan uzaklaşarak onlara doğru döndüm. Doğa'nın kocaman mavilerini, hayranlıkla yeşil elbisemde dolaştığını da o an fark ettim. Doru'nun ona giydirdiği elbise de yeşildi.

Bakışlarını kendi elbisesine indirdi, hemen sonra yine benimkini inceledi. “Annesi düdel omuş muyum?” diye sordu minik ellerini elbisesinin kabarık eteklerine sürerek.

“Annem,” dedim ona doğru adımlayıp önlerine diz çökerek. Babasının önünde ayakta duran kızımın pembe yanaklarını öptüm. “Sen zaten dünyanın en güzel şeyisin. Annenin, babanın güzelisin. Değil mi babası?” derken bakışlarımı Doru'ya yönelttim.

Doru, Doğa'nın saçlarını güzelce taradıktan sonra tek bir lastik tokayla topladı. Eserine bakarken, “Sorulur mu? Hem de ne güzel,” dedi ağız dolusu. “Ölürüm ikinize de.” Eğildi ve kızımızın yanaklarını avuçlayıp, ellerinin arasında hafifçe sıkarak sevdi. Sonra da dayanamıyormuş gibi boynunu açığa çıkardı ve orayı içi gidiyormuş gibi öptü. Doğa suratını buruşturmasına rağmen gülüyordu.

Beni de öpse aynı olurdu. Sakalları cidden batıyordu ama bu, benim en sevdiğim şey olabilirdi.

Düşündüğüm şeyi yüzümden okumuş gibi, “Gel sen de,” dedi gülerek. Hemen yanlarına sokuldum.

Bu öpücüğün Doğa’nınki kadar masum olmayacağını biliyordum. Benim payıma biraz da tutku karıştıracaktı. Aşk karıştıracaktı.

Dudaklarını sabırsızlanarak kabul ederken Doğa’nın bizi izlediğini biliyordum. O kocaman mavileri açılmış olmalıydı. Sonra da ağlayacak gibi kıslmış.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de başımızı ona doğru çevirdik. Doğru tahmin etmiştim ama biraz eksikti.

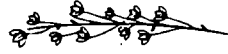
Kollarını göğsünde bağlamıştı. Daha doğrusu bağlamayı beceremeyip üst üste karnının üzerinde birleştirmişti.

“Ne oldu anneciğim?” diye sordum en yumuşak sesimle. Acilen bu duruma alışması gerekiyordu.

O, bana cevap vermek yerine Doru’ya doğru hızla yürüdü ama göğsüne doğru sokulurken hemen ifadesini değiştirdi. Mutlulukla sırıtıyordu çünkü babası kollarını ona aşkla açmıştı ve hemen sarıp kucağına oturtmuştu. “Kızım benim, babam, Yeşil’im,” diyerek seviyordu onu Doru. Bu da Yeşil Hanım’ın aşırı hoşuna gidiyordu.

Doğa bana baktı. Minik çenesini dikleştirdi. “Babası,” dedi o benim der gibi. Kızım tarafından dışlanıyordum ve bununla asla savaşamazdım.

Özellikle bugün asla yapamazdım. Babamız gidiyordu. Onunla vedalaşmaya en çok Doğa’nın hakkı vardı.

Ayın koynuna saklanmıştık. Lacivert, kadife geceyle sarılmıştık. Yine yuvasız kuşlar sığınağındaydık. Evimizin arka bahçesinde, Doru’nun sizi bir yere götüreceğim dediği yerdeydik. Varillerde ateşler yanıyor ve kimin hazırladığını bilmediğim bir yemek masası bizi bekliyordu.

Fırat abi, beni sanki hiç buradan gitmemişim gibi kucaklarken az önce sarıldığımı Sefa abiye ve Yasin’e baktım. “Sizi görmek çok güzel,” dedim duygusal bir tonda geri çekilerek. Gerçekten içimde bir hüznün vardı. Bunun nedeni kaybolan yıllarımız ve onları uzun süre sonra ilk defa görüyor oluşumdu. Doğa kucaktan kucağa dolaşırken şaşkındı. Hepsi birbirinden iri olan adamların ona aşkla bakması yüzünden nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

“Sana ulaşmaya çalıştık ama zordu, Erva,” dedi Yasin. Neslihan yanında duran kocasının omzunu okşadı. “Bana soruyordu,” dedi gülümseyerek. “Olanlara ve senin gidişine üzüldüğü için ona daima iyi olduğunu söyledim.”

Buruk bir tebessümle başımı salladım. “İyi yapmışsın. Ben hiçbirinizi üzmemek için yaşadıklarımı sakladım ama beni anlayacağınızı biliyordum. Arayıp sormamanıza gönül koysam da siz benden çok Doru’nun arkadaşısınız. Elbette onun yanında olacaktınız.”

“Biz asla öyle düşünmedik,” dedi Sefa abi. “Doru kadar biz de buralarda değildik. Onu yalnız bırakmamak için hep yanındaydık ama seni unutmadık. Böyle olmasını hiçbirimiz istemezdik.”

“Biliyorum,” dedim bir fısıltı gibi.

“Başta bizi aramadık diye suçluyordun ama seni unutmadık yani,” diye araya girdi Ender. Ona güldüm ama parmağımı da sallamayı ihmal etmedim. “Sen sus bence. Beni geldiğimde nasıl karşıladığını hâlâ unutmadım.”

“Yapar,” dedi Fırat abi henüz ne yaptığını bilmeden. Ender’e gözlerini kısarak baktı. “Düşüncesizliği vardır.”

Ender de ona ters bir bakış attı. “Küslüğümüz en fazla birkaç saat sürdü. Sonra kendimi affettirmedim mi Erva?” diye sordu.

Ben cevap veremeden Doru’nun elini omzumda hissettim. “Ne yaptı ki? Benim neden bundan haberim yok.”

“Aa!” dedim numaradan şaşırmış gibi ona bakarak. “Her şeyi sana yetiştiren Ender, bunu söylemedi mi?”

Doru başını sallarken bakışlarını Ender’e çevirdi. “Ne yaptın lan? Söyle çabuk.”

“Kendini kaybettiğin için biraz onu suçlamış olabilirim,” diye itiraf etti Ender.

“İyi bok yedin! İşte bu yüzden size bir şeyimi anlatmıyorum.”

Kolumu Doru’nun koluna dolayıp başımı omzuna yasladım. “Kızma, seni bu kadar çok seviyorlar diye sevin,” diye fısıldadım. “Bak kızlarıma,” diyerek Gülruları gösterdim. “Onlar da daima benim tarafımdaydı.”

“Daima,” dedi beni olduğu yerden bile duyan Gülru. Gözlerini devirdi. “Biz hep senin tarafındayız.”

Ailem yerine koyduğum arkadaşlarımdan bir arada olduğu görüntü beni bir anda duygusallığın içine itti. Göreve gidiyor oluşlarına gerçekten

üzülüyordum. “Siz yeni dönmediniz mi görevden? Bu kadar çabuk ayrılmanız normal mi?” diye sordum.

Mahir, “Normal,” dedi. “Bu aralar ortalık çok karışık. Birbirimizi dindirmek için resmen dönüşümlü gidip geliyoruz. Bazen aylarca dönmüyoruz. Hakkari’de olanları sana detaylı anlatamam ama haberlerden takip ettiysen bu aralar biz bastırıyoruz, başka bir delikten çıkıyorlar. En başından beri de orada ilk sıralarda görev aldığımız için bize ihtiyaç duyuluyor ve ne zaman çağırırlarsa gidiyoruz,” dedi.

Başımı salladım. Yasinler masaya geçerken onları takip ettik. Menüümüz bayağı kalabalıktı. “Yemekleri kim hazırladı?” diye sordum merak ederek.

Neslihan, “Bize hazırlamadıkları kesin,” deyince Gülru, “Benim de haberi yoktu,” dedi.

Doru’ya baktım. Beni sandalyeme oturturken kulağıma, “Hepsini dışarıdan sipariş ettik,” diye fısıldadı. Tam bir gizli organizasyon yürütmüşlerdi yani.

Doru, en son Ender’in kucığında olan kızımızı yanımıza getirdi.

Burada olmak beni başka bir yerde olmaktan daha mutlu ediyordu. Birlikte lojmanda yediğimiz yemekleri başka bir şeye değişmezdim. Bakışlarımı şimdi yanımda oturan Doru’ya çevirdim. Kimsenin duymayacağı şekilde fısıldayarak, “Gerçekten evleniyorlar mı?” diye sordum. Kolunu belime dolayarak beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Yan yana sandalyelerde oturuyor olmamıza rağmen benimle baştan anlaşmıştı. “*Gidene kadar kolunun arasından hiç çıkmayacaksın.*”

“Sözü ben aldım. Evleniyorlar. Oldukça kısa bir süre sonra hem de. Çok beklediler, daha fazlasına gerek yok.”

Ender ve Dilde için ciddi anlamda mutluydum.

Doru sonunda bana olanları anlatmıştı. Dilde o gece Ender’e açılmak için evine gitmişti. Son zamanlardaki hali düşünülünce Ender’in bu suskunluğunun Dilde’ye kötü geldiğini ve artık dayanamadığını anlamak zor değildi. Ender onu karşısında görünce kendi aşkını itiraf etmişti. *Sonunda!* Fırat abi, kız kardeşini evde göremeyince onu aramaya çıkmıştı ve ne hikmetse ikisini yakınlaştırmıştı.

Doru, Fırat abiyi karşısına alıp konuştuğundan söz etmişti. Fırat abi onları yakaladığı için çok sinirli olmasına rağmen Doru onu yaklaşık iki saat konuşarak kendine getirmiş. “*Sen de kimsesizsin, kardeşinden başka kimsen yok. Sana bir şey olsa Rügeyya ne yapacaksa Dilde de onu yapacak. Kardeşin artık bir yetişkin. Bırak kendi kararını kendi alsın,*” demiş. Doru onun yumuşadığını söylüyordu ama Fırat abinin şu anki hali Doru’nun, Kadir’e

çektirdiği zamanları hatırlatıyordu. Elbette ben o anlara şahit olmamıştım ama Gümüş'ten çok dinlemiştim. Mecburiyetten yaşanan bir kabullenişin ardından ifadeye yansıyan sıkıntılı sancılar...

Doru'nun diğer taraftaki dizinin üzerinde oturttuğu ve koluyla sarıp sarmaladığı Doğa'ya baktım. Keyfi yerindeydi. Bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırıyor, elinde tuttuğu ekmeği babasının dizine ufalıyordu. Birine bakarak eksik dişleriyle güldüğünde bakışlarını takip ettim. Ender'in yanından oturan Dilde'yle kesişiyordu. Dilde ona güldüğü için o da Dilde'ye gülüyordu. Ender elindeki küçük kumandayla varillere yakın bir noktaya kurduğu ses sisteminde şarkı ayarlamaya çalışıyordu. Sonunda hafif ritimli, duygusal bir melodide durduğunda çalan şarkının geceye çok yakıştığını düşündüm. Fakat içimi yine bir hüznün kapladı.

"Keşke Gümüşler de olabilseydi." Bu aklımı hâlâ kurcalıyordu işte. Onu ciddi anlamda özliyordum. Bu masada hepimiz toplanmışken burada olmak onun da hakkıydı.

Doru, "Bebeği için çok endişeleniyor," diyerek iç çekti.

"Korkuyor. Sanıyor ki aynı şey olacak. Onu kaybedecek. Üç aylık ya bir de. Öncekiyle hemen hemen aynı aylarda şu an."

Gözlerim nemlendi. O korkuyu ben de iliklerimde bile hissedebiliyordum hâlâ. Onu çok iyi anlıyordum.

Bakışlarım Gülru'yla kesişti bunu düşünürken. Yarım bir gülümseme gönderdiğinde aynı şekilde karşılık verdim. Asaf, Mahir'in dizinde oturuyordu ve aynı benim gibi Gülru da Mahir'in kolunun altındaydı.

Şu vedalara alışılmıyordu. Ne yapsak olmuyordu.

Kederlenmemek adına aklımda dönen konuyu dağıtmaya çalıştım ve bir hafta sonra burada olacağını düşündüm. O süre göz açıp kapayana kadar geçmeyecekti belki ama Doğa'yla onun dönüşünü beklemek de güzel olacaktı.

Tabağıma uzanıp bir parça bonfile kestim ve çatalıma geçirdim. Kendim yemek yerine Doru'nun kolunun altına geri dönüp çatalı onun dudaklarının önüne uzattım. Yine bizimle ilgilenmekten kesin bir şey yiyemeyecekti.

Onu aç gönderirsem burada asla bir şey yiyemezdim. Gerçi sonuç her türlü değişmeyecekti. Özlem, insanı tok tutuyordu. Doru gülümseyerek bonfileyi ısırdı. Çiğnerken, "Kendi besle, kendini," diyordu. "Hâlâ çok zayıfsın."

Başımı salladım ama çatalı tabağımın kenarına bıraktım.

“Ender,” diye seslendim masada olduğu tarafa doğru. Bakışlarımız buluştu. “Sazın yanında mı?” diye sordum. Gülerek başını salladı.

Rakı kadehine uzanıp ona doğru salladım. “Çalar mısın?” Sonra da dudaklarına götürüp bir yudum aldım.

“Ne istersen,” diye seslendi. “Şurada, dur,” diyerek ayaklandı hemen.

“Ay, ne iyi düşündün,” diye karşımdaki sandalyeden seslendi Neslihan. Kocasını görevden yeni dönmüştü ama sadece birkaç gün hasret giderebilmişti. Onun hali bana göre daha zordu. Ona kocaman bir gülümseme gönderdim.

Ender sazını ses sisteminin arkasına sakladığı yerden almaya giderken gözlerimi Doru’ya diktim. O zaten yeşil gözleriyle beni izliyordu.

Göğsüne yaslanırken elimdeki kadehi dudaklarına yaklaştırdım. Hiç ikiletmeden bir yudum aldı. “Elinden içilen rakının tadı bile başka,” diye fısıldadı. “Ama sen çok içme. Bir şeyler yemezsen çarpar.”

“Çarpsın,” dedim iç çekerek. “Bugün sensiz uymak zor olacak.”

“Beni çok zorluyorsun,” diye fısıldadı.

Omzumu silktim. “Ne yapıyorum ki?” Bakışlarım gözlerine daldı.

“Sen bir şey yapmıyorsun. Varlığının adı aşk. Bir şey yapmasan da ben kendimi kaybediyorum. Yine seni çok özleyeceğim.”

Başımı göğsüne yasladım. “Ben seni yanımdayken bile özlediğimden aynınız yani,” diye mırıldandım.

Gecenin son şarkısı tek bir sözümle Doru’dandı.

Kucağımda Doğa’yı beslerken bebeğim, babasının sesine ilk kez şahit oluyordu. Kucağımda kıpırdanışından bile anlıyordum ne kadar heyecanlandığını, keyiflendiğini.

“Uçurum uçurum gözlerine baktığım sensin. Prangalarca boynuma taktığım sensin.”

Ender sazın tellerine vurdukça göğsümün altı titriyordu.

“Dağ gülleri gibi... gibi hasret çektiğim, her gece uyku diye yattığım sensin...”

Saat ilerliyordu ve ben göğsümün altındaki o sancıya engel olamıyordum. On dakika sonra bu masada olmayacaklardı. Bakışlarımı Doru’ya kilitledim. Gözlerimin içi acıyordu. Tenim havadan dolayı üşüyordu ama içim onun bakışları ve sesiyle sıcaktı.

Zaman geçmesin istedim. Gitmesin istedim. Ama gidecekti.

* Sezen Aksu - Belalım.

“Yanarım yarım tutuşur yanarım, kavurur ateşim seni de beni de belalim.”

O on dakika o kadar çabuk geçti ki Gülru, kocasının göğsünde ağlıyordu. Ender, Dilde’ye sarılmıştı.

Bense kocamın boynuna gömdüğüm yüzümü oradan koparamıyordum.

Doru, Doğa’yı göğsünde uyutmuştu. Onun öpüp kokusunu içine çektikten sonra benim kucağıma bıraktı.

“Bir haftaya,” dedi kulağıma doğru. “Buradayım. Anneme kızgın olsan da buraya gelmesini ve seni kontrol etmesini söyledim. Sen çağırdın sanıp çok sevindi. Adım atmak için senden çekiniyor, Erva. İnan seni hâlâ en az eskisi kadar çok seviyor. İçinde olanları yenemezsen bile en azından yokluğumda kabul et, gelsin. Aklım sende ve Doğa’da kalmasın.”

Omzunun üzerinde başımı salladım. “Aklın da gözün de arkada kalmasın.” Verdiğim sözü düşünüp derin bir nefes aldım. İçi daha da rahatlasın diye dudaklarımı yanağına çıkarıp öptüm.

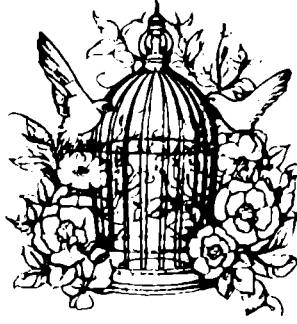
“Sen ne dersen o,” dedim çatallı çıkan sesimle.

Aramıza rüzgâr gidince kalbim hızlandı. Gözlerim daha çok sızladı ama belli etmemeye çalıştım. Benden uzaklaştı. Elini havaya kaldırıp gülümsedi.

“Tuttum!” dedi avucunda bir şey saklar gibi parmaklarını kaparken. İncitmekten korkarcasına usulca kaldırdı dudaklarına. En masum, en sevecen ifadesiyle yüzüme baktı ve elinin içindeki en kıymetlisiymiş gibi öptü.

“İkisi de burada,” dedi göğüs hizasına indirdiği kapalı elini kalbinin tam üzerine vura vura. Biri bendim, diğeri Doğa Yeşil... *İki güvercin.*

Doru giderken bizi koynuna; en güvende hissettiğim, evim dediğim o yere sakladı.

15. BÖLÜM

BEYAZ GÜLLER

Kahve makinesini kapatıp elimde kupayla antreye doğru adımladım. Kahvenin kokusu benimle geçtiğim yerleri dolaşırken, bugün yapmam gereken şeyleri düşünüyordum.

Doru gideli bir gün oluyordu. Nereye gittiğini bilmiyordum. Eşlik kontenjanı TSK'nın gizlik ilkesine hâlâ işlemiyordu. Buna acilen bir el atmaları gerekiyordu. Burada meraktan ölen bir eş vardı ve can korumaksa iş, bu da candı.

Doru bir haftaya döneceğini söylemişti. O gelene kadar yoluna koymam gereken şeyler vardı.

Gümüş'ü görmeye gitmem, son olanlarla ilgili Dilde'yle konuşmam ve sevgili kuzenim Gülru'nun her ne kadar belli etmese de bebekle ilgili korkularını almam gerekiyordu. Önceliğim Gümüş ve Gülru'ydu.

Şöyle bakıyordum da kader bakımından bir noktada birleşiyorduk. Daha önce düşük yapmasam da onlardan bin kat daha fazla kaybetme korkusu yaşamış biri idim. Gülru'yla Gümüş ise benden farklı olarak birer bebek kaybetmişlerdi. Gülru ismini bile hazırladığı kızı Asya'yı; Gümüş daha isim bile düşünemediği, bir erkek mi yoksa kız mı öğrenemediği bebeğini.

Şimdi ikisi de yeniden hamileydi. Onlar için çok sevindiğimse bir gerçekti.

Ama aynı şey bana dönünce o kadar da mutlu olamıyordum galiba.

Doru yeniden baba olmak istiyordu. Belki de ben şu anda tüm korkularıma rağmen hamileydim. İtiraf etmeliydim ki bundan deli gibi korkuyordum. Doğa'ya da korunmama rağmen hamile kalmıştım ve böyle şeyler olabiliyordu. Ne var ki ben korunmayı da bırakmıştım.

Dün o Doğa'yı Dilde ile gönderip, ikimize yalnız bir an yaratarak bebek istediğine dair kararından bahsettiğinde, kabul etmeyeceğimden çok emindim. Baba olmayı çaresizce istiyor ama bana baskı yapmadığından da emin oluyordu.

Korkularım yüzünden onun bir kez daha baba olmasına engel olamazdım.

Üstelik o bunu en çok Doğa'yı doğduğu anda göremediğinden, onun ilk adımlarına, ilk baba deyişlerine şahit olamadığından istiyordu. İçinde bunu bir eksiklik bilip çaresizce isterken, ondan bir bebeğin daha ilk anlarını çalamazdım.

Doru her ne kadar kusursuz bir baba olmuş olsa da kendini eksik görüyordu. Hem Doğa'yla hem de yeni bir bebekle eksik yanlarını tamamlamak istiyordu.

Düşünüce ona sonuna kadar hak veriyordum.

Bana bir keresinde, *"Doğa'yı yaptığımızdan habersiz seviştiğimiz o gün, bir bebeğimiz olsun diye dilek diledim. O yüzden bizim kızımız olmuş olabilir,"* demişti.

Düşüncelere dalarken tuttuğum nefesi sesli bir şekilde bıraktım. "İş işten geçti kızım, Erva. Boşuna dertlenme. Sevişirken düşünecektin bunları. Adamın üstünde kaplan kesilmeden önce bilecektin. Orada *dur* diyecektin. Şimdi hiç ama hiç sızlanma. Hamileysen savaşmayı bileceksin."

Elimde kahve kupasıyla antrede durmuş söyleniyordum. Sesimin ne kadar yüksek çıktığının hiç farkında değildim. Başımı yatak odamdan tarafa yönelttim.

Aralık kapıdan Doğa'yı kocaman yatağımızın tam ortasında yatarken görebiliyordum. Mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Dalgalı bal rengi saçları yüzünün etrafındaydı. Bacağının biri dışarıdaydı. Yorgana bir dü-rüm misali dolanmıştı. Dakikalar önce o yorgandan kurtulmaya çalışmış ama sadece dışarıya bacağını atabilmişti. Evimiz sıcak olduğundan bacağı dışarıda kalabilirdi.

Kahvemden kocaman bir yudum alıp odaya doğru adımladım. Sessiz olmaya çalışıyordum. Uykusunu almadan uyandırılırsa huysuzlanabilirdi.

Yarısı içilmiş kahve kupasını konsolun üzerine bırakarak önce Doğa'ya doğru sessiz adımlarla yaklaşıp eğildim ve bana bir görsel şölen sunan, tam ısırmalık görünen, hafif terlemiş boynundan mis kokusunu içime çektim. "Bebeğim benim. Yeşil kızım."

Pijamaları bile yeşildi. Kızımın her şeyi adı gibi yeşildi. Tam geri çekilecekken Doğa beni duymuş gibi uykulu gözlerini ağır ağır araladı.

Ellerini yumruk yapıp yatakta boylu boyunca gerinirken yüzü çok komik görünüyordu.

Kahvaltıya nasıl başlayacağıma o an karar verdim. “Bal kızım,” diyerek yanına uzandım ve onu kollarımın arasına çektim. Doru şimdi yerimde olsaydı, eminim o da benim yaptığımı yapıp önce Doğa’yı yemekle başlardı güne. Anında boynuma sarılarak üzerime tırmandı. “Annesi dünaydıın!”

Boynuna gürültülü öpücükler bırakarak, “Günaydın annem,” dedim ağız dolusu.

Doğa karnımın üzerine oturup eğildiği gibi yüzümü minik öpücüklerle boğarken aklıma ilk gelen ve beni güldüren şey, babası olmadığında bana âşık gibi davrandığıydı.

Ama mesela şimdi kapıdan Doru girse, çoktan satılmıştım. Babasından boşlukta kalan anları almaya da razıyım. Nasılsa bebeğimin beni de çok sevdiğini biliyordum.

“Anne kız kahvaltı yapalım mı seninle?” diye sormamla kendini üzerime bırakarak kollarını boynuma doladı. Başı göğsüme yaslandı. En sevgi dolu sesiyle, “Babası deldi mi?” diye sordu. *Yemekten önce onu düşünmesi...*

Gece boyunca ona babasının nereye gittiğini anlatmaya çalışmıştım ama anlamayacağını biliyordum.

“Babası işe gitti. Benimle kahvaltı etmek istemez misin? Annesi kızıyla kahvaltı etmek istiyormuş?” Ağzını açıp kocaman esnedi önce. Sonra da başını göğsümden kaldırıp alttan alttan gülerek baktı.

“Tilekli tireb mama.”

“Çilekli krep istiyorsun demek,” diyerek yüzünü avuçladım ve sıktım. Onu da beraberimde kucağıma alıp yataktan kaldırdım. “Bana yardım et ama. Ben tek başıma yapamam şimdi. Sen bana çilekleri ver, ben de Doğa kuşum için doğrayayım. Olur mu?”

Başını salladı. Dağılmış saçlarını ellerimle geriye taradım. Önce banyoya girip ellerimizi yüzümüzü yıkadık. Sonra da mutfaktaki masada birlikte kahvaltı hazırlamaya koyulduk. Doğa masanın tam ortasında oturuyor, yıkayıp bir kâseye aldığım çileklerden teker teker bana uzatıyordu.

Tabii bunu yaparken arada kaçamak da yapıyordu. Ağzının kenarları şimdiden kırmızı kırmızı olmuştu. Çenesine doğru akan çilek suyunu elimin tersiyle yakalayıp sildim.

“Çok yersen karnın ağrır.”

Kış mevsimi şu çilekler Doru’nun marifetiydi. Doğa’nın çilek sevdiğini öğrenince ne yapmış etmiş gidip çilek bulmuştu. Doğa beni hiç takmadan bir tane çilek bana uzattı, bir tane de ağzına attı.

“Bazen kıskanıyorum babayı, biliyor musun?” Çilekleri küçük küçük doğramaya devam ettim. “Neyi severim biliyordu bu adam ama unuttu. Artık önceliği hep sensin.” Başımı kaldırıp Doğa’ya baktığımda gülüyordu. Elindeki çileği çekip aldım. “Anneciğim yeme. Karnın ağrıyacak diyorum.”

Suratı düştü, o dudak sallandı.

“Sonra babaanneye gideceğiz, Doğa,” dedim konuyu dağıtmak amacıyla. “Halayı da göreceğiz. Hani Doru adında oğlu olan.”

Güldü. “Babası.”

Cıkladım. “O değil anneciğim,” dedim gülerek. “Onun da adı Doru ama o senin kuzenin.”

Kafası bir miktar karışmış olabilirdi. Bu öyle lafla anlatılacak bir şey değildi. Doğa’nın küçük Doru’yla zaman geçirmesi gerekiyordu. Ancak öyle farkına varabilirdi. Babasının adını kısa zamanda öğrenmişti. *Ya benim adımlı...*

“Sana annen kim diye sorarlarsa ne diye cevap vereceksin, Doğa Yeşil?” diye sordum vereceği cevabı merak ederek.

“Min eba!” Öyle heyecanlı ve kollarını havaya artarak söyledi ki bunu, ben bile ismimin Min eba olduğuna inanabilirdim.

“Minerva,” dedim olabildiğince tane tane. “Annenin adı Minerva. Ya babanın adı ne?”

“Babası.”

“Aferin sana. O babası.” Yalnızca Doru deyince gösterebiliyordu demek ki.

Bal ve kaymağın da masaya gelmesiyle artık kahvaltımıza başlayabiliydik. Doğa çilek kaçamağını biraz fazla abarttığından önüne koyduğum hiçbir şeyi yemek istemiyordu.

“Ben demiştim anneciğim.” Gözlerimi rahatsız ifadesinde dolaştırdım. “Karnın ağrıdı, değil mi?”

Bu işlerin lafla yürümediğini anlamıştım. Gerekirse bir kere o ağrıyı çekmesine izin verecektiniz, yoksa sonuç ortadaydı. Elli kere *karnın ağrı* dediysem de beni dinlememişti.

“Anladın ama değil mi?” diye sordum ekmeğimin üzerine tereyağı sürerken. “Anneyi dinleyecek misin bundan sonra?” Ekmekten bir ısırık alıp gözlerimi ona diktim. Önüne koyduğum peynirli ekmeği un ufak etmek istercesine, büyük bir dikkatle parçalara ayırıyordu. İkisini mama sandalyesinin önüne atıyorsa, bir küçük parçayı da ağzına atıyordu.

“Kuş musun sen?” diye sordum gülerek. Kocaman mavilerini gözlerime kaldırdı. Ağzındaki o küçücük lokmayı damağıyla dili arasında çevirdi çevirdi, sonra da tükürdü. Ben yaptığına bakakalırken güldü gamzelerini belirginleştirircesine. “Tuş. Doğa tuş.” *O öyle değildi ama neyse.*

“Hayır, anneciğim. Sen kuş değilsin,” dedim hemen. Daha geçen gün gözlerimin önünde uçmaya kalkmıştı. Mama sandalyesinin iki yanına tırnup ayağa kalmaya çalışınca anında gözlerimi belirginleştirdim. “Doğa Yeşil!” diye bağırdım. “Yok uçmak falan! Yüreğime indireceksin ya! Otur bakayım çabuk oraya!” Kızır gibi kaşlarımı da çattım. Sonunda eğitilmiş anne pozlarının sonundaydım.

Doğa olduğu yere sindi. “Aferin,” dedim ve elimdeki tereyağlı ekmekten ona da bölüp eline tutuşturdum. “Yenecek bu. Yoksa babaanneye gidene kadar acıkmış olursun.”

Bir ekmeğe, bir bana baktı. Atacak sandım ama isteksiz bir ısırık aldı öndeki iki dişiyle. Diğerlerine göre ön dişleri biraz daha uzundu. Tavşan gibi görünüyordu.

“Aferin anneciğim. Hepsini ye, olur mu? Sonra parka da gideriz belki beraber.” O biraz zordu. Hava dışarıda zehir gibi soğuktu.

“Paka didelim mi annesi?” dediğinde hevesli hevesli, başımı salladım. “Gideceğiz anneciğim.” *İnşallah.*

Doru olsa böyle yapardı, değil mi? Benim de öyle yapmamı isterdi. Doğa şımarırmış umurunda olmazdı. Onu şımartamadığı her günden öcünü alırcasına...

Gümüş’ü Doğa’yla ziyaretlerine geleceğimiz konusunda önceden aramıştım. Tahmin ettiğim gibi buna çok sevinmişti. Sesindeki heyecanı fark edilmeyecek gibi değildi. Benden artık karşılık alamayacağını düşündüğünden biraz da duygusaldı. Telefonu, “Mutlaka bekliyoruz,” diyerek kapatmıştı.

Çiftliğe vardığımızda kapının önüne çıkmış bizi bekliyorlardı. Doğa’yı arabamın arka koltuktaki kemerinden kurtarıp kucağıma aldım ve kapıyı kapadım.

Doru, annesinden ve babaannesinden önce bize doğru fırlarken, “Hoş geldin kızım!” diye seslendi Zerrin anne. Olduğum yerden gözlerindeki yaşlardan doluluğu fark edebiliyordum.

Bizim aramızdaki iletişim, en son ne konuştuysak öyle kalmıştı. Ne bir şey eklemiş ne de bir şey çıkarabilmiştik. Ancak üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve bu süre zarfında, ilk anki kızgınlığım ve kırgınlığım azalmıştı.

Düşünmüştüm ki eşimin ailesi hayatımdan çıkarabileceğim bir şey değildi. Doru olmasa bile Gümüş ve Zerrin anneyle aramda bir bağ vardı. Yanlış anlaşılmalara neden olan pek çok durumla da karşı karşıya kalsak da o bağı koparmak sanıldığı kadar kolay değildi.

Dağhan babamın ölümü benim iki dudağımın arasından çıkan bir sözle gerçekleşmiş bile olsa, aslında Ceylin onu öldürmeyi en başından kafasına koymuştu. Ben neyi seçersem seçeyim o gidecekti.

Ceylin hayatımıza benim yüzümden girmiş olabilirdi ama onu hayatımıza ben almamıştım. Bile isteye yapmamıştım.

Dağhan babamın ne cenazesinde ne de sonrasında Demir ailesinin -Narin Gülendamlar dışında- tarafıma edilen tek kötü sözünü işitmemiştim.

Uzak duruşları, mesafe koyuşları o zamanlar ruh halimi hepten kötü etkilese de şimdi o zamanki davranışlarını da mazur görebiliyordum.

Daha mantıklı ve ılımlı yaklaşabiliyordum. Evet, beni çok kırmışlardı -Yanki'nin yalanlarına inanarak, o yalanlara beni yakıştıtararak- ama ne onlar ne de ben onlara bile isteye kötülük yapmıştık. Eskisi gibi olur muyduk, bilmiyordum ama bunun için onların çabası olduğunu şimdiden görebiliyordum.

"İyi ki geldin," diye seslendi Gümüş. "Çok özledim seni. Doğa'yı da çok..." dedi ve bakışları Yeşil'i bulurken duygusallaştı.

Zerrin anne beni yarı yolda karşıladı. Doğa'ya uzanmak istediğini görebiliyordum. O daha yeltenmeden çekinceli kollarına Doğa'yı uzattım. Hemen alıp bağrına bastı. Başından kayan beresini, onun üzerinden de montunun kapüşonunu düzeltti.

Küçük Doru eve doğru yanımdan yürürken bana bakarak, "Anneannem siz gidince çok ağladı," dedi buruk bir tebessümle. Çocuklar sır tutamazdı. Zerrin anne torununa *sız* der gibi baktı ama Doru duracak gibi değildi.

"Annem de çok ağladı. Bir kardeşim olacakmış yenge. Düşünebiliyor musun? Abi oluyorum! Annem hep seni yanında istedi. Şimdi kalırsın, değil mi? Gitmezsin bir daha?" diyerek yanıma sokulunca onu kolumun altına çektim.

Eğilip başının üzerine, siyaha yakın koyu renk saçlarına bir öpücük kondurdum. Küçük Doru'nun da yeri bende ayrıydı. Gümüş onu güzel yetiştirmişti ve ben bu çocuğu cidden çok seviyordum.

“Biz sana gelmeyi çok istedik ama buradan öyle gidince,” dediğinde Gümüş, kızından lafı devralıp araya girdi Zerrin anne.

Eve doğru adımlıyorduk ama onlar daha kapıdan girmeden geri dönerim korkusuyla sözlerini ardı ardına sıralıyorlardı. “Çekindik. Daha kötü olmasın, bize daha da kızma diye geri duralım biraz dedik. Ama sen gelmesen yeminle biz çıkıp gelecektik.”

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Sanırım onların önümde gergin bir şekilde durmasından pek hoşlanmamıştım. Buraya gelmemin amacı bu değildi. Bir şeyleri yoluna koymak istiyordum.

Zerrin anne, kendi annesini beni üzdü diye Bolu'ya göndermeye razı olmuştu. Böyle olsun istemezdim ama kendi annesine karşın benim yanımda durmuştu.

Kapıya yaklaşırken Zerrin anne gözlerindeki yaşları serbest bıraktı. Ne denir, bilemiyorum ama onu o halde görünce ben de daha kötü oldum. Günlerdir Doru'ya bile belli etmeden kendimi onların yerine koyuyordum. Bana yöneltilen suçlamaları duyduğumda nasıl hissederdim, bunu sorguluyordum.

Doru bile benim onu aldattığına inanmıştı. Annesi ve kız kardeşi de farklı bir tutum sergilememişlerdi. Babamın söylediklerinden etkilenmişlerdi. Elbette buna inanmaları oldukça doğaldı. Şimdi buna normal gözle bakabiliyordum.

Aramızda iki taraflı bir kırgınlık vardı. Sarılmayı, kaynaşmayı, iyileşmeyi diledim. İyi olmayı arzuladım.

Daha fazla düşünmeden, yaşları yanaklarına akıtan Zerrin anneye kollarımı açıp sımsıkı sarıldım. O an, her şeyin normale dönmesini istedim. Tereddüt etmeden aynı şekilde karşılık verip beni Doğa'nın yanına, göğsüne bastırdı. O an, anneme sarılıyormuş gibiydim. İnsan en sevdiğine karşı kırılır ve dökülürmüş ya, işte benim de öfkemin ve acı çeken yanımin büyüklüğünün nedeni buydu.

Gümüş de bize katıldı. Ağlıyordu ve yaşların ne ara gözlerinden akmaya başladığını bilmiyordum.

Tam iki saat sonra ağlaşmalarımızın durduğu yerde, biz sanki hiç zaman kaybetmemmişizcesine karşılıklı koltuklarda oturmuş sıradan şeylerden bahsediyorduk.

Gümüş'ün hamilelik korkuları konunun başlangıcıydı. Ardından ikinci çocuk olursa bebeğin küçük evde nerede kalacağına dair endişeler gündeme geldi.

"Salonumdan vazgeçebilirim. O büyük odayı çocuklarım için düzenlerim. Biz de küçük odada otururuz," dedi Gümüş.

Zerrin anneyse, "Evim var, burada kalın demedim mi size?" diyerek sitem etti.

Anladığım kadarıyla, Zerrin anne de benim annem gibi bu evde yalnız başına yaşamakta zorlanıyordu. Bir fırsat bulsa, buradan gitmek ister gibi görünüyordu. Bununla birlikte, çocuklarının yanında olma arzusunu da taşıyor, bu yüzden burayı terk edemiyordu.

Onun durumu annemin durumundan biraz daha zordu. Annem, dedemlerin yanına sığınmıştı ama o bu şehri bırakmak istemediğinden kendini burada kalmak konusunda zorunlu hissediyordu.

"Burada kalmak sizin için de iyi olabilir," dedim Gümüş'e bakarak. Doğa, babaannesinin kucığında uyuyakalmıştı. Zerrin anne, onu bir yere koymak yerine kollarından ayırmamaya özen gösteriyordu. Bazen onu öpüp kokladığını görüyordum.

Doru, hemen Doğa'nın yanında oturuyordu ve gözlerini ondan bir an bile ayırmıyordu. Saçlarım okşarken yüzünde tatlı bir gülümseme belirmişti.

Gümüş, "Kadir istemiyor," dedi.

Bu durumun nedenini düşündüm ama aklıma bir şey gelmedi.

"Güvenlik," diye ekledi yüzümdeki ifadeyi görünce ne düşündüğümü anlamışçasına. "Göreve gidişlerinde kafasında soru işareti olmasını istemiyor. Şu an annem burada yalnız kaldığı için biz de kalıyoruz ama esas istediği evde olmamız. Anneni de yanımıza alalım dedi ama-"

Zerrin anne, "Ben istemedim," diye fısıldadı durumu açıklığa kavuşturmak istermiş gibi. "Ev, ev üstüne nasıl olur ki? Hem evleri zaten çok küçük. Doğacak çocuk için bile yer bulamıyorlar. Ben yük olamam."

"Lojmanda bir yer yok mu?" diye sorduğumda aklımdan bir şey geçti ama düşüncemi tamamlamadan Gümüş, "Ev bulmak zor," diye yanıtladı. "Ender bile zor bir yer bulabildi. O da yalnız bir teğmenindi. Ailesi Bayraklı taraflarında kalıyormuş. Ender'le de tanışıyorlarmış. Ailesinin yanına taşınacağını söyleyip evini ona vermiş."

“Aslında bir ev var,” dedim hâlâ kafamdaki düşüncelerle meşgulken. Hiç kimseyi zor durumda bırakmayı istemiyordum. “Zerrin anne de olur derse oraya taşınabilir...”

Zerrin anne eski evimden bahsettiğimi hemen anladı. “Hayır, orası uygun değil,” diye atıldı. Kestirip atmaya çalışıyordu. “Siz evi birleştirmediniz mi? Hem daha yeni kavuşmuşken birbirinize...”

“Ev benim değil artık, biliyorsun. Sen almazsan başkasını yerleştireceklerdir. Ender bir süre oturmuş orada. Yer bulunca ayrılmış. Şimdi birisi eve ihtiyacım var dese, ona verirler. Sen Doru’nun annesisin. Orada kalmaya hakkın var. Hem damadın yaşıyor lojmanda hem oğlun. Senden uygun lojman sakini olamaz. Ayrıca iki evi birbirine sadece bir kapı bağlıyor. Kapatılır-”

“Olmaz,” dedi Zerrin anne. “Doru da istemez hem. Son dediğini duymadın mı? Seni rahatsız eden en küçük şeye tahammülü yok.”

Oğlundan mı çekiniyordu yani? Beni rahatsız etmekten mi korkuyordu hâlâ?

“Doru hiçbir şey demez. Aksine, mutlu bile olur. Ben biliyorum kocamı,” dedim ama *kime ne anlatıyorum* diye düşündüm bir an. “Sen daha iyi bilirsin oğlunu. O sevdiğine yakın olmayı çok sever.”

Doğru dercesine başını salladı ama anladığım kadarıyla hâlâ kabul edemiyordu.

Konuya sessiz kalan Gümüş çok da müdahale etmek istemez gibi, “Ben karışmak istemem ama Erva’nın sunduğu teklif çok güzel anne. Torunlarına da yakın olurdun. Erva’nın Doğa’sına, benim Doru’ma, doğacak olana...” dedi.

Cidden güzel fikirdi. Lojmanda kalan herkesin bir anneye ihtiyacı vardı. Onun seve seve herkese kol kanat gereceğini, bunu yaptıkça da mutlu olacağını biliyordum.

Zerrin anne, “Ben bir şey diyemem. Doru gelsin, onunla konuşuruz. Yoksa ben kendi başıma evet diyemem,” diyerek son direnişini gösterdi. Konu bugün için havada kalmıştı ama pes etmeyecektim.

Akşam yemeğini Zerrin annemlerde yedik. Hava kararmaya yakın, kucağımda Doğa’yla kapıdaydım. Gümüş bizi uğurlamaya çıkmıştı. Zerrin anne içeride tabağındaki yemeği bitirmeyen Doru’yla savaşıyordu.

“Şu hamilelik meselesi,” dedim Gümüş’e. “Çok konuşamadık. Doktora gidip duruyormuşsun. Korkuların varmış. Bunun üzerine sonra yalnızken konuşmak istiyorum seninle.”

Omzunu silkti. "Korkuyorum, evet ama konuşulacak bir şey değil bu."

"Olsun," dedim itiraz kabul etmeyerek. "Doru size Doğa'nın hastalığını detaylıca anlatmış. Gümüş, ben ne korkular yaşadım. Bir kez de hepsini benden dinle olur mu? Ben atlattıysam o günleri, sen de atlatırsın."

Başını salladı. Elini uzatıp Doğa'nın yanaklarını, saçlarını sevdi. "Kuzum benim."

"Doru ikincisini istiyor," dedim bir anda. Benim de sıkıntım buydu işte. "Korkuyorum. Sen de beni o konuda rahatlatırsın."

Benim yüzüm düşerken onun gözlerinin içi güldü. "E, şahane bir haber bu," deyince, "Ne demezsin," dedim oflayarak. İşte kim nereden yaralıysa onu sorun etmekten vazgeçmiyordu. Korkular başa belaydı.

"Sarılayım mı sana bir daha?" deyince başımı salladım. Hâlâ konuşup bazı şeyleri topladığımızı inanamıyorduk aslında.

Kollarını açıp hem bana hem de Doğa'ya sarıldı. "Özür dilerim," dedi bugün bilmem kaçınıcı kez. "Bir daha ağzından işitmediğim şeye inanırsam doğacak çocuğumun yü-"

"Tamamlama," dedim uyarır gibi. "Mesele ne olursa olsun öyle deme, Gümüş. Çok zor."

Başını salladı zorlukla yutkunarak. "Biliyorum."

İçimi çektim ve arabamın olduğu tarafa döndüm. "İyi gec-" Geceler o zaman diyecektim ki gördüğümle laf ağzımda kaldı.

"Sefa abi mi o?" İkimiz de aynı anda sormuştuk. "Göreve gitmedi mi bu?"

"O galiba," dedi Gümüş, karanlığın içinden geçip yolun aşağısına doğru yürüyen adamı seçebilmek adına gözlerimi kısmış bakarken. "Sanırım ona kalmasını söylemişler. Karargâhta almışlar kararı. Burada yarım kalan bir görev mi ne varmış. Bir pürüz çıkmış." Doru'nun eve gergin geldiğinde biraz bahsettiği görev olabilir diye düşündüm. "Ay, bu hep buralarda bu aralar."

"Neden ki?" diye sordum anlamayarak. Sefa abinin buralarda ne işi olurdu?

"Şu Nalan teyzenin kızı, Gözde," dedi Gümüş ve ben konunun değişme hızıyla aynı şekilde ona döndüm.

"Şaka!" dedim anladığım şeyle. Doğa'yı üşümesin diye iyice göğsüme sardım. Kuzum hava soğuk olmasına rağmen sesini çıkarmıyordu. Kalın giydirmiştim ama acele etsem iyiydi.

“İşte o kıza gelip gidiyor bence bu. İki yıldır kızın peşinde. Bence o da hoş değil Sefa abiye,” diye yanıtladı beni.

Ne ara ya diye düşünürken ben, “İlk karşılaşmaları bizde olmuştu ya hani,” diyerek geçmişî hatırlatmaya çalıştı Gümüş.

Zihnimi zorladığımda bu kızın abisinin nişanının olduğu ve Doru’nun da bana evlenme teklifi ettiği o gün, annesiyle Zerrin teyzelere bir gelip görüldüğünü hatırladım.

Zerrin anne o günlerde bu kızın adını geçirip duruyordu. Ben de Doru’nun üstüne alınıp bir kıskançlık krizlerine falan girmiştım. O kız, bu kızdı işte.

“Sefa abi o sıralar buna vuruldu diye düşünüyorum. Salondaki koltukta yan yana oturmuşlardı. Kulakları bile kızarmıştı, hiç unutmuyorum. Kızın suratına falan bakamıyordu utançtan. İşte o günden sonra Sefa abiyi çok sık görür oldum buralarda.”

“İyi de,” dedim bir şeyi anlamayarak. “Nalan teyzenin üç oğlu yok muydu? Efe, Kemal... Diğerinin adını hatırlayamadım şimdi. Kız sanki sonradan çıkmıştı ve konu havada kalmıştı.”

Gümüş, “Doğru,” diyerek başını salladı. Fısıldaşarak konuşuyorduk. Büyük gıybet dönüyordu şu an. “Nalan teyzenin kocası bir ara onu aldatmış. Antalya’da kadının biriyle. Ondan Gözde olmuş işte. Kız Antalya’da annesiyle yaşıyormuş ama çıkıp gelmiş bir anda. Artık babasının yanında, yani Nalan teyzelerde yaşıyor.”

“İşe bak. Nalan teyze nasıl sindirmiş bunu? Hâlâ evliler, değil mi?” dediğimde başını salladı Gümüş.

“Şimdi bu Sefa abi,” dedim Sefa abinin olduğu tarafa bakarak. “Gözde’den hoşlanıyor, öyle mi?”

Gümüş *bilmem* dercesine ellerini önüne kaldırdı. “Dedikodu olmasın ama öyle olabilir diyorum.”

Güldüm. “Gümüş ya. Anlat anlat, ondan sonra dedikodu olmasın de.” Onunla şöyle olmayı çok özlemiştim. İfademden bunu okumuş gibi, “Seninle şöyle olmak dünyalara bedel be yavru kuşum,” deyince güldüm.

“Seninle de.”

İç geçirdi. “Yarın yine geleceksin, değil mi?”

“Geleceğim. Anneni de ikna edeceğim.”

Bu defa son kez sarılıp vedalaştık.

Sefa abiye onu gördüğümüzü belli etmeden, Doğa'yı da daha fazla üşütmemek adına arabama atlayıp evimin yolunu tuttum.

Doru Demir'den

Karabinanın namlusunu çantamın üzerinden uzatırken önümde bir sırtlan sürüsünün çukurlarından çıktığı görüntü vardı. Parmağım tetik korkuluğundan içine girdi. "Ne görüyorsun, Atıcı?" diye sordum Kadir'e. Karşımdaki hâkim tepedeydi ve olduğu yerden rehineleri daha rahat görebiliyordu.

"Başlarında hâlâ dört köpek var. Mühimmatları sağlam. Şimdi ateş açarsak bize sertçe karşılık verecekler. Rehinerler de tehlikeye girecek."

"Atıcı emrini bekliyorum," diye telsize konuştuğumda Mahir'den hemen yanıt geldi. "Buradan öylece çekip gidemeyiz. Henüz bizi fark etmediler. Bunu kullanabiliriz."

"Dışarıdakileri uzaklaştırmamız gerekiyor. Onları birkaç el bombasıyla halledebiliriz. O sırada rehineleri alırsınız," dedim. Karabinayı kapıdaki köpeklerden birinin başına odakladım. Şu an tetiği çekmeyi o kadar çok istiyordum ki. Dişlerimi sıkarken çukurdan kadın bir terörist çıktı.

"Bu elebaşları," diyordu Yasin. "Şeytanın ta kendisi. Suriye sınırında on iki askerimizi şehit etti."

"Kapıdakilerden önce içeridekileri halledemez miyiz?" diye sorduğumda Kadir'in nefes çektiğini duydum. Söylediğimi harekete geçirip geçiremeyeceğimizi düşünüyor olmalıydı. Sadece onun ve Ender'in olduğu yerden rehinerler görünüyordu.

"Aynı anda yapmaya ne dersin?" diye sordu Mahir. "El bombası yerine güdümlü füze ateşleyin. Kadir ve Ender içeridekileri hallederken siz de aynı anda dışarıyı bombalayın."

"İyi ayarlanmalı," dedim dürbünle yakınlaşarak. "Rehinelerin olduğu alan hasar almamalı." Rehinerleri öyle bir yerde tutuyordu ki piçler, orayı bombalasak mağara üstlerine yıkılırdı. Mağaranın iki tarafında da geçit vardı. Sadece üst kısmı kapalıydı. Kadir diğer taraftan içeriyi görebiliyordu ama benim olduğum taraf karanlıktan ibaretti.

"Ben aşağıya inebilirim. Onları tam önlerinden bombalayabilirim," dedi Fırat.

"Bu tehlikeli," dedim hemen. "Seni fark ederlerse her şey mahvolur."

“Harekete geçmeyeceğim,” diye garanti verdi Fırat. “Siz fizeyi mağara-ya gelmeyecek bir mesafeye salın. Eğer kurtulurlarsa el bombalarını hazır edeceğim.”

“Errafa mayın döşemiş olabilirler, Fırat. Gerçekten bunu yapabilir misin?” dedi Mahir.

“Şüpheniz olmasın. Ender’i süründürmeden bu dünyadan gitmem.”

Dürbüne bakan gözlerim güldüğüm için kısıldı. Huylu huyundan asla vazgeçmiyordu.

Ender ilk defa sessizliğini bozdu. “Bırakın ben gideyim. Ona bu zaferi yaşatırsam sürünmekten daha beterini yaşayacağım.”

“Saçmalamayın lan!” diye kükredim. “Şu anda sizin sürtüşmenizi dinleyemeyeceğim.”

“Binbaşım, benim suçum var mı şimdi?” dedi Ender.

“Var, Ender,” dedim aşağıdaki manzarayı izlemeye devam ederek. “Kızı öpmeden önce düşünecektin.”

“Abi,” diye can çekişir gibi söylendi Fırat. “Deme şöyle, yoksa Ender’in kafasına sıkacağım.”

“Bırakın gelsin,” deyince Ender, Mahir kükredi. Yasin’in güldüğünü duyabiliyordum. “Oğlum sizi bana sırayla mı veriyorlar lan! Aile meselelerinizi kendinize saklayın! Ne yapacaksanız yapın, yoksa ben hepinizi bombalayacağım.”

“Fırat,” dedim adına vurgu yaparak. “İn aşağıya. Şu işi bir an önce bitirelim. Benim de sabrım kalmadı.”

Fırat’ın harekete geçtiğini ve sessizce aşağıya doğru inmeye başladığını gördüm.

“Kadir, hazır olun,” dediğimde Kadir çoktan hazır olduğunu belli edeceğesine, “Bitmiş bil,” dedi.

“Bir an önce güvercine gitmek istiyorum,” dedim telsize. “Hadi halledelim şu işi.”

“Erva duymasın,” diye söylendi Mahir. Az önce Ender ve Fırat’a kızıyor-
du ama kendi de benimle uğraşmaya bayılıyordu. “İkisi de güvercin, Mahir. Sen anlamazsın.”

“Anlamaz mıyım?” diye homurdandı Mahir. “Bizimkiler karga mı?”

Sırıtarak çukurculara nişan aldım. “Yarbayım atış serbest mi?” dedim.

Mahir bir süre sessiz kaldı. Fırat artık köpek sürüsü için en uygun nokradaydı. "Sefa, İzmir'deki teröristi halletmiş. Biz de buradakini halledip dönüyoruz," dedi ve atışın serbest olduğunu anladık.

"Ateş!" diye kükredim. Sesim dağlara çarpa çarpa yankılanırken füze düştüğü yeri parçaladı. Kadir ve Ender mağaranın içini tararken, patlama alanından mağaranın girişine doğru koşan sırtlanı ensesinden vurdum. Fırat kendine doğru koşanı el bombasıyla halletti.

Saniyeler sonra mağaranın olduğu yerden dumanlar yükseliyordu. Rehinerler güvendeydi. "İnin," dedi Mahir. "Hepsini güvene alın."

Zerrin anne, Doğa'yla odasına çekildiğinde cam verandanın benim tarafımdaki mutfak kapısını çekip yatak odama doğru adımladım. Bugün öylesine yorucu geçmişti ki tüm kemiklerim ağrıyordu sanki.

Gümüş'le Zerrin anneyi lojmana taşınmak konusunda tam ikna edemesek de bir süreliğine yanımızda kalma konusunda ikna etmiştik. Tam üç gün boyunca onunla konuşmuştuk. "*En azından gel bir evi gör, dene. Seversen kendin yaşamaya karar verirsin,*" demiştik. Sonunda ısrarlarımıza dayanamamıştı.

Orada olan mobilyalarımı Sefa abinin ve diğer kızların yardımıyla eve tekrar yerleştirmiştik. Evi baştan aşağıya temizleyince, üstüne onun çiftlikten getirdiği eşyaları da yerleştirtince hepimiz bir kenara yığılıp kalmıştık resmen.

Dağhan babamın antika sallanan sandalyesi şimdi salondaki pencereimin önünde duruyordu. Zerrin annem onu kimselere bırakmamış, kendi yerleştirmişti. Önüne tıpkı eski evinde olduğu gibi bir sehpa koymuştu.

Çay ve kahve saatlerini orada yapmayı düşünüyordu. Doru göreve gince karşısındaki sabit tekli koltuğa ben ve Doğa oturacaktık. Gümüş de gelirse keyfimize diyecek olmayacaktı.

Hayalinden bahsederken oldukça mutlu görünüyordu. Ancak sonradan oturup derin bir hüznle gözyaşları döktüğünde anladım ki mekân ve zaman değişse de geçmişimiz ve kayıplarımız her nereye gidersek gidelim bizimle geliyordu.

Ben babamı sırtlanmıştım, Zerrin annem kocasını. Kaç yaşma gelirim geleyim, babamı son nefesime kadar sırtımda taşıyacaktım. Bir yük olarak değildi elbette. Özlemi ağır geldiğinden, sık sık onu hatırladığımdan, hatta belki de hiç unutmadığımdan...

Çocukların keyfi bugün fazlasıyla yerindeydi. Doru, Asaf ve Doğa, Zerrin annenin buraya taşınmasıyla büyük bir sevinç yaşamışlardı. Biz evi temizleyip düzenlerken, Zerrin anne mutfakta onları bir araya toplayıp birlikte kekler ve kurabiyeler hazırlamıştı.

Doğa ortalıkta çikolata parçacıklı kurabiyeleri yiyerek dolaştığından tüm ev kırıntı olmuştu. Diğerleri de ondan görüp aynısını yapınca bana bir de evimizin bize ait olan tarafını temizlemek düşmüştü.

İki hamile, bir akli havada yeni âşık Dilde ve kocasının hasretinden ince hastalığa yakalanmış Neslihan, ne kadar yardım etmeye çalışsa da işin çoğu aralarında tek sağlam kişi olan bana düşmüştü.

Sabah, Gülru'yla hamilelik korkuları üzerine konuşmuştuk. Durum sandığım kadar kötü değildi. En azından şimdilik. Mahir göreve gitmeden önce onunla tüm korkularını alabilecek bir konuşma yapmıştı. Tıpkı Doru'nun benimle yaptığı gibi.

Kocalarımızın hayatlarımızı yönlendirmekte başarılı olduğu ortadaydı.

Neslihan'ın temizlik sırasında bile ağzından düşürmediği kişi, Yasin'di. Kendileri aramızdaki en şansız insan olabilirdi.

Yasin çok kısa aralıklarla üç göreve ardı ardına çıkmak durumunda kalmıştı. En son gelişinde de sadece bir gece kalınca evde, bizimki haklı olarak isyan bayraklarını çekmişti.

En son hatırladığım, “TSK” diye ağlıyor oluşuydu. “*Sevenleri ayıran TSK*”

İkinci hamilemiz olan Gümüş'ümüz doktor kontrollerine gitmekten vazgeçmiş görünüyordu. En azından şimdilik.

Bugün fazlasıyla yorulmamın bir diğer sebebi de etrafımı saran bu iki hamileydi. “*Aman bebeğe bir şey olmasın, ben çıkarım. Siz durun ben çekerim. Dokunma ağırdır, alma ben kaldırıyorum,*” diyerek kendimi oldukça yıpratmıştım. Boynumu esnetmeye çalıştım lâkin bir işe yaramadığı gibi gece beni uyutacak gibi de durmuyordu.

“Duş al, Erva. En iyisi bir duş al,” diyerek kendimi doğruca banyoya attım.

Soyundum ve bedenimi ılık suyla buluşturdum. Ne kadar zaman duşta kaldığımı bilmiyordum. Çıktığımda iliklerime kadar rahatlamıştım ve alışkın olmadığım bu rahatlık yüzünden resmen tüm bedenim titriyordu.

Hani böyle bıraksam kendimi yatağa, anında düştüğüm yerde yorganıma sarınıp uyuyakalacakmış gibi bir haldeydim.

Kocamın o kalın perdelerine tam şu anda ihtiyacım vardı. Aslında benim onun iri kollarına ve sıcaklığına da ihtiyacım vardı. Böyle sevse, kollarının arasında sıkılsa, kaburgalarım bile kırılma mutlu olurdu. "Ah, bunlar hep özlemekten, çok özlemekten..." diye mırıldandım kendi kendime.

Odama ağır adımlarla gidip daha ağır hareketlerle üzerime saten pantolonlu bir pijama takımı geçirdim.

Doru yoktu ama pijama üstümün birkaç düğmesini açık bırakıp göğüs oluğuma sırf kendime hoşluk olsun diye biraz parfüm sıktım.

Bu kocamın en sevdiği parfümümdü. Vanilya kokuyordu. Bileklerime ve boynuma losyon sürdüm. En son aynı işlemin krem versiyonunu yüzümde gerçekleştirirken gözlerim artık kapanmaya yer arıyordu.

Çenem yerinden çıkacakmışçasına bir esnemeyle ayrılırken, omuzlarımda hissettiğim ellerle öylece kalakaldım. Ağzımı zorlukla kapattım. O parmaklar vücudumdaki tüm titremeyi daha dinç bir rahatlamaya çeker gibi sıkıttığında gözlerim de kapandı.

Ellerinin sahibi beni çekip gövdesine yasladığında, parmakları boynumu enseden kavrayıp sardığında gözlerimi aralayıp dönmek, yüzünü görmek istedim ama buna izin vermedi.

Kalçalarımda kasıklarımı, sırtımda göğsünün sertliğini hissettiğim hoyrat ellerin sahibi kocamdan başkası değildi. Kokusundan, dokunuşundan ezberlediğim adamdı. Bu defa biraz parfüm, biraz barut kokuyordu. Dudakları ensemdeki o çıkıntılı kemiğe sürtünüp öptüğünde, sıcak nefesi pijamamın yakasından aşağıya doğru süzülüp omurgamı bile titretti.

"Doru," dedim mahmur, mayışmış bir tebessümle. "Erken dönmüşsün."

Boynumdaki eli aşağıya kaydı, saten pijamanın üzerinden göğüslerimi okşayarak karnıma, oradan kasıklarımın kadar indi. Dokunuşu içimi ürperirken dudaklarım hafifçe aralanıverdi. Bacaklarımın arasına sızdırdığı eliyle beni bir anda sertçe çekip kendine yapıştırdı. Burnu boynuma sürtündü.

Parmakları kapanıp ince, kaygan kumaşın önünden kadınlığımı sıkarak avuçladı. Kısıksesli çılgılığımın dudaklarımın arasından salınışına engel olamadım.

"Ne zaman-" diye bir soru yöneltmeye çalıştım nefes nefese ama kadınlığımı sıkıkan eli konuşma yetimi de düşünme yetimi de söküp aldı sanki.

Vücudumdaki tüm his noktaları sanki oraya toplanmıştı. O, kumaşın üzerinde parmaklarını her oynattığında sırtım göğsünde yay gibi gerilip yükseldikten sonra tekrar göğsüne çarpıyordu. Başımı tutmakta zorlanarak

arkaya, omzuna düşürdüm. Soracağım şeyin başını unutmuştum ama sonunu hatırlıyordum. "... geldin?"

Önce öptüğü yeri diliyle ıslatıp yaladı, sonra nefesini tenimin üzerine hırakıp tekrar öptü. "Seni sevdiğim parfümü sıkıldığını görecektir kadar izledim," dedi boğuk, erkeksi bir sesle.

Sesinde bana olan ihtiyacı vardı. Benim de ona olduğu gibi. "Sen düşünürken geldim, kızımı kontrol ettim. Annemin burada kalacağını Kadir'den öğrendim. Gümüş telefonda söylerken... Ama teyit etmiş oldum. Bağışlayıcı yanına bir kez daha vuruldum ve doğruca yanına geldim. Şimdi de geberiyorum."

"Peki, böyle sessiz olarak neyi planlıyordun?" diye sormamla kadınlığımdaki eliyle beni tuttuğu gibi yukarıya kaldırdı. Resmen tek eliyle beni hafif bir şeyi taşıyor gibi göğsüne doğru kaldırmıştı. Gücüne hayran olmamak elde değildi.

Öncekine göre daha gür bir inilti döküldü dudaklarımdan.

Eli orayı sıkıştırırken boynum yüzünün önündeydi. Dudaklarını boynuma bastırıp derin ve sert bir öpücük kondurdu. "Ben yokken ne yaptığını merak ettim. Sen de beni özlüyormuşsun."

Dönüp kendini oturur gibi yatağa bıraktı. Kucağında sırtım yine göğsüne yaslı, bir sandalyeye oturur gibi oturuyordum.

Hâlâ ensemde olan eliyle beni öne doğru yatırdı. Kalçaları bütünüyle kucağındaydı şimdi. "Şu dört günün her günü hamile kalıp kalmadığını merak ederek geçirdim güvercin. Hepsinin sonunda da içini tekrar doldurmayı hayal ettim," derken ensemdeki eli karnıma indi.

Şimdi ihtiyaçtan sızlanan bendim. Orayı avuçlarken, "Şurayı doldurmak istiyorum. Çok istiyorum," diye sızlandı kulağımın dibinde.

Ben bir cevap verememişken bir anda kucağında çevrilmiş halde buldum kendimi. Üzerinde kamuflajı vardı. Bacaklarım beline dolanırken, kalçam hâlâ kucağındaydı. Bacaklarımla arası sızlıyordu. Geldiği gibi içinde günlerdir biriktirdiği ateşi benimkiyle tutuşturup büyütmişti.

Yüzü yüzümün önündeydi. Ellerimi hemen yanaklarının iki yanına yasladım. Tüm yorgunluğum silindi.

Dudaklarına sabırsız ama bir o kadar da ihtiyaç dolu bir öpücük kondurdum. Öpüşmemizde ikimizin tarafında da nazik bir tavır yoktu. Dişleriyle, diliyle, sıcak nefesiyle savaştı. Ben de daha fazlasıyla karşılık verdim.

Zihnimin tek mantıklı kalan noktası bana hâlâ hamile kalmamam gerektiğini, gerekçeleriyle birlikte hatırlatıyordu.

Ama geri kalan her yanı, bütün hücrelerimle sadece onu istiyordu. “Bunu konuşamaz mıyız bir kez daha?” dediğimde bunun son mantıklı konuşmam olacağını biliyordum.

Sesim titreye titreye, “En azından hazır olana kadar...” diye kıpırdanarak inlediğimde kucağında, elleri pijamamın lastiğinin kenarlarındaydı. Beni dinlemediğine emindim. Ben bunu düşünürken parmakları lastiği geçip içeriye kaydığında, bende kalan o son duvar da yıkıldı.

Sadece saniyeler sonra kucakta havalanmıştım ve altımdaki pijamayı iç çamaşırla sıyrıp almıştı.

“Konuşmayalım,” dedi ve öptü. Ellerinden biri çıplak kalmış kalçamı avuçlarken diğeri enseme kavradı. Beni dudaklarına bastırıyordu. “Sadece kendinle doyur beni.”

Benim de bir direnme gücüm vardı. O karşımda beni bu denli arzularken, sesi bile bana duyduğu ihtiyaçtan, şehvetten sızlanır gibi çıkarken nasıl karşı koyabilir, bebek için düşünelim diyebilirdim ki?

İnsanın Doru gibi bir adama sahipken gözü dönüyordu ve ona aklına gelen her şeyi yapmak istiyordu.

Gerisini ilerisini düşünemedim. Sadece onunkinden farksız olmayan ihtiyacıma karşılık bulmak istedim.

Elimi aramıza soktum ve kamuflajının kemerini çözüp fermuarını indirdim. Fermuardan çıkan tok ses, bacaklarımdaki yanma hissini artırdığında yutkundum.

Elim erkekliğini kavradığında kendini yatağa doğru bıraktı ama uzanmadı. Dirseklerinin üzerinde durmuş, beni izliyordu. Hani böyle gözleriyle yer gibi, kendini beni seyreterek doyurur gibi.

“Al onu içine,” diyerek kasıklarını yukarıya ittiğinde beraberinde beni de hareket ettirdi ve elim daha çok onunla doldu. “Ama önce daha az kumaş istiyorum.”

Gözleri pijamamın açık yakasından görünen göğüslerimde dolaşıyordu. Erkekliğini sıkıttım. Tüm güç bendeymiş gibi hissediyordum.

Ağzımda biriken tükürüğü yuttum.

“Adil olalım o zaman,” dedim ve çok istemesine, hatta pijamamın üstüne parçalamak ister gibi bakmasına rağmen çıkarmadım.

Elim yukarıya ve aşağıya hareket etti. Sertçe, acımadan.

Bunu parmaklarımı daha çok dolayarak tekrarladığımda, dudaklarını ısırtıp ilkel bir dürtüyle kükrememek için kendini tutuyordu. Boğuk, kapalı dudaklarının altındaki ses beni tatmin ediyordu.

Kendini elime doğru hareketlendirdi. Her defasında elimin hareketini karşılamaya çalıştı. Başını geriye düşürdü. Onu böyle izlemek tarifsizdi. Tamamen benim kontrolümdeydi.

Ellerim dizlerinden başlayıp baldırlarından kasıklarına doğru okşarken, dilini kurumuş dudaklarında dolaştırıp nefes nefese pantolonunu kalçasından aşağıya indirdi.

Geri çekilip onu çıkarmasını bekledim. Sabırsızca. Tüm vücudum sızlaya sızlaya. Ama bu süre boyunca elimle onu okşamaya devam ettim.

Doru tam o anda başını kaldırıp bana baktı. Üstündekini çıkarmadan yatağa gerileyip dirseklerinin üzerine yaslandı.

“Bu hiç adil değil,” dedi pijamamın üstüne dünyanın en kötü şeyiymiş gibi bakarken. “Sonrası senin için kötü olur. Çıkar onu.”

“Olsun,” diyerek kucağına tırmandım. Karın kaslarının üstüne otururken, elimi arkaya uzatarak sertliğini kavradım. Parmaklarımı sıkarak hareket ettirdim.

Kükredi. Elini ağzına atıp gerindi kendini susturmaya çalışır gibi ama o an tek düşündüğüm ve umduğum, Zerrin annenin duymamış olmasıydı.

Buna rağmen geri durmayarak, yukarıya ve aşağıya hareket ettirdim. Ellerin iki yanından çarşafı avuçladığını görünce kalbim deli gibi atmaya başladı.

O sertleştikçe, kendini kaybetme noktasına geldikçe bu bir savaş olmasına rağmen kazanıyormuşum gibi hissettim.

Diğer elimin parmaklarını da arkamda ötekinin yanına aldığımda, şimdi iki avucumun arasında sadece bana aitti.

Ellerinden biri çarşafı serbest bırakıp doğruca uzandı ve saçlarımın arasına karıştı. Sızlanma ve çaresizlik dolu bir sesle yerinde doğrularak yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sen adamı... öldürürsün!” diye inlediğinde zorlandığını anladım. Kendini tutamayacak gibiydi.

Daha fazla dayanamıyormuş gibi elini enseme indirerek ansızın beni kendine çekti. Ellerim erkekliğinden çözülürken kamuflajının üzerinden göğsüne yaslandım. Gözlerime sınırını zorlamışım gibi bakıyordu. “Asıl sen öldürürsün.” Ağzını açıp dudaklarımı dişleriyle kapar gibi kavradı. İkisini de ısırdı.

Önünde dimdik duran ve şimdi bacaklarımın arasına çarpan ereksiyonunu bacaklarımın arasından uzanıp yakaladım.

Öpüşme seslerimiz ara vermeden odaya dağılırken, üzerine oturup onu içime aldım. "Doru!"

Kalçalarım avuçlarının arasındaydı. Elleri oraya ne zaman ulaşmıştı? Beni kucağında yukarıya ve aşağıya doğru hareket ettiriyordu.

"Boş geçersen namerdim!" dediğinde çenesi kasıldı ve dudaklarımızın bağlantısı koptu.

"Beni ne kadar özlediğini sormama gerek kalmadı," dedim nefes nefese. "Yeterince belli ettin! Ah, Doru!"

"Güvercin!" der demez kolları omuzlarıma dolandı ve göğsüne hap-soldum. Dudakları çenemin altını öptü. "Sikeyim!" diye inledi hemen ardından.

Benim sınıırım, onun heybetli erkekliğine karşın her zaman ilk ulaşılandı. Ona karşı hiçbir zaman kazanamayacaktım galiba.

"Geri durursan adam değilsin!"

Bunu dememem gerektiğini biliyordum. Havalandım ve indim.

Dönüp beni altına aldı. Bacaklarımı iki yana açarak aralarına yerleştirdi. Kendini üzerime bırakmadan önce pijamamın üstünü yakalarından tutup düğmelerini koparıncasına ikiye ayırdı. "Kumaş istemiyorum," derken gözü dönmüş gibi bakıyordu gözlerinin önüne serilen çamaşırsız göğüslerime.

Evet, iç çamaşırı giymiyordum. Beni buna alıştıran kendisiydi. Her zaman kolay ulaşmak istiyordu.

Göğüslerim bir an sonra avuçlarının arasındaydı. Sıkıyordu ve canımın yandığını değil, alev alıp tutuştuğumu hissediyordum.

Yüzü sıkıştırdığı göğüslerimin arasına kapandı. Orayı diliyle yalayıp ıslattıktan sonra hiç acımadan içine çeker gibi öptü. Sonrasında moraracağı o kadar belliydi ki. Ama ben bunu da umursamadım.

İçime yayılan ıslaklık ve lavı andıran sıcaklık ikimize de aitti. İçim damar gibi atıyor, kasılıyordu. Ondan olan o parçayı derinlerime çekiyordu.

O dakikadan sonra tek yapmak istediğim; onu bir çocuk gibi göğsümün üzerinde sarıp sarmalamak, terden ıslanan saçlarını, yüzünün yanlarını öpüp sevmek ve bu şekilde sabaha kadar uyumaktı.

"Burayı..." Nefes aldı. "İstiyorum. Sana benzeyen bir tanesi için daha," dedi ve eli yanımdan kayıp aramıza girerek karnımın üzerine kapandı.

“Onu en az benim kadar istediğini biliyorum,” derken orada usul usul dolaştı eli.

Başını tutup dudaklarımı tepesindeki saçlarda dolaştırdım. Öptüm. Kokusunu içime çektim. Dudakları göğüs ucumun hemen önündeydi.

O konuştukça kıpırtısını orada hissediyordum ve yeniden tahrik olabirmişim gibi geliyordu.

“Çok istiyorum. Bunu saklayamam ama korktuğumu söylemiştim. Doğa gibi...”

“Bunları düşünmeyeceğiz güvercin,” diye şefkatli bir sesle fısıldadı. “Biz bundan sonra seninle nasıl daha fazla...”

“Mutlu oluruz, onu düşüneceğiz,” diye tamamladım cümlesini. Güldüğünde, hem burnundan salınan nefesi hem de geriye doğru çekilip tekrar öne fırlayan dudaklarını hissettim mememin ucunda.

Öptü. Nefesiyle sivrilttiği o mememin ucunu ağzının içine çekti. Kolumla başını sardım onu durdurmak istercesine.

O, benimle oynadıkça vücudum elektrik verilmişçesine ürperiyordu. Yerimden çok az doğruldum ama bu hareketim, beni daha çok delirtmek ister gibi ağzını açıp iyice içine çekmesine neden oldu.

Küçük bir çocuk gibi orayla eğleniyordu. “Yapma, yoksa...” Seni yeniden istememe neden olacaksın diyecektim ki çoktan amacına ulaşmıştı.

Ama bu defa beni sevişmenin kıyısına getirdi, oralarda süründürdü, çaresizce fazlasını isterken...

Devamını getirmedi.

Sınırdaki tek başıma bırakılmış gibi hissediyordum. Bedenimi kollarının arasına sararak yana devrildi. İçimden çıkışıyla kendimi boşlukta gibi hissetsem de ona sarılmak istediğim için hemen koynuna sokuldum.

Başım göğsünde yer bulurken, eli içimdeki arzuyu taze tutmak ister gibi tüy kadar hafif dokunuşlarla okşuyordu.

“Bir şeyler eksik gibi hissediyorum,” diye mırıldandığında nefesini alımdaki saçların arasında hissettim. Konuşsun diye bekledim. Bana göre hayatımızda eksik yoktu ama sanırım o farklı bir şeyden bahsedecekti. Ona eksik gelen bir şeyden.

Parmakları kalçamdan omurgama, oradan da omuzlarıma çıktığında oraya dökülen saçları yana çekip kendine temiz, çıplak bir alan yarattı. “Yarın ne yapmak istersin, Erva? Benden hiçbir şey istemiyorsun...”

Başımı göğsünden kaldırıp ellerimi başımın olduğu yere yasladıktan sonra çenemi de onun üzerine dayadım.

Altan altan bakarken yüzüne, o da beni izliyordu. Ne yani, sorun benim ondan bir şey istememem miydi?

“Senden ne isteyebilirim ki? Sana sahibim zaten. Dahası ne ol-”

“Normal karı kocalık ilişkisinde eşlerin birbirlerinden bir şey istemesi normal olan,” dedi tek kaşını kaldırarak. Hemen sonra başını salladı. “Sen, benden hiçbir şey istemiyorsun.”

“Hımm...” İsteyeyim istiyordu. Ona göre bu, büyük bir eksiklikti. “Bana kahvaltı-”

“Kahvaltı deme,” diyerek güldü. “Onu zaten sen istemesen de senin ve Doğa için yapabildiğim her an yapacağım.”

“E, daha ne istenir bilmiyorum ki ben.”

“Annen, babandan bir şey isterken de şahit olmadın mı sen hiç?” diyerek elini başımın üzerine alıp saçlarımı karıştırdı. Bu, ilişki anlamında biraz çocuk kalıyorsun falan demek miydi? Çocuk değildim. Az önce onunla bir kadın gibi sevişmişim.

Düşündüm. Ciddi ciddi ondan isteyecek bir şey düşündüm. Yüzüme dağılan bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Ailecek dışarıda bir şeyler yapabiliriz belki. Bir gününün tamamını bize ayırır mısınız?” diye sordum.

İfadesi söylediğimi bir an için sorgulasa da başını salladı. En büyük problemimizin kaçırdığımız zaman ve hâlâ tam olarak elde edemediğimiz birlikte vakit geçirilecek anlar olduğunu ikimiz de biliyorduk aslında. “Cepte,” dedi gülerek. “Bundan sonra ne zaman istersen, ne istersen.”

Cevabı beni tatmin etmişti. Dişlerimi göstererek güldüm. “Bir de,” dediğinde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Alışveriş yapmak istiyorum.”

“Ne alışverişi?” Sormakta haklıydı. Çünkü benim her şeyim vardı. “Kocamın parasını yemek istiyorum yalnızca,” dememle bastı kahkahayı. Gece'nin bir saati olduğundan da zor durdurabildi kendini. “Kocanın parasıyla ne yapmak istiyorsun?”

“Hımm,” diye ciddi ciddi düşündüm. “Belki,” dedim dudağımın kenarını ısırarak. “Onun için giyebileceğim daha cesur iç çamaşırları alabilirim. Benimki biraz yabani de. Eline geçirdiğini parçalıyor.”

“Erva,” dedi ve gülerek doğruldu yerinden. Üzerime doğru eğilince sırtım yatağa yapıştı. “Senin cesur çamaşırlara ihtiyacın yok. Yani beni etkilemek için.” Gözleri yüzümden göğüslerime kaydı. “Şunlar yeterince kapında köpek olmamı sağlıyor. Hem giymesen parçalamak zorunda da kalmam. Sabırsızım ben,” derken گردanımدا dolaştırdı burnunun ucunu. Hemen sonra dudakları göğsümün üzerini öptü.

Kasıklarım hâlâ sızlıyordu. Kendime gelememişken şöyle konuşması, bunları yapması içimdeki ateşi harlıyordu.

Göğüslerimin uçları dudakları oraya uzak olmasına rağmen sivrildi.

Fark etmiş gibi dudaklarını oraya indirdi. Sürtündü ve ağzını aralayıp içine çektiğinde yay gibi gerildim, başım yastığa gömüldü. Elim direkt başının arkasından saçlarına karıştı.

Ağızdaki göğüs ucumu öpücüklere boğduktan sonra dudaklarının kenarını yalayarak geri çekildi.

Dünyanın en lezzetli şeyi benmişim gibi bakıyordu şimdi gözlerime. Ve en güzeli. *Çok güzel hissettiriyorsun adam, çok.*

“Tüm gün seni düşündüm. Daha erken gelmen için dua ettim, biliyor musun? Dileğim mi kabul oldu, yoksa önemli bir şey mi var? Söylediğinden bu kadar erken geldiğin hiç olmadı...”

“Beni neden düşündün ve gelmemi neden bu kadar çok istedin, merak ettim.”

Elini kaldırıp başparmağının tersiyle yanağımla boynum arasında belirsiz şekiller çizerek dolaştı. “Erken gelmemde de önemli bir yan yok. Birden fazla görev var şu an üstlendiğimiz. Biri hafifleyince diğerine geçiyoruz ya da dağılıyoruz. Bizimkiler komple döndü.”

“Anladım.” Bakışlarım omzunda bir noktaya dalıp giderken, “Çok özledim. Doğa da kalabalığa karıştı falan ama seninle tanışıp yakınlaştığından beri bu ilk sensiz kalışıydı. Benim de öyle. Galiba ikimiz de zorlandık.”

“Doğu illerinden birinde yaşıyor olsaydık bu kadar ayrı kalmazdık.”

“Annem hep çok zorlandığından bahsederdi.” Elimi omzuna alıp koluna doğru usulca hareket ettirdim. Gözlerimle elimi takip ettim. *“Herkes aynı mıdır, bilemem ama ben Mehmet’i aynı evin içinde, başka odayken bile özledim”* derdi. Ben o zamanlar sana âşık falan değildim tabii...” Gözlerimi bir anlığına gözlerine kaldırıp gülümsedikten sonra göğsüne doğru kayan ellerime indirdim. *“Bu ikisi aşkı biraz abartıyor”* derdim ben de. O kadar da sevmiyorlardır.”

“Ya şimdi?” diye sordu Doru meraklı bir tonlamayla. “Şimdi de aynı mı düşünüyorsun?”

Gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Yeşillerinin önce alev aldığını, sonra baktığı yeri yaktığını hissettim.

“Ben seni aynı yatağın içinde bile özlüyorum. Bırak göreve gittiğin zamanları. Bir yanağını öpsem diğerinin, onu öpsem gözlerinin hatırı kalırmış gibi hissediyorum,” derken başımı yastıktan yükseltip dudaklarımı yanağına bastırdım ve kocaman, sessiz bir öpücük bıraktım. Sonra diğerine. En son da gözlerine.

Ben bunu yaparken o yalnızca güldü. Bu, gözlerindeki alevi daha da büyüttü. Başımı tekrar yastığa bıraktım.

Göğsünden omzuna, oradan da ensesine doğru kaydurdım avuçlarımı. Ateş gibiydi teni, beni de yakıyordu. “Asker olman, görevine bu kadar bağlı olman çok hoşuma gidiyor. Öylesine gururlanıyorum ki. Yemek yaparken, televizyon izlerken, her an aklımdasın. Dışarıya çıkıyorum, yürürken yine sen. Sonra görevini, yaptığın işi düşünüyorum; o an ne yaptığınla ilgili bazı tahminler zihnime...” Başımı geriye atıp güldüm. Gözlerimiz tekrar buluşurken, “Başarıyla geçen bir görev sonu falan,” diye mırıldandım. “Bir gün batımında, bir tepenin başında dinleniyorsun belki. Ben seni hep böyle hayal ediyorum. Sonra göğsümün altı kabarıyor, kalbim daha bir gururlu atıyor. Benim kocam bir asker ve canımız ona emanet diye bağırmak istiyorum bazen.” Güldüm yine ve bu defa ona da bulaştı.

Dudağının kenarına dişlerini geçirdi. Dolgun dudağını ezdiğinde bakışlarımı oraya indirdim. “Tabii kimseye öyle bağırıyorum. En azından yanımda biri varken.”

Yeşil gözleri yüzümde dolaştı hayranlıkla. “Sen nasıl bir şeysin? Seni her geçen gün yeniden tanıyor gibiyim ve sana dair öğrendiğim her yeni şeyde şaşırmaktan kendimi alamıyorum,” dedi. “Yarın ne istersen alacağım sana. Bir sınırı yok. Sen ne dersen, ne istersen o. Ve söz, bundan sonra normal şeyler için plan yapmayacağız. Şu kadarcık şeyi herkes, her gün yaparken ben biz de yapıyoruz diye sevinmeni istemiyorum.”

O böyle konuştukça yüreğim yumuşacık oluyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu böyle sevmekten çok hoşlandığımı belli edercesine başımı bir kez daha kaldırdım yastıktan ve yüzünün her yerini öptüm. Doyulmaz, sonu olmazdı ama doymak ister gibi... Ben öperken gözlerinin kenarları kırıştı. Güldükçe güldü.

Uyumadan ve yeni güne başlamadan önce onsuzken yorulan bedenimi bir kez daha kendiyle dinlendirdi.

Bedenimde dokunmadığı, dudaklarını dolaştırmadığı tek nokta kalmadı. Gözlerimi sabahın ışıklarına aralamamdan önce bile ellerinin, öpücüklerinin bıraktığı his hâlâ her zerremde devam ediyordu.

Onunla uyuyup uyandığım ve daha nicelerine birlikte uyanacağımız bir sabah daha...

Elim, aralanan gözlerimden önce kaydı yatağın ondan olan tarafına. Yoktu.

Nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Huzurlu bir gülümse yüzümü istila ederken gözkapaklarımı araladım. Doğa'ya gitmiş olmalıydı.

Doğa'nın adım seslerini işittim. "Annesi!" diye sesleniyordu.

Her an kapıyı açıp içeriye girebilirdi. "Sonra veririz babam," diyen Doru'nun sesini duyduğumda yerimden kalkıp sabahlığımı üzerime geçirdim.

Doğa, "Annesi!" diye seslenmeye devam ediyordu. "Bebğim," diye cevap verdim. "Geldim." Uzanıp kapının kolunu çevirdim. Aralanan kapının tam önünde buldum onu. Doru da arkasındaydı.

Doğa'nın üzerinde montu vardı. Beresi ve atkısı da takılıydı. Ayakkabıları bile *az önce bir yerden geldim ben* dercesine ayaklarındaydı.

"Neredeydiniz siz?" derken bakışlarımı kocaminkilerle buluşturdum.

Onunkiler zaten bendeydi ama benimkilere benzer bakışlara sahip değildi.

Saçlarımda, yüzümde, boynumda, sabahlığımın kapanmakta direnip açık kalan ve cüretkâr bir göğüs dekoltesi veren yakalarında dolaşıyordu.

Elimle sabahlığımın iki yaka ucunu tutup kapatmaya çalıştım. Diğer elimle de saçlarımda dağınık olduğuna emin olduğum tepelerini düzeltmekle uğraştım.

Parmaklarım saçlarımda arasına girdi ama çıkarmakta bir hayli zorlandım. Evet, dolaşmışlardı ve bunları açmak için bayağı zaman gerekiyor gibi görünüyordu.

Sorumun cevabını Doğa, babasına dönüp ellerini açarak vermeye çalıştı. "Babası dedi. Dadi babası." Ne için hadi babası diyordu ki ona?

Doru'nun elinin arkada olduğunu o an fark ettim.

“Ne saklıyorsunuz siz?” diyerek kocamın arkada olan elini görmeye çalışmamla, Doğa babasına yaklaşıp zıpladı ve arkasına sakladığı bir demet beyaz gülü çekip aldı.

“Cicek annesi,” deyip heyecanla bana doğru adımladı. Şu var ki o an, ben ondan daha beter heyecanlıydım. Kalbim nasıl atıyordu. Birinden uzun zamandır çiçek almamıştım ve bu, kızımdan aldığım ilk çiçektir.

Gözlerim nemlendi. Yerimde kim olsa duygulanırdı.

“Bana mı?” diye sordum ağlamakla gülmek arasında kalmış bir ifadeyle.

Doğa bacaklarımın önünde durup, çiçekleri parmak ucunda yükselerek ellerime tutuşturmaya çalıştı. “Alsın annesi. Cicek.”

“Sen mi öğrettin çiçek demeyi?” dedim Doru’ya nemlenmiş gözlerimle bakarak. Başını salladı. O, benim aksime gülüyordu.

“Fikir benimdi ama Doğa seçti.”

Doğa’nın uzattığı çiçekleri kucakladım. Nasıl da heyecanlıydı. Önünde diz çöktüm. “Bana mı aldınız anneciğim?”

Başını salladı. Bir babasına baktı, bir bana. Elleri her zamanki gibi önünde birleşti. Parmaklarıyla oynuyordu. Utanınca bunu çok yapıyordu.

Çiçekleri dikenleri batmasın diye kenara bırakıp kızıma kollarımı açtım ve onu göğsüme çektim. Dudaklarımı boynuna gömdüm. Öperken gıdıklanıyormuş gibi kıkırdadı. “Benim çiçeğim sensin.”

Doru o sırada eğildi ve buketin içinden iki beyaz gül çekti. Dikensiz yerlerinden kırdığı gülleri ne yapacak diye bakarken birini Doğa’nın kulağıyla saçlarının arasına taktı, diğerini de benim dağınık saçlarıma.

“Bu iki çiçeğin şimdi hazırlanması gerek. İki saat sonra bir uçak kalkacakmış ve evin babası ona yetişip yetişememek konusunda endişeliymiş.”

“Ne uçağı?” diye sormamla, “Bolu sözüm vardı sana,” dedi.

Doğa’yı yerden kaldırıp kucağına alırken, benim de elimi tutup ayağa kaldırdı. “Bizimkiler de geliyor. Babamın eski çiftliğine kalmaya gidiyoruz hep beraber. Alışverişi de orada yaparız.”

“Ne kadar kalacağız?” diye sordum hemen heyecanla. Dünden razıydım çünkü Bolu’ya onunla gitme meselesinden bana düğünümüzden hemen sonra bahsettiğinde çok heyecanlanmıştım.

Kolunu belime dolayıp Doğa’nın yanına, göğsünün diğer tarafına çekti beni. Boynuma en gürültülüsünden bir öpücük kondurdu. “İki gece. Annem de geliyor. O şimdi Gümüş’e toplanmasında yardım etmeye gitti.

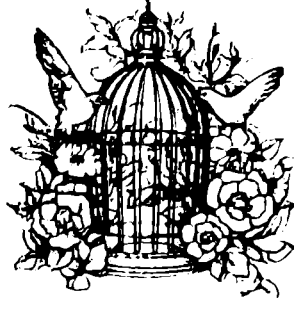
Kahvaltıyı haberi benden alır almaz cam verandaya hazırlamış. Hazırlan da yemekten sonra hemen çıkarım.”

Ani planlar artık bizden mi sorulurdu yani? Sorulurdu.

Dudaklarına bir öpücük kondurup yerden çiçeklerimi aldım. Odaya doğru döndüm ama tam girecekken kızım aklıma geldi.

Onu unutmuştum! Gerisingeri döndüm ve kocamın keyifli kahkahaları eşliğinde onu da alıp hazırlanmak için koşturdum.

Doğa'yı yatağa bırakırken bağıırıyordum. “Seni seviyorum kocaların en yakışıklısı, en düşüncelisi!”

16. BÖLÜM

KAR

Her yer beyaz örtüyle kaplanmıştı. Kar, başımızın üzerinden lapa lapa yağıyordu. Heyecanımı ifade etmeye gerek olmadığını düşünüyordum, zira gözlerimin içine gülümseyerek bakan eşimin bunu çoktan anlamış olduğunu biliyordum.

Doruların eski çiftliğinin önündeydik. Bavullarımızla birlikte ip gibi sıralanmış halde taş yapılı, ahşap çatılı binaya bakıyorduk. Aklımdan geçen tek şey, her yeri beyaz bir örtüyle kaplayan kar yüzünden yanaklarımız soğuktan pembeleşene kadar kartopu savaşı yapmaktı.

Ben bu kadar karı ömrü hayatımda görmemiştim. Ailecek çıktığımız tatillerin tamamı kum ve güneşten ibaretken, şuranın soğuğu bile başka güzel geliyordu.

Doğa ilk defa babasının kucağından inmek istiyordu. Asaf'la küçük Doru az önce aklımdan geçirdiğimi çoktan eyleme dökmüş durumdaydı. Yerden kucakladıkları karı birbirlerinin üzerine fırlatırken deliler gibi gülüyorlardı. Küçük Doru'nun değil ama Asaf'ın da ilk kar tatili olduğunu biliyordum.

“Ne güzel ama,” diyen Neslihan'ı, “Şöminesi var mıdır ki buranın?” diye soran Gülru'nun sözleri takip etti. “Üşüdün mü sen?” diyerek sarıldı karısına Mahir.

Doru kucağında tuttuğu kızımızı sonunda dayanamayarak yere bıraktı.

Doğa anında yerinden fırladı ve Asaf'ın kucakladığı kara saldırdı. “Benim, o benim!” diyordu etrafta başka kar yokmuş gibi.

Haline gülerken içimdeki şeytan yere eğilmeme neden oldu. Bir avucumu karla doldururken diğer elimdeki çantayı yere bıraktım. Bu hareketimle Doru'nun bakışları anında elimdeki kara kaydı.

Muhtemelen bunu yapacağımı tahmin etmiyordu. Topak haline getirdiğim büyük bir avuç karı anında kocamın yüzüne doğru fırlattım.

Eğer bir askerle evliyseniz önceden tahmin etsin ya da etmesin, o kar topundan kurtulmanın bir yolunu mutlaka buluyormuş, bunu anladım. Kolunu kaldırıp kar topuna karşı kalkan yaparken, karın zerresi yüzüne değmemişti.

Ama birazdan başka biri benim yüzümün tam ortasında yerini alacaktı.

Burnumun deliklerine kadar dolan karla çılgılığı bastım. “Doru! Seni adi!” Elimin tersiyle yüzümdeki karı silmeye çalışırken kocam o sırada kahkahalarla gülüyordu.

“Adi ha! Sen görürsün adi kimmiş!” derken karda koşan adım seslerini işittim ama yüzümdeki kardan gözlerimi açamadığımdan yerimden kıpırdayamadım.

Bir an sonra kara batmış boylu boyunca yatıyordum ve Doru’nun üzerime atlayan ağır vücudunu taşımaya çalışıyordum.

“Ah!” diye inlerken ben, sıcak nefesi kulağımla boynum arasında bir noktaya döküldü. “İnleme,” diye fısıldadı kulağıma. “Yoksa...”

Gözlerimdeki karları silip usulca araladım. Ağzım şaşkınlıktan aralanırken elimi omzuna vurdum. “Ya hamileysem,” dedim ajitasyon yaparak. “Kendi çocuğunu ezdin. Hadi bana acımıyorsun hayvan, ona acı bari.”

Buz gibi parmaklarıyla çenemi kavradı. Yüzümü yüzüne çevirdi. Gözlerimin içine baka baka, “Onu beni tahrik etmeden önce düşünecektin. Ayrıca,” dedi nefesini yüzüme üfleyerek. “Senin dilin bu aralar fena bozuldu karıcığım. Yerim onu, konuşamazsın bir daha.”

“Şikayetçi misin?” diye sorarken bakışlarım diğerlerinin olduğu tarafa kontrol amaçlı kaydı. Benim yere bıraktığım çantayı da alıp eve doğru yürüyorlardı. Gerçekten rezil bir haldeydik. Şu halimize gülüyor, arada başlarını çevirip yürümeye devam ederken bizi izliyorlardı.

“Gümüş!” diye bağırdım. Bu bir yardım çağrısı değildi. Aksine, halimden çok memnundum. Gümüş durup bana doğru baktı. “Doğa’ya kalın bir şeyler giydir. Kıyafetleri nemlenmiştir şimdi onun.”

Gümüş gülerek başını salladı. Kızım, Kadir’in kucağındaydı ama yanıma dönmek için tepinip duruyordu.

“Babası! Babası,” diye bağırınca Doru başını ondan yana çevirdi. “Eve gir, Yeşil. Babası anneyi halledip gelecek,” dedi. Doğa’nın altdudağı sallandı. Kıyamazdım ki ben ona.

“Asıl anne, babanın hakkından gelecek,” dedim ama bunu yalnızca kocamın duyacağı şekilde söyledim. Birkaç dakikadır karın üzerinde duran ellerimi kaldırıp Doru’nun önümde duran yüzünü iki yanından avuçladım.

“Kıyamazsın sen bana.”

“Kıyarım,” dedi diklenir gibi ama sesi o kadar da güçlü değildi. Yutkundu. Elini kaldırıp saçlarımın arasında kalan birkaç kar tanesini parmaklarının arasında sıcaklığıyla yok etti. “Kıyarım ama bildiğin şekilde değil.”

Elleri ağırlığını üzerime bırakmaktan çekinmeyerek aşağıya kayıp bacaklarımı dizkapaklarımın altından kavradı. Ben, “Ah,” diye inerken dizlerimi kaldırıp bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı. Sonra da gözleri yine gözlerimi buldu. “Akşama ziyafet var.” Beni belimden tutarak kendisiyle beraber kaldırdı.

“Ne ziyafeti?” diye sordum. Anlamıştım ve gülüyordum. Karda ağır ağır adımlamaya başladı. Elleri kalçamın altından tutuyordu.

Bacaklarımı sıkarak kalçasını arasında sıkıştırdım. “Bunlarla mı vereceksin ziyafeti?”

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle ve dudak kıvrımları yükseldi. Beni kucağında zıplattı. Çok ani olduğundan düşüyorum sanıp küçük bir çığlık attım. “Bunlarla.”

Pencerelerden izleniyor olabilirdik. Lâkin insanın böyle bir anda aklı zerre kadar bunu düşünmüyordu. Meydan okur gibi çenemi havaya kaldırdım, “Ya bunlarla,” derken bacaklarımı biraz daha sıkıştırdım. Gülerek beni biraz daha zıplattı. “Hayır, ben hâlâ seni yemek konusunda kararlıyım.” Dudakları sivrilmiş çeneme aldırmadan dudaklarımı buldu. “Ölüyorum kızım şu hallerine.” Sertçe öptü.

Bir kapının açılma ve hemen arkasından, “Annesi!” diye cırlama sesini duydum. Dudaklarımız birbirinden koparken başlarımız aynı anda evin kapısından tarafa çevrildi. Doğa, Gümüş’ün elinden kurtulmuş bir halde açılan kapıyla... O kapıyı kendisi mi açmıştı! Bize doğru var gücüyle koşuyordu. Kara düşüyor, toparlanıyor ve tekrar düşüyordu.

Gümüş arkasından fırladı ama, “Bırak,” dedi Doru gülerek. Beni hemen yere bırakıp ona doğru gitti.

“Ben de... beni de,” diyordu Doğa. Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. *Sen eksiktin zaten.*

Ellerinin üzerine düşmek üzereyken Doru onu yarıda yakalayıp, kucağına çekerek havaya kaldırdı.

“Babam!” dedi ağız dolusu gülerken. “Babasının yavru güvercini.”

Gümüş kapıyı aralık bırakıp gülerken eve girdiğinde ben de yanlarına gittim. Doğa’nın üzerinde mont falan yoktu.

“Eve,” dedim kaşlarımı çatarak. “Hasta olacaksın sonra.”

Bana öyle bir baktı ki. Hemen sonra da babasının boynuna sımsıkı sarıldı, resmen dışlandım.

Onu, Doru’nun kollarından alıp kucağıma çıkardım. Montumun kenarlarını aralayıp kızımı da altına çektim. Sırtını ovuştururken, “Hava çok soğuk anneciğim,” dedim.

“Pis,” dedi bana sallandırdığı suratıyla. “Haha, evet. Anne pis kızım. Ama seni çok seviyor.”

Başını göğsüme gömdü. Üşüyordu ama isteğinden de vazgeçmiyordu.

“Eve geçelim,” dedi Doru kolunu omzuma dolayarak. “Halide teyze yakmıştır şömineyi.”

Halide teyze çiftliğin yeni sahibiydi. Kocası Hasan ile Doru’nun babası yakın dostlardı. Çiftliği onlara sattıktan sonra İzmir’e taşınmışlardı.

Kadın bizi kapıda karşılayıp neyin nerede olduğunu açıkladıktan sonra gitmişti. Kış sebebiyle merkezde, çarşıya yakın oturan kızının yanında kalıyordu. Geliyoruz diye bize evinin kapılarını açmıştı ama burada bizimle kalmayacaklardı.

Doğa’nın hâlâ benimle cılız da olsa inatlaşan sözlerine rağmen kapıya doğru yürüdük. O esnada Yasin ve Kadir kapıdaydı.

“İçerisi çok güzel,” diyordu Yasin. “Siz geçin, ateş yanıyor. Biz de alışveriş yapıp gelelim.”

Doru başını salladıktan sonra cebine cüzdanını çıkarmak için uzanıyordu ki Kadir kaşlarını çatı. “Her şey bizden,” diyerek durdurdu onu.

Doru’ya da el mahkûm kabullenmek düştü.

“Doğa’ya meyve de alın. Hatta diğer çocuklara da. Portakal falan,” dedim. Kadir’le yoldayken konuşmuştuk. Korktuğum gibi bir karşılama yaşamamıştım. Döndüğüm için çok mutluydu. Gümüş’le barıştığımız için de bana sıkıca sarılmıştı. Karısının sıkça benden söz ettiğinden ve buralarda değilken her şeye rağmen özlediğinden... En az onun kadar özlediğini söylemişti. Kaygılarımın hepsinin dağılmasıyla artık kendimi daha huzurlu hissediyordum.

Yasin gülerken başını salladı. “Alacaktık zaten. Bu kadar hamilenin arasında almazsak sorun olur.”

Doru, Doğa'yla beni kolunun altına çekti. "Kestane şekeri de bulun. Ben daha önce yakınlarda hiç rastlamadım ama illa ki bulursunuz. Bir bakın ona da." dedi. Dudak kıvrımlarım yükseldi. Benim için istiyordu.

"Buluruz abi," dedi Yasin bana bakarak. "Erva içinse her şeyi buluruz."

Doru, "Yağcı," diyerek omzuna patlattı bir tane Yasin'in.

Onlar yanımdan uzaklaşırken biz de Doğa daha fazla üşümesin diye hemen içeriye girdik. Ev buram buram taş ve ahşap kokuyordu.

İki katlıydı. Doru daha gelmeden evi bana anlattığından ne, nerede çok iyi biliyor gibiydim. Aklıma kazınmıştı çünkü burası kocamın büyüdüğü evdi. Üst katta yatak odaları vardı.

Alt katta salon, mutfak ve lavabolar yer alıyordu. Benim en merak ettiğim üst kattaki yatak odalarından özellikle biriydi.

Doru'nun odası olan oda. Dediğine göre iki yıl önce buraya cenaze için geldiklerinde, her şey hâlâ aynıymış. Halide teyzelerin çok fazla eşyası olmadığından bazı odalara hiç dokunmamışlar. Evi de içindeki eşyalarla aldığından öyle kullanmaya devam etmişler.

O odayı görmeyi çok istiyordum.

Doğa'yı yere bıraktım. Salon tarafından bizimkilerin sesi geliyordu. Zerrin annem çocuklara, "Ses yapmayın," diye bağırırken Mahir bir sebepten kahkahalarla gülüyordu. Güldüğü muhtemelen Gülru'ydu çünkü onun da sitemli sözlerini duyabiliyordum. "Sen görürsün! Burnundan fitil fitil getireceğim şu sözlerini," diyordu.

Neye kızdı acaba diye düşünürken, salona fırlayan Doğa'yı arkasından takip ettik.

Gülru salondaki üç büyük koltuktan birine uzanmıştı. Karnını tutarken bir eli, diğeri alınıdaydı. Burnundan soluyordu.

Dayanamadım ve ona bakarak, "Ne oldu?" diye sordum. Ondan önce Dilde gülerek, "Mahir abi kilo aldın sen biraz deyince ona bozuldu," dedi.

Bakışlarım anında Mahir'i buldu. Canı sıkkın görünüyordu. Gülünecek şey değildi ama haline gülmeden edemedim. "Ayıp etmişsin," dememle, "Ben onu o manada demedim," diye açıklama yapmaya çalıştı hemen.

Gülru o alınıdaki elini çekmeden ve ona da hiç bakmadan, "O manada dedin!" diye cırladı. "Şişkosun dedin bana!"

"Tövbe," dedi Mahir. "Kızım ben senin her halini..." diye açıklamasına devam etmek istedi ama Gülru izin vermedi. Eli karnında, "Bu çocuğun

adını ben koyacağım. Kiloyu alan benim, ismini de ben koyacağım,” diye bastırdı. “Bir de laf yiyoruz ya. Neymiş, kilo almışsınız. Oh olsun. Daha da alacağım. Kilo, benim kilom değil mi?”

Mahir oflayarak ellerini saçlarına atıp çekti. “Kızım kanser mi olayım istiyorsun ya! Lal olaydım da demeyeydim,” diye söylendi.

Fırat ve Sefa abi, Mahir’in düştüğü duruma birbirlerine bakarak gülüyorlardı.

Neslihan, kulağına bir şey fısıldadığında Dilde bastı kahkahayı.

Gülru, “Bir de bana söyleniyor,” diyerek eliyle kocasını işaret etti. Şahit nıtar gibi gözlerini üzerime dikti. “Bak böyle oluyor işte, Minerva. Sen ona çocuk vereyim diye uğraş, o seni beğenmesin.”

Sesi ağlamaklıya dönünce Doru bana doğru yaklaşıp, “Eyvah hormonlar,” diye fısıldadı.

“Duydum seni!” diye ciyakladı Gülru. Ağlar gibi mızırdanınca Mahir ayaklandı yerinden. “Gülüm, Allah’ını seviyorsan ya,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Doru kolumu tutup beni kendine çekti. “Sen izleme bunları. Hep kötü örnek,” diyerek yüzümü göğsüne kapattığında güldüm. Elimle göğsüne vurdum. “Dalga geçme. Kız alınmakta haklı,” deyince elimi tutup salonun kapısına doğru çekti. “Anne, Doğa’ya bakar mısınız?” diyerek o işi de hemen halletti. “Seni uzaklaştıralım buradan,” dediğinde asıl niyetinin bu olmadığını biliyordum.

Üst katın merdivenlerini birlikte koşu koşu tırmandık. Beni bir odanın önüne getirip durdu.

Elimi bırakıp kapının kolunu çevirdi. “Kocanın odasını görmek istiyordun sen, değil mi? İşte burası,” diyerek kapıyı sonuna kadar araladı.

Eski kokusu; hiç yaşamadığım, içinde Doru’nun çocuk hallerinin olduğu anıları burnumun ucuna taşıdı. Sonra gözlerimin önüne serdi.

Odanın ortasında bir çocuk yatağı vardı. Ahşap bacaklı, dar yatak ancak on beş yaşlarındaki Doru’nun sığabileceği kadardı.

Ben geçeyim diye yer açarken hiç beklemedim. Gözlerim odayı taradı.

Üzerinde Galatasaray yapışkanları olan, meşe rengi ahşap bir gardırop, yatağın iki tarafında üzerinde lambalar olan komodinler ve karışık desenli koyu mavi bir halı vardı odanın içinde.

Çocukken bile aynıymış diye düşündüren kalın, güneş geçirmez perdeler pencerelerde takılıydı. Yatak başında irili ufaklı çerçevelerin içinde Doru'nun ve diğer aile üyelerinin fotoğrafları asılıydı.

"Halide teyze dokunmamış hiç bu odaya. Fotoğrafları indirmeye de kıyamamış. Ya gelir alırsınız ya da ben onlara bakar hasret gideririm derdi hep. Buraya annem sık geldiği için de fotoğrafları bıraktı. İkiisi babamla Hasan amca gibi yakın dostlar."

Kocamın fotoğraflarını, çocukluğunun şu an önümde asılı olanlardaki dönemlerini hiç görmemiştim. Zerrin annede olduğunu biliyordum ama onları görmek için hiç fırsatım olmamıştı.

Merakla yatağın başına doğru yürüdüm. Yatağı ortalayarak duvara asıldığından, yatağın üzerine tırmandım ve bacaklarımı altımda toplayarak fotoğrafların tam önüne oturdum.

Doru da gelip yanıma, yatağın kenarına oturdu.

"Onlara çok hayran bakıyorsun. Ben zaten çok âşığım sana. Fazlasını bu bünye almaz."

Kıkırdadım. "Âşık ol diye değil ki. Ben çok âşık olduğumdan," diyerek elimle tam ortada duran bir fotoğrafı işaret ettim. Doru orada altı, yedi yaşlarında ancak vardı. Elinde kocaman ısırılmış bir domates tutuyordu. Suyu ağzından, beyaz tişörtünün önüne kadar akmıştı. "Şunda çilek yiyen Doğa'ya benziyorsun. O da böyle suyunu her yerine akıtıyor."

Omzumun üzerinden kocamın gururlu ifadesini süzdüm. Gözleri gösterdiğim fotoğrafı inceliyordu. "Annem tuzlayıp verirdi. En sevdiğim şeydi sanırım, dağda bayırda oynarken çok acıkıp onun tuzladığı domatesi yemek."

"Anneannemlerin yazlığına gittiğimizde aynısının salatalık ve havuç versiyonlarını yerdim ben de. Havuzdan çıkmak istemediğimden, en kolay yenecek şeyler onlar olunca annem de beni kıramazdı."

Bakışları yüzümü bulduğunda dudaklarıma odaklandı. Yanağımla dudağımın arasına minik bir öpücük kondurduktan sonra başını benimkinin yanına yaslayıp iç çekti. "Seninki biraz daha lüks gibi geldi. Fakirdik kızım biz."

Yüzünü görmek için başımı kaldırdım. "Lüks mü? Salatalık ve havucun neresi lüks?"

"Havuzdan çıkmadan söz ediyorum ben. Biz burada ahırda çamur havuzuna dalıyorduk."

“Doru,” diye söylendiğimde güldü. “Farklı dünyaların insanlarıyız muhabbeti yapmıyorum,” dedi neden kızdığımı anlayarak.

“Sana çocukluğumdan bahsediyorum. Ne yapayım yani, eşitlenmek için çamura mı gireyim,” deyince gülümsemesi iyice genişledi ve sırtıtma-ya dönüştü. Kolunu açarak bana göğsünü işaret etti. Cıklayarak kolunun arasına girdim ve başımı göğsüne yasladım. Eli o sırada başka bir fotoğrafı gösterdi.

“İlk kez bisiklet sürüyordum orada,” dedi. Gösterdiği fotoğrafta çiftliğin önündeki taşsız temiz yolda, dört tekerlekli bir bisikletin üzerindeydi. Normalde böyle bir karede çocuklar çok mutlu olur, gülerlerdi değil mi? Doru gülmüyordu.

Şu görüntü onun eski hallerini aklıma getirdiğinden içime oturmadı desem yalan söylerdim. “Kalender ile ne oldu Doru?” diye sorarken buldum kendimi. “Seni rahatsız ediyormuş, galiba başka çocukları falan varmış.” Ender’den bir şeyler daha duymuştum ama canını sıkmamak için daha önce konusunu hiç açmamıştım.

“Onu da mı biliyorsun?” diye sordu düz bir sesle. Derin bir nefes aldı. “Karşıma çıktılar ve rahatsız etmeye çalıştılar. Çocuklarıyla ağız birliği yapmış, Lalezar’ın bıraktığı parayı istiyordu.”

Anlamadığım şeylerden biri de buydu. Lalezar evliliği boyunca zor bir hayat yaşamışken, oğluna bırakabilecek parayı nereden bulmuştu? Kalender para benim, ona ben bıraktım diyordu ama bu hikâyede bir şeyler nereden tutsam elimde kalıyordu.

“Lalezar o parayı nereden bulmuş?”

“Kalender vakti zamanında çok zenginmiş. Lalezar’a da kör kütük aşıkmiş. Lâkin sevdiği kadın başkasını seviyormuş. Babasından istemeye gittiğinde *neyim varsa Lalezar’ın üzerine yaparım, yeter ki benimle evlensin* demiş. Parayı duyan Lalezar’ın babası da kabul etmiş. *Kızımın olan para benimdir* diye düşünmüş herhalde.”

Sıradan bir şeyden bahseder gibi anlatıyordu, Doru. Ufacık da olsa gerilmiyordu ya da sesi titremiyordu. Önceden olsa farklı olurdu. Konuyu aş-üğünü, artık kendini özgürleştirdiğini anlayabiliyordum. Onu rahat görünce ben de rahatladım. Bu beni mutlu etti.

“Kızını evlensin diye zorlamış, hatta dövmüş diye biliyorum. Sonunda da evlendirmiş. Ancak hesapta olmayan şeyler varmış. Lalezar bakire değilmiş. Sevdiği diğer adamla birlikte olmuş. Kalender evlenince öğreniyor bunu. O zamandan sonra da Lalezar için çile dolu bir hayat başlıyor.

Bir düşüktten sonra beni dünyaya getiriyor. Kalender'in ona bir kadın gibi davrandığını hiç görmedim. Hakaret eder, zorla sahip olurdu. Ona rağmen namusunu sorgulardı."

"Zorla sahip olduğu," diyerek sözlerini böldüm Doru'nun. Şu anlattıkları korkunç şeylerdi. "Birinden nasıl sadakat bekleyebilir? Kalender cidden hasta bir adammış."

Beni göğsünden kaldırıp, "Boş ver," diyerek çenemi avucunun arasına aldı. "Bunları konuşmayalım. Canımızı sıkmaya gerek yok."

"Öyle, öyle de Doru. Ya Kalender'in çocukları? Nasıl bıraktılar peşini?" dedim.

"Parayı alamayacaklarını anladılar."

"Nasıl yani? Vermeyecek misin?" diye sordum şaşkınca.

Başını salladı. "Vermeyeceğim çünkü hepsini bağışladım."

"Bağışladın mı?"

"Evet, kimsesizlere bağışladım. Tek bir kuruşunu bile bırakmadım."

"Ya sana cephe alırlarsa?"

Umursamazca omzunu silkti. "Hiçbir şey yapamazlar. Yapamayacaklarını da anladılar."

"Asker bir de bu adam! Nasıl bu kadar kötü olabildi-"

"Kim asker?"

"Kalender," dedim başımla vurgulayarak. "Yasaklı rütbesinde görevini sonlandırmış."

Güldü. Sözlerim komik gelmiş gibi güldü. "Üsteğmenken görevden alınmış. Bu dediğim otuz yaşındayken falan oluyor. Hasta o. Hâlâ kendini asker sanıyor. E, herkes asker olamaz."

Şaşırmıştım. "Hem," dedi gülmeye devam ederek. "Yasaklı rütbesi eskidendi. Artık öyle bir rütbe yok. Rütbe bile değil. Albaylar, tuğgeneraller olmayınca yerine baksın diye bu ad verilirmiş. Sonra rütbe yasaklanınca ona bu adı vermişler."

Teşekkürler bay çok bilmiş. "Ne bileyim canım ben? Öyle söyleyince inandım ben de."

Dudakları yükseldi. "Kapatalım konuyu. Seni şurada biraz seveyim, sonra da aşağıya inip yemek hazırlayalım."

“Sonra,” dedim gülerek. “Sonra ne yapacağız?” Bana vaatleri büyüktü. Beklenti içerisindeydim.

“Alışverişe çıkarız.”

“Ya Doğa?” Kızımı bu havada dışarılarda dolaştırmak hiç içimden gelmiyordu.

“Onu anneme bırakırız. Biraz bizsiz kalsın, bir şey olmaz.”

“Ya diğerleri?”

Kahkaha attı. “Oo, biz öyle herkesi düşünürsek bir şey yapamayız.”

Haklıydı. “Ne yapacağız o zaman?”

“Alışverişten sonra bizimkilerle çarşıdaki Vahap abinin yerinde buluşunuz. Sana orası için de sözüm vardı.”

“Şahane plan,” derken gözlerim ışıldadı. “Rakı içeriz, değil mi?”

Kaşlarını çattı hemen. “Hamile olabilirsin, bu yüzden içemezsin.”

“Ya, Doru şöyle yapma! Olmayabilirim. Ben emziriyorum diye iki yıldır ağzıma bir şey sürmedim. Bir kere şöyle kollarında doya doya sarhoş olsam...”

“Ben seni kollarımda başka türlü de sarhoş ederim,” diyerek o güçlü kollarının arasına çekti beni. “Ama içmek istiyorsan, sadece bu defalık izin verebilirim.”

“Anlaştık,” dedim kedi gibi göğsüne sokularak. “Hamileysem zaten içmem. Ama değilimdir bence.”

“Regl oldun mu ki?” diye sorarken başını yüzüme doğru eğdi. Cıkıldım. “İki gündür gecikmedeyim. Ama Doğa olduğundan beri hep bir düzensiz zaten. Günleri de kaydı.”

“Hımm,” derken sesi imalıydı. “Akşam bir daha bakarız o zaman?”

“Neye bakıyoruz?” Yanaklarım kızardı. Bunca insanın arasında, odalar bu kadar birbirine yakınken hayatta sevişemedim. “Onca insan varken-”

“Ben öpe öpe sustururum seni. Sesini bile çıkaramazsın.”

“Of, Doru ya!” diyerek kollarımı kollarının altından geçirip sarıldım. “Rezil olursak sorumlusu sensin.”

“Benim,” dediğinde burnundan güldüğünü nefes sesinden anladım.

Elimi neye atsam almak istiyordu. Onunla ilk defa alışverişe çıkıyorduk, bu yüzden hiçbir şeyin aklımda kalmasını istemiyordu. Onu durdurmaya çalışmaktan artık yorulduğumu hissediyordum. Sabah bana *önceden çok fakirdik* diyen adamın bu kadar savurgan davranmasını elbette beklemiyordum ama amacının beni mutlu etmek olduğunu da biliyordum.

Elimdeki torbalarda yeşil bir kürk kaban, yeşilin çeşitli tonlarında kazaklar ve bir çift haki yeşili asker botu bulunuyordu. Tüm bu eşyaları benim için alırken, kendisi yalnızca aynı botların siyah versiyonunu tercih etmişti.

O bana yeşil ne gördüyse alırken ben de boş durmamıştım. Onun için iki koyu yeşil, bir de koyu mavi kazak seçmiştim. Her ne kadar aldıklarımı yüzünü buruşturarak baksa da giymekten başka şansı olmadığını biliyordu. Dolabında siyah ve grinin tonlarından başka renk kıyafet yoktu. Önceden en azından mavi giyerdi ama yokluğumda onu da bırakmıştı.

İndirim reyonundan onun için yazlık birkaç tişört seçmiştim. Esasen aldığım tişörtlerin bana daha çok yakışacağını düşünüyordum. Doru'yla birlikte giyebilirdik. Onun kıyafetlerini giymeyi seviyordum.

Torbalardan birinde kendim için aldığım iki elbise duruyordu. Yazlık elbiselerdi ama ben böylelerini İzmir'de bile görmemiştim. Doru almak istediğimde pek oralı olmamıştı ama ısrar edince kıramamıştı. Annemlerin yanına, Barbados'a gidersek kullanacağımından emindim. Şimdilik böyle bir şey planlayamıyorduk, Doru'nun görevleri bunun için elverişli olur mu, kestiremiyorduk ama hayalini kurmak bile güzeldi.

Doğa'ya aldıklarımızı Doru taşıyordu. Pelüş oyuncaklarına yenileri eklenirken kızımın elbise koleksiyonunu da ihmal etmemiştik.

Asker botlarının çocuk versiyonunu Doru tam dört dükkân gezerek sonunda bulmuştu. Aile gezmesi falan yapmayı planladığını düşünüyordum. Hepimizi benzer şeyler giydirme isteğinin başka ne amacı olabilirdi ki?

Doru, "Burası," dediğinde gözlerim elimdeki torbalardaydı. Hangi dükkânı kastettiğini merak ederek kafamı kaldırdım ve bir iç giyim mağazasıyla göz göze geldim.

"Ne varmış orada?" dedim şaka yaptığını düşünerek. Elbette onunla iç çamaşırı mağazasına girecek değildim. "Girmeyeceğiz, değil mi?" diye kulagina fısıldadım.

Sinsi bir gülümsemeyle, "Aklıma sen düşürdün. Cesur ol biraz," dedi.

Elimi torbalarla birlikte tutup dükkâna doğru çekti. *Yandık* diye düşünürken kadın personellerden biri bizi kapıda karşıladı. Bunlar da hazırda mı bekliyordu?

“Hoş geldiniz.”

Doru bakışlarını içeride dolaştırarak, “Kendimiz hallederiz. Teşekkürler” diyerek ona fırsat vermeden reyonların arasına yürüdü.

Elindeki torbaları kenarda bir yere bıraktı. Sonra benimkileri de alıp aynı yere koydu. “Torbalarımızı buraya bıraktık ama sorun olmaz, değil mi?” diye görevli personele seslendiğinde, “Ben göz kulak olurum efendim,” diye bir yanıt geldi.

Doru tekrar elimi tuttuğunda yüzümü omzunun yanına gömdüm. “Can çekiyorum şu an utançtan.”

“Utanma,” dedi dalga geçer gibi. “Bak,” diyerek içeride alışveriş yapan kadın ve erkeği gösterdi. Muhtemelen onlar da sevgiliydi.

Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım. Elimi bırakarak reyonların arasında dolaşmaya başladığında, onu takip ettim. Elini neye atsa gözlerimi asla oradan ayırmadım. Uygunsuz bir şeyse durdurmalıydım.

Gözüne ne hoş geliyorsa topluyordu. Su yeşili dantelli bir takımı iyice inceledikten sonra gözleri benim olduğum tarafı buldu. Bir bana baktı, bir elindeki çamaşıra. Yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Üzerimde hayal ediyordu. Gözlerimle buluşan yeşil gözlerinde alevden halkalar dolaşıyordu. Çamaşırı bana yakıştırmış olacak ki yutkunarak diğerlerinin yanına, kolunun altına sıkıştırdı.

Hemen sonra elbise formunda siyah bir geceliği inceledi. Onu da kolunun altına alırken aynısının başka renklerini de seçti.

Sonunda aldıklarından memnun bir şekilde kasaya doğru döndüğünde bittiğini düşündüm. Bu kadar kısa sürmesini beklememiştim. Fakat, “Kabin ne tarafta?” diye sormasıyla olduğum yere çakıldım. İç çamaşırlarını kasadaki personele bırakıp geceliklerle gösterdiği tarafa baktı.

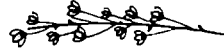
Kasiyer, “Bir personel göndermemi ister misiniz? Yardımcı olsunlar,” dediğinde olumsuz anlamda başını sallayıp elimi tuttu.

Beni kabinlerin olduğu koridora soktuğunda onu durdurdum. Doru’yu kenara çekerken, “Allah aşkına ya,” dedim gözlerinin içine bakarak. Elindeki gecelikleri aldım. “Sen burada bekle bari. Yemin ederim, hepsini deneyeceğim.”

Yüzünde önce belli belirsiz, sonra hızla genişleyen bir gülümseme belirdi. Yüzümü inceliyordu. Bakışları yanaklarımı dolaşırken iç geçirdim. "Lütfen," diyerek göğsünü itip onu koridorun başında kalmaya ikna etmeye çalıştım. "Ben hemen geleceğim." Elimdeki gecelikleri salladım. "Kal orada."

Arkamı dönüp kabine girdiğimde aynadaki aksimi gördüm. Elimdeki torbaları hemen yere bıraktım. Yanaklarım boşuna zonklamıyordu. Kıpırmızıydılar. Reyonların arasında beyler gibi dolaşıp çamaşır topladığı sahneyi ölsem unutmuyacaktım. Beni bilerek buraya sokmuştu. Utandığımı görmek için. Bundan zevk alıyor olmalıydı. Elimdeki gecelikleri denemeye hiç gerek yoktu. Kabindeki tabureye oturdum ve gecelikleri inceledim. Her gece bir tane yırttığı için dört adet almak mantıklıydı. Bu defa onu israf konusunda asla uyaramazdım çünkü bunlara gerçekten ihtiyacım vardı.

O an aklıma bir şey geldi. Benim de onun yanaklarının kızarışını, nefesinin kesilişini görmem gerekiyordu. Hemen yere bıraktığım torbalara uzandım.

Taksiye yürürken Doru beni dükkâna her an geri sokacakmış gibi bakıyordu. Çünkü üzerimde aldığım elbiselerden beyaz olanı vardı. Kombini mi ten rengi şeffaf çoraplar ve haki rengi botlarımla tamamlamıştım. Yeşil kürklü kabanım da üzerimdeydi.

Üşümüyor değildim ama katlanılmaz değildi. Kocamın bakışları yeterince ısıtıcıydı.

"Neden yapıyorsun bana bunu?" diye sorduğunda omzumu silktim, "Aşk olsun, ne yapıyormuşum ben?" diye sordum.

"Kızım elbisenin altı yok," derken uzanıp kürkün alt ucunu bacaklarımın doğru çekti. Onu öyle uzatamazdı. Güldüm, etrafa ters bakışlar attı. "Biri baksın, şuracıkta siker atarım."

"Sen yanımda böyle yürürken kimsecikler bakamaz, merak etme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama işe yaradığını sanmıyordum.

Kabanın boyunu uzatamayacağını sonunda anlayınca elini belime dolayıp beni kendine çekti.

"Şu ilk tatilimizi zehretmemek için bana güç ver rabbim," diye dua edince istemsizce kıkırdadım.

"Gerçekten sen yanımdayken kimse bakamaz," dedim başımı sallayarak. "Ben de baktırtmam zaten."

"Ne demezsin. Ama Erva," dedi tehditkâr bakışlarını yüzüme kaydırırken, "Gece bunun hesabı sorulur."

"Sorulsun binbaşım. Sormazsan adam-"

"Eve gideriz! O lafı tamamlarsan seni sırtıma atar doğruca eve götürürüm." Bu susmam için yeterli bir tehditti. Ağzıma fermuar çektim.

Tam o sırda, "Yüzbaşı," diye seslenen bir erkek sesi yükseldi sağ tarafımızdan. Doru'yla bakışlarımızı aynı anda çevirdik. Gece karası saçlı, dikkat çekici bal rengi gözlü genç bir kadın ile en az Doru kadar uzun, esmer bir adam bize bakıyordu.

"Sen," dedi Doru gülerek. Onları tanıdığını anladım. Adam çocukluk arkadaşı falan olabilir miydi?

Adam yanındaki kadının elini tutarak yanımıza geldi. "Asıl sen," dedi. Kalın ve etkileyici bir ses tonu vardı. Yaşı Doru'dan biraz daha büyük görünüyordu. "Boluluydun, değil mi? Şaşırmamalıyım."

Doru gülümseyerek başını salladı. "Tatile gelmiştik. Siz ne yapıyorsunuz burada? Trabzon'da oturmuyor muydunuz?"

"Alışverişe geldik," dedi genç kadın. Yakına gelince yaşının benimle hemen hemen aynı olduğunu anlamıştım. Çok güzeldi. Gözleri gerçekten bal rengindeydi. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Doru, ikisini de buradan tanııyordu.

Genç kadın bakışlarını bana yöneltince, "Merhaba," diye mırıldandım. Yüzündeki gülümseme genişledi. "Yüzbaşının karısı olmalısın," dedi.

Doru hemen belimdeki elini sıkılaştırdı. "Karım Erva," diyerek beni onlara tanıttı. Selam verir gibi tekrar başımı salladım. "Erva, bunlar da Ali Cihan ve eşi Balca."

"En azından bizi hatırlıyor," diyerek güldü Ali Cihan. Elini bana doğru uzatınca tutup sıktım. "Seni tanıyoruz. Mahir bahsetmişti."

"Mahir," dedim şaşıracak ve bakışlarımı kocamın gözleriyle buluşturdum.

"Hakkari'de birlikteydik. İkisi de bizden," diye fısıldadı Doru. Üstü kapalı söylediği şeyi hemen anladım. Balca da mı askerdi? *Ne güzel* diye düşünürken gözlerim onun beni tüm sevecenliğiyle inceleyen bakışlarıyla buluştu.

Balca fısıltılı bir tonda, "Esasen ben bir adli tıpçuyım. Ama yüzbaşının dediği de doğru," dedi.

“Anladım,” dedim düşünceli bir tonda. Doru’ya yüzbaşı diye hitap ediyorlardı. Sanırım onun binbaşı olduğundan haberleri yoktu.

“Nasılsınız, nasıl gidiyor?” diye sorunca Doru, Ali Cihan gamzeleri olduğunu belli edercesine gülümsedi. “Balca buranın tarhanasını ve manda yoğurdunu seviyor. Bizim kızı, Dünya’yı anneme emanet edip kaçalım dedik. Bir gün kafa dinleyip alışverişimizi yapacağız. Sonra da döneceğiz. Siz ne yapıyorsunuz?”

Doru, “Hemen hemen aynı sebepten. Birkaç günlüğüne kafa dinlemek için geldik,” diye yanıtladı onu.

“Kızınızın adı Dünya mı?” diye sordum. “Ne kadar tatlı.”

“Kendi de öyle. Daha iki yaşında. Sizin de çocuğunuz var mı?” diye sordu Balca.

Başımı salladım. “Kızımız var. Adı Doğa. Bir kardeş için *Dünya* güzel isim gibi duruyor.”

Doru’nun eli belimin yanını çaktırmadan okşarken sert bir nefes çekti içine. Bu ihtimali duymak bile onu heyecanlandırıyordu.

“Biz arkadaşlarımızla buluşacaktık,” dedi Doru, Ali Cihan’a bakarak. “Siz de katılmak ister misiniz? Az ileride, Ehl-i Keyf’te bekliyorlar.”

“Ah,” diyerek karısına baktı Ali Cihan. “Balca isterse...”

“Aslında ben bir yere rezervasyon yaptırdım. Ama gerçekten size katılmayı çok isterdik. Hem şimdi rahatsız etmeyelim,” dedi Balca.

“Sorun olmazdı ama siz bilirsiniz tabii,” dedim.

Balca gülümseyerek, “Belki başka zaman,” diye mırıldandı. “Biz yüzbaşıyı Trabzon’a davet etmiştik. İkinizi de ağırlamak hoşumuza gider.”

Doru’ya gözlerimi diktim. “Bir gün yolumuz düşerse mutlaka görüşürüz,” diyerek başını salladı.

Onlardan ayrıldığımızda ne kadar güzel bir çift olduklarını düşünüyordum. Doru bu düşünceli halimi fark ederek, “Aslında ikisi de seni yanımda görmekten çok mutluydu ama fark edemedin,” diye mırıldandı.

“O ne demek?” diye sordum.

“Tanıştığımızda senden ayrıldık. Sen daha İzmir’e dönmemiştin ve ben de Hakurk’taydım. Evli olduğumu Ali Cihan biliyordu ama ayrı olduğumu anlamıştı.”

“Anladım. Bir daha karşılaşsak Balca’ya, kendini affettirmek için neler yaptığından söz edebilirim o halde,” dediğimde sesli bir şekilde güldü. “Süründüğümünden de bahsetmeyi unutma karıcığım,” dedi.

Bolu’nun merkezinde küçük ama sıcak, Ehl-i Keyf adında bir balıkçı restoranıydı geldiğimiz yer.

Doru bana laf ediyordu ama bizim kızlar benden daha iddialı giyinmişti.

Dilde, Ender’in yanındaki sandalyede üzerinde kırmızı, uzun kollu, vücuduna tam oturan bir elbiseyle oturuyordu. Saçlarını dalga dalga yapmıştı. Ender’in kolunun onun beline sarılı durmasından anladığım kadarıyla o da Dilde’nin böyle giymesinden biraz rahatsızdı. Oysaki elbisesinin açık hiçbir yanı yoktu. Kız güzeldi, ne yapalım?

Gözücüyla Fırat abiyi kontrol ettim. Öfkeli görünmüyordu. Anlaşılan onların birbirlerine yakın olmasma alışıyor.

Yanında oturan Sefa abi biraz durgun görünüyordu. Onun derdinin ne olduğunu sanırım artık biliyordum. Biraz içerse itiraf etmesini sağlayabilirdim. Bakışlarım Gümüş’e kaydı. Her zamanki gibi siyah bir elbise giymişti. Kocasının ağzına kavun dilimi uzatıyordu. Kadir halinden son derece memnun görünüyordu.

Gülru ise bol taşlı, koyu pembe bir elbise tercih etmişti. Elbisenin omuz kısımlarında başlayan taşlar, göğüs dekoltesinin derinliği boyunca uzanıyordu.

Neslihan en sade ama en şık olanımız olabilirdi. Krem rengi ceket elbisesi ve kırmızı rujuyla kocasının kolunun altındaydı.

Doru sandalyemi çekerken kulağıma, “O kürk üzerinden çıkmayacak,” diye fısıldadı. Mekânın köşesinde cayır cayır soba yanıyordu. Ben bu kürkü çıkarmazsam kurdeşen dökerdim ama onu da anlıyordum. Elbisemin sırtı yoktu.

Gülerek kabanı omuzlarımdan düşürdüğüm sırada Doru da kabanını çıkarıyordu. Gözleri bana çevrilirken kısıldı. Kazağının üzerine giydiği siyah ceket de çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Hemen yakalarından tutup sarındım.

Bizimkiler siparişleri çoktan vermişlerdi. Garson rakılarımızı doldururken, Doru dolan kadehini alıp kafasına dikti. Derin bir nefes bırakıp, “Yorucu bir gündü,” dedi elini sandalyemin arkalığine atarak.

“Ee, biz yokken ne konuştunuz bakalım?” diyerek ortamdaki sessizliği dağıtmaya çalıştım.

Neslihan, “Dilde ile Ender’in düğün tarihinden konuşuyorduk,” diyerek bana dahil oldu.

“Ne zaman olacak peki?” diye sorarken önümdeki rakıyı alıp bir yudum aldım. Kızlardan bir tek Neslihan rakı içiyordu.

“Bir aya diyor ama çok erken bence,” dedi Dilde.

“Bir ay mı? Bence de erken. Düğün yapacağız. Yetişmez ki,” dememle Doru da bana katıldığını belli edercesine başını salladı. “Yaz düğünü olsun oğlum. Ne aceleniz var? Davul zurna falan çaldırırız kapıda. Biz yapamadık, bari sizinki olsun.” Son cümlesini içini çekerek söylemişti. Bu konu onda da bende de eksikti.

Doru bakışlarını bana çevirdi.

“Erva hamile değilse belki biz de yaza bir düğün yaparız,” dedi gönlümü hoş etmek ister gibi. “Beş yıl da geçse o düğün yapılacaktır.”

Az önce ağzıma peynir atmıştım ve şu an pişmandım. Yutkunmakta zorlandım. “Unutmamışsın.”

“Unutur muyum hiç? Sözüm söz,” demesiyle Mahir gülererek masaya dirseklerini dayadı ve bize doğru yaklaştı. “Size biz de dahil olsak olur mu?” diye sordu.

Gülru kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak kocasına gözlerini devirdi. “Sevgili kocam beni aynı sizinki gibi aile arasında bir kutlamayla evinin kadını, çocuklarının annesi yaptı. Hâlâ o sözünü verdiği düğünü yapamadık.”

Ben *sizinkini de bizimkiyle yapalım* diyecektim ki Doru, “Olmaz öyle,” diyerek kestirip attı. “Yarbayım, siz ayrı yapın. Toplu sünnet töreni gibi düğün mü yapılırmış?”

Ender kahkahayı patlattı. “Korkmuştum bir an, bizimkine ortak çıkacaksınız diye.”

“Senin düğününe mi kaldık oğlum?” diyerek ters bir bakış attı Ender’e, Mahir. “Yaparız biz kendi düğünümüzü. Kimseye hacet yok.” Sözü Doru’ya olmasına rağmen onun hiç umursamadığını gördüm.

Beni kolunun altına çekip dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. Üzerimdeki ceketinin kokusu, bir de şöyle sarılışı yok muydu, içim huzurla doldu.

Kadehimi kaldırıp onun elindeki kadehe tokuşturdum.

Masaya o esnada yaşlı ama oldukça karizmatik bir adam yaklaşmaktaydı. “İyi akşamlar gençler,” dediğinde hepimiz aynı anda başımızı salladık. Doru adamın uzattığı eli hemen yakalayıp sıktı. “Nasılsın, Vahap abim?” Adamın Doru’nun bahsettiği mekân sahibi Vahap olduğunu anlamış bulunuyordum.

“Ne olsun evlat, koşturup duruyoruz işte. Sizi görünce bir selam veriyim dedim,” dedi ve bakışları beni buldu. “Hanım kızımız kız arkadaşın mı?” diye sordu babacan bir tebessümle.

Doru belimdeki elini sıkılaştırdı. “Karım. Yanına ancak gelebildik.”

Vahap abinin yüzündeki tebessüm büyüdü. “Vay, evlendin ha! Haberi-miz olmadı evlat. Kusurumuza bakma,” derken bana bakmaya devam ediyordu. Elini bana doğru uzatınca hemen yakaladım. “Sizden çok bahsetti. Çok memnun oldum.”

“Ben de kızım. Ben çok meşgul etmeyeyim sizi. Buralardayım. Bir ihtiyacınız olursa ses edin.”

Hepimize başıyla tekrar selam verdikten sonra masadan uzaklaştı. İç çekerek rakı kadehime uzandım. Lâkin yudumlayacakken aklıma bir şeye takıldı. “Doru,” dedim ona yandan bakarak.

“Hımm,” diyerek bakışlarını yüzüme indirdi. “Vahap abi kız arkadaşın mı diye sordu ya?”

“Evet.”

“Normal bir şeymiş gibi söyledi bunu.”

“Evet.”

“Yani böyle sıradanmış, sen hep buraya kızlarla geliyormuşsun gibi.”

Kaşları havalandı. “Hayda, ne alaka?”

“Hiç kıvrırma öyle,” diyerek kaşlarımı çattım. Kadeh olan elimin işaret-parmağını ona doğru salladım. “Kaçınıcıyım ben buraya getirdiğin?”

“Teksin,” dedi durmadan, düşünme gereği bile duymadan. “Sen buraya getirdiğim tek kadınsın.”

Kendinden eminliği yüzümde tebessüme neden oldu.

“Ya başka yerlere...” diye soracaktım ki kadehini masaya bırakıp çenemi işaretparmağıyla başparmağının arasına sıkıştırdı. “Kızım sen neyin peşin-desin ha?” diye sordu gülerek.

Bir şeyin peşinde değilim aslında. Ama bu durum beni kıskandıırıyordu. Hatta geçmişine bile kıskançlık duyuyordum. Sonuçta o benim kocamdı. “Ak kaşık olmadığını biliyorum,” dedim düşen ses tonumla. “Ama yani yalan da olsa olmadı de bari.” Sözlerim onu gülümsetti.

Olmadı dese de inanmazdım artık.

“Üstüne gül koklamadım ama senden önce oho, sürüsüne bereket,” derken eli havada şöyle bir sallandı. Bakışlarım o elindeydi. Topuğuna sıkığının farkında mıydı?

“Kırarım,” dedim dişlerimin arasından eline baka baka. Göğsünden kalkıyordum ki eliyle belimin yanını sıktı.

“Şaka yapıyorum güvercin. Benim öyle bir hayatım olmadığını bilmiyor musun sanki?”

Biliyordum. Bu yüzden başımı iyice göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Kokusu içime doldu.

Akşamı yarılarken mekânda Karadeniz müzikleri çalmaya başladı.

Hafif hafif tıngırdıyordu ama kulağa bu haliyle çok hoş geliyordu. Herkes mayışmışken kulaklarım Fırat abinin Mahir’e dert yanmasına takıldı.

“Rügeyya’yı ikna ettim ama şimdi de babası olmaz diyor. Ne yapacağım, bilmiyorum. Zamanında Ender’e kulp bulduk, şimdi de onlar bizden çıkarıyor acısını.”

“Düzelir,” diyerek sırtını sıvazladı Mahir, Fırat abinin.

Fırat abi, “Şu bile,” diyerek yanında oturan Sefa abiyi işaret etti. “Ne ara buldun oğlum sen? Ne ara evlenelim dedin kıza? Biz kaç zamandır uğraşıyoruz. Bir olduramadık.”

“O iş o kadar kolay değil,” diyerek yudumladığı rakı kadehini tak diye masaya bıraktı Sefa abi. “Gözde daha yirmi iki yaşında. Babası bu kadar küçük olmaz diyor. Yirmi beşe kadar bekleyecekmişim. Otuz iki olduk oğlum. Ben daha nereme bekleyeyim?”

“Benim durumumla benzer bir durum,” diye araya girdi Ender. “Eğer abileri de varsa, iş zor. Var diye biliyorum. Üç yıl daha bekleyeceksin. Bu sürede de biraz sürüneceksin.” Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ender, Fırat abinin damarına oynamaktan geri duramıyordu.

“Ama,” dedi Ender imalı bir gülümsemeyle. Dilde’ye adeta aşk dolu bir bakış attı. “Eğer kızın gönlü varsa her şey daha da erken gerçekleşebilir.”

Fırat abinin tarafından bir homurtu sesi yükseldi. "Damarıma basıyor bu. Vallahi vuracağım!"

Haklıydı. Ender de biraz zorluyordu hani. Ama canım Ender'im bunu sonuna kadar hak etmişti.

"Lan Ender," dedi Sefa abi. "Varsa tavsiyen, alırım bir dal."

Ender, Sefa abiden yaşça küçük olmasına rağmen ona danışacak kadar zor bir durumdaydı. "Kaçır abi," dedi Ender. "Kaçır getir! Mecbur verirler."

"Ha," dedi Doru araya dan diye girerek. "Akıllıya bak! Nasıl akıl vermek lan o! Sonra ne görevi kalır ne mesleği."

Ender büyük bir gülümsemeyle sırtırtırken Sefa abi bir an bu durumu düşünüyormuş gibi bir hale büründü. "Eğer kızın gönlü varsa hiçbir sorun çıkmaz. Önemli olan, reşit olması ve birbirlerini sevmeleridir," deyince Ender, "Aile rızası da önemli," dedi Yasin. "Asker adam, Sefa. Göreve gidince kime emanet edecek kızı?"

"Durumu iyice benimkine benzer hale getirmeyin," dedi Ender. "Hepimiz birbirimize sahip çıkarız. Bu dünyada ailesi olmayan evlenemez mi?"

"Ondan mı diyorum ben?" dedi Yasin kendini savunurcasına.

Konuyu değiştirmek için, "Şu Gözde'yi bizimle de tanıştıracak mısın, Sefa abi?" diye sordum. "Hem konuşursak birlikte bir yol da buluruz."

Sefa abi başını salladı. "Getiririm," dedi ama hemen sonra yine sessizliğe gömüldü.

"E, bebeklerinize isim düşündünüz mü?" diye sordum bu defa hem Gülru'ya hem de Gümüş'e bakarak.

"Düşünmedim ama adı her ne olacaksa ben koyacağım," diyerek kocasına gözlerini devirdi Gülru. Mahir usanmış gibi nefes verirdi. "Dayan oğlum, Mahir," diyordu. "Sen daha çetinlerini dağda, sınırda gördün. Toplar, mermiler üstüne yağarken-"

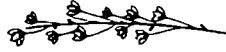
"Abart," diye söylendi Gülru. Parmağıyla bize kocasını işaret etti. "Görüyorsunuz, değil mi? O böyle davranırken nasıl sinirlenmeyeyim? Beni bombalarla bir tutması da ne demek?"

Gümüş, "Aa, ben de bebeğimin adını düşünmedim," diyerek hemen araya girdi. Maksadının Gülru ve Mahir'in tartışmasını bastırmak olduğunu görebiliyordum. "Ama kız olursa aklımda bir şey var. Şimdi söylemeye yim. Sürpriz olsun."

Hafif bir tebessümle başımı salladım. “Sahi, sen bir kızın ya da oğlun olursa adını ne koymak isterdin? Bunu hiç sormadım,” dedi Gümüş.

Konu bana dönerken yüzümdeki gülümseme dağıldı. “Açıkçası ben de düşünmedim. Doğa, benim çocukluk hayalimdi ama o zaman bile kafamda başka bir çocuk ya da isim canlanmıyordu.” Cevabımla Doru derin bir nefes aldı.

Ona bakarak kendimi bir anda, “Ama şimdi denemeye karar verdik,” derken buldum. Doru’nun moralini yükseltmek için söylesem de aslında bunu benim de çok istediğimi içten içe biliyordum. Korkularıma rağmen bir bebeğim daha olsun istiyordum.

Uyandığımda Doru pencerenin önünde, ay ışığının odama vurduğu noktada duruyordu. Sırtı bana dönüktü. Vaktin tam olarak farkında değildim ancak gecenin ilerleyen saatleri olduğunu anlıyordum. Eve varmadan önce uyuyakalmıştım. Onun beni yatağa taşıdığını hatırlıyordum ancak sonrasını hatırlayamıyordum. Henüz uzun bir süre uyumuş gibi hissetmiyordum.

“Doru,” dedim alçak bir sesle. Yataktan doğrularak başlığa yaslandım. “Neden uyumadın?”

Yüzünü bana çevirdi ama karanlık olduğu için ifadesini net göremiyordum. Elinde bir şey tutuyordu.

“Annem çay demlemişti. Aşağıda Neslihan’a çay içirerek ayıltmaya çalışıyor. Diğerleri de orada. Hâlâ oturuyorlar. Su almak için indiğimde elime bir bardak verdi.” Elindeki bardağı gösterdi ve sonra bir yudum aldı.

“Sen de sarhoş musun?” diye sordum.

“Değilim. Çay severim, biliyorsun.”

Bacaklarımı yatağın yanından sallandırıp ayağa kalktım. Geceliğimin kayan askılarını düzelttim. Ona doğru adımlarken, “Sen iyi misin?” diye sordu. Başımı salladım ama muhtemelen karanlıktan göremedi.

Yanına varınca elindeki bardak da yüzü de daha net görünür olmuştu. “Bir yudum alayım mı?” diye sordum. Gülerek bana uzattı bardağı.

Bardağın sıcaklığı ellerimde hoş bir his bıraktı. Bir yudum içtim ve keyifle mırıldandım. “Bu çay uyku kaçırır ama. Uyumaya niyetin yok mu?” dedim gülerek.

“Bu gece de uyumayalım,” dedi o de benim gibi gülerek. “Yapmadığımız şey değil.”

Kolunu belime sararak gözlerimin derinliklerine yeşil gözlerini kilitledi. “Hatırlıyor musun?” diye sordu. “Sabaha kadar bir demlik çay içtiğimiz o geceyi?” Çayı pencerenin kenarına yerleştirdim ve ellerimle yüzünü sıkıca kavradım. “Unutmak mümkün mü? O, birlikte uyuduğumuz ilk geceydi. Çiftlikteki o sedirde sarılıp sohbet ettik, ardından da uykuya daldık. Harikaydı.”

“İşte ben o içtiğim çayın tadını hiç unutamadım. Yanımda sen var-san hiçbir şey unutulmuyor.” Sözleri sakın bir tondaydı. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Doru?” dedim. Gecenin bu saati onu düşündüren şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Anladı ve ben sormadan cevap verdi. “Bir şey yok. Aklıma geldi öyle. Bu ev çocukluğum. Eskiye hatırlatıyor. Çocukluğumda sen yoktun ama orayı bile doldurdun. Pencereden bakınca aklıma geldi. Seninle ilgili hiçbir şey aklımdan çıkmıyor,” diyerek yutkundu. “Eğer biri şu an söylediklerimi duysa, belki benim bu halime gülümser. Ben sana gerçekten çok âşığım. Evet, evliyiz ve çocuğumuz var ama inan bana, hislerim ilk günkü gibi taze,” dedi. Yanağımda duran elimi alarak dudaklarına yerleştirdi.

“Pencereler öyledir,” dedim iç geçirerek. “Ben de ne zaman lojmandaki pencereden dışarıya baksam tüm manzaralar sana aralanıyordu. Hâlâ öyle. Göreve gittiğinde bir pencere önünde beklemek oluyor tüm anlar. Yollarını gözlemek. Ben seni bekledim, sen beni... İkimiz de kavuşamamak nedir, biliyoruz. Ondan böyle duygusalsın. Beni de duygulandırırıyorsun.”

Güldü. Ben de ona gülümsedim. “Ve,” dedim parmak uçlarımda yükselerek. “Beni ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Sen de benim seni ne çok sevdiğimi...”

Yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Burnunu eğip benim burnuma dokundurdu. “Sen yokken zaman nasıl geçmiyordu çok iyi biliyorum,” dedi. İçini dökmek istiyor gibiydi. Seve seve kabul ettim. Kollarımı beline doladım. *Anlat* der gibi baktım gözlerine. “Ne yaptın bensiz?” Bu konuları hep üstü kapalı konuşmuştuk. Anlatsın, rahatlasın istedim.

Yutkundu. “Aynısını tekrar yaşamaktan çok korkuyorum. Tekrarı olmaz, biliyorum. İzin de vermem zaten. Ama yine de insan korkuyor. Sen nasıl beni pencere önlerinde beklediysen, halim senden farklı değildi. Ha geldi, ha gelecek dedim. Gün saydım durdum. Gelmedin. Gelmedikçe

iyice lanet bir adama dönüştüm. Farkındaydım. Etrafımdaki herkes de farkındaydı. Bahçedeki fesleğenlere sardım. Bir canları çıkana kadar susuz bıraktım onları, bir kurtarmak için canla başla uğraştım. Sendin onlar. Vazgeçemedim,” dedi.

Elim yanağını sevdi. Dudaklarını çevirip avucumu öptü. “Her gün yazdım sana. Kimisini yollayamadım. Fazla çaresizdim. Yazdım sildim, yazdım sildim... Babanı çiğneyemedim. Sözünü ezip geçemedim ama ben ezildim o sözün altında. Bana *kızım ne zaman isterse o zaman döner* demişti. Ben de kabul etmiştim bir kere. Bazen,” diyerek içini çekti. “Boş yere bekliyorum sandım, Erva. Hiç dönmeyecekmişsin gibi geldi.”

Uzanıp yanaklarını öptüm. “Sana gelmemek mi?” dedim titreyen sesimle. “Ben sana gelmek için gün saydım, Doğa iyileşsin diye her gün dua ettim. Onu senin kucağına sağlıklı bir şekilde verebilmek için.”

Başını salladı. “Artık biliyorum,” dedi. “Ama o zamanlar bilmiyordum. Çok sevdirmişsin kendini. Yokluğun çok koydu. Benden çok şey götürdü. O çıkıp geldiğin gün seni kırmak istemedim. Kırıla kırıla ettim o lafları. Sen karşımda çok kırılmaktan ağlarken inan geberdim, bin parçaya bölündüm. Dedim bitti, kendi elinle öldürdün güvercini. Sen koynunda öldürmüşsün beni deyince...”

Gözlerini benden kaçırdı. “Verdiğim o sözü hiç söylemedim sana ama hep kendime hatırlattım. Bana *fesleğen olurum, kokarım, rüzgâra karışır odana dolarım, sana yine ulaşırım* yazmıştın günlüğünde. Ben de demiştim ki *sen fesleğensen ben can olurum akarım toprağına*. Sözümü tutamadığımı ilk kez o an hissettim.”

Gözlerimin dolduğunu fark ediyor muydu, bilmiyordum ama çenesini tutup yüzünü benimkine çevirdiğimde onunkilerin de dolu dolu olduğunu yeni anlıyordum. Parmaklarımın sırt kısmı yumuşacık dokundu.

“Seni öyle çok seviyorum ki,” dedim gözlerimdeki yaşlara rağmen o da gülsün diye kocaman gülümseyerek. “Kimse anlayamaz, Doru. Sen bile. Dedin ya bana kendini çok sevdirmişsin diye. Asıl sen,” dedim ve sıkıca sarıldım. Başım göğsünde yer buldu.

“Güvercin,” dedi rahatlamış gibi. İç çekti. Soluğunun sesi, sessiz odada dolaştı. Saçlarımın arasında hissettim sakinleyen soluklarını. “Asıl ben seni... En çok seni...”

Çamaşırları kirli sepetinden çıkarırken bir yandan da gözücuyla kolumdaki saati kontrol ediyordum. Ne geçmek bilmeyen dakikaymış arkadaş! Resmen gerim gerim gerilmiştim heyecandan.

Bolu tatilinden döneli bir haftadan fazla oluyordu. Doru evdeydi. Geldiğimiz günden beri çamaşır yıkayamamıştım çünkü Doğa Hanım iki yaş sendromu yaşıyordu ve yanında bizi istiyordu. Doru şimdi onunla salonda oyalarken ben de çamaşır işini artık aradan çıkarma peşindeydim.

Gözlerim yine kolumdaki saate takıldı. "Otuz saniye daha kızım, Erva. Dayan!"

"Doru!" diye seslendim içeriye doğru. "Aşkım yemeğin altını küssana. Kaynamıştır o."

"Hallettim," diyen sesi ulaştı kulaklarıma. Çamaşırları yerden toplayıp çamaşır makinesinin içine tıktım. Makineyi çalıştırdıktan sonra lavaboya doğru yaklaştım.

Beklentim tamamen olumsuzdu. *Değilimdir* diye düşünürken gözlerimin testin üzerindeki çift çizgiye takılmasıyla kalakaldım.

Aynı anda hem çılgılık atmak hem de oturup ağlamak istedim. Yaşlar çok çabuk gelip yerleşmişti gözlerimin yuvalarına. Kocaman açılmış gözlerle, aralanan dudaklarla elime aldım testi.

"Doru!" diye bağırdım içeriye doğru titreyen sesimle.

"Kıstım güvercin. Sorun yok!"

"Buraya gelmen gerek. Hemen!" *Bir bebek meselemiz var seninle.*

Yaşlar yanaklarıma çoktan inmişti. Hem gülüyor hem titriyor hem de ağlıyordum.

Testi kapıya doğru kaldırdım. Elimi sabit tutmakta zorlanarak Doru'nun o kapıyı açıp içeriye girmesini bekledim. Lâkin sevgili kocam kapıyı tıklattı.

"Erva!"

"Gelsene!" dedim sabırsızca. "Gel!" Ağlıyordum ve o, bunu şimdi duymuş olmalıydı.

Kapı aniden açıldı. Doru'nun önce endişeli bakışları yüzüme, sonra elimdeki teste kaydı. Ben az önce nasılsam o da aynı şekilde olduğu yerde kalakaldı. Eli bile hâlâ kapının kolundaydı.

Çenesinin titrediğini görebiliyordum.

"Sonunda hamile bıraktın beni. Mutlu musun?"

Titreyen çenesine rağmen gülerek başını salladı.

Doğa, babasının arkasından koşarak yaklaştı ve pantolonun yanını tuttu. Başını babasının bacağıyla kapının çerçevesi arasından uzatmış elimdeki teste bakıyordu o da. Elbette ne olduğu konusunda fikri yoktu.

“Babası,” diyerek tuttuğu pantolonunu çekiştirdi ve onu içeriye geri götürmeye çalıştı. “Kahve’si tüstü. Babası del!” *Kahve’den önemli meselelerimiz var kızım burada, bir dur.*

“Hamilesin,” dedi Doru inanamıyormuş gibi başını sallarken.

Aynı şekilde karşılık verdim. Boşta olan elimle yanağıma akan yaşları sildim.

“Ben olmaz sanıyordum. İlacı bırakalı çok kısa bir süre oldu ama...”

Doru lafım daha tamamlanamamışken kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. Öyle bir sarılıyordu ki nefes alamıyordum.

“Dur,” dedim gülerek. “Boğuyorsun beni.”

“Erva! Erva! Erva!” Adımı tekrarladı durdu. “Kızım sen nasıl bir şeysin lan! Bu nasıl mutluluk! Ne yaşattın bana sen?”

Güldüm. Heyecandan zor konuşuyordu.

“Tüserim ama,” diyen Doğa’yla Doru başını boynuma gömdüğü yerden uzaklaştırdı ve dudaklarıma en sertinden, en sevgi dolusundan bir öpücük kondurdu. Sonra da eğilip Doğa’yı kucağına aldı ve tekrar bana sarıldı.

“Yeşil,” dedi Doru gözleri dolu dolu. Sesi de titremeye devam ediyordu. “Of, ağlattın kızım beni ya,” diyerek başını omzuma gömdü. Boynunun yanını öptüm. Doğa ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Meraklı gözleri babasında dolaştı.

“Yeşil,” dedi Doru başını omzumdan kaldırarak. Burnunu çekti. “Kardeşin olacakmış senin. Senin gibi güzel bir bebek daha.”

“Bebis,” dedi Doğa. Anladığını sanmıyordum. Kardeş ne demek bilmiyordu bence. Saçlarını sevdim, yüzüne gelenleri geriye taradım. “Evimize biri daha gelecek, Doğa. Annenin karnında senin gibi güzel, minik biri var. Abla olacakmışsın,” dedim.

Doru yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra da Doğa’yı öptü. Doğa’nın dudağı sallandı. Ne olmuştu şimdi?

“Tüs,” dedi kollarını göğsünde bağlayarak. “İsmemiyom. Babası!” diye ciyaklayarak kollarını Doru’nun boynuna gömüp ağlamaya başladı bir anda.

Anlamıyor sanıyordum ben ama galiba Doru’dan bile daha iyi anlamıştı.

Doru onu öpe koklaya, “Kızım benim,” dediyse de Doğa sakinleşmedi. Böylelikle sevincim bir tık kursağımda kalır gibi oldu.

Tam bir saat sonra cam verandada koltukta yan yana oturuyorduk. Doru, Doğa’yla oynayarak onu sakinleştirmeyi başarmıştı. Kızım, babasının kucağında uyuyakalmıştı.

“Alışacak,” dedi bana bakarak fısıldar tonda. “Ve her şey çok güzel olacak.”

Korkularıma değiniyordu. Ne kadar saklamaya çalışsam da bulutlu, karanlık bir gün gibi vuruyordu ifademe.

“Olsun,” dedim ve başımı Doru’nun Doğa’dan boşta kalan göğsüne yasladım. “Her şey çok güzel olsun bundan sonra.”

17. BÖLÜM

EGE HAN

2021

Söyle,” diye ısrar eden Ceylin’in sesine, “Tam şimdi,” diyerek elindeki kahve bardağını rakı kadehi tutar gibi havaya kaldıran Gülru’nun sesi karıştı.

Gülru’nun sesi daha güzelken şu yaptığı işkenceden başka bir şey gelmiyordu bana. Pekâlâ o şarkıyı kendi de söyleyebilirdi. Amacının farklı olduğunu hissedebiliyordum.

Durgunluğumun farkındaydı ve lojmana taşınmak konusunda isteksiz olduğumu anlıyordu. Fakat neden inatla burada olduğumu anlayamıyordu. Bana sürekli *neyin var senin* diye sorup dursa da ona neyim olduğunu söyleyemezdim.

Bugün içimdeki karşılıksız aşk acısını daha derinlerde hissediyordum. Lojmanı seviyordum ama burada yaşama fikri canımı acıtıyordu.

Sigaramdan bir nefes çekip öksürerek bıraktım. Aşk acısına sigara iyi gelir diyen her kimse, onunla yüzleşmek istiyordum. Bir işe yaramadığı gibi daha çok hissedilir oluyordu. Yine bir efkara sürükleniyordum. İşte tam da bu yüzden o şarkıyı söylemek istemiyordum. Sözlerinde *benim sonum sende bilirim** geçen şarkı beni mahvederdi. Bir itirafı dillendirmekten başka bir şey hissettirmezdi.

Kahvemden bir yudum alıp fincanımı kulübenin kapısını açık tutmak için önüne engel diye koyduğum kolinin üzerine bıraktım.

Lojmana taşınalı yalnızca saatler oluyordu. Eşyalarım hâlâ her yerdeydi. Kulübe bile darmadağınaktı. Doru’nun kapısının önünde koliler vardı. Bir yağmur yağsa eşyalarım mahvolabilirdi. Gerçi temmuz ayının en sıcak gününde de yağmur yağması düşük bir ihtimaldi. Dün hafif çiselemiş olsa da bugün kaderden yana şansım o kadar kötü olmazdı.

* Gökhan Türkmen - Bile Bile Yandı Yüreğim.

Ne var ki yağmurun yağmasını her şeyden çok istiyordum. O zaman belki bu duygusal ruh halinden de sıyrılabilirdim. Ona komşu olacağım için Gülru, eğlenceye biri daha ortak olacak diye lojmanda kalan diğer arkadaşlarım ve taşınma kararının asıl sahibi Ceylin gibi mutlu değildim.

Doru Demir yine bir göreve gitmişti. Bu yüzden taşınmak için onun yokluğunu seçmiştim. Gözlerinin içine baka baka, "İşte geldim. Senin yüzünden geldim. Sevgilin ısrar etti ama benim de canıma minnetti," diyemezdim.

Evet, burada olmak beni melankolik birine dönüştürüyordu ama için için aradığım şeyin aslında tam da bu olduğunu hissediyordum.

Ayda bir, belki birkaç ayda bir onu görerek içimdeki onsuz olan o yerin sızısına katlanabilecek tek bir an yakalamaktansa; böyle onu daha fazla görme şansına sahip olmak belki de düşündüğüm kadar kötü değildi.

"Bugün lojmanda ilk günün. Söyle gitsin şu şarkıyı," diye asla pes etmeden devam eden Gümüş'e, "Nazlanıyor," diyerek dalga geçen Ender de katılınca direnme gücümün sonuna vardım.

Eğer dağılacaksam onları da yanıma çekmekten geri durmayacaktım.

Önce artık karanlık çöken gökte ve karanlığın gölgeler bırakmaya başladığı bahçede gözlerimi dolaştırdım. Sonra da etrafta başka birileri var mıdır diye kontrol ettim. Bahçenin kulübeye yakın ucunda, az sonra evimde yer alacak ahşap masanın etrafında oturuyorduk.

Ender sandalyesine iyice yayılırken, Yasin kahvesini şimdi daha keyifli yudumluyordu. Gümüş oğlunu oyalamak için masanın hemen yanında ayaktaydı. Küçük Doru annesinin elinden tutma çabalarına rağmen bana doğru koşmak peşinde gibiydi.

Parmaklarımdan arasındaki sigaradan bir kez daha çektim.

Sigarayı tutan iki parmağımı gözlerimi kısarak onlara doğru salladım. "Başka istemeyeceksiniz, buna alışmayacaksınız ve şarkı söylediğimi kimseye söylemeyeceksiniz," diye söylendim.

Sürekli şarkı söylemek konusunda ısrar edilsin istemiyordum. Aramızda sesi çok güzel olan Gülru varken benden ne istediklerini hiç anlamıyordum.

Gülru, bana gözlerini devirirken Yasin, "Bir kez daha yapılır, şöyle hep beraber toplandığımız bir ortamda. Mahir, Doru, Kadir falan da bir gelsin de," dedi.

Doru'nun ismi geçince gözlerim istemsizce Ceylin'in oturduğu tarafı buldu. Direkt ona bakmadım ama arkadaşımın heyecanla yerinde kıpırdandığını gördüm.

"Ah, keşke şimdi burada olsalardı. Doru, senin buraya taşındığını bilmiyor. Dolayısıyla benim de. Kutlama maksadıyla yine yaparız şöyle bir toplanma," dediğinde Ceylin, sigaramı son kez en içlisinden içime çekip masaya yaklaştım ve kenarda duran küllüğe bastırdım.

Ceylin yüzünden lojmana taşınıyordum. Bazen arkadaşlıkta bu kadar iyi olmamak gerektiğini düşünüyordum ama eyleme dökemiyordum. Giden yine kendi canımdan gidiyordu. Ceylin ne anlayacaktı ki burada olmanın benim için ne kadar berbat bir şey olduğunu? Sevgilisine âşık olduğumu, onu gördükçe aslında ona ihanet ettiğimi...

"Siz yine de," dedim belli belirsiz. "Şarkı söylediğimi kimseye söylemeyin. Ben öyle kalabalıkta söyleyemem. Çok ısrar ettiniz diye..." İçimi çektim ve bakışlarımı önüme indirdim. Dudaklarımı aralayarak şarkıyı mırıldanmaya başladım.

Gülru'nun gözleri belirginleşirken, Ender'in keyifli hali daha da ayaklandı.

"Bile bile yandı yüreğim, yana yana söndü yüreğim. Benim sonum sende bilirim." Yasin'in gözleri belirginleşirken yerinde dikleştiğini gördüm.

"Vay anasını," diyordu. "Bu ne!"

Gümüş elinden tutmaya çalıştığı oğlunu sonunda bıraktı ve küçük Doru minik adımlarıyla sese çekilir gibi önüme yaklaştı. Hemen sonra da elinin minik parmaklarını dizlerimin üzerine koydu. "Çok güzel..." diye fısıldadığında gülümsemekten kendimi alamadım.

"Yana yana söndü yüreğim. Benim sonum seninle bilirim. Unutamadım seni..." Gözlerimi kapadım. Dizlerimin üzerinde duran küçük Doru'nun elini avuçlarımın arasına aldım.

Karanlık bahçeye rağmen üzerime bir gölge düştü. Şarkıyı mırıldanırken birini ayakta, hemen yakınımnda hissettim. "Unutamadım seni," diye fısıltıya dönüşen sesimle gözlerimi araladım. Tam da o esnada bir çift yeşil göz yüzümde dolaşıyordu.

Doru Demir karşımdaydı. Kamuflajıyla, tertemiz görünen asker botlarıyla ve geriye doğru yatırılmış saçlarıyla... Sakalları her görevden dönüşünde olduğu gibi belirgin şekilde biraz uzamıştı.

Sadece bir haftadır ortalarda yoktu ama o an hissettiğim şey şaşkınlıktan çok, onu ne kadar özlediğimdi.

"Bin dert yükledim, aşikâr duvarlara. Ağlayamadım bu sevdayı oyun sananlara..." diye giderek düşen ve neredeyse duyulmaz olan bir sesle mırıldandığımda, Doru bir sandalye çekip karşıma oturdu. Yeğenini kucağına

çekti. İri bacaklarının dizkapakları, benim karşısında küçücük kalan dizkapaklarıma değiyordu.

Onunla karşılıklı nefes alıp vermek bile zordu. Yutkundum. Gözleri bana direkt bakmasa da bir anlığına bakışlarının gözlerime değdiğini fark edince devam edemedim.

O böyle karşımdayken *benim sonum seninle bilirim, unutamadım seni* diyemezdim. Görevden erken dönmüştü.

Diğerleri tam şu anda, beni hayranlık dolu sözlere tutuyordu ama sesleri uğultu gibi geliyordu.

Ceylin yerinden kalktı ve sandalyesinin arkasından Doru'nun boynuna kollarını sardı.

Patika yol tarafında Mahir'in ve Kadir'in sesini duyduğumda, Gülru ve Gümüş de kocalarına koştu.

Temmuz ayında üşüyormuşçasına elimle diğer kolumu ısıtmaya çalıştım. Yalnızlığın soğuk bir yanı vardı. O bu kadar yakınken, yalnız kalmak zorundayken daha da soğuyordu içim.

Herkes birbirine sarılırken Doru, yeğeninin başına bir öpücük kondurduktan sonra onu yere dizlerimin önüne bırakıp sevgilisinin boynuna dolanan kollarını tuttu. "Ben yokken bayağı eğleniyor gibi görünüyorsunuz," dedi boynunun yanından sarkan Ceylin'in yanağına doğru.

Ceylin gülerek dudağını büktü ve bana bir bakış attı. "Eğleniyoruz çünkü artık seninle daha fazla zaman geçirebileceğim. Erva buraya taşınıyor. Senin evinin yanına."

Doru, bahçenin her yanına dağılmış vaziyette duran karton kolileri elbette ki fark etmişti. "Biliyorum," diyerek başını salladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Albaydan duydum. Yanında olmamı ve sana göz kulak olmamı istedi."

Babamın böyle bir şey istemesine şaşırmadım ama *Mahir dururken neden Doru* diye düşündüm.

Alnım bu düşünceyle kırışırken bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. "Benim göz kulak olunacak bir tarafım yok. Neredeyse bir tabur asker var lojmanın içinde. Onu geçtim herkes asker zaten-"

"Ay, belli mi olur?" diyerek araya girdi Ceylin. "Hırlısı, hırsızı her yerde. Manyak çok bebeğim. Başa bela olmak isteyen burada da bulur seni. Güvenme öyle. Bırak Doru göz kulak olsun."

Ceylin'in bu konuda bana katılmadığını biliyordum. Doru'ya daima ona ihtiyacı varmış gibi davranıyordu. Tabii sevgilisi olunca onda böyle bir beklentiye girmesi normaldi. Ancak Doru benim hiçbir şeyim değildi.

Arkadaşımın sevgilisi, babamın timindeki askerlerden biriydi yalnızca.

Derin bir nefes alarak ellerimi bacaklarımın üstüne sürdüm. "Sohbetinize doyum olmaz. Konunun garipliğini bir kenara bırakırsak elbette. Ben kalkıp evimi yerleştiremeye devam edeyim. Gece bahçede değil, yatağında uyumak istiyorum," diyerek ayağa kalktım.

"Ben hallederim hepsini. Sen dokunma. Bir yerlerini sakatlarsın, uğraşmayalım sonra. Gel otur. Şarkı mı söylüyordun ne, ona devam et," deyince Doru, öne doğru attığım birkaç adımla kaldım.

Şarkı kelimesine yaptığı ima fark edilmeyecek gibi değildi. Kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı Doru'nun gözlerine diktim. O da kaçırmak yerine gözlerime sabitlediği yeşilleriyle çekincesiz bakıyordu. Doru normalde gözlerime bakmazdı. *Ender anlardan biri daha* diye düşündüm.

"Ceylin istedi, o eğlensin diyeydi," dedim kendime Doru'nun kullandığı gibi imalı bir tonlama seçerek. "Sen geldin, bana gerek kalmadı. Eğlendir sevgilini."

Söyleyecek çok şey vardı. Lâkin onunla uzun konuşmaktan bile kaçınmak zorundaydım. Ona ne kadar az yakın olursam o kadar iyiydi.

Evet, ona daha az yakın olmalıydım. Fakat buradaydım. Artık onun yan komşusu olacaktım. Belki evlerimize beraber girecek, kimi zaman yan yana çıkacaktık. Bu, birlikte çok fazla zaman geçirmek demekti.

İç geçirdim ve gözlerimi bahçede her tarafa dağılmış eşyalarımaya yönelttim. Evime yakın üçlü bir koltuk ve üzerinde de koliler vardı.

"Ender," diye seslendim. Arkadaştık ama kimse kimseye yardım etmek zorunda değildi.

Ender'in bakışları Mahir'in hemen yanından benimkileri buldu.

"Koltuğu beraber alır mıyız içeriye? Kolileri ben çeke çeke hallederim bir şekilde."

Ender tam cevap verecekti ki arkamda kalan bir noktaya bakışlarını çevirdi. O esnada yanımdan rüzgârıyla biri geçti.

"Ben hallederim dedim sana. Koltuğu taşımana müsaade edecek değilim," diyordu Doru.

“Ama,” diyene kadar Doru koltuğun üzerini boşaltmaya başladı. “Üzerini bile değiştirmemişsin.” Doru’nun karşısına dikildim. Görevden gelmez, tüm yorgunluğuyla benim için bir şey yapmasına izin veremezdim.

“Hem Ceylin,” dedim fısıldar gibi masada tek kalan arkadaşşıma çaktırmadan bakarak. Ceylin telefonuna dalmış görünüyordu. “Kaç zaman oldu doğru düzgün görüşmeyeli. Bir de benim taşınma şeyimle ilgilenirsen sen...”

“Alışsın,” dedi Doru net bir tonlamayla. “Ben her zaman yanında olmayacağım. Yokluğuma alışsın ki özleyip boşuna kendini üzmesin,” diye ekleyerek yere indirdiği koliyle bana alttan bir bakış attı. “Fazla nahifliğe gelemem. Aşması lazım.”

Elim istemsizce belime yerleşti. Kaşlarımın arası çatılırken, “Ceylin mi?” diye sordum. Onun, bahsettiği gibi nahif ya da çitkırıldım biri olduğunu hiç düşünmüyordum.

İlişkilerinde nasıl olduklarını elbette bilemezdim. Yine Ceylin’e baktım. Masada değildi. Kulübenin arkasına doğru geçmiş telefonla konuşuyordu. “O, sandığından daha güçlü bence. Ben, onu asıl söylemeye çalıştığın gibi mızızlanırken hiç görmedim,” dedim.

Doru diğer koliyi alıp kenara koydu. Yüzüme söylediğime pek de inanamamış gibi bakıyordu.

“Her neyse,” dedikten sonra yerinde doğruldu. Ellerini birbirine çırptı. “Ender!” diye seslendi hemen sonra. “Gel, şunu içeriye alalım.”

Doru’nun yere koyduğu koliyi kucakladım.

Yaptığım şey yüzünden bana ters bir bakış atarken, “Ben boş duramam öyle. Ev, benim evim,” dedim. Yanından geçip kapıya adımladım.

Tastamam üç saat sonra, Mahir ve Kadir’in de işe dahil olmasıyla evi baştan aşağıya yerleştirmiştik. Neredeyse bitmek üzereydi.

Doru dışarıdaki eşyaları Ender’le toparlarken, diğerleri de kapı ağzından uzattığı eşyaları alıp içeriye taşıyordu.

Yorgunluktan kırılıyor olmama rağmen onlara yiyecek bir şeyler ikram etmeyi teklif etmiştim ama taşınma süreci boyunca bir defa olsun kapının eşiginden içeriye adımını atmayan Doru beni reddetmişti. Hepimizi kendi evine davet etmişti.

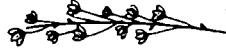
Bu davranışı bana kasıtlı gibi geliyordu. Sanki bilerek evime adım atmak istiyordu.

Hep beraber onun evine geçerken, “Bende de toplanabilirdik,” dedim Doru’ya. Aceleci adımlarla ona yetişmeye çalışıyordum. Merdivenlerin yanında onu yakaladım.

Ceylin basamakların en tepesinden bana gülerek, “Yanlış anlama kuzucuğum. Doru’nun huyu bu. Sen şimdi bekârsın ya. Emanet muhabbeti. Girmez o eve. Sevgilimin garip adetleri var. Burada toplanmamız o yüzden iyi oldu. Takılma sen buna,” deyince şaşırarak bakışlarımı Doru’ya kaydurdım.

“Sen o yüzden mi...” dedim ama sesim fısıltıdan ibaretti.

Doru bana cevap vermek yerine Ceylin’in sözlerinin tam tersi bir ifadeyle gözlerini yüzümde dolaştırdı. *Öyle değil* dermiş gibi hissettirdi bu bana. O kadar kısa sürdü ki düşündüğümle kalakaldım. Doru hemen sonra, “Yorgunum. Yasin, Ender siz hizmet edeceksiniz,” diye seslendi.

Günümüzden sekiz ay sonra

“Neden öyle baktın bana o gün? Aklından ne geçirdiğini öyle merak ettim ki. Soramadım da.”

“Sorsaydın,” dedi Doru saçlarımı geriye doğru tarar gibi severken. O, koltukta sırtüstü uzanmış yatarken Doğa’yla gelip yerine ortak çıkmıştık. Ben, Doru’nun bacakları arasında, göğsüne uzanmış yatıyordum. Doğa da benim kolumun arasında karnıma sarılmış uzanıyordu. Gündem konumuz, geçmiş anılardı ve kimse bundan şikâyetçi değildi.

Doğa’nın minik elleri karnımın bir yanıyla oynarken, Doru’nun boştaki eli de diğer yanını seviyordu. Her an uyup kalacakmış gibi hissediyordum. İkisinin dokunuşları beni kendimden geçiriyordu. Eminim içimdeki nin de keyfi yerindeydi.

Esnerken elimi ağzıma kapadım. Uyumamam gerekiyordu çünkü toplamam gereken bir bavul vardı ve yatağımın üzerinde açık bir şekilde beni bekliyordu.

“Nasıl sorsaydım?” derken başımı biraz geriye ve çok az da yana kaydırarak yüzünü görmeye çalıştım. Gülümserken, bakışları hâlâ saçlarımda dolaşan ellerinin hareketlerini takip ediyordu. “Ne düşündün Doru o an? Söylesene. Ne olur, ne olur...”

“Bahsettiğin; anlattığın anının tamamı boyunca mı, yoksa evine girmeyişimin nedenini öğrendiğindeki şaşkınlığına takındığın bakış mı? Hangisi güvercin?” diye sordu başımın üzerine yumuşacık bir öpücük kondurarak.

“Hepsi aslında,” dedim açgözlülükle. Bu aralar ilgiye, güzel şeyler işitmeye çok ihtiyaç duyuyordum.

“Şarkı söyleyen sesini ucundan duyabildim,” dediğinde parmakları saç diplerimde dolaştı. Şu an yaptığı şey öyle iyi geliyordu ki. “Sesin güzel mi, değil mi anlayamadım. Yanına oturduğumda fısıltıya dönüşmüştü. Ben, o yüzden sataştım sana aslında. Belki gerçekten söylersin de duyarım diye.”

“Öyle istemesen söyledim,” dedim başımı kendimden emin bir şekilde sallayarak. Güzelce dese niye söylemeyecektim ki? Dese ki *Ervam bana bir şarkı mırıldan...* Aklımdan geçirdiğime sesli güldükten sonra, “Kocam,” dedim başımı biraz daha geriye atarak ağız dolusu. “Öpücük.”

“İlgi manyağı yap beni diyorsun yani,” diyerek eğildi biraz ve dudaklarıyla yanağımın yanına sokuldu. Sonra da en sertinden bir öpücük kondu. Geri çekilecekken, “Ben de,” dedim ve dudaklarımı uzattım. Elleri geriye doğru gerilen boynumu kavradı.

“Hımm,” dedi gülmeye devam ederek. Yanağını dudaklarımın yanına taşıdı. Ben, onun kokusunu da içime çeker gibi öperken elleri گردانımından aşağıya kaydı. Parmakları tişörtümün içine girdi. “Masaj yapayım mı sana?” Kollarımın iç kısmıyla, göğüslerimin yanlarını sıktı. Dudaklarımın arasından keyifli bir mırıltı salındı.

Kocama son zamanlarda çok hasrettim. Nedeni malumdu. Büyüyen karnım ve benim doğum sorunsalım. “Çok isterdim. Hatta yatağıma geçelim orada ilgilen benimle... Ama olmaz, biliyorsun,” dediğimde burnunu kııştırdı.

Doğa karnımı öpüyordu. Başımı aşağıya çevirdim. “Anneciğim,” dedim karnıma yasladığı başı ve kapanıp giden gözleriyle uyudu uyuyacak haldeydi. “Kardeşini mi öpüyorsun sen?”

Başını salladı. “Öpüyom onu. Seviyom kardisimi. Uyusun annesi.”

Bunları ona hep ya ben ya babası söylüyordu. O da aynı cümleleri kardeşine kuruyordu.

Doru yanımdan kolunu uzattı ve kocaman karnıma sarılmış uykulu kızımın saçlarını sevdi.

“Az kaldı ona kavuşmamıza. Adı ne olacak babam, söyle bakayım,” derken mest olmaya hazırlıyordu kendini. Çünkü çok tatlı söylüyordu.

O daha söylemeden benim yüzüme geniş bir gülümseme hâkim oldu.

Doru, Doğa'nın yüzüne gelen saçlarını geriye tararken kızım, "Eymem Ege," diye karnımın üzerinden sanki sesini kardeşine duyurabilecekmiş gibi bağırdı. Hemen ardından, "Egesi," diyerek karnımı öpücüklere boğdu.

Doğa'nın bir erkek kardeşi olacaktı. İsmi de *Eymem Ege* değil, Eymen Egehan'dı.

Doğa'nın iki ismi olunca, oğlumuzun da öyle olsun istemiştik. Babalarımızı isminin bir yerine saklamak en büyük dileğimizken o da gerçek olmuştu. Mehmet Ege'nin Egesi. Dağhan'ın Han'ı...

Eymen Egehan Demir. Sen şahane bir ada sahip, çok daha şahane bir çocuk olacaksın. Ve çok sevineceksin.

Doru, kızımın karnımla yaşadığı aşka gülerken elimi yukarıya götürüp tahmini bir şekilde sakallarının arasına soktum. Parmaklarımı çenesindeki sakalların içinde dolaştırırken, o da avucumu dudaklarıyla yakalayıp öpmeye çalıştı.

Tastamam sekiz aylık hamileliğimin çok büyük bir kısmını yatarak geçirmiştik. Bu sürenin neredeyse tamamı boyunca Doru çıktığı kısa görevlerin dışında hep yanımdaydı. Bir su almak için bile olsun beni ayağa kaldırmamaya gayret ediyordu.

Tabii ben de bebeğim için en iyisini gözetmekle birlikte tüm günümü yatarak da geçirmemiştik. Kocamın koluna girip lojmanın içinde ya da arabayla gidilen bir sahil gezisinin sonunda yürüyüş yapmak, en sevdiğim şey olmaya başlamıştı.

Hamileliğim boyunca bir defa kanama geçirmiştik. O süreçte aşırı panikleyip korksam da doktorum olağan bir durum olduğunu söyleyip içimi rahatlatmıştı. Çok şükür üç ay önceki o kanamadan sonra da bir aksilik çıkmamıştı. Çünkü hamile olduğumu öğrendiğim anda tedaviye başlamıştık ve Doğa'dan dolayı deneyim sahibiydim. Neyi yapmam ya da yapmamam gerektiğini biliyordum. Doktorum bu hamileliğin ilkinde göre daha zor geçebileceğinden neredeyse eminken aksine daha kolay geçmişti. Çünkü Doru o zaman yaşadığım stresin, üzüntünün birini bile evimizden içeriye sokmamıştı.

Sekizinci aydaydık artık. Her an doğum gerçekleşebilirdi ve doktorum müdahale için hazırды.

"Anneciğim," diyerek Doğa'nın top gibi duran karnımın üzerine yasladığı başını sevdim. "Bavullarımızı hazırlamaya gidelim mi artık? Yarın erkenden yola çıkacağız, biliyorsun."

“Babası yaptı. Köpü de ben yaptım.” diye bir yanıt geldi Doğa’dan. Bavul hazırladıklarını ve Köpü’ye bile eşya koyduklarını mı söylemeye çalışıyordu? Elim saçlarında duraksadı. “Bavul mu hazırladınız?” diye sordugunda başını salladı.

Doru, “Hazırladı,” dedi Doğa’yı onaylarcasına. “Ben de yardım ettim tabii.”

“Ne ara ya?” dedim sitemle. Birlikte çıkacağımız ilk yaz tatiline bensiz bavul mu hazırlanmıştı?

“Seni yormayalım dedik sevgilim,” dedi Doru. Doğa’yı üzerimden kenara alıp Doru’nun göğsünde döndüm.

“Ben hazırlamak istiyordum. Koyacaklarım da vardı. İnşallah kapatmadınız,” diyerek ellerimi göğsüne dayayıp kalkacak oldum, dirseklerimden tutup durdurdu. “Ben gerekli her şeyi koydum. Düğünde giyeceğin elbiseyi de koydum, merak etme.”

Ender ve Dilde’nin düğününden bahsediyordu. Yarın Antalya’ya gidiyorduk. Tatilimizin bir kısmı Doru’suz olacaktı.

Doruların timi iki günlük bir göreve çıkmak zorundaydı. Görevin düğün tarihinden önceye gelmesi kötü olmuştu ama kocalarımız tatili iptal etmemizi istememişti çünkü düğün de aynı otelde, onların dönüşünden iki gün sonra olacaktı.

Bu nedenle Doru bizi Antalya’ya bıraktıktan sonra yanımızdan ayrılacaktı. Ailecek gerçekleştireceğimiz düğün tatilimizin yarısı kadınlar eğlencesine dönüşmüş olacaktı.

“Doru kontrol etmek istiyorum. İçime sinmez öyle,” dediğimde bana gözlerini devirdi. “Elbisen bavulda,” dedi söylediğine inanmıyormuşum da beni ikna etmek istiyormuş gibi.

Açıkçası inanmıyordum. Ben o elbiseyi, şu kocaman karnımla zor bulabilmişim. Tamam, hamilelikte Doğa’da olduğu gibi fazla kilo almamıştım ama önümde resmen varil taşıyordum.

Ne denediysem, neye içim giderek elimi attıysam karnım yüzünden hevesim kursağımda kalmıştı. Bu yüzden Ender ve Dilde’ye ömür boyu söyleyip duracaktım. Ne vardı Gümüş ve Gülru gibi benim de doğum yapmamı bekleselerdi?

Doru, “Sen o elbiseyi giyince boyunun bir hayli kısaldığını biliyorsun, değil mi? Karnın var kızım senin, karnın. Hamilesin ya hani sen,” diyerek yerinden kalktı.

Önce Doğa'yı tutup yere indirdi, ardından elimi tutup beni de beraberinde kaldırırken, "Ben yine kıyamadım, o lanet elbiseyi de koymayı ihmal etmedim. Sırf oralarda üzülme, o güzel dudakların, yüzün sallanmasın diye. Ama sen suçla beni," diyordu.

"Suçlamıyorum kocacığım," dedim. *Tabii kesin öyledir Erva, bal gibi de suçluyorsun adamı.*

Doru eğilmiş ev terliklerimi ayaklarıma geçiriyordu. Elimizi uzatıp önümde duran saçlarını sevdim. "Ayakkabılarımı da koydun, değil mi? Otuz yedi numara ayaklarım kırk iki numara oldu, biliyorsun. Başka ayakkabı bulamam oralarda. O taşlı ayakkabıları bulacağım diye annem Barbadoslarda ağladı halime."

Eğildiği yerden bacağıma tutup başını geriye atarak bana baktı. "Otuz sekiz oldu, Erva. Abart biraz daha, abart istersen."

"Ne fark eder canım? Ha otuz sekiz, ha kırk iki," dememle burnundan nefes verdiğini gördüm. Gizli oflama mıydı bu?

Az önce konuştuğumuz anıdaki bir sözü aklıma geldi. *Ben mızızlanma çekemem* diyordu o zamanki Doru. Naza niyaza gelemezdi. O yüzden mi ofluyordu bana şimdi?

"Canını mı sıkıyorum senin?" diye elimi belime atıp anında bir soru yönelttim. Yüzüme baktıktan hemen sonra çöktüğü yerden kalkıp karşıma dikildi.

Bir şey diyecekken fırsat vermedim. "Mızızlanıyorum, değil mi? Nazlanıyorum hep. Sen hiç sevmezsin böyle. Haklısın..." Gözlerinin içine baktım.

"Nazın da niyazın da şu an attığın trip benzeri şey de her neyse başım gözüm üstüne. Can sıkılmazsın sen, can olursun."

Son anda iyi manevra yapmıştı. Gururdan göğsüm kabara kabara, "Aferin," dedim ve elimle birkaç kere omzuna vurdum. "Seni denedim ama oyuna gelmedin. Aynen böyle devam kocacığım," diyerek arkamı döndüm. Fakat kollarını omzumun yanlarından geçirip göğsümün üzerine bağladı ve beni kendine çekti. Dudakları boynumun yanına gömülürük öptü.

"Yemezler," demese gayet iyi gidiyorduk aslında.

"Ay, ne yapayım?" dedim hemen haklı gibi yükselerek. Diğer omzumdan önüme dökülen saçlarımı havalı bir edayla geriye savurdum. "Hormonlar beni başka bir kadın yapıyor kocacığım." *Deneme iki. Bu kesin tutar.*

Dişlerini etime geçirip gülerek çekiştirdi. Tatlı acı nedeniyle inlerken, “Eşek kafa, acıdı!” dedim kollarında kıvranır gibi ama o, az önce ısırıldığı yeri emerek ve hemen sonra da öperek rahatlatmaya çalışınca kollarının arasına sokuldum.

Onun da zorda olduğunu biliyordum. Aylardır bana sokulmaktan, ilgi beklemekten başka bir şey yaptığı yoktu.

“Babası cubuk pişilelim mi!” diye mutfak tarafından Doğa’nın heyecanlı sesi yükseldiğinde ne ara mutfağa gittiği konusunda bir fikrim yoktu.

Elinde raflardan bulup çıkardığı bir paket çubuk makarna tutuyordu. Sallaya sallaya önüme kadar yaklaşıp gözlerini suçlar gibi bana dikti. Sanki Doru’yu ben alıkoyuyordum.

Lâkin beklediğim olmadı. Sıcacık olmuş küçük, yumuşak avucunu çıplak karnımın üzerine kapadı. Ayak parmaklarının ucunda yükselerek, “Kardesim de acimis mi annesi?” diye sorduğunda kocaman gülümsedim.

Biz büyüyorduk. Büyüyor ve daha şimdiden bir abla olup kardeşimizi düşünüyorduk.

Sesini duyurabilecekmiş gibi biraz daha yükseldi parmak ucunda, “Eymem Egesi!” diye bağırdı. “Oda misin? Doğa’sı deldi. Cubuk yiyen mi?”

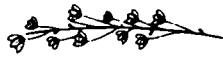
“Acıkmış anneciğim,” dedim gülmeye devam ederek. Burnumu çektim.

“Eymem cubuk ye mi annesi?” diye bana sordu bu defa kardeşinden cevap alamayacağını anlayınca.

Başımı salladım. Aldığı cevapla önce benim elimi tuttu, sonra elindeki makarna paketinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırıp babasının elini tuttu. Bizi mutfağa götürürken, Doru da onu yiyecek gibi bakıyordu.

“Büyüdükçe daha bir tatlı oluyor.”

Öyleydi. En tatlısından bir güvercin doğurmuştum. Gururluydum.

Kalacağımız otelin transfer birimi bizi havaalanından aldırduğunda, başta hepimizin gönderdikleri araca sığabileceğini düşünmemiştim. Araç büyük olmasına rağmen biz çok kalabalıktık. Lojman sakinlerinin dışında misafirlerimiz de vardı. Rügeyya sonunda Fırat abiyle evlilik yoluna girmişti. Rügeyya’nın babası aralarındaki engeli Fırat abinin ısrarlarına sonunda dayanamayarak kaldırmıştı. Aynı durum Gözde ile Sefa abi için de geçerliydi. Gözde yirmi üç yaşına girerken babası artık bahane bulmayı bırakmış ve Sefa abiyle tanışmıştı. Onunla tanışınca da iyi biri olduğunu anlayarak kızını ona emanet etmişti. İki de bizimle seyahat ediyordu.

Gülru bir ay önce bir kız bebek dünyaya getirmişti. Ona vefat eden kızı Beste'nin ismi yerine Asaf'a uyumlu olsun diye Asya ismini vermişti.

Gümüş'ün de bir kızı olmuştu. Adını da İnci koymuşlardı. Daha doğrusu kendi adına uyumlu olsun diye Gümüş, İnci olmasını çok istemişti ve Kadir'le olan savaşını kazanmıştı. İnci, küçük Doru'nun birebir kopyası gibiydi.

Giderek genişleyen ailemizi düşünmeyi bırakarak ellerimi karnıma yerleştirdim ve bakışlarımı cama yönelttim. Antalya'ya girili yaklaşık kırk dakika oluyordu. Artık Belek ilçesindeydik ama otele varmak için yaklaşık on dakika daha yolumuz vardı.

Antalya'ya her geldiğimde, buraya küçük İzmir demekten kendimi alamıyordum. Deniziyle, palmiye ve turunc ağaçlarıyla tam bir küçük İzmir'di benim için. Belek ilçesiye yaz tatillerimizin vazgeçilmeziydi, çocukluğumun büyük bir bölümü burada geçmişti.

Birazdan giriş yapacağımız otel, babamın eski bir dostuna aitti. Ender ve Dilde'ye hem oteli önermişim hem de onlar için indirim almıştım. Hamileliğim yüzünden hiçbir hazırlıklarında yanlarında olmadığımdan bu bir telafiydi. İkisi de oteli beğendiği için mutluydum. Umarım her şey sorunsuz geçerdi.

Güvenlik, bariyeri kaldırdığında otelin ana giriş kapısında duran personeller hareketlendi. Hepsini pencereden görebiliyordum. Otel yıllar önce geldiğim haliyle duruyordu. Değişen hiçbir şey yok gibiydi.

Doru, araç tamamen durunca elimi tuttu ve beni açılan sürgülü kapıdan dışarıya çıkardı. Sonra da dönüp kızımızı aldı.

Yol boyu neredeyse uyuyan Doğa, şimdi uykusunu almıştı ve tüm gün enerjik olacaktı. Bacaklarımı esnetip Belek'in ferah çam ve meşe ağaçlarının kokusunu içime çektim. Doğa'yı bilmem ama ben yorgunluktan bitap düşmüştüm.

Mavi elbisemin üzerinden karnıma dokundum. "Eymen Egehan," diye fısıldadım. "Bu seninle ilk tatilimiz bebeğim. Mutlu musun?" İçeride bir kıpırtı hissettim. Başını bir sağa bir sola çeviriyordu sanki. Gözlerim parladı ve büyük bir gülümsemeyle, "Anlaşılan keyfin yerinde," dedim. *Ah, bir de ben dinlenebilsem.*

En kısa zamanda odama çıkıp uyumak istiyordum. Bu düşünceler aklımda dolanırken Dilde'nin cıvıltılı sesini işittim. "Ender, her şey rüya gibi!" diyordu canım Dilde. Daha şimdiden çok mutluydu.

Bakışlarımı onlara çevirdim. Bizimkiler otelin giriş kapısını tamamen doldurmuştu. Ender, Dilde'yi kolunun altına çekip saçlarının arasına bir öpücük kondurduktan sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. Düğünden sonra burada balayı yapacakları için oldukça mutlulardı.

Sefa abi ve Gözde'ye gözüm kaydı. Gözde, grubun en kısa boylusu olabiliirdi ve Sefa abi onu kolunun altında öyle sıkı tutuyordu ki adeta kaybolmuş gibiydi. Ama Gözde'nin Sefa abiye aşkla bakan gözleri her şeyi anlatıyordu. Onları yan yana gördüğüm andan itibaren birbirlerine olan sevgilerini anlamıştım.

"Hiç özenme bunlara, otel düğünü falan istemem ben," diyerek hafifçe homurdanan Gözde, Karadeniz şivesiyle konuştuğunda Sefa abi ona gözleri parlayarak baktı. "Sen ne istersen o. Özendiğim falan yok benim. İstersem burada köy düğünü de kurarım," dediği anda herkes kahkahalara boğuldu.

Mahir, kucağında Asya'yla şaşkın bakışlarla onları izliyordu. Muhtemelen Gözde'nin şivesine anlam verememişti.

İçimden *bir hanım köylü daha, aramıza hoş geldin, Sefa abi* diye geçirdim.

Gözde gururla gülümsedi. "İşte böyle. Seni annem damat diye boşuna seçmedi. Adam olacaksın ha! Yoksa yok," dedi.

Sefa abi derin bir kahkaha attı. "Alan almış, veren vermiş, Gözde. Bundan sonra ne anne dinlerim ne baba. Hele o babanı hiç dinlemem."

Gözde ile Sefa abinin ilişkilerinin mimarı Gözde'nin annesiydi. Babası karşı çıktığında annesi müdahale etmişti. Rügeyya, hepimizden daha sessizdi. Gölgesizler Timi'nin kadınları olarak renkli bir yelpaze gibiydik; birimiz diğerine asla benzemiyordu.

Fırat abi elini tutunca Rügeyya'nın yüzü bir anda kızardı. Onca zamandır bizimle iç içe olmasına rağmen hâlâ bizden utanıyordu.

Kaçamak bakışlarla bize baktıktan sonra omzuyla Fırat abiyi dürttü ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Annesi," diye tam önümden seslenen kızıma indirdim bakışlarımı. Doğa'ya çok tatlı, pembe bir elbise giydirmiştim. Daha şimdiden yanakları güneşten pembeleşmiş, elbisesiyle uyumlu bir hal almıştı. Altın gibi parlıyordu açık bıraktığım dalgalı saçları. Önüne düşen bir tutam saçı eğilip kulağının arkasına sıkıştırdım. "Söyle annem."

"Babası ile paka gitsin mi Doğa'sı?"

Başını babasına doğru çevirip elini tuttu hemen. Etrafıma bakındım. Otelin önünde küçük bir salıncak ve kaydırak vardı. Giriş yaparken misafirler çocuklarını oyalasın diyeydi muhtemelen. Ona park diyordu bıdıgım.

“İçeride daha büyüğü varmış anneciğim,” dedim bakışlarımı, kızımın kocaman mavilerini bulurken. “Oraya gidersiniz ama önce bir yemek falan yiyelim. Acıkmadın mı sen?”

“Hımm,” diyerek durup bir düşündü. Oyun daha cazip geliyordu tabii şimdi ona. Karar veremeyince Doru’ya çevirdi başını. Güneş gözlerini aldığından mavileri kısılmıştı.

“Dinlenelim biraz babacığım. Sonra söz, seni gitmeden parka götüreceğim.”

Bizimkiler içeriye geçmeye başlayınca, Doru da Doğa’yı kucağına aldı. Bana *hadi* dercesine bir bakış attıktan sonra girişe doğru yöneldi. Giriş işlemlerinden sonra herkes odasına dağıldı. Hepimiz yorgunduk ve önce biraz dinlenmek istiyorduk. Yolculuk beni mahvetmişti, bu bir gerçektir. Odaya girer girmez, doğruca ayakkabılarımı birbirine sürterek çıkardım ve odanın ortasındaki kocaman kral boy yatağın üzerine serildim. Baldırlarım dahil, yorgunluktan tüm vücudum sızım sızım sızlıyordu.

Doru, bavulları kominin yardımına ihtiyaç duymadan odanın içine taşıdı. Bu sırada Doğa, Antalya’ya bile getirdiği oyuncak köpeğini arkasında sürükleyerek odaya giriş yaptı. Odanın ortasında durdu ve etrafında tam tur döndü, köpeği de peşinden sürükledi. Sonra boydan camlı, ince tüllerle örtülü pencerelere doğru koştu. *Ne görmüş olabilir ki bu kadar heyecanlandı* diye düşünürken ışıldayan gözlerine bakıyordum. Baktığı tarafta, rengarenk kaydırakları olan büyük boy bir çocuk havuzu olduğunu anımsadım.

Nitekim beni onayladı. “Paka varmış buda. Köpü bak,” diyerek kulağından tuttuğu köpeği kucaklayıp, bildiğin tost gibi cama yapıştırdı.

Normalde olsa haline güler, yanına gidip yanaklarını öpe öpe bitirirdim lâkin gerçekten halim yoktu.

Bakışlarımı kocama çevirdim. Kapıyı kapatmıştı ve üzerindeki ince, beyaz gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

Hava cehennem sıcakıydı Antalya’da. Neyse ki odamızın iyi çalışan bir kliması vardı.

Gömleği gövdesinden sıyrıp kaslı üst bedenini gözlerimin önüne serdi. İki, belki üç saat sonra burada olmayacaktı. Gözlerimi bundan dolayı şimdiden özlemişim gibi dolaştırdım.

“Sen gitmeden beraber yemek yeriz, değil mi?” dediğim sırada pantolonunun kemerini çözüyordu. “Duş alayım sonra da,” dedi ve bakışlarını yüzüme kaldırdığının o an farkına vardım. Yakalanmış olabilirdim.

Ellerimden birisini karnıma koyup, diğerini arkama doğru atarak destek aldım. Dik oturmakta bile zorlanıyordum artık. Yorgunlukla da birleşince şu durum, iyice sancılı oluyordu.

Bakışlarımı tekrar kocamın yüzüne kaldırdığımda hâlâ beni süzmeye devam ettiğini gördüm. O alev, hasret bakışlar ona da bulaşmış gibi görünüyordu. “Şimdiden özledim sizi,” dediğinde içini çekerek düşüncemi onaylamış oldu.

Karnımdaki elimi yana kaydırıp yatağın kenarına vurdum. “Gelsene. Ben gelemiyorum, sen gel.”

Yatağın ucuna doğru yürüyüp ayaklarımın önünde durdu. Oturmak yerine, bacaklarımın önünde dizlerinden birinin üzerine çöktü. “Ağrıyorlar mı?”

Başımı sallamamla bacaklarımdan birini yerden kaldırıp dik duran diğer dizinin üzerine yasladı. Önce bacağımanın yanını öptü, sonra kıyamaz gibi kalın parmaklarını usul usul alt bacağımanın yumuşak yerlerinde sıkarak dolaştırmaya başladı.

Parmaklarının hareketiyle gevşedim. Dudaklarımın arasından rahatladığımı belli eden sesler yükselmeye başlayınca dudak kıvrımları yükseldi. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sorunca, “Çok iyi,” diye cevap verdim. Şu yaptığı paha biçilemezdi.

“Öyle değil,” dedi gülerek. Parmakları ayak tabanımın ortasına baskı uyguluyordu şimdi. “Eymen Egehan zorluk çıkarıyor mu sana? Sancı, ağrı, ne bileyim benzeri şeyler var mı?” Gözlerini gözlerime kaydırmasıyla dudaklarımı büzdüm.

Bu aralar karnımda ve kasıklarımnda kasılmalar hissettiğim gerçekti lâkin ona söylemeye niyetim yoktu. Endişelenmesini ya da korkmasını istemiyordum. Normal bir hamile değilken bence gayet rahat bir gebelik geçiriyordum.

Kendimi yatağa bıraktım ve derin bir nefes alırken ellerimle de karnıma dokundum. “Biz çok iyiyiz, merak etme,” dedim.

Ayağımı dizinden alıp yere bıraktı ve diğerini aynı şekilde yerleştirdi. Tüm bedenim derin bir rahatlamamanın ardından uykuya geçmenin eşiğine yaklaşıyordu.

“Otelin bir doktoru vardır mutlaka. Bir görünelim ister misin?” dediğinde sözlerime rağmen aklı hâlâ bizde kalmış gibi mırıldandı. Yerimden rekrar doğruldum. “Sarılsan geçer, doktora falan da gerek kalmaz. Dinle beni. Bacağımı bırak ve yanıma gel kocaların en yakışıklısı,” diye karşılık verdim.

Serseri bir şekilde güldü. Burnunu da aynı edayla çekip ayaklandı. Gözucuyla Doğa’yı kontrol ettikten sonra yatağın üzerine çıktı. Ağırlığıyla yatak çökerken uzandığında ben de onun göğsüne doğru kıvrıldım.

Göğsünde derin bir nefes aldım. “İki güncük sadece, değil mi? Daha uzun değil?” diye bir kez daha teyit etmek ister gibi sorduğumda, belimde olan elini kaldırıp ensemde saçlarımın diplerine soktu. “O kadar. Belki tam kırk sekiz saat bile sürmez. Bir bakmışsın dönmüşüm.”

“Nereye gidiyorsun, Doru? Onu söyle bari? Yakın mı buraya?”

“Yakın, çok yakın hem de. Adana yavrum.”

Normalde bana gideceği yeri söylemezdi ama arkasında meraklı bırakmak istemediğinden söylüyordu, biliyordum.

“İki güne gelmezsen, Doğa’yı da alır koca karnımla Adana’ya gelirim.”

“Hahah, yaparsın! Ama sözüm söz. İki günden uzun değil. Sen yerinde kal ve beni bekle güvercin.”

“Her göreve gidişinde ben de peşinden kanatlanıyorum. Bedenen burada olmam bir şey değiştirmiyor.”

Beni yatağa bastırıp yerinden doğruldu ve üzerime eğildi. “Seni öyle bir severim ki,” dedi dişlerinin arasından. Gözlerinde oynayan ateşten halkalar vardı. Başımı yükseltip yanağını ve dudağının kenarını öptüm. Doğa’nın sessizce yatağa tırmandığının farkındaydım ama öpücüklerimin sonunda yatağa yaslanan başımla, kocamın da beni öpücüklere boğmasına izin verdim. Nasılsa bölünecektik. Bundan kaçış yoktu.

Doru çenemle gerdanımın arasını gürültülü öpücüklere boğarken, başımı kızıma doğru çevirdim. Sabırla babasına bakıyordu.

“Deldim,” dediğinde Doru başını boynumda gömdüğü yerden kaldırıp Doğa’ya yandan bir bakış attı. “Özmemiyon beni babası?” diyerek yanıma yattı Doğa. Köpü’yü de yanına yatırdı. “Doktum ben. Özmemiyon.”

Onu özleyip özlemediğimizi soruyordu. *Ben yoktum ama siz beni özlemiyor musunuz?* Babası beni özleyeceğinden bahsediyordu ya... Kıskanıyordu. “Köpü’sü de özmemiyon,” deyince gülmek için kendimi sıktım. Bir Köpü’müz eksikti.

Doru bir bana baktı gülmemek için kendini sıkarken, bir Doğa'ya. "Hep bölüneceğiz galiba."

Gülerek başımı salladım. "Daha iyi günlerimiz bunlar. Karnımdaki bir gelsin, o zaman gör sen cümbüşü."

Doru onaylarcasına başını salladı. Aç kurt gibi Doğa'ya saldırıp onu kâhkaha krizine sokmadan hemen öncesiydi bu.

Doru yine gitmişti ama bu defa kısa sürecekti. Akşam hep beraber aşağıda yemek yemiştik. Doğa'yı kısa bir süreliğine parka götürüp geri getirdikten sonra odaya çıkıp hazırlanmıştı.

Hep birlikte lobideki koltuklarda oturuyorduk ve üzerimizde bir duygusallık hâkimdi. Zerrin anne, çocukları oyalayarak durumu idare ediyordu. Her birimizin düşen yüz ifadesinin farkındaydı.

"Hamamı varmış buranın. Sorup öğrendim," dedi gözlerini her birimizin üzerinde ayrı ayrı dolaştırarak. "Erva, sen çok uzun süre kalamazsın ama bugün bir gelin hamamı mı yapsak?"

"Olur anne. Sonrasında da odama çıkar uyurum zaten. Çok yorgunum."

"Tamam, Doğa'yı da odama alırım ben. Rahat uyu sen. Doğum yaklaştı, rahat uyuyamıyorsun farkındayım."

Bu kadar düşünceli bir kayınvalidem vardı işte. Doğa, uykusunda arada tekmeleyebiliyordu. Gece boyu karnımı ondan sakınmak zorunda kaldığımdan gün boyu uykusuz dolaşıyordum. Tecrübeyle sabitti, bir keresinde beni uykumdan zıplatarak uyandırmıştı. Ayakları da kendi gibi minicikti ama sağlam geçiriyordu.

Yanımda oturan Gümüş, koltukta kayıp bana doğru yaklaştı. Bir şey diyecekmiş gibi görünüyordu. Kulağımı yaklaştırdım. "Odaların önündeki havuzları fark ettin mi?" diye sordu fısıldar gibi.

Elbette biliyordum, her birinin şahsi havuzu vardı. Havuzlar birbirine bağlı olsa da bahçe kapısından çıkınca doğruca havuz ve şezlonglarla karşılaşıyordunuz.

"Ne olmuş onlara?" diye sordum merakla.

Gümüş heyecanla, "Gülru'yla konuştuk. Yarın akşam Dilde'nin odasının önündeki havuzda buluşuyoruz. Kocalarımız olmadan hem bir kaçamak yapabiliriz hem de minik bir bekârlığa veda düzenleyebiliriz diye düşündük," dedi.

“Ya çocuklar?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Bizimkileri de anneme vereceğiz. Asya ile İnci’yi değil elbette. Onları benim odamda uyuturuz.”

Odalar birbirine bitişikti. İkisi de aynı oda sayılırdı aslında. Üstelik ağlasalar sesleri de hemen duyulurdu. Bir sorun görmediğimden başımı salladım. Hem ben de havuzda biraz gevşeyebilirdim.

Zerrin annenin dileğini yerine getirip hamam sefasını kısa tutmak niyetiyle, Doğa’yla yazlık elbiselerimizi giydik ve otelin ana binasına doğru yürüdük. Asya ve İnci annelerinin kucaklarındaydı. Onların hemen yanında da iki Endonezya asıllı kadın yürüyordu. Tatil boyunca bebeklere bakıcılık yapacaklardı. Malum, çocukları hamama sokamazdık.

Zerrin anne nereden bulduysa, koluna bir sepet takmıştı. İçine meyve, atıştırmalık falan doldurmuştu. Az sonra bildiğimiz anlamda bir hamam keyfi yapacaktık. “Ya, Zerrin anne sen bir tanesin,” diye şakıdı heyecanla sağ tarafımdan Dilde. “Memlekette olsak bizimkiler de böyle bir şey yapardı mutlaka. Gerçi bana yapılmazdı, o ayrı konu.”

“Senin şu akrabalarının köküne kibrit suyu...” diye sövdü Zerrin anne. “Sen bize emanetsin kızım. Boş ver onları.”

“Bizde de var böyle bir âdet. Ama kaynana gelinini seçsin, beğensin diye yapıyor daha çok,” diye söze karışınca Gözde, Neslihan ona garipseyen bir bakış attı. Bu, *ben seçilmem, seçerim* bakışı gibiydi.

“Bizde de var ama gelin olmayla alakası yok. Altın günleri hamamda yapılır bizde,” dedi Rügeyya.

“Altının ucuz olduğu zamanlardan bahsediyor herhalde,” diyerek elini Rügeyya’ya doğru salladı Zerrin anne. Hemen sonra güldü. “Sözüm meclisten dışarı ama biri düğün var deyince bana inme iniyor.”

Otelin ana binasına gülüşerek girdik. Görevliler bize kapıyı açtıktan sonra hamama kadar eşlik etti. Bildiğimiz hamamdı. Birer metrelik aralıklarla kurnalar ve önlerinde bakır taslar diziliydi. Ortada kocaman bir göbektaşı duruyordu. Musluklar altından yapılmaydı.

Gümüş ve Gülru çocuklarını dinlenme odasında bakıcılara emanet ettikten sonra yanımıza geldi. Hamamın bekleme odası cam kapı sayesinde kolayca görünüyordu. Bekleme odasının yanı oyun odasıydı. Doğa ve diğerleri sıkılırsa diye oraya yollamayı düşündüm anında.

Her birimiz ayrı ayrı kurnalara geçtik. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp bikiniyle kaldım. Bizden başka içeride iki kadın daha vardı. Biri beyaza yakın

sarı saçlıydı. Kesin turistti. Diğerisi ise esmer güzeli, bizim yaşlarımızda, uzun boylu bir kızdı. İkisi de tek başınaydı.

Zerrin annem tam karşımdaki kurnadan seslendi. "Rahat mısın, Erva'm? Sorun yok, değil mi?" Mermer taşa güzelce yerleştirdim. "Sorun yok annem. Gayet rahatım."

Herkes önce ılık suyun altına girerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Ben de güzelce köpüklenip liflendim. Karnımdan dolayı yetişemediğim yerlerde diğerleri yardımına koştu. O sırada da Doğa'yı yıkadım, suyla rahatlatmaya çalıştım.

Evde de banyo yaparken hep Doru yardımcı oluyordu. Doğa'yı beraber yıkasak da işin büyüğü ona düşüyordu. Artık bazı şeyler cidden zordu.

Gülru, "Teyzem iki gün sonra mı geliyor?" diye sordu yanımdaki kurnadan. Bir tas suyu başından aşağıya döktü ve rahatlamış gibi derin bir nefes aldı.

"Evet, geç bile kaldı aslında. Bana sözü iki ay öncesineydi."

"Düğündendir. Onu da göreyim demiştir," dedi diğer taraftan Gümüş.

Tam ağzımı açıp bir şey diyecektim ki, "*Hey hey narino!*" diye bir Karadeniz müziği sesi hamamı doldurdu. "*Hey hey bu dere akar gider narino!*" Koray Avcı söylüyordu ama bu şarkıyı ilk kez duyuyordum. Mühim olan da bu değildi zaten.

Bu da nereden çıktı diye düşünürken, Gözde kollarını öne atmış vaziyette sallana sallana göbekaşının üzerine çıktı. Çıplak ayaklarını birbirine paralel açmış dururken, "Hayde!" diye bağırdı. "Oturmaya mı geldik!" Sınıyordu karşımda.

Zerrin anne elini ağzına kapatmış gülüyordu. Bu işte onun da parmağı yoksa ben de bir şey bilmiyordum.

Gözde'yi hemen Dilde takip etti. Fırlayıp taşın üzerine çıktı. Gözde'yi taklit eder gibi kollarını öne uzatıp bacaklarını açtı. Gözde ayağını yere vura vura sallandı, o da onu izledi. Çok eğleniyorlardı ama ben oraya çıkmaya cesaret edemezdim.

Biz eğlenirken, hamamdaki diğer kadınlar da merakla bize bakıyordu. Aramızdaki bu samimi ve eğlenceli atmosfer onları da etkilemiş gibiydi.

Karnımdan dolayı hareketlerim kısıtlıydı ama onları izlerken bile eğleniyordum. Zerrin annenin uzattığı üzümleri ağzıma atarak anın tadını çıkarıyordum.

Doğa da kendi kendine suyla oynuyordu. Kurnanın başında kendine su döküp duruyordu. Onun bizi taktığı yoktu. Su dökme işini biraz abartmıştı ama karışmıyordum. Göbeğimi tuta tuta ona doğru yürüdüm. “Anneciğim,” dedim gülererek. “Anneyle dans eder misin?”

Beni önce hiç takmadan tasına yarıya kadar su doldurup sarı kafasının üzerinden boşaltıverdi. Ağzına kaçan suları püskürterek gözlerini sıkıca yumdu. “İsmemiyom.”

“Ağzım kapat bari,” dedim gülererek. Ben gülüyorum diye o da güldü. Tası bırakıp ayağa kalktı. Önümde zıplamaya başladı. İstemeyen hali buy-sa... Ne olur ne olmaz diye elini tuttum.

Bu sırada diğerleri neşeyle dans ediyor, kahkahalar hamamın duvarlarında yankılanıyordu. Herkesin keyfi yerindeydi ve bu anı birlikte paylaşmak paha biçilmezdi.

Rügeyya şimdi kendi kurnasının yanında ayaktaydı. Elindeki tası diğer elinin avuç içine vura vura kıvırtıyordu.

Biz hamamı mı yıkadık ya da hamam mı bizi yıkadı, bilmiyordum. Gecenin sonunda hem rahatlamıştım hem de yorgun hissediyordum. Doğa uyudu uyuyacak haldeydi. Haline kıyamadım, yüzünü sevdim. “Dayan anneciğim. Yatağa gideceğiz birazdan.”

Karanlık bahçenin taş yolundan hep beraber kendi odalarımızın olduğu binaya doğru adımladık.

Yanımda yürüyen Zerrin anneme bakışlarımı çevirdim. “Doğa benimle kalsın bu gece anne. Yoruldu şimdi. Gece uyanır, beni arar. Yarın seninle yatar.”

Zerrin anne, “Sen bilirsin kızım,” diyerek başını salladı.

Kocalarımızı göreve göndermiştik ama düğünü de gölgelemek istemediğimizden bir küçük eğlence vermiştik. Doğa’yla odaya girerken bunun pişmanlığını yaşıyordum. Kocamı özlemiştim.

Ertesi gün, diğerlerini bilemezdim ama benim için oldukça yoğun geçmişti. Bütün günümü Doğa’yla ilgilenerek geçirmiştim. Evdeki günlerin acısını çıkarmak için havuzda, parkta ve mini kulüp alanlarında birlikte eğlenmiştik.

Akşamları mini kulüpte çocuklar için müzikli eğlenceler düzenleniyordu. Doğa bu etkinliğe katılmak istiyordu fakat kızlarla önceden yaptığımız planı bozmamak için onu ertesi güne ikna etmeyi başarmıştım. Günün sonunda da odaya tek başıma dönmüştüm. Doğa’yı, Zerrin anneme emanet etmiştim. Bu gece onunla kalacaktı ve ben kızlarla olacaktım.

Gümüş ve Gülru da çocuklarını Zerrin anneye bıraktıktan sonra mayolarını giyip Dilde'nin odasının önündeki şezlonglara geldi.

Rügeyya ve Gözde hemen yan odanın şezlonglarını oturmak için bizimkilerin yanına çekti. Ortada sehpanın üzerinde oda servisinden sipariş verdiğimiz atıştırmalıklar ve alkolsüz içecekler duruyordu.

İnci ve Asya yan odada, annelerinin bu küçük kaçamağından habersiz, mışıl mışıl uyuyordu. Tam planladığımız gibiydi yani.

Ben geceye başlamadan önce havuza girip çıkmıştım. Diğerleri bu işlemi benden önce halletmişti. Tam şezlonga uzanıp gevşemek üzereydim ki Dilde'nin odasının kapısı çaldı.

"Oda servisi mi yine?" diyerek ayağa kalktı Neslihan. Ancak Dilde onu durdurdu. "Hayır, ben birini daha çağırdım."

Hepimiz aynı anda ona baktık. "Kimi çağırdın?" diye sordu Gümüş, göz kırpıp başını sallayarak.

"Dün hamamda, bizim yaşlarımızda tatile yalnız gelmiş bir kız vardı. Adı Gonca. Onu çağırdım. Tek başına olduğunu öğrendim, yazık."

Ağızma bir kek dilimi atıp elimi peçeteye sildim. "Ne zaman tanıştın ki?" dedim anlamadığımdan. "Elin yabancısını niye davet ettin?"

"Yalnızdı diyorum ya. İyi bir kız hem. Gelsin, siz de tanıyınca anlarsınız," diyerek kapıya koştu.

Bu aralar Dilde fazla saf davranıyordu. Yaşından dolayı desem, çoğu zaman oldukça cin fikirliydi. Elin yabancısının aramızda ne işi vardı şimdi?

"Neyse," diye fısıldadı Gülru sehpaye doğru eğilerek. "Çok sarmazsa ben yollarım bir şekilde. Hiç keyfimi bozamam gece gece."

"Yapamazsan ben yaparım," dedi Neslihan göz kırparak. Neslihan'ın o kendine has güvenini biliyordum. Yapacağından da emindim.

Dilde balkon kapısının önünde dururken arkasında Gonca dediği kız belirdi. Hepimiz bir an için sessizleştik, merakla ona bakıyorduk. Gonca, ince yapılı ve zarif bir kızdı ama biraz utangaç görünüyordu.

"Merhaba," dedi tüm kibarlığıyla. "İnşallah rahatsızlık vermiyorumdur." *Yok ya, iyi kıza benziyordu.*

Baş selamı verdik hepimiz kızın kibarlığına karşın. Dilde hemen atılıp, "Otursana," diyerek boşta olan şezlongu gösterdi. Gonca nazık bir gülümsemeyle şezlonga yerleştiğinde yüzündeki gamzeler daha da belirginleşti.

"Hoş geldin," diye mırıldandım. *Lanet olsun içimdeki insan sevgisine.* İnşallah gerçekten iyi kızdır diye düşündüm. *Gece gece şu koca karnımla saç*

yoldurtmayın bana. Dilde'nin böyle beklenmedik misafirler getirmesi alışıldık bir durum değildi ama bu sefer bir şekilde içim rahattı.

Gonca biraz çekingen bir şekilde, "Dilde düğün için buradaymış. Dün konuştuk da biraz. Sizi de dün gördüm. Bayağı eğleniyordunuz," dedi.

"Ya sen?" diye sordu Gülru ağzına bir çilek atarken. "Sen niye tek başına çıktın tatile? Sıkıcı olmuyor mu?"

"Yok," diyerek omuz çekti Gonca. "Kafa dinliyordum ben. Aşk meşk mevzuları." Bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. "Hepiniz evli misiniz?" diye sordu gülerek. Sonra eliyle karnımı işaret etti sevimli denebilecek bir ifadeyle. "Hamilesin sen. Ne kadar güzel."

"Ben hâlâ bekârim, Rügeyya da öyle," diyerek yanındaki Rügeyya'yı işaret etti Gözde.

"Ama hepinizin sevgilileri ve eşleri askermiş galiba. Benimki de öyle," deyince Gonca, bakışlarını Dilde'ye çevirdim. Gözlerim istemsizce kısılmıştı. Ne çok şey anlatmıştı daha birkaç saattir tanıdığı kıza böyle?

"Aşk acısı mı?" diye sordu Rügeyya. "İyi biliriz." Hepimizin uzmanlık alanıydı.

Gonca başını salladı. "Beni pek takmıyor bu aralar. Evde oturup ağlayacağıma, gelip burada ağlayayım," diyerek buruk bir şekilde güldü.

O an bir şey oldu. Önce benim, sonra Dilde ve diğerlerinin telefonları eşzamanlı olarak çalmaya başladı sehpanın üzerinde. Aynı anda uzandık. "Doru," dedim anlam veremeyerek.

Diğerleri takip etti beni. Bizimkiler aynı anda, tam şu anda bizi mi arıyordu?

Telefonu açtım ama tek bir cümle işittim. "Hemen aşağıya gel!" Sesi öfkeliydi.

Ben kapanan telefona bakarken diğerlerinin yüzü de kireç beyazıydı.

Endişeyle ayaklandım. "Aşağıya çağırıyor," dememle kızlar da ayaklandı. "Beni de," dedi Gülru. Anlaşılan hepimiz aşağıya çağırılıyorduk.

Ne yani burada mıydılar? Sevinemiyordum bile. Bir şey olmuş gibi hissediyordum.

Karnıma rağmen odama koştum. Üzerime o an için en uygun gelen şeyi -bir bornoz- geçirdim çünkü saçlarımdan bile su damlıyordu.

Beş dakika sonra lobide ip gibi dizilmiş, yan yana duruyorduk. Asya Gülru'nun, İnci de Gümüş'ün kucağındaydı. Ve komik olan hepimizin üzerinde anlaşmışız gibi bornoz olmasıydı.

Gonca ortalarda yoktu. Biz odadan çıkarken o da yanımızdan ayrılmıştı. Bu akşam biraz garip miydi?

Lobinin kapısı aralandı. Doru ve diğerleri içeriye kamuflajlarıyla giriş yapular. Otel asker baskınına uğramış gibi görünüyordu. Lobideki misafirler bu ani giriş yüzünden paniklerken gözlerim şaşkınlıktan ve endişeden belirginleşti.

Doru diğerlerinden önce davranıp bana doğru yürüdü. Elimle bornozun ucunu tutuyordum. Malum, top gibi bir karnım olduğu için kapatmakta zorlanıyordum.

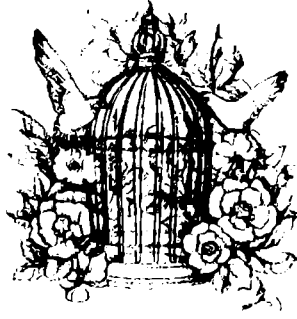
Sinirli görünüyordu. Öfkeli nefesi yüzümle buluştuğu sırada, ben bunun üzerimdeki bornoz yüzünden olduğunu düşündüm ama yanıldım. “Teröristin sevgilisini odanızda mı saklıyordunuz, Erva?” Dan diye sorduğu soruyla kalakaldım yerimde.

Mal gibi baktım yüzüne. *Ne terörist saklaması?*

“Nerede o Gonca?” diye seslendi Mahir kükrer gibi üzerimizde gözlerini dolaştırarak. “Lan, bir uslu durun be! Bir uslu durun!”

Burnuma bok kokusu geliyordu. Hayır, gelmiyordu. Bayağı bayağı sıçmıştık tam şu anda. Gonca terörist miydi? Sanırım bende çekici falan vardı. Nerede iti kopuğu var, beni buluyordu.

Kocamın gözlerine en masum halimle baktım. Bir işe yaramadı tabii.

18. BÖLÜM

MUTLULUĞA DAMLALAR

Bu geceyi baştan alabilme şansımın olmasını diliyordum. Hatta dün akşama gidebilmeyi, Dilde'yi ensesinden yakalayabilmeyi ve şu Gonca denen kıza yaklaşmamasını...

Bir askerin kız kardeşi ve başka bir askerin günler sonra karısı olacak olan benim akıllı arkadaşım, bir teröristle dostluk kurmuştu. Yetmezmiş gibi onu odamıza davet edip sohbet masamıza -yani içimize kadar- sokmuştu. *Allah'ım, benim günahım ne* diye yakarmak istiyordum.

Gonca'yı otelden kaçmaya çalışırken yakalamışlardı. Dorular dışında neredeyse bir tabur asker oteli sarınca, kaçmaya şansı olamamış desek daha doğru olabilirdi.

Bizimkiler Adana'da sevgilisini yakalayıp, ondan da kız arkadaşının bizim otelde kaldığını öğrenince vakit kaybetmeksizin soluğu otelde almışlardı.

Her şeyden habersiz olan biz saflar da hamamda sefa sürerken, yanı başımızda bir teröristin hem sevgilisi hem de suç ortağıyla su dökünüp göbek atmıştık.

Yetmemiş, odamıza almıştık. Doru ve diğerleri belaya bulaşacağımızı adı gibi bilircesine otelin güvenliğine bizi sordurmuştu. Gonca'nın da kamera kayıtlarında, hamamda Dilde ve bizimle vakit geçirdiği ortaya bu şekilde çıkmıştı. Güvenliğin *en son Dilde'nin odasının yakınlarında görüldü* demesi üzerine yıldırım bizim otelin tepesine düşmüştü.

Lobide, resepsiyondaki personellerin ve diğer misafirlerin gözü önünde bu karmaşık olayın başkahramanı olarak dikilmekteydik.

Mahir bağırıp çağırıyordu. Ama nasıl! Gülru çocuğunu kucağına basmış, gözlerini ondan kaçırırken ben de kocamın delici, öfke dolu bakışlarına maruz kalıyordum.

Ender, Dilde'yi Gonca'yla arkadaşlık kurduğunu öğrendiği için durmaksızın azarlıyordu.

"Ulan bir de asker olduğumuzu mu söyledin! İlan verseydin, Dilde! Kocam olacak adam özel bir timde terörle mücadele ediyor ama bir benimle baş edemiyor diye!" *Haklıydı vallahi.*

Sefa abi, elinin maşalı olması konusunda Gözde'ye ne kadar güveniyorsa, "Kızım hadi bunlar anlamadı, sen nasıl anlamadın lan!" diye bağırıyordu. "Kızın suratından bela akıyor zaten. Ne oldu senin cin gibi gözlerine, adamın içini okuyan bakışlarına, sezgilerine? Bir beni oku, bir benim defterimi dür zaten."

"İş öyle değil, Sefa. Vallahi anlayamadım. Alnında mı yazıyor sanki bu meret!"

Vallahi de o iş hiç öyle değildi. Bir ara kızın güzelliğine takılmış, hatta *ne iyi kız* bile demiştim. Ben terörist seviyordum galiba. Ağlamak istiyordum tam şu anda.

Kadir, Gümüş'ün bornozuna ters bakışlar atarken, Gümüş aramızda tek alta kalmayan olarak söze karıştı. "Bağırıp durmayın be! Kimliğini gösterse bile anlamazdık. Terörist mi yazıyor sanki orada?" E, bu da haklıydı. Hiç belli etmemişti ki.

"Doğru söylüyor," dedi Neslihan bizi savunurcasına. "Ne bilelim kız onun sevgilisiymiş, şunun suç ortağıymış? Sanki ne! Devlet sırlarını mı anlattık kıza?"

"Bir şey anlatmadık cidden," diye sessiz Rügeyya'mız da söze karışınca geri duramadım. Kocamın gözlerine diktim bakışlarımı. "Zaten yanımıza geleli beş dakika bile olmadı. Baskın yedik tarafınızdan."

Doru derhal koluma girdi ve beni odaların olduğu tarafa doğru yönlendirdi. "Baskını sen odada göreceksin."

Neyin tehdidiydi şimdi bu? Arkama şöyle bir bakma şansım oldu. Diğerlerinin de hali benden farklı değildi. Darmaduman olmuştuk. Resmen sol yanımızdan kurşun yemiştik.

Doru beni odaya soktuktan sonra gözleri odanın içinde Doğa'yı aramaya başladı. "Doğa!" dedi panikle. Ellerimi havaya kaldırıp, "Annenin yanında, orada uyuyor. Korkma," diye açıklama yapmaya çalıştım. Aslında korkması gereken bendim.

“Ulan,” dedi Doru gözlerini kapatıp sabır toplar gibi boynunu yana esnerirken. “Yıllardır burnumuz boktan kurtulmuyor zaten. Bir de burada mı buldun teröristi, Erva!” *Haklıydı. Yine haklıydı lanet gitsin!*

Islak saçlarımı yüzümden geriye attım. “Aşkım nereden bilebilirdim? Hem ben almadım ki onu odaya. Neden bana kızıyorsun?”

Gözlerini açtı. Delici yeşil bakışları gözlerimi kendine hapsetti. “Korktum güvercin!” dedi sözlerini destekleyen dalgalı bir sesle. “Nasıl panikledim, bilmiyorsun!” Parladı aniden. “Allah aşkına ben seni geride güvende bıraktığımı sanarak gidiyorum. Şu hale bak!”

Neden bağıırıyordu ki? Geriledim ve yatağın kenarlarını tutarak ayakucuna oturdum.

Oturmamla bornozdan karnım *ben buradayım* dercesine dışarıya fııar etti. *Aferin oğlum, kendini göster. Baba, anneye bağıırıyor.*

Doru’nun gözleri anında karnıma kaydı. Sonra derince soluklanıp sıkıntılı nefesini serbest bıraktı. Dönen gözleri sonunda yüzümden sakince sabitlendi. “İyisin, değil mi?”

Başımı salladım. “Bir şey olmadı, merak etme. Geldi ve gitti.”

“O Dilde’ye sağlam ceza verilmeli,” dedi dişlerini sıkarak. “Ender, onu bir güzel haşlasın. Asker olduğumuzu söylemek nedir ya! Belli ki ondan yaklaştı size.”

Başımı salladım. Haklı olabilirdi. Dilde’nin onu odaya davet ettiğı sürecin nasıl olduğunu bilmiyordum ama doğru geliyordu kulağı.

“Peki sen,” dedim. “Sen nasılsın, Doru?”

Bana doğru bir adım attı. Eli kamuflajının üstünün düğmelerini çözüyordu. “Uykusuzluktan geberiyorum. Üstüne panik yüklenip iyice gerildim. Berbatım maşallah,” deyince dudağımın kenarını suçlu gibi ısırdım. Benim yüzümdendi.

“Hâlâ gergin misin?” Bana bakmadan o düğmeleri çözmeye devam ederek başını salladı. “Geçmiyor şerefsiz. Aklımda olacaklar dönüp durdukça fişek kesilip oraya buraya patlayasım geliyor.”

“Bana patla. Tamam, hatalıyım. Kız falan ama gerilme artık.”

Yeşilleri gözlerimi buldu. “Sana bir ceza vermem gerekir.”

Başımı salladım. “İyi hissedeceksen...”

“Evet, çok iyi hissedeceğim.”

Gözleri karnımda, göğüslerimde ve en son yüzümde dolandı durdu. “Çıkar şunu.”

Bornozu işaret etmese bakışlarıyla anlamazdım muhtemelen. Önündeki kuşağını çözdüm. Panikten iki koca düğüm attığımdan ilkinde biraz zorlandım. Olanlardan dolayı yeni fark ettiğim şekilde biraz titriyordum. Gerilmekse, ben de iliklerime kadar gerilmiştim.

Bornozu omuzlarımdan sıyrıp çıkardım ve kenara, yatağın ucuna bıraktım. Yeşil bikiğim, ıslak saçlarım ve hamile karnımla mükemmel görünmediğime emindim. Lâkin yapabileceğim bir şey yoktu.

Bakışlarımı beni dikkatle inceleyen kocamın gözlerine çıkardım.

“Duşa geç. Ben de geliyorum.” *Emredersiniz binbaşım.*

Ayağa kalktım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, yanından salına salına banyoya yürüdüm. O bakışları arkamdan bile hâlâ beni takip ediyordu, bundan emindim.

Aptal değildim. Cezamın ne olacağını anlamıştım. Gebeliğimden dolayı birlikte olamıyorduk. Az sonra işkenceye maruz kalacaktım. Öpücükleri ve dokunuşlarıyla beni çıldırmanın tavan noktasına taşıyacaktı.

Canıma minnet miydi? Minnetti. Lâkin tamamlanmayınca ölüm gibi oluyordu.

Ilık suyun altına girip üzerimde kuruyan havuzun klorlu suyundan arınmaya çalıştım. Elime lifi alıp köpürttüm ve vücudumda ulaşabildiğim yerlerde dolaştırdım.

Birkaç dakika geçmemişti ki banyoda ayak seslerini işittim. Yüzüm duvara dönüktü ve öyle de kalmaya devam ettim.

Elleri kollarımın altından geçip karnımı iki yanından tuttuğunda, bunu bekliyormuş gibi başımı göğsüne yasladım. Omuzlarımı öptü.

Kulağıma doğru, “İleriye gidemeyecek olmamız ne yazık,” diye fısıldadığında sıcak nefesi başımdan aşağıya akan suya rağmen tenime değip yaktı. Elleri yukarıya kayıp hassas göğüslerimi avuçladı. Minik bir inilti döküldü dudaklarımın arasından.

“Böyle de çok iyi,” dememle avuçlarını sıktı. Elimi arkaya atıp bacaklarının arasına dokundum. Demirden bir çubuğa dönüşmüş erkekliğini kavramamla dişleri omzuma geçti.

Elleri göğüslerimden çözüldü. Beni ensemden kavrayıp çevirerek, aniden duvara yasladı. Bedeni karnıma rağmen benimkine yaslandığında,

“Sen ellerine sahip çık, ben de cezayı keseyim,” diyordu soluk soluğa. Dokunmamak mıydı cezam? Nasıl sabredilirdi ki buna?

Aç dudakları, dudaklarıma kavuştu. Eğer bu bir cezaysa bağımlısı olma ma ne engel olabilirdi?

Sabah olduğunda bizimkilerin gözlerinden adeta uyku akıyordu. Gece hepsinin üzerinden bir fırtına geçmiş gibiydi. Fakat ben, azardan kıl payı kurtulmuş olduğum için onlardan farklı olarak yorgunluktan ziyade keyif ve huzur içindeydim.

Elimde yiyeceklerle dolu bir tabakla bizimkilerin olduğu masaya doğru yürüdüm. Dilde ile Doru’nun sandalyelerinin arasında duran sandalyeme oturdum. Doru henüz masada değildi, hâlâ yiyecek bir şeyler alıyordu.

Doğa, Zerrin annemin yanındaki sandalyede oturuyordu. Sabahın erken saatlerinde olan bitenden habersizdi. Zerrin annem sağ olsun, bu sabah da onun kahvaltı sorumluluğunu üstlenmişti. Kayınvalide gerçekten veli-nimet demekti.

“Kız Dilde,” dedim tabağımı önüme çekerken. Ne bulduysam tabağa koymuştum, kurt gibi açtım. “Ne oldu akşam? Ender yanına gelmiş galiba. Çok kızdı mı?”

Bu bilgileri Dilde’nin yanındaki odada kalan Gümüş’ten almıştım. Gümüş, Dilde’nin odasına sinirli bir şekilde giren bir Ender gördüğünü söylemişti.

Dilde utanırcasına bir tebessümle başını salladı. “Canıma okudu, canıma. Çok kızdı, deli gibiydi. Zor sakinleştirdim.” Kızarmaya devam etmese bir gariplik olduğunu düşünmezdim. Belki de dediği gibi Ender, kızın içinden geçmişti.

“E, senin de çok suçun yoktu hani. Bir şey demedin mi? Açıklamadın mı kendini?”

“Demedim vallahi. Ceza almayı hak etmiştim, ben de boyun eğdim,” dedi Dilde. Hâlâ kızarıyordu. Durumunu sonuna kadar kabullenmiş görüyordu. Bir şey diyemedim.

“Diğerleri için de zor geçtiğine eminim. Ama sana bu kadar kızmasına izin vermeseydin keşke.”

Dilde utanarak bakışlarını benimkilere çevirdi. “İşin aslı pek öyle değil,” dedi yutkunarak. “Öyle çok bağırmadı.”

Kafam karışmıştı. “Nasıl yani?” diye sorunca gözlerini benden kaçırdı. O an anladım. Dudağımın kenarını ısırarak sırttım. Onu utandırmamak için de bakışlarımı tabağıma indirdim. *Ender’e bak sen!*

Çatalıma kocaman bir omlet dilimini takıp burnuma yaklaştırdım. Ağzım sulana sulana önce enfes kokusunu içime çektim. Sıcak buharı hâlâ üzerinde tütüyordu. Ağzıma atmış keyifle çiğniyordum ki yanımdaki sandalye çekildi ve kocam elindeki tepeleme dolu tabakla masaya iştirak etti. Üzerindekiler dökülmesin diye eliyle yandan destekliyordu. Adamı o kadar acıktırıştım ki ona bakarken sırıtıyordum.

Kendi tabağının en üstünde duran birkaç çöreği benim tabağımın kenarına istifledi. “Güvercin bak bunlar kestaneliymiş. Sana aldım.”

Masum bakışları gözlerime çevrildiğinde sırtıttığımı gördü ve hemen yüzünde benzer bir tebessüm peyda oldu. “İyi ye. Bugün çok şey yapacağız. Akşam da seni...” dedi ve serseri bir gülüş bahsetti yeşil gözlerime.

Gözlerimi devirdim. Koymazdı bana. Akşam da gereken yapılırdı.

“Bugün merkezi gezelim diyoruz,” dedi Kadir abi masanın diğer başından. “Erva arabayla gideriz. Orada da sık sık otururuz. Sorun olmaz, değil mi?”

Ellerimi karnımın iki yanına yasladım. “Uyarız biz size. Yorulursak oturur, bekleriz bir yerlerde.”

Gözde, “Ben Antalya’da okudum,” diyerek çayından bir yudum aldı. “Size her yerini gezdirebilirim.”

“Ben de Antalyalıyım zaten. Birkaç yer biliyorum bayılacağınız,” diye konuya dahil oldu Rügeyya.

Antalya’yı ben de iyi bilirdim. “Nerelermiş ki oralar?” diye sordum merakla.

“Düden Şelalesi, falez tarafları. Öğle yemeğini şelalenin dibindeki mekânlarda yiyebiliriz. Falezlerde de birkaç güzel mekân biliyorum.”

Söylediği yerlere çok gitmiştim. Dediği gibi ilk giden birinin dibi düşebilirdi. Her iki yerin de manzarası şahaneydi.

“Falezlerin orada plajlar da var. Belki denize de gireriz,” diye öneride bulundu Gözde.

Oralar fazla topluma açıktı. Ben oralarda denize girmeyi sevmiyordum. Yoldan geçen insanlar bile bakıp duruyordu. Yine de bir şey demedim.

“Denize girme işine bir şey diyemem ama akşama Doğa’ya sözüm var. Yedi buçukta çocuk kulübünün programı varmış otelde. Ona gideceğiz biz.”

Doğa, adı geçince sandalyesinde bir dikleşti. Gözleri ıslıl ıslıl bana bakıyordu. “Safiniz gelecek di mi annesi?”

Safiniz dediği Temel Reis’in Safinaz’ıydı. Otelin içinde mini kulüp duyurusunu Safinaz kostümlü bir kız yapınca, Doğa bundan çok etkilenmişti. Başımı salladım gülerek.

“Kim bu Safinaz?” diye sordu Doru yanımdan.

“Temel Reis’in Safinaz’ı. Şu çizgi film yok mu, o işte.”

“Öyle bir çizgi film mi varmış?” diye sordu anlamayarak. Bizim zamanlarımızın çizgi filmiydi ama Doru’nun hiç çizgi film izlemiş gibi bir hali olmadığından garipsemedim. O hep adam adamdı sanki.

“Ben sana sonra anlatırım kocam.” Bakışlarım tabağına kaydı. Neredeyse yarısını yemişti.

Zerrin annem diğer tarafında oturan Gülru’ya, “Ben gezmeye gelmesem olur mu?” diye sorunca başımı onlardan yana çevirdim.

“Neden anne? Sen de görmüş olurdun,” deyince bakışları beni buldu. “Tüm gün gezmek yorar şimdi beni. Hem Meleda gelecek akşamüzerine doğru.”

O da vardı tabii. Annemi unutmuş değildim. “O gelene kadar durmayız zaten. Ben hamileyim hem. Çok dolaşamam. Seninle ikimiz bolca oturur, dinleniriz bir yerlerde.”

“Öyle olacaksa olur,” diyerek başını salladı memnuniyetle.

Kahvaltının sonunda anlaşmış olarak kalktık. Neslihan kahvaltı boyunca sessizdi. Ona doğru sokuldum yürürken. “Neyin var senin? Ağzını bıçak açmadı.”

Dalgın bakışlarını yüzüme sürükledi. Yanma yaklaştığımın farkında bile değildi. “Ben biraz kötüyüm bugün, Erva. Midem altüst olmuş durumda. Dün akşam yediğim abur cuburlardan galiba. Sesimi çıkaramadım ama gezmeye falan gelemem ben. Yasin bir doktora götürecekt beni. Serum yemem gerekiyor galiba. Yoksa toparlayamayacağım.”

O böyle söyleyince betinin benzinin de atık olduğunu fark ettim. “Neslihan,” dedim içime düşen şüpheyile. “Yoksa sen de...”

Ellerini önünde salladı. “Değilim ya. Çocuk için erken. Daha ne kadar oldu şurada evleneli?” Vallahi bana göre erken falan değildi. Tam zamanıydı.

“Sen yine de bir test yaptır,” dediğimde *olmaz öyle şey* der gibi baktı ama yine de başını salladı. “Yaptırırım. Sırf için rahatlasın diye.”

Bir saat sonra üzerimde beyaz bir elbiseyle otelden çıkış yapıyordum. Kocam arabayı almaya gitmişti. Aynı benimki gibi beyaz bir elbise giydirdiğim kızımın elini tutuyordum.

“Doğa’sı,” diye seslendim aşağıya doğru. Aşırı heyecanlı görünüyordu Doğa. “Nereye gidiyoruz biz anneciğim?”

“Paka,” dedi dişlerini göstere göstere gülererek. Biz nereye gidersek gide-
lim orası park olacaktı Doğa’ya.

“Merkezde bir de lunapark var. Kocaman böyle. Eğer fırsat olursa seni oraya da götürürüz babayla.”

Diğer elinde tuttuğu Köpü’yü havaya kaldırıp salladı. Elini elimden kurtarıp ona sıkıca sarıldı. Kulağına eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu. Karnımın izin verdiği ölçüde biraz eğildim.

“Düzel düzel yanımda dur, tamam mı Köpü’sü? Kayboluysun soyna...” Köpü’den cevap almış gibi kıkırdayarak başını salladı. “Paka gidiyoz akıl-
lim. Kaykay da var tabisi oyda.”

Güldüm Köpü’ye verdiği akıllara. Evet, bir hayali arkadaşımız yoktu ama Köpü bizim en yakın arkadaşımızdı.

“Yeşil!” diye neşeli bir bağırış koptu arkamızdan. Gümüş’ün elinden fi-
rar eden küçük Doru bize doğru koşuyordu. İnci, babasının kucağındaydı.

Doğa ona doğru minik adımlarla yaklaşırken, Doru kızıma çarpar gibi durup kollarıyla sıkıca sarıldı. “Bak sana ne aldım?” dedikten sonra elini cebine atıp ısıltılı, şeffaf bir ambalajı olan ve ancak avucum boyu-
tunda oyuncak bebeği Doğa’ya uzattı. Bir yandan da ambalajı yırtmaya çalışıyordu.

Doğa ağzı açık şekilde bir küçük Doru’ya, bir de elindeki minik boyut-
lardaki bebeğe baktı.

Gümüş sırtarak, “Lobide gördü ve Doğa için almak istedi,” deyince ben de kocaman gülümsedim. “Teşekkür ederiz, Dorucuğum,” derken Doğa da Köpü’sünü Doru’nun kucağına basar gibi bırakmış ve bebeği elle-
rinin arasına almıştı. Bana göre oldukça ufak bir bebektir ama Doğa’nın tam minik ellerine göreydi.

Bebeğin yüzüne hayran hayran baktıktan sonra minik öpücüklerle boğdu.

Kadir, kızını karısının kucağına bıraktıktan sonra otóparka doğru yanımızdan uzaklaştı. Gezimiz için araba kiralamışlardı. Muhtemelen onu çıkarmaya gidiyordu.

O esnada Gülrular kapıdan dışarıya çıktı. Asaf direkt arkadaşlarının yanına koşuverdi.

Gülru, “Hava çok güzel bugün. Öyle boğucu da değil,” diyerek gökyüzüne çevirdi bakışlarını.

Evet, bugün hava boğucu bir neme sahip değildi. Güneş tenime yakıcı öpücükler bıraksa da tatlı bir esinti vardı.

Gülruların arkasındaki döner kapı tekrar açıldığında diğerleri de artık çıkıştaydı.

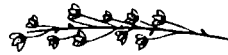
Zerrin annem iki büyük su şişesiyle plastik bardakları kolunun altında ve elinde tutuyordu.

“Benden başka ihtiyaçları düşünen yok burada,” dediğinde ona hak vermemek ne mümkündü? Tam bir anneydi Zerrin Sultan.

Şişelerden birini bana yaklaşıp elime tutuşturdu. “Yanına al bunu. Yol bir saatten fazla sürecekmış. Yolda içersiniz. Plastik bardaklardan bir kısmını bölüp bana verdi.

O an içimden geldi ve eğilip yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Yüzünde tarifsiz bir mutluluk oluştu. “Kızım benim,” dedi dolu dolu bir içtenlikle. Boynuma kolunu dolayıp aynı şekilde yanağıma bir öpücük bıraktı.

Güzeldik, mutluyduk, böyle şahaneydik. Hep diyordum; biz hep çok sevmekten çiçeklendik, baharları birbirimize taşıdık...

Kaleiçi’ni gezmek çok kısa sürmüştü. Şehir merkezindeydi ve küçük bir yerdi. Sokaklarıyla, o tarih kokan evleriyle şahaneydi lâkin her yer bar ve alkollü mekân olduğundan açılmamış dükkân kaynıyordu. Marinada çocuklara birer dondurma almış, denize karşı biraz yürümüş, sonra da tam rersi istikamete arabayı sürmüştük. Düden Şelalesi fazla uzak düştüğünden, bir kolunun döküldüğü Aşağı Düden Şelalesi’ni ikinci durak noktamız yapıp bir öğle yemeği yemiştik.

Doğa, tüm bu zamanlarda çok sıkılmıştı çünkü hiç ona göre yerler değildi. Babasının kucağında mızırdanıp dururken Doru yemekten sonra tüm grubun rotasını, sırf Doğa'nın gönlünü hoş etmek için Konyaaltı'ndaki lunaparka çevirmişti.

Ben işte orada Zerrin anneyle bir kafeye oturup dinlenmek durumunda kalmıştım. Kasıklarımnda ağrı hissediyordum. Karnım normal bir hamileye göre büyüktü, belim taşıyacağım derken kopuyordu.

O sırada bir sütlaç yedim. Zerrin anne de kendine kazandibi söyledi. Doğa'nın kahkahalarını ve çok eğlendiğini belli eden seslerini olduğum yerden ara ara duyabiliyordum.

Doru bakışlarını bazen olduğum tarafa doğru çeviriyor, yanıma gelmemek için savaş veriyordu. Sonra da Doğa'nın elinden çekmesine ayak uyduruyordu.

Gümüş ve Gülru da oğullarının peşindeydi. Mahir, oğluna sitemle bağırıp duruyordu. "Yetsin artık! Ona da binme be oğlum!" Yetmezdi, yetmedi.

Yüzümde tebessümle onları izlerken, Gözde'yle Rügeyya füze adı verilen ve lunaparkın en yükseğe çıkarma vaadi veren bir oyuncağına binmeye ikna etmeye çalışıyorlardı Sefa ve Fırat abiyi.

Sadece, "Beni siksen binmem, seni de bindirmem o lanet şeye!" dendiğini işittim.

Kahkahalarla güldüm. Sefa abiydi bu. Korkmuş muydu? Acaba Doru ne tepki verirdi, merak ettim.

Kurban Fırat abiydi. Rügeyya gönül koyunca füzenin yan yana ikili kabinlerine onunla geçmek zorunda kaldı. Kemerleri bağlanıyordu şimdi ve halinden hiç memnun değildi.

Sefa abi, Gözde'nin elini tutup gondola doğru adımladı. Sırf içinde kalmasın diye. Lâkin ben lunaparktaki tüm oyuncaklardan daha çok korkardım ondan. En masum görünen ama bana göre en tehlikelisiydi.

Onlar indikten sonra oyuncağı yöneten kaptana Allah yardım etsindi. Eğer Sefa abi de benim gibi düşünecek olursa vay halineydi.

Doru'yla Doğa çarpışan arabalara biniyordu. Babasının bacaklarının arasına kurulmuştu minik kuşum. Ağzı gülmekten hiç kapanmıyordu.

"Zerrin anne," dedim masadan destek alıp kalkarken. "Ben gidip Doğa'ya görüneyim. Bana gönül koymasın sonra."

"İyi misin sen?" diye sordu yüzümde gözlerini dolaştırarak. Neden öyle dediğini biliyordum. Elimi alnıma atıp orada biriken ter damlalarını sildim.

Ağrım biraz artmıştı ama katlanılmayacak gibi değildi. “Sıcaktan,” dedim. İnanmayan gözlerle baktı bana. Alnı endişeyle kırıştı. “Eminsin, değil mi?” Başımı salladım, o da üstelemek istemedi.

Yürümeye başladığımda iş benim için biraz zorlaştı. Belime bıçak kesigi gibi bir ağrı saplandı. Nefesim kesilse de belli etmeden yürümeye devam ettim. Alnımdaki ter damlacıkları kendimi sıkmaktan bir hayli artışa geçmişti. Öyle ki terden elbisem bile üzerime yapışmıştı. Tüm bu olanlar saniyeler içinde gerçekleşti. Vücudum sıvıyı bir anda boşalttı.

Bir rüzgâr estiğinde sağ tarafımdaki bariyerlere tutunmak zorunda kaldım. Hava sıcaktı ama üzerimdeki ter üşütüyordu ya da ben hem yanıyor hem de üşüyordum. Birbirine yapışan bacaklarımı ayırmaya çalıştım. Tam da o anda acı bir inilti döküldü ağzımdan. Dizlerim bile titrerken bacaklarımın arasından bir ıslaklık süzüldü ve eteğimin altından aşağıya akmaya başladı. Kan! Bileğime varınca anladım o ince sızıntının kan olduğunu.

İnlerken dudaklarıma dişlerimi geçirdim. Biraz daha eğildiğimde kanla beraber ince başka bir sızıntının daha olduğunu fark ettim. Kanın koyu kırmızı rengini seyreltiyordu, şeffaflaştırıyordu bu sıvı.

O an olan oldu.

Acıdan aralık kalan dudaklarımı kapatıp burnumdan hızlı hızlı nefes almaya çalıştım. “İmm!” Başımı aşağıya istemsizce düştü ve benden bir anda boşalan suyla yer sırılsıklam oldu.

“Doru!” diye yakardım. Elim yanımdaki demir bariyeri sıktı. Park çok gürültülüydü. Beni duymayacak diye çok korktum. Deliye dönmüş halde titremelerimi zapt etmeye çalışarak başımı kocamın olduğu yöne doğru çevirdim. Çarpışan arabanın içindeydiler. Doğa gülüyordu ve evet, Doru beni duymamıştı.

“Doru!” derken ellerim bariyerden çözüldü.

Zerrin annemin bağırışını duydum. Sonra da diğerlerinin. Gözlerim yere yığılan bedenimle kapanmadan önce güneşin yakıcı ışınlarının arasında Doru’nun belli belirsiz yüzünü gördüm.

Ağrı ve acı... Ağır ağır sarıyordu bedenimi. Gözlerimi açmak istiyordum ama uyanırsam karşılaşacağım manzaranın şu ankinden daha kötü olmasından korkuyordum.

Elimi çarşafın kumaşına geçirip parmaklarımı sıktım. Gözlerimi açmadım. Çektiğim acıdan daha ağır gelen bir düşünceyle doluydu kafamın içi. Bebeğim... Eymen Egehan.

Lunaparktaki baygınlığın ardından üç kez daha kendime gelip kaybolmuştum.

İlkinde ambulansta aralamıştım gözlerimi. Bunu yarım yamalak anımsıyordum. Zihnimi saran kısa anlar vardı. O an nasıl deli dehşet bir kasılma ve ağrı içinde olduğumu tarif edemezdim.

Doru'nun panik içinde elimi tuttuğunu hatırlıyordum. Acil doktorunun bacaklarımın arasında olduğunu ve bebeğimin başını bacaklarımın arasında hissettiğimi de hatırlıyordum.

İkinci kez uyandığımda bir doğum odasıdaydım. Bu, diğerine göre biraz daha net görüntülere sahipti. Başımda toplanmış doktorlar vardı ve ben, kan ter içinde kalmış haldeydim. Acıdan kendimden mi geçiyordum, yoksa gerçekten bayılıyor muydum, bilmiyordum.

Kesedeki suyun tamamı gelince acil müdahale gerekmişti. Doğum lunaparkta başlamıştı. Bunu başımda kendi aralarında konuşup duran doktorlardan duymuştum.

Oğlumun yumuk yumuk gözlerini gördüğümü hatırlıyordum. Bir de doktorumun *dört kilo sekiz yüz gram* diyerek hayret içinde kaldığını...

Hemşireler, "Aslan parçası bu!" dediği sırada, bedenim çektiğim onca acı ve ağrıya yine yenik düştüğü için yeniden kendimden geçmişim.

Eymen Egehan, eğlenceli bir yerde doğmayı seçmişti ama doğumu benim için en zorlусundan gerçekleştirmişti. En acılısından.

Üçüncü kez uyandığımda bir odadaydım ve başım kalabalıktı. Annemi görür gibi oldum bir an. Ağlıyordu. Herkes bebeğime dair bir şeyler söylerken Doğa, yanı başımda babasının kucağındaydı.

Doru'nun endişesinin çoğunun bana ait olduğunu yüzündeki ifadeden ve gözlerindeki endişeli parıltıdan kısacık da olsa okuyabilmişim.

Ve dördüncü uyanışımda... Saat kaçtı bilmiyordum ama tam şu anda, öncekilere göre daha kendimde hissediyordum. Olan her şeyi de hatırladığım kadarıyla gözlerimin önüne getirebiliyordum. Özellikle de birini.

Kandırılmıştım!

Doktorum meğer Doru'ya hamileliğin zor geçeceğini söylemiş. Tabii bunu üçüncü aydan sonra haber verince, Doru bana söylese bile ondan vazgeçmeyeceğimi bildiğinden kendince önlemler almış.

Haber vermemek gibi. Üzülürsem daha kötü olur, bebeği de beni de daha kötü etkiler diye düşünmüş. Bunun için doktorumu bile organize etmiş. Üç ay önce geçirdiğim o kanama da hiç basit bir şey değilmiş.

Benim durumumdaki kadınların dört kilo sekiz yüz gram bir oğlan doğurması mucize gibi bir şeydi. Rahmim, minicik doğan Doğa'mı bile taşımakta zorlanırken ben belki de kocamın sakladıkları sayesinde onu sekiz ay sonra kucağıma alabilmiştim.

Doktorum yarı baygın olduğum anlardan birinde bana açıklama yapmıştı. *"Eskiden kadınlar doktor nedir, bilmiyordu. Bu rahatsızlık eskiden beri vardı ama tıp şimdi çok geliştiği için farkında olabiliyoruz. Evet, o zamanlar da düşükle ve ölümle sonuçlanan gebelikler mevcuttu. Lâkin kocanız bir anlamda doğru bir şey yapmış. Yani sizi rahatlatarak ve stresten uzak tutarak. Oğlunuz son derece sağlıklı dünyaya geldi. Kızınızda yaşadığınız korkuları üzerinizden atabilirsiniz. Aynı rahatsızlık Eymen'de yok. Her gebelikte rahim ağzı açıklığı büyüyebilir. Özellikle de sizin durumunuzdakiler için bu kaçınılmazdır. İkinci gebeliğinizin daha zor geçmesi gerekirken daha rahattı. Bunu da stresten uzak olmanız ve ilk hamileliğinizden deneyimli olmanız sağladı."*

Hatırladığım anılarla gözlerim doldu, yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Başta korkudan gözlerimi açmak istemezken şimdi rahatlamış olmanın huzuruyla ağlamak istiyordum. Öylesine yoğun duygular içindeydim ki bu duyguları tarif etmem mümkün değildi. Yattığım yatakta huzursuzca kıpırdandım ama gözlerimi açmadım. Gözlerimi açarsam, hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Ağlamak istemiyordum. Bugün kaybetme korkusunu iliklerime kadar hissetmişim. Oğlumun da hasta doğabileceği korkusunu yaşamışım. Hatta ölebileceğim ihtimalini bile düşünmüştüm. Kendi sağlığım için zerre endişe duymazken, Eymen Egehan için defalarca ölüp dirilmişim.

Tüm bunların yanında minnet duygusu içindeydim. Doru, tüm korkuları ve endişeleri kendi üzerine alırken beni tüm bu olumsuz duygulardan uzak tutmaya çalışmıştı. Ben çoğunlukla yatmaktan başka bir şey yapmadan, neredeyse normal bir hamilelik geçiriyorum galiba diye ortalarda dolaşırken o hep arka planda kalıp korku içinde yaşamıştı. Onun hakkını nasıl ödeyebilirdim ki?

Aylar önce o kanamayı geçirdiğim gün, benden çok daha fazla paniklediğine şahit olmuşum. Yanımdan bir an olsun ayrılmayışı, doktoruma sorular sorarken sesinin titremesi, gözlerinin yaşlarla dolup taşması ama bunu belli etmemek için sürekli bir yerlere kaçıp durması...

Gözkapaklarımın altındaki yaşlar büyürken boğazıma tıkanıp kalan yumruyu yuttum. Zihnim çok öncesinde kalmış bir anıya sürüklendi. Ceylin'in henüz Doru'yla tanışmadığı o zamana.

Güneşli bir günde lojmanın bahçesinde durmuş, Gülru ve Mahir'le sohbet ediyorduk.

Mahir omzumun üzerinden arkasına bakınca neye baktığını görmek için başımı çevirdim ve onunla karşılaştım. Afallamış halde yeşil gözlerine kilitle-nip kaldım. Öncesinde yanıma gelip, durduğunu fark edememiştim. Ne za-mandır buradaydı?

Gözlerini gözlerimden kaçırdığında, Gülru iç çekti. "İkiniz de bir an önce evlenmelisiniz," dediğinde Mahir onu onaylarcasına başını salladı. Az önce konuştuğumuz konudan buraya nasıl gelmiştik ve neden bu evlilikle ilgili ol-muştu, anlam veremedim.

"Nasıl yani?" dedim Gülru'ya bakarak. Onun yerine Mahir cevap verdi. "Ervayalnız, bir sevgilisi yok ama sen artık birini bulmalı ve yalnızlığından kurtulmalısın."

Doru ona doğru ters bir bakış attı. "Evlilik bana göre değil. Bilmiyormuş gibi konuşma! Hele çocuklar... Uzaktan seyretmek yeterli. Bende bir çocuğa verebilecek kadar yeterli sevgi yok."

Sözleri içimi acıtırken yüzüm önüme eğildi. Çocuk istemiyor muydu yani Doru? Zihnim o an, onun kimsesiz olduğunu ve zor bir çocukluk geçirdiğini getirip koydu önüme.

"Birini seversen çocuğuna da verecek sevgin olur. O sana öğretir sevmeyi. Dene bir kere."

Mahir'in sözleri dudaklarımın kenarında garip bir tebessüm oluşmasına sebep oldu. Sahici değildi. İçten değildi. Ben her gece yanımda duran adamı hayal ediyordum. Sevmekse, çok seviyordum. Onun da beni fark etmesini istiyordum. En az benim onu sevdiğim kadar sevmesini istiyordum. Azına da razıydım ama o beni fark edebilmiş değildi.

Yarım bir tebessümle bakışlarımı ona çevirdim. O beni fark etmedikçe gül-meyi unutacağım diye korkuyordum.

"Sahi," dedim alçak ve biraz da çekingen bir sesle. Aramız pek iyi olmayınca bunu sormak zordu. "Birini sevdin mi? Sevgilin falan olmadı mı hiç? Ben görmedim de yanında birini."

Mahir güldü. "Hayatında elbette birileri oldu. Ama duygusuz bu. Hepsini kaçırdı elinden. Doğru düzgün kızlar da değillerdi."

Doru, "Gitmelerini istemişimdir belki," dediğinde bakışlarını ona yöneltti. Bana bakıyordu. Yeşilleri en koyu halindeydi.

"O ne demek ki?" diye sordum. Ona hayatında biri oldu mu diye soran bendim ama canım yansın istememiştım.

Öyle bir haldeydim ki neredeyse sadece tek bir an için gitmeye razıyım diyebilirdim. Hayatına bir anlığına al beni, gitmeye razı olayım...

Düşüncelerimi zihnimden olsa bile tamamlayamadım. Bu kadar çok severken onu, nasıl gidilirdi ki?

Doru bana doğru dönerek kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Ne düşündüğünü yüzünden süzemeyeceğim bir ifadeye sahipti şimdi.

"Aşk saçma demek."

"Ama-"

"Sen neden dert ettin ki bunu?" diye sordu merakla kırışırken alnı. Hakkıydı. Biz pek konuşmazdık. Konuştuğumuzda da kedi köpek oluverirdik. Benim onun hakkında bir şeyi merak etmiş olmam garip gelmiş olmalıydı.

"Etmedim," dedim geçiştirmeye çalışarak. Saçmaydı bu konuyu açmam. "Ben çocuk için demiştim. Yani senden güzel baba olurdu bence."

Sinirle güldüğüne dair nefes sesi işittim. Yüzümü kaldırıp gözlerine bakmamla, Mahir'e beni işaret etti bakışlarıyla. "Benden güzel baba olurmuş, Mahir. Konuyu sen açtın. Beni de tanıyorsun. Söyle bakalım. Benden cidden baba olur mu?"

"Olur," diyerek tereddütsüz başını salladı Mahir. Doru yine aynı şekilde gülümsemeye benzer garip bir ifade takındı.

"Babam da aynısını söyledi. Komiksiniz. Erva neyse de siz, beni en iyi tanıyanlarsınız ama saçmalıyorsunuz."

"Allahtan tek duam senin karşına öyle birini çıkarsın ki, Doru," diye böldü sözlerini Gülru. Bizi dinlediğini ilk kez belli ediyordu. "Onu gördüğün, onda aşka düştüğün ilk anda ben bu kadından çocuk sahibi olmak istiyorum de. Sevmek başka şey. Zor şey ama güzel şey. Âşık olduğunda görürüm ben seni. Ötekiler gibi değil ama. Gerçekten âşık olduğunda anlarsın bu dediklerimi. Ve Erva'yı da azarlayıp durma. O benim kuzenim ve şu an lojmanda misafir. Kız senin yüzünden bir daha ziyaretime gelmeyecek ya!"

Doru, Gülru'yu dinledi ama sadece bir anlığına ona baktı. Söylediklerini umursamış gibi görünmüyordu. En azından bir kısmı için bu geçerliydi. Yanıma yaklaştı ve uzun boyundan sebep bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe eğildi.

"Kız mıyorsun bana, değil mi? Sordun, cevapladım. Ben de böyle biriyim işte. Kızma," dedi son sözünü vurgular gibi.

Göz kırpmasını hiç beklememiştim.

"Kızmadım," dedim. Sesim heyecanlıydı ve bu heyecanım göze batmasın diye, "Cidden senden güzel baba olur," dedim sinirine dokunmak ister bir tonlamayla.

Böyleydik işte. İyi ya da kötü fark etmeksizin her anın sonunu ikimizden biri mutlaka baltalıyordu. Bu defa bendim.

Azarlayacaktı yine beni. Lâkin beklediğim olmadı. "Diyorsun," dedi garip, içimi titreten bir tonlamayla. "Peki, bakalım kim yanılacak."

Anıdan çıkarak gözkapaklarımı araladım. İkisinin de burada olduğunu son birkaç saattir fark edebiliyordum. Odaya sessizce girmişlerdi ve yan tarafında duran koltuğa oturmuşlardı. Seslerinden anlayabiliyordum.

Bakışlarımı kucığında Doğa'yı uyutmaya çalışan kocama çevirdim. Gözlerim nemli, bakışlarım hafif pusluydu. Uyandığımı fark etmemişlerdi.

İkisi de yorgun görünüyordu. Doğa, uykuya dalacak gibiydi ama kırpışan kapalı gözkapaklarından henüz derin uyku haline geçemediğini anlaşıyordu. Doru'nun öncesinde ne kadar üzüldüğünü yüzünde derinleşen sıkıntılı çizgilerden bile okuyabiliyordum. Eymen ve benim için çok endişelenmişti.

Tam uyandığımı belli etmek ister gibi seslenecektim ki Doğa, babasının kucığında kıpırdandı. Mavileri uykulu, ağırlaşmış gözkapaklarının altından gülümseyerek açıldı. "Babası." Doru kocaman gülümsedi ona. "Babam."

Şu görüntülerine ölebilirdim. Sırf meraktan, yokluğumda yalnız ne yapıyorlar diye görebilmek için biraz daha sessiz kalmayı seçtim.

Bir de hatırladığım anıdan sonra Doru'nun nasıl bir baba olduğuna farklı bir gözle bakmak istedim. *Ben kimseyi sevemem, çocuk da istemiyorum* diyen adam benim sevgilimdi. Kocamdı, her şeyimdi ve çocuklarımın babasıydı. Tam da Gülru'nun dediği gibi olmuştu. Ona *öyle birini sev ki ondan çocuğun olsun iste* demişti.

Doğa elini kaldırıp babasının yanağını sevdi. Doru da o elini tutup avucunun içine en sevgi dolusundan bir öpücük kondurdu. Sonrasında Doğa, babasının kucığında oturur vaziyete geçti. Hâlâ beni görmüyorlardı. Birbirleriyle aşk yaşıyorlardı.

"Karsım uyandı mı babası? Gelicek mi bugün?"

Doru başını salladı. Ona içi gidiyormuş gibi bakıyor, yüzünde duygusallaşmış bir ifadeyle gözlerini dolaştırıyordu. "Sen daha onu göremedin ama çok güzel, Yeşil'im. Aynı senin gibi çok tatlı. Bana seni sordu. Ablamı görsem de onunla tanışsam diye çok heyecanlanmış."

"Hediysini vereğim ben ona. Alaba aldık ya. Onu. O da Doğa'sına hediye almış mı?"

"Almış," diyerek yanağını kocaman öptü Doru, Doğa'nın. "Bir sürü hediye almış."

Onlar karşımda öpüşüp koklaşıırken görüntülerine iç geçirmeden edemedim. Ne ağrı kaldı o an bende ne acı.

Hissettiğim tek şey, ne kadar şanslı olduğumdu. Nasıl bir iyilik yapmıştım da onların varlığıyla ödüllendirilmiştim?

Doru'yla tam da aklımdan bunu geçirirken göz göze geldik. Uyandığımı Doğa'ya belli etmeden baktı... baktı. Derin ve anlamlıydı bakışları. Çok şey anlattı ve yine konuşmadan çok şey anladım gözlerinden.

Ben de seni sevgilim. Ben de seni çok seviyorum.

"Doğa," dedi gözleri bendeiken. Doğa o sırada başını babasının omzuna yaslamış ve bir miktar dalıp gitmişti. "Anneyi seviyor muyuz?"

"Çok seviyoruz babası. En çok da ben seviyorum."

Güldüğümde Doru da güldü.

"En çok neyini seviyorsun annenin?"

Doğa'dan, "Tombis yanaklarını," diye bir yanıt geldiğinde dayanamayıp sesli güldüm. Doğa'nın başı anında babasının omzundan kalktı. Aranır gibi arkasına dönüp beni buldu gözleriyle. Uyandığımı anlayınca ciyak ciyak bir sevinçle atlayarak indi babasının kucağından.

Anında yatağımın yanına tırmandı. Doru üzerime atılır diye tetikte bekler gibi hemen arkasından geldi ama boynuma sarılıp yanağını da göğsüme yaslayınca durdu.

"Tombiş mi benim yanaklarım anneciğim?" diye sorduğumda güldü. Havada dik duran poposunu sevdim.

"Tombissin tabisi. Ama kaynin yok," deyince gülen Doru'ydu bu defa. Yatağa yaklaşp yanımıza oturdu. Doğa başını göğsümden kaldırmış, karnımı kontrol ediyordu o sırada. Hâlâ biraz vardı ama o kadar büyük değildi. Şaşırmakta haklıydı tabii. İçinden ona dört kilo sekiz yüz gram bir kardeş çıkarmıştım.

“Yok,” dedi eliyle usulca karnımı severken. Acı çektiğimi anlıyordu. Buna şaşırdım. Dikkatli davranması beni benden aldı. “Çünkü deldi aytik. Eymen Ege’ım deldi annesi.”

Yüzünü avuçlayıp sevdim. O ise hâlâ gözleri karnımda konuşmaya devam ediyordu. “Annesi dedi ki tiskoymus. Tombul tus diyooo.”

Sesli güldüm. Annesi dediği annemdi. Meleda Saraçoğlu bebeğim hakkında böyle mi konuşuyordu? Şişko değildi benim oğlum.

Doru saçlarımı seviyor, yüzümde dolaştırıyordu gözlerini ben gülerken. Bakışlarımı yeşillerine çevirdim. Ne kadar yorgun olduğunu şimdi yakından daha iyi görebiliyordum.

Durup durulurken, “İyi misin?” diye sordum. Anında başını salladı. Hemen sonra, “Asıl sen nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim. Ağrım var tabii biraz ama geçer.”

“Çok korkuttun beni. Deliye döndüm sen bayılıp durdukça.”

Tahmin etmesi zor değildi. Aynı durumda o olsa çıldırırdım herhalde.

Kapımız tıklatıldı. Doğa benden önce başını kapıya çevirirken, “Gertirdiler,” diyerek ayağa fırladı Doru. Onu takiben Doğa da kayıp yataktan indi. Yerimde biraz doğrulmaya çalıştım.

Başaramayınca ağlayasım geldi. Kapı aralanıp da oğlumu görünce yaşlar içimde çözüldü. Gözlerime ulaşamamışlardı daha ama dudaklarım kıvrıldı.

Kalbim şaha kalkmış gibi atıyordu şimdi. Doru kucığında oğlumuzu tutan hemşireye doğru yaklaştı. Onu kendi kucığına çekti korumacı bir tavırla. “Babam,” dedi dolu dolu yüzüne eğilerek. Ben ancak yüzünün yanını görebiliyordum Eymen’in.

Doğa, babasının bacaklarının dibinde bir durgundu. Bakışları babası, ben ve kardeşi arasında dolaşıp duruyordu. O minik elleri yine önünde birleşince, “Doru,” dedim usulca. Doru’nun bakışları benimkileri buldu. Gözpınarlarında yaşlar vardı. “Güvercin,” dedi çatallanan sesiyle.

“Benden önce Doğa tanışsın kardeşikle.”

Doru durgunlaşan kızıma indirdi dolan gözlerini. “Doğa’ım,” diye seslendi dalgalı çıkan çatallı sesiyle. Önünde diz çöktü.

Doğa çekinceli adımlarla kardeşine yaklaştı. Olduğum yerden görebildiğim ancak bu kadardı.

Aralık kalan kapının kenarında hemşire duruyordu ama ardında bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Annem, Zerrin annem ve diğerleri buradaydı.

Odamızın içi loştu ama onlar aydınlık koridorda kocaman, gururlu, huzur dolu tebessümleriyle içimi aydınlatmışlardı.

“Gelin,” dedim titreyen sesimle. Ellerindeki hediyeleri o an fark ettim. İçeriye ilk giren annemdi.

Küçük, kırmızı paketi kardeşinin yanağını seven Doğa’ya doğru uzattı. “Bunu sana Eymen getirmiş. Beni sevsin Doğa, çok sevsin diyor.”

Dudaklarım annemin yaptığıyla aralanırken gözlerimdeki yaşlar artık serbest kalmıştı. Doru cebine uzanıp minik bir kutu çıkardı. Doğa’nın eline bırakılan minik, kırmızı paketin üzerine kendininkini bıraktı. “Ben, Doğa’yı hep çok seveceğim dedi Eymen Egehan. Bu hediye de ondan sana.”

Hıçkırdım ama bir yandan da gülüyordum. Ben hayatımda daha önce hiç böyle güzel bir ana şahit olmamıştım. Kızımın yanakları kızardı.

“Eymen Ege’mi seviyom ki zaten ben,” dedi omuz kırarak. Utanmıştı küçük güvercinim.

Zerrin annem daha büyük bir kutuyla adımladı içeriye. Doğa’nın ayaklarının önüne bıraktı pembe paketli hediyeyi. “İçinde kocaman bir bebek var. Eymen dedi ki dünyadaki en güzel abla benimki. Çok seviyorum onu.”

Kıkırdadı Doğa. İki yanına doğru sallandı. Hemen sonra bakışları Eymen’e kaydı. “Kardesim.”

Ender küçük bir bisikletle girdi içeriye. Önüne kırmızı bir fiyonk bağlamıştı. Bisikletin önünde hasır bir sepeti vardı. “Bu da sana bıdık. Kardeşini lojmanda bununla gezdirirsin.”

Doğa’nın ilgisi anında oraya kaydı. Elindekileri yere bırakıp bisiklete doğru yaklaştı. “Neye otuyacak ki kardesim?” diye sordu haklı olarak. Tek koltuğu vardı çünkü.

Kapıdakiler dahil herkes güldü. Ender sepeti işaret etti. “Buraya koyarsın onu. Sığar mı bilmiyorum ama.”

Doru, “Şişko mu diyorsun sen benim oğluma!” diyerek ters bir bakış attı Ender’e.

“Şişko abi. Yalan mı?” diye yürek yemiş gibi diklendi Ender. İçeriye giren Dilde, Ender’i kolundan tutup kenara çekti. “Tamam, vallahi adam duygusal zaten. Paralar seni şuracıkta.”

“Dua et, annesi oğlumuzu görecek,” diyerek ayaklandı Doru. *Sonunda* diye geçirdim içimden ve tuttuğum nefesi bıraktım.

“Anne!” diye seslendi Doru, Eymen’i kucağıma vermeden önce. “Ervay’a yardım eder misin, biraz kalksın yataktan.”

Annelerimin ikisi de aynı anda yardımına yetişti. Yatakta oturur pozisyona geçtiğim anda Doru, bebeğimizi kucağıma bıraktı.

“Doru!” diye nefeslendim. Aklım başımdan gitti. Oğlumun suratı babasının aynıydı. Burnu, alını, kirpikleri... Her şeyi. Bir tek gözleri yine babamdaydı. Yanaklarım gözlerimden süzülen yaşlarla sıırılsıklam oldu.

“Sana benziyor,” diyerek başımda dolu dolu gözlerle bana bakan kocama çevirdim gözlerimi. “Bu, dünyanın en güzel şeyi.”

“Bana benzemesi iyi mi, bilemedim,” dedi gülerek. Bir zamanlar babasına benzediği için dışlanmış bir çocukluk geçirmişti. Şimdi dalgaya alıyordu ama bu içinde hâlâ bir yaraydı, biliyordum.

“Deli misin?” dedim bir yandan ağlamaya devam ederek, bir yandan da gülerek. “Sana benzediği için o kadar mutluyum ki. Daha ne isterim ben?”

“Ölürüm,” diye fısıldadı gözlerimin içine baka baka. “Sana güvercin, size ölürüm ben.” Yanıma oturdu.

Oğlumu öptükten sonra kocamın omzuna başımı yasladım. “Çok,” dedim kulağına doğru fısıldayarak. “Çok mutluyum.”

Gülru hediyesini kızıma verirken Mahir yanımdaki komodinin üzerine bir paket bırakıyordu. Bakışlarım bıraktığı pakete kaydığında içinde ne olduğunu sormuşum gibi cevapladı.

“Sana ve Eymen’e bu da. Ailem çok tebrik ediyor baldız. En kısa zamanda ziyaretine gelecekler inşallah. İçinde Eymen’in adının yazdığı bir biberon takımıyla, senin için takı seti var. Güle güle kullanın.”

“Benimkiler de,” dedi kenardan Gülru. “Annem birkaç güne yola çıkacağını söyledi. Meyra ablamlar, abimler, hepsi ziyaretine gelecek.”

Gümüş, Doğa’ya hediyesini verdikten sonra Doru’ya doğru yaklaştı. Ona bir kutu uzattı. “Ancak yetiştirebildim abi. İstedğini buldum sonunda.”

Nefes nefese kalmış görünüyordu Gümüş. Ben neden bu halde diye düşünürken, “Yetiştireceğim derken biraz koştum da,” dedi gülerek.

Doru elindeki paketi bana uzatırken, annem uzanıp Eymen’i kucağına aldı. O esnada da gözyaşı döküyordu.

Doru’nun uzattığı paketi alarak, “Ne bu?” diye sordum ama o aç dercesine gözleriyle işaret etti.

Ellerimin arasındaki kadife kutuyu araladım. Karşılaştığım bir takı olacak sanıyordum lâkin yanılmıştı. Altın rengi çerçeveli bir fotoğraftı bu.

Dudaklarım, gördüklerimi anlamlandırmak ister gibi aralık kalırken Gümüş araya girme ihtiyacı içinde, “Ben çekmiştim bu fotoğrafı. Böyle bir anda sana verebileceğimi bilmeden,” diyordu.

“Doru hep sana âşıkmiş, bu da kanıtı,” diye seslendi kenardan Yasin. Onun sözlerini Mahir takip etti. “O gün bakışını ben de fark ettim ama gözlerini sana yasaklayınca anlayamadım.”

Ender kenardan seslendi. “Kader utansın! Araya girenler olmasa siz çoktan birbirinize aitmişsiniz zaten.”

Hepsi fotoğrafı görmüştü anlaşılan. Gözlerimin içine doluşan yaşlardan dolayı zor görebiliyordum.

Bu, lojmana ilk taşındığım gün Doru’nun evinin salonunda çekilmiş bir fotoğraftı. Ayrı koltuklarda oturuyorduk. Benim başım önüme eğikken onun bakışları benim üzerimde kilitli kalmıştı. Bakışı çok şey anlatıyordu. Nasıl tarif edilir, bilmiyordum.

İçi gider gibi, belki biraz kıyamaz gibi, çok özlemiş gibi... Bende dalıp gitmişti.

Çatallı çıkan sesimle gözlerim fotoğrafta, “O an ne düşünüyordun ki?” diye sordum. Bunu ona önceden başka bir yoldan daha sormuştum ama cevapsız bırakmıştı. Elimde kanıtını tutarken o anda ne düşündüğünü bir kez daha merak etmem çok normaldi, değil mi?

Doru üzerine hiç düşünmeden, “Sana uzun süre bakarsam yanacağımı,” diye yanıtladı sorumu bir fısıltı gibi. Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Dudaklarının kenarını ısırdı. “Evine gelmeyişim de bu yüzdendi. Kokun bahçedeki o sandalyede karşına oturduğum ilk an çekmişti beni. Yanlış geldi. Biraz daha öyle kalsaydık, şu an çok daha erken gelebilir gibi hissettirdi. Seninle çoğalmak çok güzelmiş. Keşke daha önce...”

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum. “Bana doğum hediye bu mu?” diye sordum.

“Sana doğum hediyem kalbim,” diye bir yanıt verdiğinde dudak kıvrımlarım yükseldi de yükseldi. “En başından beri seni seven ama aptal aklımın almadığı kalbim. Geç kaldığım için affet.”

Benden geç kaldığı için kaç defa özür dilediğini bilmiyordum. Ama en anlamlısı buydu, bundan emindim. Fotoğrafı yana bırakıp kollarımı kocama açtım, “Doru,” dedim gülerek. “Bana sıkıca sarıl. Sarıl ki bu fotoğraf

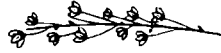
karesinde içinden sana bir kere sarılmanın nasıl bir şey olacağını düşünen Erva, sonunda dileğine kavuştuğunu hissetsin.”

Beni kollarının arasına aldı. Yüzümün yanlarını, çenemi, boynumu öptü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı en sonunda da. “Asla vazgeçmediğin için. Sevmeyeni sevdiğin, sevmeyi öğrettiğin için... Bana dünyanın en güzel iki evladını verdiğin, Doğa gibi beni de büyüttüğün için...”

Etrafımızdakilere aldırmadan onun dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bizi böyle gördükleri için mutlu olduklarını hissedebiliyordum. Bakmasam da herkesin yüzünde bir gülümseme oluştuğunu da biliyordum.

Hep yaptığım gibi onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Hani böyle dünyanın en değerli şeyiymiş gibi baktım ona. Öyleydi de. “Bunlar hep çok sevmekten, Doru Demir,” diye fısıldadım dudaklarının üzerine.

“Bunlar hep seni sevmekten, Minerva Demir.”

Erva'nın Günlüğü

Geçen zamanın yanakları gülüyordu. Tuttum avuçlarımın arasında, öptüm... öptüm.

Güneş daha çok güldü. Esen rüzgâr saçlarımı sevdi. Fesleğenler tam da o anda sev beni diye bağırdı. Sevi!

Günlük, sana mutlu bir sonla geldim bu defa. Öyle ki güzelliğinden gözlerim dolu dolu.

Ağlamayacağım ama. Ağlamak yok bu defa.

Zamanın birinde bu kız, “buz birini” seviyordu.

Soğuktu, yasaktı, erişilmezdi. Ona ulaşmak ne mümkündü?

Yolu engellerle doluydu. Sevmez sandım, bana bir adım olsun gelmez sandım.

Başlarda ona uzun uzun attığım adımlar kesilsin istedim. Lâkin aşkın bacakları benimkilerden çok daha uzunmuş. Ben yerimde kaldım ama o, benden önce ulaştı ona. Tuttu tam göğsünün üzerinden, kalbini avuçladı. “Gör beni!” diye bağırdı. “Sev beni de,” diye yalvardı çaresizce.

Olmaz sandığım oldu ve kendimi bir peri masalının tam ortasında buldum.

Doru Demir, benim yegâne aşkım...

Dünyanın en güzel şeyi olabilirsin sen. Alınma ama Doğa ve Eymen'den sonra.

Yerini yine senden olan iki parçaya böldüm... Böldüm ama yine tamamı sen ettin.

Babam vakti zamanında, "Sen şimdi sevemiyorum kimseyi diyorsun ama kaderin sana öyle birini sevdirecek ki ondan başkasını gözün görmeyecek. Ondan olanı daha çok seveceksin. Sana değil, ona benzesinler isteyeceksin. Öyle seveceksin. Öylesine çok... Öylesine çoğalarak. Öylesine sevdalı. Ama asla öylesine olmayan. Ben de öyle sevdim. İlk anneni, sonra ondan olan seni... En çok sizi..." demişti bana.

Hani böyle yere göğe sığdırılamayan cinsten mi, diye düşünmüştüm o an. Nasıl bir sevgi hiçbir yere sığmazdı?

Seninle olan, büyüyen, çoğalan... içinde her an sen olan...

Evimizin önündeki bahçeye attığımız hamakta uzanmış, güneşin tenime sıcak öpücükler bırakmasına izin veriyorum şimdi. Bahçenin her yerine ama her yerine ektiğin fesleğenler misler gibi kokuyor. Lila ve mürdüm rengindeki çiçekleri bahçemizi şenlendiriyor.

Şu sıcak yaz gününde, elindeki çapayla daha fazlasını ekmek için bahçedesin ve seni izlediğimden, yine seni yazdığımдан habersizsin. Günlüklerimi gizili gizli okuduğunu biliyorum. Bildiğimi bildiğini de biliyorum. Çaktırmıyorum. :)

Kahve'yi Doru'nun yanında toprağı eşelerken izlemek çok keyifli. Kendi çapında kocama yardım ediyor.

Doğa, çimenlerin üzerinde Eymen'i yürütmeye çalışıyor. Benim minik oğlum düşe kalka adımlamaya uğraşıyor ama pek başarılı sayılmaz. Yine de ablasına sesi asla çıkmıyor. Çok seviyorlar birbirlerini. Ben de onları canımdan çok.

Gülru'nun pişirdiği portakallı kekin ağız sulandıran kokusu sarıp sarmalıyor şimdi beni. Hani senin de çok sevdiğin ama ellerimden olunca. İşte, o portakallı kekten yapıyor Gülru.

Asaf ile Asya kapılarının önündeki minderde oturuyorlar yan yana. Gülru ikisinin de eline bir küçük sarma kabı tutuşturmuş, birlikte onu yiyorlar. Ah, nasıl tatlı görünüyorlar.

Neslihan'ın da böyle minik bir bebeği olacak ya, çok mutluyum. Kızmış. Cinsiyetini saklıyorlar hâlâ ama ben güvercin dostlarım sayesinde öğrenebildim.

Aynı güvercinler bana, Ender'in de baba olmak için canla başla Dilde'yi ikna etmeye çalıştığını söyledi. Bizim kız biraz nazlanıyor, evliliğinin keyfini çıkarmak istiyormuş. Bu da hakkı aslında. Daha doğru düzgün aşk yaşamadılar ki.

Fırat abi ile Rügeyya'nın iki ay sonra düğünü var günlük. Sonunda birileri daha mutlu.

Sefa abi ile Gözde ayrıldı. Şaka şaka, hiç ayrılır mı onlar? :)

Bu yazı bir düğün daha kesin geliyor. Rahat tut içini. Kesin bilgi, yayalım.

Zerrin annem hâlâ yan evimizde kalıyor. Cam verandadaki kapıyı yoğun ısrarları üzerine Doru duvarla ördü. İki ayrı ev gibiyiz şimdi ama tekiz. Onun eli hep üzerimizde.

İyi ki varsın Zerrin annem.

Gümüş, kocasıyla Bolu'ya babasının kabristanını ziyarete gitmişti bir hafta önce. Yarın dönüyorlar. Dağhan babam da kendi babam gibi unutulmadı, unutulmayacak asla.

Sevgili annem, Ender ve Dilde'nin düğününde buraya gelmişti, biliyorsun. Hanı benim vakti zamanında doğum yaptığım için katılamadığım ama şerefime tekrar bir kutlama yapılan Ender ve Dilde'nin düğününden bahsediyorum.

Ha işte, sevgili kocam o kutlamadan sonra bizim için bir organizasyon düşünmüş. Yarın ona katılacağım. Çiftlikte davullu zurnalı olacak. Orada da gelinlik giymeyi düşünüyorum.

Evet, doğru anladın. Kocamla tekrar evleniyoruz! :)

Annem de bu akşam tekrar Türkiye'ye geliyor malum sebepten.

Bir süre buralarda olamayacağım. Doru'yla balayına çıkma kararı aldık. Annem dönerken iki haftalığına onunla Barbados'a gideceğiz.

Seni son gelişmelerden haberdar etmek istedim.

Bugün günlük yazışımın tek bir sebebi vardı aslında. Doru'nun bana Eymen'in doğumunda hediye ettiği fotoğrafı büyütüp yatağımızın üzerine astırmayı planlamıştık. Öyle küçük kalmasın, kenarda unutulmasın diye.

Onu getirdiler az önce. Güzelce çerçevelemişlerdi. Doru'yla astık ve karşısına geçip izledik bir süre.

O an aklımdan geçen tek şey, imkânsız yoktur oldu. Var olan istemek, istediğini beklemek, beklediğini çok sevmek. Azalmadan, çoğala çoğala.

Bu hayatta hepimize bahşedilen bir mavi mutlaka var. O bir gün bizi buluyor.

Annemin de dediği gibi...

"Hepinize mavi bir gökyüzü diliyorum. Bulutlarınızın yağmura da ihtiyacı olacak ama umarım hepsi mutluluğa damlar..."

Son

